

Vọng Môn Nhàn Phi

Contents

Vọng Môn Nhàn Phi	2
1. Chương 1: Ngoạn Lộng Toán Kế*	2
2. Chương 2: Thảo Ta Trái*	5
3. Chương 3: Người Không Xứng	7
4. Chương 4: Hàn Xuân, Noãn Thu*	10
5. Chương 5: Bảng Tinh Tứ Hồn	13
6. Chương 6: Bình Khang Hầu	15
7. Chương 7: Giao Phong*	17
8. Chương 8: Phát Tiết Oán Hận	19
9. Chương 9: Vô Hại	21
10. Chương 10: Phiên Toái	23
11. Chương 11: Sào Trúc	26
12. Chương 12: Mẫu Tử Tính Kế	28
13. Chương 13: Đường Thủ	30
14. Chương 14: Tổng Thụy	33
15. Chương 15: Cầu Nhân Bất Thức Thái Sơn	36
16. Chương 16: Phong Ba Chốn Học Viện	38
17. Chương 17: Tranh Sảo	40
18. Chương 18: Báo Đáp Ân Tình	43
19. Chương 19: Thiên Nhân Chi Tư	46
20. Chương 20: Tổng Lễ (tặng Lễ Vật)	49
21. Chương 21: Dịch Căn Kinh	51
22. Chương 22	53
23. Chương 23: Mua Thuốc	55
24. Chương 24: Lam Phiêu Phiêu	57
25. Chương 25: Tấn Vương Tổ Đông	60
26. Chương 26: Du Hồ	62
27. Chương 27: Tần Vương Quân Vinh Trần	65
28. Chương 28: Tính Kế	67
29. Chương 29: Giận	69
30. Chương 30: Hương Oa Oa	71
31. Chương 31: Ngoại Công Trở Về	72
32. Chương 32: Tỷ Thí	75
33. Chương 33: Yến Tiệc [Thượng]	77
34. Chương 34: Yến Tiệc [Trung]	80
35. Chương 35: Yến Tiệc [hạ]	82
36. Chương 36: Hạ Dược?	85
37. Chương 37: Lệ Chí Yêu Trị	87
38. Chương 38: Thần Tiên Ca Ca Là Thái Tử Điện Hạ	90
39. Chương 39: Diệu Nhân	92
40. Chương 40: Hạ Thủ	95
41. Chương 41: Đến Đòi Nợ	98

42. Chương 42: Hưu Phu	100
43. Chương 43: Tứ Hôn	102
44. Chương 44: Chọn Ngày Thành Hôn	105
45. Chương 45: Công Tử Đưa Tin	108
46. Chương 46: Năng Lực Lớn, Phiền Toái Lớn	110
47. Chương 47: Thanh Mộc Tế Vũ	112
48. Chương 48: Phiến Nhân (gạt Người)?	115
49. Chương 49: Tử Ma Lạc Du	117
50. Chương 50: Thành Hôn Yến - Luận Đúng Sai	133
51. Chương 51: Sự Tình Dễ Chịu	148
52. Chương 52: Ta Thật Sự Không Đánh Người	159
53. Chương 53: Tranh Hoa Khô Tại Bách Hoa Yến	170

Vọng Môn Nhàn Phi

Giới thiệu

Truyện vẫn là tình tiết xuyên qua, vượt không gian, thời gian, cũng có thể nói yêu thương ở đó, chút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-mon-nhan-phi>

1. Chương 1: Ngoạn Lộng Toán Kế*

*Ngoạn lộng toán kế – Tính kế đùa bỡn

Võ trường hoàng gia Đông Tống, trên đài võ đấu bạch ngọc, An Vương tay cầm Lưu Vân kiếm đặt trên cổ đối thủ, hiên ngang cong miệng nói: “Người thua rồi.”

Lưu Minh Hiền lắc nhẹ thân mình, lấy tay đem kiếm Lưu Vân của Quân Vinh Lâm lấy ra khỏi cổ, bất đắc dĩ nói: “Đúng, ta thua.”

“Ha ha ~!” Quân Vinh Lâm vui sướng cười ra tiếng, “Xoạt” một tiếng, kiếm thu vào trong tay, nghiêng đầu nhìn về phía mọi người dưới đài.

Hắn đứng khoanh tay, tử sắc cảm y bào khẽ lay động, bất quá mới mười tám tuổi, hai mắt sáng như ngọc, ngũ quan lạnh lùng mà vẫn tuấn mỹ vô song, bạc môi cười mang theo vẻ tự tin, đẹp nói không nên lời, trên bạch ngọc võ đài lúc này chỉ thấy một người dáng vẻ ngọc thụ lâm phong đang đứng yên, người cảnh dung hòa, như thiên thần hạ thế.

“Ba ba ba –” Phía dưới dân chúng dù nam hay nữ đều vỗ tay thật lớn, hơn nữa nữ tử lại càng điên cuồng, hô to tên Quân Vinh Lâm.

Trong đám người, trưởng nữ Bình Khang Hầu – Mục Thanh Lê, một thân giáng la hồng quần nổi bật (giáng là màu đỏ, hồng cũng chỉ màu đỏ, tóm lại là áo đỏ mà quần cũng đỏ – không nổi mới lạ), khuôn mặt tỉnh

xảo vẫn không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn thân ảnh ngọc thụ lâm phong trên đài bạch ngọc, hai mắt trong suốt như ngọc lưu ly không giấu được vẻ lưu luyến si mê cùng ngưỡng mộ, ngón tay gắt gao xoắn lấy khăn tay màu đỏ, cơ hồ muốn xé rách, kích động khản trương không thôi.

Cạnh nàng là thứ xuất muội muội (em gái kế tiếp) Mục Tử Vi, mặc váy màu lam thanh nhã, chỉ đơn giản cài hoa lan trên tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm giản đơn lại càng lộ vẻ đáng yêu, sóng mắt lưu chuyển, mỗi lần cười lộ rõ hai lúm đồng tiền đẹp mê người, một tiểu muội muội vừa như thân thiết lại vừa nhả tính (trang nhã + yên tĩnh?).

Hai người đứng chung một chỗ khiến cho sự đối lập càng rõ ràng hơn, Mục Thanh Lê hồng càng hồng, tục càng tục. Mục Tử Vi thanh càng thanh, nhã càng nhã.

Mục Tử Vi làm sao nhìn không ra tâm tình của Mục Thanh Lê, đem tay nàng vì khản trương mà run run nắm lấy, sóng mắt nhu tình chuyển hướng nhìn về phía Quân Vinh Lâm trên đài bạch ngọc, mang ý tốt thúc giục: “Đại tỷ tỷ, người đây là đang đợi cái gì? An Vương thắng, người nếu không đi lên, coi chừng bị người ta đoạt cơ hội trước nha.”

Mục Thanh Lê vừa nghe liền hoảng, ánh mắt liền đổi hướng nhìn đến những nữ tử chung quanh đang có động thái khác nhau, hướng Mục Tử Vi xin giúp đỡ, nhỏ giọng bối rối nói: “Tử Vi... ta ... ta sợ, nơi này nhiều người như vậy.”

Trong mắt Mục Tử Vi chợt lóe tia châm chọc, ngoài miệng lại an ủi: “Đại tỷ tỷ, An Vương là hôn phu của người, đây là chuyện mọi người đều biết, có gì mà thẹn thùng. Xem xem, An Vương đang nhìn người kìa.”

“Nhìn ta!” Mục Thanh Lê bối rối giương mắt nhìn lại, quả nhiên liền thấy Quân Vinh Lâm đang nhìn về hướng các nàng bên này, khóe miệng càng thêm gợn lên, phong thần tuấn lãng, nàng không khỏi ngáy người.

Nàng không nhìn ra, Mục Tử Vi cũng ngẩng đầu, đối diện ánh mắt Quân Vinh Lâm cùng một chỗ với, mặt cười nhợt nhạt đỏ bừng như xuân hiểu chi hoa, thanh nhã điềm tĩnh đối hân gặt đầu, hai người liếc mắt đưa tình, ẩn tình sâu xa.

“Nha.” Mục Tử Vi kêu nhỏ một tiếng sợ hãi, thức tỉnh Mục Thanh Lê còn trong cơn si ngốc, cúi đầu thấp giọng nói: “Đại tỷ tỷ, người còn không mau lên đi, có nữ tử muốn cướp phu quân của người.” Tay dùng một chút lực, đẩy Mục Thanh Lê về phía trước.

Mục Thanh Lê bất giác giật mình, trong đầu chỉ còn lại có lời của nàng ta, lảo đảo hướng về phía trước mà đi, loạng choạng một cái ngã gục, âm thanh vừa kích động vừa dồn dập truyền lại:

“Ai! Ai muốn cướp phu quân của ta!”

Lập tức một trận cười diễn ra, đem Mục Thanh Lê hoảng sợ không dám đứng dậy, cả người lạnh run. Nàng, nàng làm sao có thể nói ra như vậy, làm sao có thể ở trước mặt Lâm ca ca dọa người như vậy.

Lưu Minh Hiền vừa cười vừa nhìn thoáng qua Mục Thanh Lê, đẩy đẩy bên người Quân Vinh Lâm, lổ lạc nói: “Vương phi của người ngã sắp xuống, còn không đi đỡ nàng?”

“Đáng xấu hổ!” Quân Vinh Lâm chán ghét nói.

Mục Tử Vi nhìn thấy đạt được hiệu quả, trong lòng một mảnh đắc ý. Động tác không chậm mà vội vàng tiến lên đỡ lấy Mục Thanh Lê, kinh hoảng lo lắng nói: “Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ, ngã có đau? Làm thế nào gấp như vậy, mau đứng lên.”

“Ô, Lâm ca ca.” Mục Thanh Lê cố nén đau đớn trên chân, nâng lên khuôn mặt dính bùn đất trên má, đáng thương xấu hổ nhìn Quân Vinh Lâm.

Quân Vinh Lâm trong mắt càng thêm chán ghét, không muốn cùng nàng nhiều lời.

Mục Tử Vi nâng Mục Thanh Lê dậy, quát cường kiên nhẫn nhìn về phía Quân Vinh Lâm, cầu xin mong đợi nói: “An Vương, đại tỷ tỷ đã gọi ngài, thỉnh An Vương đến xem đại tỷ tỷ được không?”

Quân Vinh Lâm nhú mày: “Người muốn bốn vương xem nàng?”

Mục Tử Vi mím môi, ánh mắt thanh mỹ có nét buồn thoáng qua, mở miệng muốn nói nhưng lại phát không ra một chút âm thanh nào.

Quân Vinh Lâm đau lòng nhìn, không đành lòng làm nàng khó xử, đem mọi tức giận trút lên người Mục Thanh Lê, lạnh lùng nói: “Người chính là rất mềm lòng thiện lương, nữ nhân này làm sao xứng với dụng tâm như vậy của người.” Nói xong, đi lại thông dong đi xuống, đứng thẳng ở trước mặt hai người.

Mục Thanh Lê nhìn đến si ngốc, trong lòng còn đang mong mỗi thì người đã đứng ở bên người mình, mũi cũng có thể ngửi được mùi hương long đản trên người hắn, khuôn mặt nàng lập tức đỏ lên, si ngốc nhìn hắn, miệng lắp bắp nói: “An... An, An Vương... ta... ta.....”

Quân Vinh Lâm nhú mày, nghiêm nghị lại châm chọc: “Người là đồ ngốc, ngay cả nói đều nói không rõ ràng.”

Mục Thanh Lê nhìn hắn giống như đang tức giận, bối rối không biết làm sao, nước mắt liền tuôn trào.

Mục Tử Vi trong lòng cười lạnh, nàng ta lẽ nào lại không biết An Vương ghét nhất chính là nữ tử khóc sụt sùi, khóc không dứt sao? Trên mặt hiện một mảnh chân thành tha thiết, kéo kéo tay nàng, nhẹ giọng an ủi nói: “Đại tỷ tỷ, đừng khóc a, An Vương không có ý trách người, đại tỷ tỷ quên lời muội muội đã nói sao?”

Mục Thanh Lê bị nàng nhắc tới liền tỉnh, hít mũi rồi nhin nước mắt xuống hướng nàng gật gật đầu, sau đó cố hết sức ngẩng đầu nhìn Quân Vinh Lâm, hai tay kéo hai bên váy chính mình xoay 1 vòng, quay về phía Quân Vinh Lâm nũng nịu: “Lâm ca ca, được, thấy có được không?”

Muội muội Tử Vi nói, Lâm ca ca thích quần áo đỏ thắm, hôm nay nàng mặc riêng cho Lâm ca ca xem.

Quân Vinh Lâm ghét nhất chính là nhan sắc tục diêm, bĩu môi trào phúng cười: “Nếu người không đứng ở bên người Tử Vi, bốn vương còn tưởng võ trường hoàng gia này làm sao lại có tú bà thanh lâu.”

“Xi!” Lưu Minh Hiền nhin không được cười phun ra, hướng hắn cười nói: “Lời này của người không khỏi đã thương người khác đi, nói như thế nào nàng cũng là vị Vương phi chưa cưới của người.”

Thế nào lại nói trắng ra thế *, sắc mặt Quân Vinh Lâm nhất thời đen thui, bị một câu chính mình đã kích hắn lại càng chán ghét Mục Thanh Lê si ngốc khóc lóc không thôi, một bên kéo tay Mục Tử Vi: “Đi, bốn vương mang người đi cưới ngựa.”

*Nguyên văn “na hồ bất khai đề na hồ” nghĩa đen là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì. Nghĩa bóng là nếu mấy cái bình đập nắp cả thì nếu không mở nắp ra sẽ chẳng ai biết trong bình có gì nên chẳng ai phân biệt được bình nào tốt, bình nào xấu. Nghĩa tương đương với câu “vạch áo cho người xem lưng” của Việt Na hay “không nói thì không ai biết”

“Nhưng mà, đại tỷ tỷ.....” tuy sắc mặt Mục Tử Vi không tốt lắm nhưng trong bụng đã sớm mở cờ. Mục Thanh Lê, người là trưởng nữ thì thế nào, người được cha thương yêu thương nhất thì thế nào. Như hiện tại, cũng bị ta đùa bỡn trong tay, người mà người yêu nhất cũng đã yêu ta, hẳn đối với người đã chán ghét cùng cực.

Quân Vinh Lâm không mở miệng, Mục Thanh Lê chột hoàn hồn, nghe được bọn họ phải đi, thân thủ vội vàng giữ chặt Mục Tử Vi cầu xin giúp đỡ, khóc lóc: “Tử Vi.....” Không cần đi.

“Nha!” Mục Tử Vi giả vờ sợ hãi kêu một tiếng, theo động tác của nàng ngã về phía sau ngồi trên mặt đất, bàn tay cố ý dùng sức xát trên bề mặt thạch tử (đường = đá), vài đạo vết máu rỉ ra, mắt long lanh ngấn nước ngẩng đầu nhìn Mục Thanh Lê, liên tục lắc đầu mềm mại nói: “Đại tỷ tỷ, ta, ta không có đi, người không cần tức giận a.”

“Tử Vi!” Quân Vinh Lâm vội vàng đỡ nàng ta dậy, đau lòng nâng tay đang rỉ máu của nàng lên.

Mục Thanh Lê cũng bị dọa, vội vàng tiến lên, bối rối không biết làm sao: “Ta..... Ta không có đẩy, ta không.....”

“Ba!” Quân Vinh Lâm không chút lưu tình nào tát nàng ngã trên đất, trừng mắt nhìn nàng giận dữ mắng: “Tuổi thì còn nhỏ, tâm tư thế mà ác độc, thương tổn muội muội chính mình, người thực làm cho bốn vương ghê tởm.”

Mục Thanh Lê cả người đều bị đánh, máu dồn lên não, ngốc ngốc lảng lảng nhìn bọn họ.

Mục Tử Vi trong lòng càng thích, làm sao nhìn không ra một cái tát này của Quân Vinh Lâm dùng là hết sức. Kéo tay áo Quân Vinh Lâm, lắc đầu nói: “An Vương, là ta chính mình không cẩn thận ngã xuống, không liên quan đại tỷ tỷ, người không nên trách đại tỷ tỷ.”

Mục Thanh Lê cố nén đau, vội vàng làm sáng tỏ nói: “Đúng vậy, Lâm ca ca, không phải ta đẩy, là Tử Vi chính mình ngã xuống.”

Lửa giận trong lòng Quân Vinh Lâm bị những lời này châm thêm, ánh mắt phát ra sát khí trùng trùng nhìn Mục Thanh Lê, lạnh giọng mắng: “Tử Vi cầu tình cho người, người còn không biết hối cải, thế nhưng vu hãm Tử Vi! Nữ tử ác độc như người sao còn tồn tại trên đời. Người tới!”

“An Vương.” Hai gã thị vệ nghe vậy tiến đến.

Quân Vinh Lâm chỉ vào Mục Thanh Lê, ra lệnh: “Đem nàng ta cột vào trên bàn thử tên.”

“Vâng.” Hai người đem Mục Thanh Lê còn đang dại ra vì kinh sợ bước đi.

“An Vương.....” Mục Tử Vi không đành lòng nhìn.

Quân Vinh Lâm liếc mắt một cái, cường thế nói: “Tử Vi, bốn vương cam đoan với người không giết nàng, nhưng mà trừng phạt như thế nào cũng không thể thiếu! Người nhiều lời cũng vô dụng, trừ phi người muốn đối nghịch bốn vương?”

Mục Tử Vi cúi đầu không thêm nhắc lại, khóe miệng đã sớm giương lên.

2. Chương 2: Thảo Ta Trái*

* Đòi ít nợ

“Lâm ca..... ca ca ... Vì, vì sao? Ta sợ ... thả ... thả ra a.”

Mục Thanh Lê tứ chi bị trói ở trên bàn tròn, quần áo rách nát, đầu gối cùng miệng đều đổ máu, trên mặt đều là bùn đất cùng những vết thương nhỏ, bên má phải lại sưng như mới bị ngựa voi giày xéo, thần sắc kinh sợ lại mềm yếu, lệ rơi đầy mặt, bộ dáng thật sự chật vật cùng cực.

Quân Vinh Lâm nghe vậy cười lạnh, một tay giữ bàn long cung, một tay cố định vũ tên, nhắm ngay Mục Thanh Lê kéo căng dây cung. (Bàn long cung: cây cung có khắc hình rồng hai đầu, Vũ tên: đuôi tên gắn lông vũ để điều chỉnh hướng bay)

Lưu Minh Hiền đi đến bên người hắn, chậm rãi cảnh báo: “An Vương, Mục Thanh Lê này là đích nữ (con gái đầu , trưởng nữ) của Bình Khang Hầu, còn là vị hôn thê của người, không cần đùa quá trớn.”

Quân Vinh Lâm vừa nghe đến việc này, tâm tình càng thêm không tốt, không kiên nhẫn nói: “Nàng liên ý vào đó làm xằng làm bậy, bốn vương tự biết chừng mực, không thể giết, còn không thể dả thương được?”

“Đã sớm nghe nói An Vương chẳng những kiếm thuật kinh người, cung pháp cũng rất cao, nay may mắn chứng kiến người thật việc thật.” Chung quanh có người ồn ào.

“Hừ!” Quân Vinh Lâm hỏ khu sinh phong**, nhả thần châm chọc, phun một chữ: “Xoay.”

**Nguyên văn “ ” cái này không hiểu – nhưng nếu là Hỏ khiếu sinh phong thì là hỏ gầm sinh gió, ý chỉ thanh thế uy lực.

“Không, không cần!” Mục Thanh Lê sắc mặt trắng bệch. Thật đáng sợ, thật đáng sợ, Lâm ca ca vì sao đối với ta như vậy.

Thị vệ đứng ở bên cạnh đĩa quay sẽ không nghe lời của nàng, dùng mười phần khí lực, toàn bộ đĩa quay rất nhanh xoay tròn liên tục.

“A –!” Tiếng gào vạn phần hoảng sợ tuyệt vọng theo miệng Mục Thanh Lê truyền ra.

Quân Vinh Lâm chán ghét nheo mắt lại, một tay giương cung bắn.

“Sưu” Một tiếng, mũi tên sượt qua mặt Mục Thanh Lê, dính ở bên tai nàng không quá ba phân.

Quân Vinh Lâm lấp tên thứ hai vào cung, kéo thật căng cung rồi mới buông tay, lần này sượt cánh tay Mục Thanh Lê, một vết máu chảy ra, làm cho hồng y của nàng dính vào trên tấm ván gỗ.

Con người Mục Thanh Lê trắng dã, mồm miệng mở lớn, bộ dáng thật sự khó coi, không phát ra một chút âm thanh.

“Sao có mùi nước tiểu? Nha, nàng thể nhưng sợ tới mức tiểu trong quần.” Có nữ tử vui sướng khi người gặp họa kêu lên. (đoạn này thấy thương nàng MTL ghê, ghét cái tên QVL dễ sợ, hxx)

Lưu Minh Hiền thấy bộ dáng Mục Thanh Lê, hướng Quân Vinh Lâm khuyên nhủ: “Ta xem nàng đã muốn hôn mê, hay là thôi đi. Người đem nàng đưa đến như đã soa (quỷ dạ xoa= xấu xí, ghê tởm) thể này cũng nên nguôi giận. Nói đi nói lại, nàng đối với người cũng không làm sai cái gì.”

“Quên đi? Ai biết nàng có phải giả bộ bất tỉnh hay không.” Quân Vinh Lâm rút mũi tên thứ ba ra, nhắt tề lấp vào trên cung.

Mọi người thấy đều cả kinh, chỉ có Lưu Minh Hiền bất đắc dĩ thở dài một hơi, đối với tiền pháp của Quân Vinh Lâm hẳn cũng biết, hẳn không muốn giết người tự nhiên sẽ không gặp chuyện ngoài ý.

Ý thức Mục Thanh Lê vừa tỉnh một chút liền cảm giác được tứ chi như bị trói, toàn thân trên dưới truyền đến một trận đau đớn cứng ngắc, còn không chờ nàng kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, thì hơi thở rét lạnh còn lưu xung quanh vây lấy nàng. Lỗ tai giật giật, không cần mở mắt ra, nàng dựa theo tiếng gió ‘Xem’ phương hướng vị trí truyền đến của hơi thở giá rét kia.

Bàn tay đẹp khéo léo động, dây thừng đang buộc nàng chậm rãi rút xuống, Mục Thanh Lê duỗi tay trực tiếp nắm chặt một mũi tên, đánh nghiêng một mũi tên khác đang hướng tới, quay đầu, ngân nga (răng bạc!?) lại cắn cái tên cuối cùng.

“Phi!” một tiếng, đem tên đang cắn phun ra, Mục Thanh Lê mạnh mẽ mở mắt ra, liếc mắt một cái liền rõ ràng, vô cùng chuẩn xác nhìn thẳng Quân Vinh Lâm, cái miệng nhỏ bị mũi tên sượt qua mở ra khép vào, từng chữ từng chữ, rõ ràng vô cùng: “Là người đã thương ta!”

Khi nàng nói chuyện, động tác tay cũng không chậm, cầm tên còn lại kia rạch một đường trên đoạn dây thừng đang buộc chặt mình, nhảy xuống bàn xoay vô cùng lưu loát.

Hồng y rách nát hỗn độn, tóc đen mềm mại xổ ra sau đầu, bất ngờ rời khỏi bàn xoay, trên mặt sớm không còn nhu nhược ngày thường, ánh mắt lạnh như mặt ao mùa đông, chuyển động vô cùng utes át, cho dù là trên người dơ bẩn cùng bị thương sưng đỏ không chịu nổi, trên mặt máu chảy không ngừng, nhưng khí thể nàng bỗng phát ra cũng không có nửa phần yếu ớt.

Mọi người ngây người kinh sợ, bất giác giật mình bởi chỉ trong nháy mắt như thế nào diễn biến thành cái dạng này, thậm chí có người còn không thấy rõ nàng làm thế nào lại tránh được ba mũi tên cùng bắn tới.

Mục Thanh Lê lạnh lùng nhìn chung quanh, thanh tường hồng ngõa (tường xanh ngói đỏ), bạch ngọc vô đài, toàn bộ mọi người mặc đồ cổ trang kỳ quái. Trong lúc nhất thời chú ý tới vết thương toàn thân đau xót, ngón tay xát ở trên miệng một chút, máu đỏ tươi kích thích mắt của nàng, nhất là cái tay nhỏ nhắn trắng nõn kia, tay nàng như thế nào trở nên nhỏ như vậy? Nàng không phải bị sự muội hãm hại, đi Bắc Kinh công ty chỉ nhánh thì.....

Đúng rồi, nàng gần đến công ty, tại lầu một bị làm nổ trực tiếp kéo theo toàn bộ các lầu bên trên cùng phát nổ, như vậy cường độ nổ càng mạnh, nàng dùng hết sức dường thế nào cũng không thoát được, hiện tại ở nơi này là sao?

“Mục Thanh Lê?” Quân Vinh Lâm kinh dị (kinh sợ + dị biệt) bất định nhìn nữ tử cảm thấy có chút xa lạ trước mắt, ngay cả khẩu khí để kêu cũng đều trở nên có chút nghi hoặc bất định. (là do tác giả viết lặp từ bất định ắc)

Mục Thanh Lê nghe vậy giương mắt, nhìn nam nhân tuấn mỹ vô song trước mặt, ánh mắt dừng lại trên người hắn đánh giá, cuối cùng dừng tại bàn long cung còn chưa buông, chứng cứ vô cùng xác thực! Mắt hơi nheo lại, hàn quang bắn ra bốn phía. Sát khí trùm lên những người chung quanh, chỉ thấy rõ ràng nam nhân này làm mình bị thương như vậy có biểu hiện chán ghét. Chán ghét mình? Nàng không rõ chính mình rốt cuộc là như thế nào bị nam nhân này làm cho bị thương, ít nhất hiện tại thanh tỉnh, nào cũng không đơn giản buông tha cho hắn.

“Các vết thương trên người của ta đều là do người ban tặng.” Mục Thanh Lê híp mắt giống như tân nguyệt (trăng non, trăng lưỡi liềm giống cái này ☾), lạnh lẽo mà đẹp đẽ. Lời nói ra không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Quân Vinh Lâm nhú mày, nàng đột nhiên chuyển biến thực không được tự nhiên, nếu không tận mắt chứng kiến như vậy, hẳn thậm chí cảm thấy người trước mắt này căn bản không phải Mục Thanh Lê.

“Người đang đùa bỡn cái gì.” Quân Vinh Lâm cười lạnh, ánh mắt đánh giá nàng thật như là xem cái gì đó thật dơ bẩn, cười nhạo nói: “Đây mới là khuôn mặt thật của ngươi, nhu nhược trước kia đều là ngụy trang.”

Mục Thanh Lê nhú mày, lần đầu tiên có người dám nói nàng như vậy. Chu môi anh đào hướng về phía trước, cười như tiếng nước chảy róc rách, trong mắt trong như ngọc chỉ ánh lên sự bình tĩnh lạnh lùng, “Bốn không có, đòi nợ thì có một ít.”

Lời nói xong, mũi chân nàng điểm mạnh mẽ rồi hướng Quân Vinh Lâm vọt tới, trong tay kiềm giữ cây tên hướng của cổ hắn.

“Tê –”

Thấy một màn như vậy, mọi người đồng loạt hút không khí, trong lòng đều dâng lên ảo giác không thể tưởng tượng được. Mục Thanh Lê này cũng dám ra tay với Quân Vinh Lâm, nàng ngây ngốc hay vẫn còn choáng váng? Không nói nàng đối với hắn lưu luyến si mê, hơn nữa nàng đánh cũng không đánh thắng được, An Vương nhưng là ngũ phẩm kiếm vương, về phần Mục Thanh Lê, cho tới bây giờ vẫn không có nghe nói kiếm thuật của nàng như thế nào.

Quân Vinh Lâm ấy vậy nhưng hoảng sợ lui về sau một bước, trong mắt tràn đầy lửa giận, thấy bị nàng cắt mất mấy cọng tóc, đen mặt nghiêm giọng quát lớn: “Mục Thanh Lê ngươi điên rồi, dám ra tay với bản vương, thật nghĩ bản vương không dám giết ngươi!?”

Mục Thanh Lê tay áo tung bay, cười nhạo một tiếng: “Người có thể ra tay với ta, ta lại không thể ra tay lại?” Trong ngôn ngữ, không chế nội lực trong thân thể không sai biệt lắm, cầm tên trong tay vung về phía Quân Vinh Lâm, không có nửa phần dừng lại, xoay người, rút kiếm bên hông Lưu Minh Hiền đang đứng ở một bên ra, đôi mắt điềm tĩnh đảo qua, âm thanh như hạt châu rớt trên mâm ngọc, như mưa rơi trên hồ xanh: “Mượn kiếm dùng một chút.”

Lưu Minh Hiền đại ra không có một chút động tác, bảo kiếm tùy thân đã bị lấy đi, tâm trí hoàn toàn bị đôi mắt xinh đẹp kia mê hoặc. Tóc đen mềm mại của nàng phớt qua mặt, như gấm như tơ, mùi hương hoa nhàn nhạt.

Mất trong, tóc thơm, giọng hay. Lưu Minh Hiền lúc này, trong đầu chỉ có một ý niệm này trong đầu.

3. Chương 3: Người Không Xứng

“Ba.”

Quân Vinh Lâm đánh bay vũ tên đang phóng tới, trước mắt hàn quang chợt lóe, chỉ thấy hồng y thiếu nữ cầm kiếm đâm tới, hẳn kinh sợ cả thân toát mồ hôi lạnh, xoay người lui về phía sau vài bước, kinh ngạc không thôi.

“Mục Thanh Lê, ngươi điên rồi? Người dám thật sự động kiếm!”

Mục Thanh Lê híp mắt cười yếu ớt, nghiêng người chậm rãi đảo qua, không nhanh không chậm đáp: “Ta thực thanh tỉnh, nhưng thật ra ngươi không động kiếm, mới thật là điên, thật sự muốn chết?”

Quân Vinh Lâm phát hiện nàng mặc dù không mạnh, nhưng chiêu thức kiếm thuật ấy cũng không yếu. Trong lòng một mảnh tức giận cùng châm chọc, cổ khí từ ngón tay ngưng tụ, một cổ khí từ ngón tay bắn tới mũi kiếm của nàng, cười lạnh khinh bỉ nói: “Ngươi, không xứng để bốn vương xuất kiếm.”

“Xoát” Một kiếm mạnh hơn nhanh hơn, cắt qua khuôn mặt tuần tú của Quân Vinh Lâm.

Mục Thanh Lê dùng tay không cầm kiếm ngắt một bông hoa, nhìn thì chậm, trong nháy mắt thật như mộng ở trên mặt hắn vốn có một vết thương lại xuất hiện thêm một vết thương, tạo thành hình chữ thập, nàng cười thật tươi, khẩu khí không chút khách sáo: “Ngươi cũng không xứng sử dụng kiếm.”

– Ngươi cũng không xứng sử dụng kiếm –

Tại thế giới kiếm thuật này, bị nói không xứng sử dụng kiếm, đây mới là vũ nhục lớn nhất.

Sắc mặt toàn bộ những người đang xem xung quanh thay đổi, việc này e là một náo động không nhỏ.

“Ngươi nói cái gì?” Quả nhiên, Quân Vinh Lâm vô cùng phẫn nộ, một tay xoa lên khuôn mặt, nhìn thấy máu trong tay, lần nữa quay lại nhìn nàng, “Xoát” rút Lưu Vân bảo kiếm ra, kích xuất toàn bộ đấu khí, bổ về phía Mục Thanh Lê, sát ý lạnh lẽo: “Mục Thanh Lê, ngươi đã nói thì không được trốn, muốn giết hoàng tộc, bốn vương ngay tại nơi này đem ngươi tử hình!”

“Hừ.” Mục Thanh Lê không chút nào che giấu toát ra một chút thần sắc khinh bỉ, trong nháy mắt, buông lỏng bảo kiếm trong tay vừa thu lại, khiến toàn bộ kiếm thể của Quân Vinh Lâm bỗng tiêu tán, một cước đá vào huyệt vị đầu gối của hắn, chỉ thấy Quân Vinh Lâm trừng mắt như không thể tin vào mắt nhìn về phía trước, hắn liền có cảm giác lạnh lạnh kiếm ngay ở cổ.

Như vậy thật giống như là Quân Vinh Lâm chính mình hướng về phía kiếm của Mục Thanh Lê, thật sự quỷ dị.

“Ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ được, ngươi còn dám nói ngươi xứng sử dụng kiếm sao?” Mục Thanh Lê không chút nào buông tha cơ hội đả kích của hắn, mũi kiếm theo cổ hắn hướng về phía trước, dùng kiếm trên chọc cằm của hắn, liếc thấy mặt hắn đỏ lên do khuất nhục, cong môi cười, phun ra ba chữ:

“Ngươi không xứng.”

Một chiêu!

Chỉ một chiêu, đã đem thiên tài kiếm vương Đông Tống thu phục, nói như vậy, nàng so với kiếm vương còn lợi hại hơn!?

Những người bàng quan chung quanh chỉ cảm thấy hết thảy đều trở nên có chút mộng ảo, phân không rõ đâu là thật đâu là giả.

“.....” Quân Vinh Lâm cả người run rẩy, gân xanh nổi lên trên trán, khớp ngón tay cầm kiếm trở nên trắng bệch. Hắn không rõ, rõ ràng một kiếm kia của hắn uy lực thật lớn, như thế nào lại bị hạ dễ dàng như vậy, thật giống như là khí lực đều mất hết, bị nàng đá một cước toàn thân liền tê dại.

“Không phục?” Mục Thanh Lê cười khê, lấy kiếm cắt một vết thương bên cánh tay hắn, lại ở trên đùi hắn rạch thêm một đường. Bảo kiếm trong tay nàng linh hoạt vô cùng, chỉ nháy mắt trên người Quân Vinh Lâm không nhiều không ít năm đạo kiếm thương, cùng số vết thương trên người nàng vừa vặn.

“Ngươi đã thương trên người ta, toàn bộ từ đầu chí cuối trả lại cho ngươi.”

Nói xong khinh thường liếc hắn một cái, xoay người hướng Lưu Minh Hiên đi đến.

Quân Vinh Lâm lửa giận ngút trời, khuất nhục cùng không cam lòng tràn ngập trong óc hắn, hận không thể đem cô gái trước mắt này thiên đao vạn quả (băm vằm thành nghìn mảnh). Toàn thân nhảy dựng lên, lấy khoảng cách trực tiếp này xuất thủ hướng Mục Thanh Lê, nghiêng rằng nghiêng lợi găm nhẹ: “Bốn vương giết ngươi!”

“A!” Mọi người kinh hãi, ai cũng thật không ngờ Quân Vinh Lâm thế nhưng ra tay phía sau, này là thủ đoạn đánh lén đả thương sau lưng người khác.

Mục Thanh Lê cảm thấy hàn phong ào đến, đầu hơi hơi nghiêng, thoát được một kiếm, quay người một cước đá trúng ngực Quân Vinh Lâm.

“Phốc!” miệng Quân Vinh Lâm phun máu tươi, kiếm Lưu Vân rút ra, ngã thật mạnh xuống dưới.

Mũi chân Mục Thanh Lê dùng sức một chút liền đứng trước mặt hắn, kiếm chỉ vào yết hầu hắn, lãnh đạm nói: “Người quả nhiên không xứng sử dụng kiếm.”

“Đại tỷ tỷ, không cần a!” Chân tình mềm nhẹ thanh âm, tuyệt vọng thê lương kêu to ẩn chứa rung động lòng người.

Mục Tử Vi tìm đúng cơ hội, lê hoa đài vũ* chạy tới, che chắn trước mặt Quân Vinh Lâm, quỳ gối trên mặt đất, cầm lấy ống quần Mục Thanh Lê đau khổ cầu xin: “Đại tỷ tỷ, van cầu người! Không cần, không cần, An Vương, An Vương không phải là cố ý đối với tỷ tỷ bất lợi a! Đại tỷ tỷ, Tử Vi cầu người, không cần giết An Vương. Nếu đại tỷ tỷ thật muốn giết, liền giết muội muội đi, muội muội không oán cũng không hối hận

*Lê hoa đài vũ (hay đối vũ) [] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi (trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị). Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Lê hoa nhất chi xuân đài vũ

Người đẹp thì ngay cả dáng vẻ lúc khóc cũng đẹp hơn người khác >__< ta=“” ghen=“”>

Nàng không tin Mục Thanh Lê thật sự dám giết An Vương, nơi này là võ trường hoàng gia, nhiều người nhìn như vậy, nếu nàng thật sự làm thế, chính nàng cũng không thoát tử tội. Tuy rằng không biết tiện nhân này như thế nào đột nhiên có kiếm thuật như vậy, nhưng lại cho nàng cơ hội, làm cho nàng có thể tỏ ra bản thân ôn nhu thiện lương cùng An Vương sinh tử làm bạn thâm tình.

Trong lòng Mục Tử Vi đang khuấy bần tính, một phen khổ tình cầu xin tha thứ này quả là làm cho người ta cảm thấy chân tình, thực cảm động lòng người. Nhưng nàng lại tính sai lầm một chút. An Vương là ai, đại danh鼎鼎 thiên tài kiếm vương, hơn nữa còn là nam tử! Cho dù chết, cũng không trốn tránh sau lưng một nữ tử? Dựa vào nữ tử khóc lóc cầu xin mình? Nhất là tại trước mặt nhiều người như vậy, việc này căn bản chính là đánh vào mặt của hắn, hủy tự tôn của hắn.

“Cút!” Quân Vinh Lâm tức giận mắng một tiếng, không có nửa điểm thương tiếc. Một chưởng đem Mục Tử Vi ngã sang một bên, sắc mặt đen giống như tu la tái thế, trừng mắt với nàng lớn tiếng mắng quát: “Bổn vương không cần người tới cầu tình!”

Mục Tử Vi nhất thời không biết mình đã làm sai cái gì, lưng đau như lửa đốt, không ngăn được nước mắt tuôn rơi.

Mục Thanh Lê nhìn xem đây cũng chỉ là thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, mà người này kêu nàng là đại tỷ tỷ? Xem ra phải tìm hiểu rõ ràng một phen mới được. Tay vừa lật đã đem bảo kiếm thu hồi về, đi đến đưa lại cho Lưu Minh Hiên, mặt giãn ra cười khê: “Cảm tạ.”

Lưu Minh Hiên đem kiếm nhận lấy, chống lại đôi ngọc lưu ly trong sáng lại ảm áp này, nhất thời khó có thể đem nàng vừa mới lạnh thấu xương và mờ mịt kết hợp cùng nhau, có chút dăm chiêu cười nói: “Không có gì, Mục tiểu thư thực làm cho ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Mục Thanh Lê lúc này mới thấy rõ nam tử bộ dáng trước mắt, chừng mười bảy mười tám, trường bào màu xanh đen, đầu buộc gấm xanh cùng màu, thắt lưng giắt một thanh kiếm đen. Khuôn mặt nhu hòa tuấn tú, mày kiếm thon dài thêm vài phần tư thế oai hùng, con ngươi đen bình thản tự tin lại cao ngạo, kết hợp lại càng thanh thoát.

Mục Thanh Lê đối hắn nhợt nhạt cười, trên môi bị thương có thể hạn chế cử động được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Gật đầu ý bảo thi lễ, liền hướng bên người Mục Tử Vi đi tới, kéo tay nàng nâng dậy, miệng cười nói:

“Tử Vi, chúng ta về đi.”

Lời này không có một chút ý tứ hỏi.

Mục Tử Vi liếc mắt nhìn Quân Vinh Lâm một cái, một chút biến cố cuối cùng làm cho nàng thật sự khó chịu, nhưng cũng biết nói ở trong này cũng vô dụng. Nghiêng đầu hướng Mục Thanh Lê nhu thuận gật gật đầu, ôn nhu thân thiết nói: “Đại tỷ tỷ bị thương nặng, vẫn là mau chút trở về bôi thuốc, nếu để lại sẹo cũng không tốt lắm.”

Mục Thanh Lê tùy ý theo nàng đi. Lúc này đi trở về làm sao, đường về, nàng thật sự không biết.

“Người muốn đi?” Quân Vinh Lâm chịu đựng trọng thương, đột nhiên đứng lên chắn trước mặt nàng.

Mục Thanh Lê cười yếu ớt như lê bạch hoa khai (hoa lê trắng nở), thản nhiên nói: “Người muốn tiếp tục tự rước lấy nhục?”

Quân Vinh Lâm đứng thẳng bất động, sắc mặt xanh mét, nhìn ánh mắt cơ hồ muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Mục Thanh Lê dừng một chút lại bước đến Mục Tử Vi, “Đi.”

Mục Tử Vi cắn cắn môi dưới, nghĩ đến hôm nay là nàng gở không biết bao nhiêu thủ đoạn. Như ngày thường bị Mục Thanh Lê bức bách mà bất đắc dĩ lại ngẩng đầu dùng ánh mắt ẩn tình thiện ý cùng Quân Vinh Lâm nói lời từ biệt, đáng tiếc lúc này Quân Vinh Lâm trong mắt chỉ còn lại có Mục Thanh Lê, căn bản không nhìn thấy nàng.

Mục Thanh Lê trực tiếp lôi kéo nàng hướng chỗ ra khỏi nơi này mà đi, đi ngang qua Quân Vinh Lâm thì liếc một cái, liền đi qua khỏi hắn.

Trả Lời Với Trích Dẫn

4. Chương 4: Hàn Xuân, Noãn Thu*

*Hàn Xuân, Noãn Thu: Xuân lạnh, Hạ ấm

>__< thường=“” ai=“” cũng=“” nói=“” xuân=“” ấm=“” hạ=“” mát=“” nhưng=“” trong=“” truyện=“” thì=“” đây=“” là=“” tên=“”>

Trên con đường mòn, bảo mã điêu xa (ngựa quý báu, xe trạm trở), có sáu tráng sĩ mặc võ phục màu xám trên người mang kiếm thủ vệ một bên, ba thiếu nữ chừng mười ba bốn tuổi mặc phần y đứng cạnh xe ngựa.

Ba thiếu nữ mặc phần y thấy Mục Thanh Lê thì hai người tiến đến, trong đó một người khuôn mặt trẻ con, thanh tú lại đáng yêu cung kính nói: “Đại tiểu thư, nhị tiểu thư.” Còn hai thiếu nữ kia, một người thật bình thường, nhưng lại có một đôi mắt xé giống như trời đông giá rét, và rất bắt mắt, làm cho người khác khó quên. Một người dung mạo tú lệ (thanh tú + mỹ lệ), mắt to môi hồng, linh hoạt như nước mùa thu. Hai người cũng nhìn chẳng qua không nhìn tới Mục Tử Vi, chỉ đem ánh mắt hướng về Mục Thanh Lê.

Đem bộ dáng thê thảm của Mục Thanh Lê thu vào trong mắt, sắc mặt các nàng đều hơi thay đổi, Noãn Thu vài bước tiến lên đỡ lấy thân thể của nàng, thân thiết nói: “Tiểu thư, người lại là làm sao vậy?”

Âm thanh như chim sơn ca đang hót, thanh uyển u chuyển (thanh tịnh + u nhã mà lại uyển chuyển - __-!!! Là sao trời), thật sự dễ nghe.

Mục Thanh Lê nghe xong nhìn không được nhìn kỹ nàng vài lần, chỉ cần thanh âm này, khiến cho người nhìn không được sinh ra cảm giác thân thiết, lại nhìn mặt của nàng, dù là ai cũng đều khó mà chán ghét người như vậy.

Hàn Xuân hộ bên kia nàng, mắt mang theo hàn sương liếc qua Mục Tử Vi, lạnh lùng lớn tiếng: “Lại là người hại tiểu thư bị thương?”

Mục Tử Vi kìm nén tức giận, đàn tỳ nữ này đối nàng sao không có một chút bộ dáng hạ nhân, chỉ sợ căn bản là không có đem nàng để vào mắt. Thật sự là học không ngoan, mỗi lần như vậy chỉ biết tiểu tiện nhân Mục Thanh Lê kia đều theo ý mình xử phạt các nàng, lại còn đối với nàng ta trung thành như vậy.

“Ta không có!” Mục Tử Vi trừng mắt với Hàn Xuân, tư thái chủ tử, cười khẩy nói: “Hàn Xuân, người đừng quên, người bắt quả chỉ là hạ nhân, mà cũng dám chất vấn ta?” Đảo mắt nhìn về phía Mục Thanh Lê, ủy khuất nói: “Đại tỷ tỷ, người xem xem, Hàn Xuân lại khi dễ ta. Lần này cũng không thể tùy tiện bỏ qua cho nàng!”

Hàn Xuân không cam lòng, đáy mắt hiện lên tia bi ai. Thể xác và tinh thần của nàng trung thành vì chủ, nhưng mỗi lần đều là chủ tử tin kẻ gian cũng không tin chính mình, lần này lại không nhớ được giáo huấn, phạt nàng nàng chịu, chính là nàng không cam lòng vì Mục Tử Vi bị phạt. “Bùm” quỳ gối trước mặt Mục Thanh Lê, rũ mắt xuống thỉnh tội nói: “Là nô tỳ sai lầm rồi, tiểu thư thứ tội.”

Noãn Thu trong lòng âm thầm thở dài, Hàn Xuân mặt ngoài lạnh lùng, nhưng trong lòng so với ai khác đều quật cường chấy rầy, càng không thể nhìn xem tiểu thư bị khi dễ, đáng tiếc tiểu thư chính là bị Mục Tử Vi lừa hết lần này đến lần khác, không phân rõ thị phi. Nàng báo cho Hàn Xuân bao nhiêu lần, sau này không cần quá xúc động, đáng tiếc Hàn Xuân cố tình không nhớ được.

“Tiểu thư” biết rõ sẽ bị liên lụy chịu tội, Noãn Thu vẫn là cầu tình: “Hàn Xuân cũng không có ý tứ bất kính đối với nhị tiểu thư, chỉ là quá mức khấn trương thương thế của tiểu thư.”

Mục Tử Vi không sợ Mục Thanh Lê không nghe mình, cao giọng nói: “Đại tỷ tỷ, người đều nghe được, nàng rõ ràng nói là muội muội hại đại tỷ tỷ bị thương, rõ ràng chính là vu hại muội muội, muội muội làm sao làm đại tỷ tỷ bị thương.”

Nếu là dĩ vãng Mục Thanh Lê nhất định sẽ vì muội muội mình yêu nhất trừng phạt bọn họ, chính đáng tiếc, Mục Thanh Lê trước kia hẳn đã sớm bị dọa cho qui thiên (về trời = chết òy), đương nhiên sẽ không làm như vậy.

Mục Thanh Lê yên lặng xem các nàng đối thoại, đã đoán ra thân phận các nàng cùng một ít chi tiết. Hàn Xuân cùng nữ tử bên cạnh đều là tỳ nữ của nàng, thần thái trong đó đều có thể thấy được lòng trung thành, về phần muội muội này? Chính mình ra tay với tỳ nữ bên người tỷ tỷ mình sẽ là hảo muội muội? Biết nói đùa.

“Hàn Xuân, ta không có ý trách người, đứng lên đi.” Mục Thanh Lê mỉm cười nói.

Hàn Xuân ngẩn ra, nghĩ chính mình đã nghe lầm.

Mục Tử Vi sắc mặt cũng cứng ngắt, tiểu tiện nhân này lại còn nói không có ý trách tội? Nhưng thật ra Noãn Thu phản ứng mau một ít, trong mắt hiện lên một chút ý mừng cùng ngạc nhiên, hướng Hàn Xuân ôn nhu “Hàn Xuân, tiểu thư bảo người đứng lên, còn quỳ làm gì.”

Hàn Xuân nghe vậy đứng dậy, há mồm muốn nói rồi lại thôi. Nàng muốn hỏi tiểu thư vì sao không phạt nàng, nhưng là như vậy chẳng phải là rất kỳ quái, nàng đã tưởng mình bị phạt.

Mục Thanh Lê xoay người một bước lên trên xe ngựa, thuận miệng nói: “Hàn Xuân các người hai người cùng lên, Tử Vi người cưỡi ngựa đi.” Có hai tỳ nữ dẫn đường, nàng cũng sẽ không cần muội muội này.

“Cái gì?” Mục Tử Vi kinh sợ kêu lên liền chuẩn bị lên xe. Tiện nhân này cư nhiên dám kêu nàng cưỡi ngựa, tỳ nữ ngược lại lên xe ngựa?

Hàn Xuân quay người liền che cửa trước mặt nàng ta, trên mặt lạnh băng có một ít ý cười, chính là đối mặt với Mục Tử Vi châm chọc đắc ý “Tiểu thư đã nói, thỉnh nhị tiểu thư cưỡi ngựa.”

“Người!” Mục Tử Vi tức giận đến thân thể mềm mại run run, ánh mắt thật vất vả từ trên mặt Hàn Xuân chuyển sang xe ngựa, thương tâm nhợt nhạt: “Đại tỷ tỷ, muội muội cưỡi ngựa không tốt lắm, người thật sự muốn muội muội cưỡi ngựa sao?”

Lúc này, Mục Thanh Lê chính là dựa trên tấm đệm mềm mại bên trong xe ngựa sang trọng, lắng nghe đoạn đối thoại vừa rồi, càng xác định thân thể của nàng phân phận địa vị so với muội muội này chỉ sợ cao hơn nhiều lắm, đều là tiểu thư, nhưng là một câu của nàng hạ xuống, ngay cả tỳ nữ đều có thể ra tiếng ngăn

trở, thị vệ chung quanh cũng không có lên tiếng. Lúc này vừa nghe trong lời nói Mục Tử Vi, đôi mắt nhúu lại nhìn Noãn Thu có chút đáng vẻ khấn trương, liền cười thiện lương am hiểu nói: “Nếu là như thế..... Tử Vi đi bộ trở về đi.”

Còn không chờ mọi người kịp phục hồi tinh thần lại bởi những lời lúc nãy, Mục Thanh Lê thanh âm từ trong màn xe truyền ra như vũ lạc trì xuyên (mưa rơi xuống hồ, sông – chắc ý tác giả là giọng nói réo rắt, tí tách ?!... - ____- ta chịu): “Hàn Xuân, còn chưa lên, nên đi thôi.”

“Vâng.” Hàn Xuân nhẹ nhàng đáp lại, thân thủ nhàn nhã cầm dây cương liền lên xe ngựa, ngồi ở xa phu vị trí, vung mã tiên (roi ngựa) “Giá” một tiếng, lái xe mà đi.

Sáu kiếm khách thị vệ rất nhanh đi theo sau.

“Nhị tiểu thư.....” phì (mập) tỳ nữ trẻ con Hương Trà bất an hướng Mục Tử Vi kêu.

“Ba!” Mục Tử Vi đem toàn bộ tức giận phát tiết trên người nàng ta, trừng mắt tức giận mắng: “Kêu, kêu cái gì? Còn không đi tìm xe ngựa cho ta?”

“Dạ, nô tỳ đi ngay.” Hương Trà rưng rưng không dám chọc cơn giận của Mục Tử V, bước nhanh chạy đi ra ngoài.

Trong xe ngựa.

Noãn Thu nhìn tiểu thư là người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, càng xem nghi hoặc càng không che giấu được. Tiểu thư hôm nay thật sự rất kỳ quái, chẳng những không nghe lời nhị tiểu thư nói, hơn nữa cũng không có một chút yếu đuối vô năng như bình thường lại còn bộ dáng điệu ngoa, càng đừng nói hiện tại một thân đầy thương, ngay cả khóc cũng không khóc một tiếng, kêu cũng không kêu một chút, kia khóe miệng..... Hình như là đang cười nha?

“Xem đủ?” Mục Thanh Lê nghiêng mắt hướng Noãn Thu, miệng cười thành tiếng.

Noãn Thu cả kinh, nhìn chằm chằm miệng nàng đang cười càng nói không ra lời, tiểu thư rốt cuộc là làm sao vậy?

Mục Thanh Lê biết nàng kỳ quái cái gì, thời gian ngắn ngủn nàng đã muốn đoán ra hiện tại thân thể không phải chính mình, tại vụ nổ kia mạnh thế làm sao có thể còn sống sót, cho dù sống sót thì thân thể cũng không toàn vẹn, người chung quanh cũng đều mặc cổ trang mặc danh kỳ diệu (điều kỳ diệu không tên = không thể giải thích), toàn bộ đều nhận thức được mình, như vậy duy nhất cũng chỉ có một khả năng, nàng Tá Thi Hoàn Hồn (mượn xác hoàn hồn), vẫn là hoàn hồn đến trên người một cô gái cùng tên.

Mục Thanh Lê lo nghĩ, nhập gia tùy tục, hiện tại quan trọng nhất vẫn là đem thân phận chính mình biết cho rõ ràng, đó là vì sao nàng muốn bỏ rơi Mục Tử Vi, cố tình lưu lại Hàn Xuân, Noãn Thu, so với Mục Tử Vi, các nàng hai người hiển nhiên là người một nhà, có thể tin tưởng hơn.

Noãn Thu tự nhiên là không biết suy nghĩ của Mục Thanh Lê lúc này, ánh mắt nhìn nàng dao động, lưu quang liễm diễm, thế nhưng xinh đẹp kinh người động phách, làm cho nàng nhận không được mê muội nhìn. Nàng vẫn là lần đầu tiên thấy ánh mắt tiểu thư như vậy, dĩ vãng như thế nào cũng không có phát hiện thần thái ánh mắt tiểu thư quá xinh đẹp.

Ngay sau đó, nàng chỉ thấy ánh mắt xinh đẹp dị thường này nhẹ nhàng nheo lại, hình thành hình trăng cong lưỡi liềm, vô cùng sạch sẽ bộ dáng ủy khuất, làm cho người ta nhận không được mà thương tiếc. Cùng đến chính là âm thanh mềm mại của Mục Thanh Lê:

“Ta có chút vấn đề cũng muốn hỏi người, người đều thật sự trả lời ta được không?”

Noãn Thu bị mê hoặc, gật gật đầu, còn thật sự nói :“Tiểu thư muốn hỏi cái gì, nô tỳ nhất định thật sự trả lời.”

Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe giảo hoạt, gương môi cười nói: “Người tên gì? Còn có ta kêu Mục Thanh Lê, thân phận lại là thế nào?”

“A?” Noãn Thu nghe vậy ngốc lẳng ngẩn đầu.

Vẫn cẩn thận chú ý đến hai người đang nói chuyện trong xe ngựa, Hàn Xuân nghe đến đây, mã tiên trong tay cũng dừng một chút, vẻ mặt ngạc nhiên.

5. Chương 5: Bằng Tinh Tứ Hồn

Bảo mã điều xe mùi thơm ngát, bên trong xe phồn tú cẩm điểm (đệm ngồi được bọc gấm thêu tơ), không chỗ nào không tinh khéo và xa hoa.

Một phen hỏi hỏi đáp đáp xong, Noãn Thu thấy Mục Thanh Lê không nói thêm một lời nào nữa, cũng liền yên tĩnh lại, ánh mắt hàm súc ở trên thân thể của nàng đánh giá.

Ngón tay Mục Thanh Lê gõ gõ lên gối gấm bên cạnh, tiêu hóa lời Noãn Thu vừa nói.

Nàng hoàn hồn vào người cùng tên là Mục Thanh Lê, là trưởng nữ của Đông Tống quốc Bình Khang Hầu, mẫu thân chết sớm, ngoại công (ông ngoại) là Đông Tống trấn quốc đại tướng quân, Noãn Thu cùng Hàn Xuân chính là người mà ngoại công an bài bên người nàng, trừ bỏ hai người các nàng, còn có hai người khác là Liên Hạ cùng Mai Đông.

Phụ thân Bình Khang Hầu Mục Thắng là thương hành (tạm hiểu như thương nhân, không hẳn là thương nhân, kiểu như là kiêm thêm nghề làm thương nhân là nghề phụ thêm trong trường hợp này), bị Hoàng Thượng phong làm Hầu gia chỉ vì Mục gia hàng năm đều cấp quốc khố bút tốt nhất, bảo vật đều dâng tặng, Hầu gia cũng chỉ là danh xưng, không có thực quyền.

Ngoại công trấn quốc tướng quân La Kinh Thiên là người đứng đầu trong tam đại kiếm tôn của Đông Tống quốc, hàng năm trấn thủ biên cương, binh quyền to lớn, ở Đông Tống quốc là người tuyệt đối không thể đắc tội. Hắn lão niên duy độc nhất nữ (cha đã già rồi mới có mỗi cô con gái độc nhất), đối với nữ nhi yêu thương không thôi, đáng tiếc lại mất sớm, là người đã sinh hạ nữ nhi Mục Thanh Lê. Hắn đối ngoại tôn nữ (cháu gái) này càng thêm yêu thương, tất hạ (= dưới gối, lời tôn kính của con đối với cha mẹ) lại không còn nhất nhi bán nữ (một trai nửa gái, ý câu này: nửa đứa cô con gái còn không nói chỉ đến con trai).

Tổng kết tất cả lại, Mục Thanh Lê này tuyệt đối là tập hợp của ngàn vạn sủng ái trong thân, trong nhà có tiền, ngoại công có quyền. Đáng tiếc là theo vài cái ví dụ thực tế của Noãn Thu thì nhìn ra nàng ta tính tình yếu đuối, sự tình gì cũng đều nghe theo lời thứ xuất muội muội mình, bị khi dễ còn không biết. Sinh trưởng trong gia đình thế này, mà tính cách không có chút điều ngoa mà còn tương phản cũng có thể gọi là một kỳ tích.

Mục Thanh Lê nhịn không được gọi lên khoe miệng cười rộ lên. Tiền sinh (cuộc sống trước đây) nàng là cô nhi được Trung Quốc cổ võ Thục Sơn kiếm phái thu làm đệ tử, từ nhỏ đến lớn luôn luôn học tập tu luyện, mặc kệ là tri thức hiện đại hay là cổ võ tinh hoa, không ngừng theo đuổi kiếm đạo cao nhất. Thắng đến khi bị sư phó (= sư phụ, nghe sư phó có vẻ hợp với nữ chính hơn) đuổi xuống núi, nói là kiếm đạo mình cũng đã đủ, muốn tiến thêm một bước phải tự mình ném trái hồng trần để lĩnh hội.

Lần này hạ sơn trực tiếp theo hầu tiểu công, tổng tài, các loại chức nghiệp đều làm một lần, thế nhưng cuối cùng mình bại trong tay sư muội tín nhiệm nhất, nàng ta không tiếc dùng cả một tòa nhà để đổi lấy một mạng của nàng.

Tưởng nàng tiền sinh lao lực nhất thế (một đời nhọc nhằn), chưa từng có yên tĩnh qua, giờ có cơ hội trọng sinh, như thế nào cũng muốn đổi một cách sống tự tại nhàn nhã cũng không sai.

“Tiểu thư?” Noãn Thu nghe được tiếng cười của nàng, do dự một hồi, nhịn không được mở miệng thật cẩn thận hỏi: “Tiểu thư làm sao có thể hỏi vấn đề này?”

Lúc này Mục Thanh Lê tâm tình thích ý, trừng mắt nhìn nhìn, trên mặt đều là buồn rầu bộ dáng: “Ta chỉ nhớ rõ chính mình tên là Mục Thanh Lê, còn có một ít mơ mơ hồ hồ gì đó, nhưng là cảm thấy các người có thể tin, cho nên liền hỏi.”

Noãn Thu nghĩ nghĩ, thanh âm nhu thuận “Tiểu thư, để nô tỳ giúp xử lý thương trên người một chút đi, nếu vật liệu may mặc dính vào miệng vết thương, mới xử lý hội rất đau.”

Mục Thanh Lê gật đầu, ý bảo theo ý nàng.

Noãn Thu đầu tiên là lấy tay khăn mềm nhẹ nhàng giúp nàng lau sạch bùn đất cùng máu trên mặt, rồi đi xuống cánh tay phải trúng tên của nàng, hai tay cẩn thận kéo vải dẹt, “Tê lạp” Một tiếng, toàn bộ cánh tay áo đều bị xé rách, lộ ra da thịt bên trong trắng nõn như tuyết.

Mục Thanh Lê đuôi lông mày hơi hơi nhíu, thân quần áo vải dẹt này của nàng chỉ nhìn một cách đơn giản cũng biết là bất phàm (không tầm thường, chắc ý đồ xịn), người bình thường căn bản không thể thoải mái xé thành lỗ hổng như vậy. Xem ra nàng ta nói trấn quốc tướng quân yêu thương ngoại tôn nữ này hẳn là không giả, phái tỳ nữ đến bên người nàng hiển nhiên cũng không là người thường.

Trên cánh tay trúng tên còn đang đổ máu, màu đỏ yêu dị chảy xuôi cùng da thịt tuyết trắng tương xứng hiện ra một loại xinh đẹp dụ hoặc, Noãn Thu nâng mắt nhìn Mục Thanh Lê liếc một cái, đưa tay vẽ huyết đồ trên cánh tay của nàng.

Mục Thanh Lê đã sớm nghĩ đến nàng ta muốn thử cái gì, theo động tác của nàng ta nhìn lại, phát hiện huyết đồ kia thể nhưng chậm rãi hiện ra một đạo hoa bốn cánh giống như chữ thập hiện trên da thịt, mai tương hoàn chân bất lại* (bản convert là bán tướng thật đúng là khá tốt, ta cũng không hiểu luôn j ák > <, đừmg=“” hỏi=“”>

Đây là Noãn Thu muốn thử gì đó? Mục Thanh Lê tà tiểu (cười nham hiểm) một chút, xem ra cho dù có người muốn giả mạo thân phận này cũng thật khó, nàng nhìn ra được dấu vết này cũng không phải là hình xăm linh tinh bình thường gì đó.

Noãn Thu nhìn dấu vết này hiển nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt có chút tựa tiểu phi tiểu của Mục Thanh Lê, nhất thời cảm thấy chính mình tâm tư đều bị nàng xem thấu, trong chớp mắt hiện lên một tia bối rối, nhẹ giọng thỉnh tội: “Tiểu thư, nô tỳ cũng không có ý tứ khác, chính là tiểu thư đột nhiên mất trí nhớ không khỏi không suy nghĩ, nô tỳ không thể không cẩn thận một ít. Thỉnh tiểu thư thứ tội.”

Mục Thanh Lê phát hiện nàng ta sau khi xem dấu vết này xong, liền hoàn toàn thả lỏng, đối với dấu vết này cũng càng thêm để ý một ít. Ngón tay vuốt ve ở trên dấu vết, cảm nhận được mặt trên dĩ nhiên là lạnh lẽo, thuận miệng có chút bất đắc dĩ buồn rầu nói: “Không có gì, ta cũng hiểu được ta đột nhiên như vậy rất kỳ quái, ngay cả người đều hoài nghi, phụ thân chẳng phải là càng thêm hoài nghi?”

“Sẽ không!” Noãn Thu ‘Tê Lạp’ xả đoạn chính mình ống tay áo, giúp nàng băng lại cánh tay trúng tên, vẽ mặt khẳng định nói: “Chỉ cần nhìn đến cánh tay tiểu thư có bớt băng tinh tứ hồn, Hầu gia cùng tướng quân cũng không hoài nghi tiểu thư.”

Đây là bớt? Tên là băng tinh tứ hồn? Xem ra là một loại đặc thù bớt huyết mạch, người khác căn bản bắt chước không được.

Mục Thanh Lê sắp xếp xong, thấy Noãn Thu băng miệng vết thương rất thành thực, mềm nhẹ không có bao nhiêu đau, thật sự là một đôi tay khéo.

Noãn Thu lúc này nâng hai chân của nàng lên, một tay giúp đỡ thân thể của nàng, làm cho nàng thoải mái tựa vào nhuyễn điểm (đệm mềm). Nhất thời nghĩ đến cái gì, lại còn thật sự nhắc nhở nói: “Bất quá, tiểu thư, người trăm ngàn không thể cùng người ngoài nhắc tới bớt này, tướng quân từ nhỏ liền nhắc nhở qua tiểu thư, nếu nói lung tung sẽ gặp họa sát nhân.”

Mục Thanh Lê gật đầu ghi nhớ lời của nàng, mắt thấy còn chưa tới Bình Khang Hầu phủ. Ôm miệng tao nhả ngáp một cái, liền thích ý híp mắt, lười biếng nói: “Đã biết. Noãn Thu, lại nói trong nhà còn có người nào cho ta biết.”

Noãn Thu xem nàng thể nhưng phía sau ngủ, không khỏi có chút buồn cười, trong tay động tác càng thêm mềm nhẹ, theo của nàng ý bắt đầu nói:

“Vâng, ở trong Hầu phủ.....”

6. Chương 6: Bình Khang Hầu

Bình Khang phủ tọa lạc tại hướng bắc nam, bạch tường hồng ngõa (tường trắng ngói đỏ), hai thuẫn thanh (chỉ mỗi màu xanh) ngọc điều sư (sư tử điêu khắc bằng ngọc) đứng vững trước đại môn (cổng lớn = cửa chính) sơn màu hồng, phi thường trang nghiêm xa hoa.

Xe ngựa chậm rãi dừng ở trước cửa, Hàn Xuân hướng bên trong màn xe bẩm báo: “Tiểu thư, đã đến phủ.”

“Nga.” Mục Thanh Lê lười nhác lên tiếng, hai mắt mở lại trong trẻo, được Noãn Thu nâng xuống xe ngựa. Liếc mắt một cái liền nhìn đến này vọng môn tường cao, hoàn toàn thanh ngọc điều sư, bài biển (bảng hiệu) kia đều là dùng kim sa tinh khiết viết (cát vàng, đây là vàng vụn nhỏ như cát, thường dùng làm đồ trang sức, nhà này lại dùng để viết trên bảng hiệu TT^TT quá giàu, ko sợ ta tới ta cạy về sao, hic, lại còn là vàng tinh khiết nữa).

Mục Thanh Lê hí mắt xảo tiểu (cười xảo, giả tạo), này có tiền thật đúng là không phải bình thường có tiền, chính là dùng vàng ngọc thể này làm thể nào cũng đều có cảm giác nhà giàu mới nổi, làm như vậy tựa hồ chỉ có hai khả năng. Thứ nhất là Bình Khang Hầu là cực kỳ người thông minh, cố ý che mắt người ngoài, làm cho người ta cảm thấy hẳn chính là một kẻ có danh, có tiền không có quyền mà thôi. Thứ hai là Bình Khang Hầu thật sự chính là một người như vậy, kẻ yêu chuộng bề ngoài.

Có thể kiếm nhiều tiền như vậy không biết sẽ là người thể nào? Không có khả năng! Nói cách khác Bình Khang Hầu này nhất định là cái người thông minh.

Kẻ có cha thông minh, gia đình lại có tiền, không phải vừa vắn hợp ý của nàng sao, làm cho nàng tiêu sái hoàn khổ một hồi?

“Đại tiểu thư.” Các gia đình gác cửa thấy nàng, cùng hành lễ.

Hàn Xuân, Noãn Thu hai người một tả một hữu hộ ở hai bên của nàng, dẫn nàng hướng đại môn đi.

Vừa mới vừa vào đại môn, một vị béo phụ nhân (người đã có chồng) mặc váy điểm hoa lam đã sớm chờ. Đón Mục Thanh Lê trước mặt, thật nhiều nếp nhăn dài nơi khoé mắt không che đậy ánh mắt trừng lớn nhìn thương trên người nàng, từ trên xuống dưới lại sợ sệt đau nàng, đau lòng không ngừng nhắc tới: “Đại tiểu thư của ta, người lại bị gì. Này lại là người nào không mất khi dễ! Nên làm thế nào cho phải, chảy nhiều máu như vậy, phi phi! Cùng nhị tiểu thư đi ra ngoài vốn không có chuyện tốt, đại tiểu thư người như thế nào lại không nghe Đường ma ma nói, bảo người không cần cùng nhị tiểu thư đi chơi, nhị tiểu thư không hảo tâm a!” (mama đây là vú em)

Phụ nhân này tên là Đường Hoa Tố, là nữ mẫu Mục Thanh Lê Nhi, từ nhỏ chiều cổ nàng, xem nàng như thân sinh nữ nhi mà đối đãi. Theo lời của Noãn Thu ở Bình Khang phủ thì đây là người thật tình thực lòng với Mục Thanh Lê nhất. Nàng đối Mục Thanh Lê càng nói yêu thương không hết, chỉ mỗi tính tình thô thiển lại hay cãi nhai, bị Mục Thanh Lê trước đây không vui, không ít lần nghe theo lời Mục Tử Vi mà giáo huấn nàng.

“Mama, ta biết, người xem ta hiện tại cái dạng này, vẫn cho ta trở về xoa dịu trước đi.” Mục Thanh Lê mở miệng thốt ra một câu, tỏ vẻ đáng thương, lại giữ chặt tay làm nàng ta ngừng cãi nhai.

Đường mama vừa thấy, nghĩ rằng lần này nàng thật là đau. Đau lòng nắm bàn tay nhỏ bé của nàng liền đi phía trước, cứng rắn nghiêm mặt, nộ khí đằng đằng nhắc tới: “Nhị tiểu thư vừa làm ầm ĩ một hồi, bây giờ còn ở trước đại sảnh tìm Hầu gia nói đại tiểu thư không cho nàng lên xe ngựa, châm ngồi đại tiểu thư nói bậy. Trắc phụ nhân (vợ lẽ) cũng theo nàng tác loạn, nói là nếu gặp đại tiểu thư liền mang đi tiền thính (hay tiền sảnh, chỗ ngồi xử án của quan), e là lại diễn trò cho ai xem. Đại tiểu thư, chúng ta không đi, cái này trở về bồi thuốc. Không cần nhường nhịn các nàng, chúng ta không để ý tới các nàng!”

Mục Thanh Lê một chữ không nghe lọt lỗ tai, cước bộ chợt dừng, liền kéo tay Đường mama dừng lại, vẫn cười nói: “Đi, làm sao có thể không đi đây.” Nếu nàng đã tiếp nhận thân thể Mục Thanh Lê, như vậy lúc

trước nàng ta có cừu khổ (cừu hận + thống khổ) đều giúp nàng ta báo, xem như cấp nàng ta một cái công đạo an ủi, cũng là cấp tự tại cho chính mình sau này.

Đường mama sợ run một chút, bất mãn khuyên nhủ: “Đại tiểu thư, không cần cái gì cũng đều nghe theo các nàng nói. Người tâm thuần, không rõ mặt trái trong đó, đến lúc đó chịu tội cũng là người a.”

Mục Thanh Lê chụp tay, vỗ nhẹ lưng nàng trấn an, trong nháy mắt cười nói: “Nếu không đi, không phải càng theo các nàng nói. Đến lúc đó, còn tưởng rằng ta là không đánh đã khai, cam chịu đầy mà.”

Đường mama bắt đắc dĩ: “Nhắm mắt làm ngơ, như vậy cũng dễ chịu hơn các nàng.”

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên một chút hết sức khinh cuồng (khinh rẻ + ngông cuồng) thần thái, buông tay Đường mama ra, lớn tiếng cuồng vọng: “Chúng ta đều dám kháng mệnh không đi tiền thính, thì sợ gì? Người ngựa đã đến đây, còn muốn trốn tránh? Nhường nhịn? Noãn Thu, đi! Mang ta đi tiền thính!”

Noãn Thu biết rõ tính tình hiện tại Mục Thanh Lê, mất trí nhớ là một việc, đã không còn yếu đuối ngày xưa, ngược lại bá đạo vùng lên. Tưởng đại tiểu thư là ai? Là nữ ngoại tôn duy nhất của tướng quân, cuồng vọng này cũng là cuồng vọng tư bản, tổng so với yếu đuối lúc trước tốt hơn nhiều lắm.

“Hảo, mời tiểu thư đi theo nô tỳ.” Noãn Thu vì nàng dẫn đường. Dĩ vãng tiểu thư rất yếu đuối, rất tin tưởng mẫu tử (mẹ con) trác phu nhân, cho nên chỉ có thể tự nuốt giận. Lần này không sợ các nàng nháo, còn sợ nàng không nháo, nháo lớn, xem ai chống lưng các nàng.

Thăng một đường, Mục Thanh Lê ngênh ngang đến tiền thính.

Đường mama cả người ngạc nhiên nhìn, thăng đến ba người bóng dáng đều không có mối hoàn hồn lại, cả người khuôn trương, chỉ tiếc rên sất không thành thếp hô: “Đại tiểu thư, người như thế nào không nghe mama nói! Này..... Ai!” Vội vàng chạy theo sau.

Trên đường đá xanh lớn, giữa hai hàng cây cối mở ra một rừng hoa đủ màu sắc, thị nữ gia đình đi đi lại lại, thấy đoàn người Mục Thanh Lê đang đi tới.

“Đại tiểu thư đến.” gia đình gác tại tiền thính không nhanh không chậm thông báo.

“Tiểu thư, cẩn thận vết thương người.” Noãn Thu âm thanh không lớn không nhỏ, vừa đủ cho những người trong phòng nghe được, giúp đỡ Mục Thanh Lê tiến vào.

Mục Thanh Lê làm sao đoán không ra nàng cố ý nói ra lời này là để những người bên trong nghe, theo nàng nâng tay tiến vào tiền thính, giương mắt chỉ thấy một thân ảnh bạch lục xinh đẹp cùng với một mùi thơm truyền đến.

Nữ tử khoảng ba mươi tuổi, một thân áo trắng thêu hoa mẫu đơn xanh biếc, mái tóc được cài dây trâm trên châu ngọc bích, mi như liễu, mặt phù dung, đoan trang tao nhã. Bước nhanh đi tới bên người nàng, cầm tay Mục Thanh Lê, liền ra vẻ đau lòng thương tiếc: “Lê Nhi của ta, đây là làm sao vậy? Sao thương thành cái dạng này, mau tới đây, làm cho nương hảo hảo nhìn xem.” Lôi kéo tay nàng mang đến một bên ghế ngồi xuống.

“Ba!” Một tiếng, Mục Thanh Lê không lưu tình chút nào đem tay nữ tử gạt ra, mắt thấy thần sắc nữ tử kinh ngạc. Miệng một câu, không chút khách khí kêu lên: “Người làm đau ta!”

Lam Tú Ngọc cảm thấy cánh tay hỏa lạt lạt (nóng + cay chắc là bỏng rát), đều sưng đỏ lên. Tiểu tiện nhân đánh lần này chỉ sợ đều dùng hết sức. Trong ánh mắt hiện lên một chút không tốt, nàng rõ ràng không dùng lực nắm, tiểu tiện nhân này làm sao có thể đau? Trên mặt ngược lại là vẻ mặt xin lỗi, càng thêm mềm nhẹ lại nắm lấy tay Mục Thanh Lê, áy náy nói: “Là nương không đúng, nương không biết Lê Nhi bị đau— a!”

Mục Thanh Lê đáy mắt hiện lên một chút ý cười, trên mặt tất cả đều là vận vẹo giận dữ, kịch liệt giãy khỏi tay nàng, một cước liền đá vào bụng của nàng, thống khổ ngã ngồi trên mặt đất phần nộ lên án Lam Tú Ngọc: “Đau quá, đau quá! Người cố ý, người cố ý miết đau ta, người khi dễ ta! Người là nữ nhân xấu xa!”

Lam Tú Ngọc hoàn toàn kinh ngạc, xướng (nói như hát ấy) này vừa ra, nàng dùng sức làm sao?

Đừng nói là nàng, ở đây những người khác đều sợ run, chỉ có Noãn Thu hoàn hồn trước nhất, nhìn ánh mắt Mục Thanh Lê chớp động ý cười, công phu trộn mắt nói nói dối của tiểu thư quả là vô sư tự thông a

(không thầy tự hiểu = tự học thành tài)

7. Chương 7: Giao Phong*

* Giao chiến, đánh nhau

“Khụ khụ.” Lam Tú Ngọc phản ứng cực nhanh, về mặt thống khổ ôm bụng, quay đầu nhìn về phía nam nhân duy nhất trong phòng, hai mắt mông lung, nhu tình thống khổ kêu: “Lão gia, ta đứng không nổi, dù ta một phen được không?”

Mục Thắng thấy bộ dáng nàng không giống giả bộ, đi tới vừa muốn đem nàng nâng dậy, chỉ thấy nàng vươn cái tay sưng đỏ không chịu nổi kia, trên cổ tay da thịt trắng nõn lại càng có vẻ khủng bố. Là do Lê Nhi vừa đánh? Khẽ cau mày một chút, động tác không nhanh không chậm đem nàng nâng dậy, ghé mắt nhìn thoáng qua bộ dáng đáng thương chật vật Mục Thanh Lê ở cửa càng thêm phát hỏa. Đối với Lam Tú Ngọc trấn an nói: “Nhìn người thật đau, ngồi xuống đi.”

Lam Tú Ngọc thấy hấn đối với thương thế của mình làm như không thấy, trong lòng vừa phẫn hận vừa bi ai. Ngoài mặt nghe hấn nói ngồi ở một bên ghế, vừa mới ngồi xuống, hai hàng nước mắt liền tuôn ra, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Mục Thắng, nhu tình mà lên án.

Mục Thắng hiểu được ý tứ của nàng ta, xem bộ dáng nàng ta kham khổ, nghĩ Mục Thanh Lê đánh cho xác thực nghiêm trọng chút. Thân thủ trấn an vỗ vỗ vai nàng, liền đối Mục Thanh Lê nghiêm túc nhưng không có bao nhiêu trách tội nói: “Lê Nhi, người thật không biết nặng nhẹ, nhìn người đánh xem, còn không xin lỗi?”

Mục Thanh Lê nhìn cha, hấn ngũ quan chính khí, không có cảm giác mùi tiền của thế lực thương nhân, tóc cũng có chút bạc, mặc áo choàng trắng xám, tư thế đứng như cây tùng, hiển nhiên là trung niên nhưng mệnh lực cũng không giảm.

Xem ra Noãn Thu nói đúng, cha này thật là thương nàng, nghe lời nói này liền hiểu được, căn bản là không có uy lực đáng kể.

Mục Thanh Lê nhìn chăm chăm mặt nạ ôn nhu của Lam Tú Ngọc, ánh mắt nhíu lại, sắc mặt cực độ ủy khuất, cáo trạng nói: “Cha! Ta đau quá, nàng cố ý siết ta! Người xem xem, hôm nay Tử Vi mang ta đi vô tròng hoàng gia, nhìn ta bị khi dễ cũng không giúp ta, ta thật vất vả thoát hiểm, ta chỉ đánh lại kẻ đó, nàng liền giúp đỡ người nọ cầu tình!”

Mục Thắng nghe vậy sắc mặt nhất thời không tốt, nhìn về phía Mục Tử Vi quát lớn: “Tử Vi! Lê Nhi nói đều là sự thật?”

Mục Tử Vi không ngờ rằng Mục Thanh Lê cáo trạng trước, nhất là hết thảy vừa nãy phát sinh đều hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng. Nhìn vẻ giận dữ của Mục Thắng, nàng liên tục lắc đầu: “Cha! Không phải như thế, khi đó An Vương tức giận với đại tỷ tỷ, ta cầu tình, nhưng là An Vương không nghe a!” Vài bước vội vàng chạy đến trước người Mục Thanh Lê, về mặt xin lỗi cầu xin, sốt ruột nói: “Đại tỷ tỷ, muội muội chỉ là sợ đại tỷ tỷ nhất thời giận quá mất khôn, cũng không có ý tứ khác, đại tỷ tỷ không nên trách muội muội được không? Đại tỷ tỷ muốn muội muội làm cái gì đều có thể, chỉ cầu không cần giận muội muội.”

“Đây chính là người nói a.” Mục Thanh Lê nháy mắt mấy cái, nhìn chăm chăm nàng cười đến vô hại.

Mục Tử Vi trong mắt lộ một chút vui mừng, trong lòng tràn đầy đắc ý. Quả nhiên vẫn là giống như trước đây hảo hữu, tùy tiện dỡ vài câu là coi như chưa có gì xảy ra. Còn tưởng rằng nàng có thể khởi phiên sóng gió, thật sự là ngu ngốc!

“Đúng vậy, đây là muội muội nói.” Mục Tử Vi thần sắc bi thiết, nghiêng đầu ủy khuất liếc mắt Mục Thắng một cái, lại nhẹ giọng cầu xin: “Hôm nay đại tỷ tỷ không uội muội lên xe ngựa, muội muội đi bộ nửa ngày,

chân đều bị xây xát cả, coi như là đã trừng phạt muối muối, đại tỷ tỷ không cần tức giận.”

“Ồ!” Lam Tú Ngọc cúi xuống khóc, một tay che mặt. Suy nghĩ đến thời cơ này, hướng Mục Thắng ai thiết (ai = buồn, thiết = cắt => buồn như dao cắt???)nói: “Hầu gia, ta không cầu gì khác, chỉ cầu người một tiếng nói thật tình. Lê Nhi là nữ nhi thân sinh người, Vi Nhi không phải sao? Lê Nhi bị thương, ta cũng khổ sở vậy, nhưng là Vi Nhi làm sao không bị thương, bị tỷ tỷ đuổi xuống xe ngựa, một đường rất xa, chân đều xây xát. Vi Nhi có cái gì sai a? Tính tình nàng người làm phụ thân còn có thể không biết? Đây là thân tỷ tỷ, còn muốn cầu tha thứ, người chẳng lẽ không cảm thấy quá mức bạc đãi Vi Nhi sao?”

Mục Thắng sắc mặt hiện lên một chút thất bại xấu hổ, cũng biết chính mình có chút bất công, nâng tay phải giúp Lam Tú Ngọc lau nước mắt, lại bị nàng né đi, bất đắc dĩ thở dài, an ủi nói: “Ta đã biết, Tú Ngọc người cũng đừng khóc, này khóc suốt suốt làm cho đứa nhỏ chê cười.”

Lam Tú Ngọc nhìn thấy đạt tới hiệu quả, biết rằng quá độ có kết quả ngược lại, nhẹ nhàng lau nước mắt, liền cúi đầu không nói. Nàng muốn chính là Mục Thắng áy náy, hấn càng áy náy, an ủi nàng lại càng nhiều, không cần bao lâu, nàng muốn nhìn thấy tiểu tiện nhân này còn có thể kiêu ngạo đến khi nào.

Mục Tử Vi lúc này lại càng không bỏ qua cơ hội, thần sắc ủy khuất chua xót, đơn thuần bất đắc dĩ an ủi nói: “Nương, người đừng khóc. Vi Nhi không ủy khuất, đại tỷ tỷ là trưởng nữ, đây là Vi Nhi nên làm.”

Lam Tú Ngọc trong lòng hơi hơi máy động, dựa theo thường ngày phát triển, Mục Tử Vi này nhắc tới ‘Trưởng nữ’ thật là một cái hảo lời dẫn, nàng lại ngẫm đối Mục Thắng lải nhải vài câu nói không chừng tựu thành. Nhưng là hôm nay hiển nhiên không phải thời cơ tốt, Vi Nhi rất nóng vội, còn chưa đủ ổn, nhắc tới việc này chỉ sợ sẽ bị Mục Thắng chú ý.

Quả nhiên, Mục Thắng nghe thế, sắc mặt hơi hơi trầm xuống, ánh mắt có chút không tốt nhìn về phía nàng, vì chính là điểm này giống như tại hoài nghi lời này chính là nàng giáo (dạy).

Này thật sự là làm cho Lam Tú Ngọc có khổ nói không nên lời, trong lòng đem Mục Tử Vi mắng một trận, trên mặt chỉ có làm bộ như không biết, không nhìn tới ánh mắt Mục Thắng.

Mục Thanh Lê nhìn này mẹ con hai kẻ xướng người hoạ, cố tỏ ra thiện lương, xem ra định nàng là người xấu rồi, dù sao đều phải làm, vậy thì làm, sợ cái gì? Đưa tay liền đem chén trà trên bàn bên cạnh hướng người Lam Tú Ngọc ném tới. “Cách cách” toàn bộ nước trà đều rơi trên thân thể của nàng, còn không có chờ nàng phục hồi tinh thần lại, Mục Thanh Lê mắt lạnh nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Hoại nữ nhân (bại hoại)! Người nói lời này là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ cha ta yêu thương ta không nên sao? Hơn nữa ánh mắt nào của người nhìn thấy ta muốn Tử Vi cầu ta tha thứ? Đều là tự nàng muốn trang (giả trang/gả bộ) đáng thương cầu ta mà thôi, ta bức nàng sao? Nàng bị thương? Vết thương của nàng có thể so cùng ta sao? Hàn Xuân, đi, đem giày Tử Vi cởi ra, ta muốn nhìn, chân nàng rốt cuộc xây xát bao nhiêu, chảy bao nhiêu máu, có giống như lời nói hay không!”

Lấy tính tình Mục Tử Vi có thể thật sự đi bộ về? Đi bộ về đến còn mau hơn các nàng ngồi xe ngựa? Không khỏi rất giả đi. Có lẽ trước kia Mục Thanh Lê căn bản sẽ không nghĩ thể này thể kia, lại càng sẽ không đi chọc giận các nàng, nhưng là hiện tại Mục Thanh Lê là nàng. Nàng không sợ nháo, còn muốn nháo thật lớn, muốn cấp mọi người xem, nàng chính là tùy hứng hoàn khổ thì thể nào?

“Dạ!” Hàn Xuân sẽ không bỏ qua cơ hội khó được này, vài bước tiến lên đã bắt trụ chân Mục Tử Vi lôi kéo.

“A! Người làm cái gì!? Người chính là một cái hạ nhân, cũng dám đối với ta như vậy..... A!” Mục Tử Vi kinh loạn kêu to, hoàn toàn vô lực ngăn cản Hàn Xuân, ngay sau đó nàng hài đã bị thoát, lộ ra hai chân sạch sẽ trắng noãn, làm sao có một chút dấu vết bị thương?

Hàn Xuân châm biếm, một phen buông ra của nàng chân, lạnh lùng nói: “ Cởi giày cho khát cái (ăn mày) tốt hơn so với cởi giày cho người.”

“Người!” Mục Tử Vi tức giận đến phát run cả người, mặt đỏ lên, cắn răng không ngừng nhằn nạy, nhìn về phía Lam Tú Ngọc xin giúp đỡ, thanh âm đều là áp lực run run: “Nương, nương, các nàng, các nàng khi dễ ta a.....”

8. Chương 8: Phát Tiết Oán Hận

Lam Tú Ngọc nhìn lại một thân áo trắng còn đọng lại ít nước trà, cũng khó dằn nổi cơn tức giận. Phẫn! Phẫn! Thật sự là phẫn! Này tiện chân cũng dám làm như vậy với nàng! Năm ngón tay nắm chặt thành quyền. Lam Tú Ngọc sắc mặt một chút tức giận cũng không hiển lộ ra, tư thái đoan trang, ánh mắt ôn nhu, đối Mục Thanh Lê nghiêm túc ra vẻ dạy bảo: “Lê Nhi, người làm sao có thể làm chuyện không ra thể thống như vậy, may là còn ở nhà, nường có thể không trách người, nhưng là nếu ở bên ngoài, sẽ phiền toái.”

Như vậy còn có thể nhẫn (nhịn)? Chừng này ả nhân cùng hành động thật làm cho người ta bội phục. Mục Thanh Lê nhíu mày cười, trừng mắt nhìn, sợ hãi than kêu lên: “Tính tình người thật sự là hảo a, như vậy cũng không giận? Ta đoán trong lòng người nhất định hận không thể đánh chết ta đi? Đáng tiếc người không dám.”

Lam Tú Ngọc sắc mặt hơi đổi, miệng khô cần mềm mại cười: “Lê Nhi đang nói mê sảng cái gì.”

Mục Thanh Lê cười hì hì nhìn chăm chăm nàng, giả tạo! Người cứ tiếp tục giả tạo, sợ người không ghen chết? Đảo mắt lại nhìn về phía Mục Tử Vi, đây mới là mục đích chính. Cặp mắt dừng lại đánh giá đôi chân trắng nõn của nàng, miệng liền kinh ngạc cười nói: “Tử Vi, chân người không phải bị xây xát sao? Ta nhìn thế nào một chút đều không có, người đây là gạt ta cùng cha a!”

“Ta..... Ta, ta khi trở về liền lau.....” Mục Tử Vi nói ấp úng, lý do này không khỏi rất không thể tin.

“Người là muốn nói bôi thuốc đi? Nhưng là trên chân người một chút hương vị của dược đều không có a!” Mục Thanh Lê chậm rì rì nói xong, đột nhiên sắc mặt liền biến đổi, giận trừng mắt nàng, lạnh giọng quát lớn: “Người cũng dám lừa gạt ta cùng cha, làm cho cha hiểu lầm ta, người đây rắp tâm làm cái gì?!”

“Ta.....” Mục Tử Vi chống đỡ can rằng không nói gì, hung hăng nhìn chăm chăm Mục Thanh Lê. Tiện nhân! Tiện nhân! Cũng dám như vậy với nàng, cũng dám!

“Ta cái gì ta!” Mục Thanh Lê dương môi hướng Noãn Thu vẫy tay, liếc Mục Tử Vi, hanh (hứ,hừm: biểu thị khinh thường, bất mãn) cười nói: “Người không phải vừa mới nói là xin ta tha thứ, ta làm cái gì đều có thể? Ta hiện tại sẽ toàn thành người! Hàn Xuân, Noãn Thu, lúc trước nàng khi dễ các người như thế nào, báo đáp toàn bộ. Đừng đánh chết là được, mọi sự có bổn tiểu thư chịu!”

“Dạ, tiểu thư.” Noãn Thu dấy mắt chớp động ý cười, nghe lời của nàng liền tiến lên. Đừng nhìn nàng ôn nhu nhất, vừa lên không lưu tình trực tiếp tát trên mặt Mục Tử Vi.

Hàn Xuân một chút không chậm, lãnh nghiêm mặt, căn bản khinh thường lấy tay, một cước đá vào bên hông nàng.

“A, các người..... Các người..... Nường, ô, nường cứu mạng a!”

Lam Tú Ngọc “Sừ” đứng lên, đối với Noãn Thu hai người quát lớn: “Các người, các người đều phản có phải hay không? Cũng dám đánh chủ tử! Người tới! Người tới a!”

Mục Thanh Lê xoay người ngồi ở ghế trên, không nhanh không chậm nói: “Ai cũng không chuẩn động, ai dám động, chính là đối nghịch cùng ta!”

Ai chẳng biết địa vị đại tiểu thư tại Bình Khang phủ, một cái trắc phu nhân mà thôi, căn bản không có cách nào so được.

Lam Tú Ngọc nhịn không nổi nữa, thân mình run rẩy, ánh mắt cơ hồ muốn nuốt sống nàng, mở miệng lại nói nhu tình ôn hòa: “Lê Nhi, người làm cái gì vậy? Kia nhưng là thân muội muội của người, người đối chính mình muội muội như vậy sao? Không nên tính toán với Tử Vi, dù có cũng không nên như vậy với nàng a!”

Mục Thanh Lê nháy mắt mấy cái, đương nhiên nói: “Là chính nàng nói ta tùy tiện muốn làm thế nào thì làm, phạm sai lầm đương nhiên sẽ bị phạt.”

Lam Tú Ngọc móng tay đã bấm vào trong thịt, bực bội xoay người, thê nô (thê lương + phẫn nộ) nhìn về phía Mục Thanh, run run môi nói: “Hầu gia, người mặc kệ?”

Mục Thắng sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn bộ dáng Mục Tử Vi chật vật chạy trốn. Trầm mặc một hồi, ánh mắt đánh giá ở trên người Mục Thanh Lê, ra tiếng nói :“Lê Nhi, không sai biệt lắm là đủ rồi.”

Lam Tú Ngọc tròn tròn mắt không thể tin. Hắn thế nhưng chính là nói, không sai biệt lắm là đủ rồi?

Mục Thanh Lê híp mắt cùng hắn đối diện cùng một chỗ, cũng không sợ hắn đánh giá, vẻ mặt ủy khuất nói: “Cha, người xem thương ta này, còn tùy tiện đủ sao?”

Mục Thắng dở khóc dở cười một hồi, cười mắng một tiếng: “Ta xem ngươi hiện tại tinh thần thực tốt, làm sao giống bị thương?”

“Đó là bởi vì ta chịu đựng, sợ mất mặt mũi!” Mục Thanh Lê cười hì hì nói, nàng cảm thấy đây mới là chân chính bộ dáng lão cha của nàng. Đảo mắt nhìn về phía ba người đang nháo vì đánh nhau, Mục Tử Vi khuôn mặt giống cái đầu heo, nàng nhìn không được phớt cười. Vỗ vỗ tay, đối Noãn Thu hai người thiện người am hiểu ý nói:“Đều đòi lại rồi sao? cho dù không sai biệt lắm, coi như thiện tâm một lần.”

“Dạ, tiểu thư.” Noãn Thu, Hàn Xuân hai người hồi đáp, buông tha Mục Tử Vi trở về bên người nàng.

Mục Thanh Lê lúc này liền đứng lên, đối Mục Thắng cười nói :“Cha, ta mệt, còn muốn trở về đắp thuốc chữa thương, đi trước.”

“Đi đi.” Mục Thắng cũng không lưu nàng lại.

Mục Thanh Lê xoay người đi cùng hai người Noãn Thu, Đường mama vẫn ngạc nhiên nhìn này hết thấy rồi đi theo, đi khỏi tiền sảnh, chỉ khoảng nửa khắc không thấy bóng dáng.

Mục Thắng có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, thẳng đến không nhìn thấy mới thu hồi ánh mắt nhìn về phía mẫu tử Lam Tú Ngọc cùng Mục Tử Vi liếc mắt một cái, cất tiếng nói: “Tú Ngọc, các người làm gì đừng nghĩ ta thật sự cái gì cũng không biết, trước kia Lê Nhi không tính toán, ta cũng mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, việc này hôm nay coi như một cái giáo huấn đi.” Nói xong nghiêng người bước đi.

“.....” Lam Tú Ngọc thân thể run run, một giọt máu theo trong lòng bàn tay rơi trên mặt đất.

Mục Tử Vi chật vật đứng lên, lôi kéo nàng xiêm y của, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nương, nương, người nhất định phải báo thù cho ta, kia tiện.....”

“Câm mồm!” Lam Tú Ngọc lạnh giọng quát lớn, kéo tay nàng, ánh mắt nhìn thoáng qua bốn phía, chỉ tiếc rên sắt không thành thép mắng: “Còn ngại không đủ mất mặt sao? Theo ta trở về!”

Mục Tử Vi không dám trái lời nàng, vội vàng đi theo nàng, trong lòng một lần lại một lần mắng: Tiện nhân! Tiện nhân! Sớm muộn gì cũng có một ngày ta khiến cho ngươi sống không bằng chết, ta chẳng những muốn cướp người ngươi yêu, ta còn muốn hủy đi tất cả của ngươi!

Dạ thâm phong thanh (đêm khuya gió mát)

Noãn Thu đi trong bóng đêm, ở bên ngoài một gian sương phòng thì dừng lại, “Khẩu khẩu” Hai tiếng gõ cửa, nhẹ giọng nói: “Noãn Thu cầu kiến.”

“Vào đi.”

Noãn Thu đẩy cửa tiến vào trong phòng, tùy tay đóng cửa lại.

Trong sương phòng, ánh nến sáng ngời, ngồi trên ghế kia đúng là Bình Khang Hầu — Mục Thắng.

Noãn Thu thi lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hầu gia muốn hỏi, nô tỳ đều biết. Tiểu thư không bị người tráo đổi, nô tỳ đã xem qua băng tinh tứ hồn trên cánh tay tiểu thư, sẽ không sai.”

Mục Thắng khẽ nhú mày, nghi hoặc nói:“Lê Nhi đột nhiên biến hóa không khỏi quá lớn.”

Noãn Thu trên mặt hiện lên tức giận, trầm giọng nói: “Nô tỳ đã điều tra sự tình ban ngày hôm nay, tiểu thư bị An Vương cột vào đĩa quay để bắn tên, thương trên người tiểu thư đều là do hắn ban tặng. Lúc nô tỳ nhìn thấy tiểu thư, nghe tiểu thư nói là trừ bỏ nhớ rõ tên chính mình, cái khác đều không nhớ rõ. Sợ là

đã bị kích thích quá lớn mới đưa đến như thế. Hôm nay xem bộ dáng tiểu thư đối Hầu gia rất là thân cận, cảm giác quan hệ huyết thống này xem ra là không thể quên được.”

Mục Thắng gật đầu, nếu nàng đã xác định, vậy không có giả. Nghĩ đến hôm nay nhìn đến Lê Nhi thay đổi biểu tình, ngược lại làm cho hắn càng thêm thích. Đối Noãn Thu lãnh đạm nói: “Đi xuống đi, hảo hảo chiếu cố Lê Nhi.”

“Vâng.” Noãn Thu khom người đi ra ngoài.

9. Chương 9: Vô Hại

Ngoài cửa một thân ảnh phần hồng tinh tế bước nhanh tới, tiến vào trong phòng, hướng Mục Thắng thi lễ, bẩm báo nói: “Hầu gia, hôm qua tiểu thư thương thể nghiêm trọng, hôm nay không dậy nổi, sẽ không đến dùng bữa sáng.”

Mục Tử Vi nghe nói như thế, miệng khẽ mở một chút, không có phát ra âm thanh gì, chỉ có trong ánh mắt chợt lóe tia phần hận. Cừu hận ngày hôm qua, nàng nhất định báo! Nhất định!

“Ân.” Mục Thắng gật đầu, vẫy tay nói: “Đã biết. Nhớ kỹ chuẩn bị thiện thực (bữa ăn) bổ huyết cấp Lê Nhi, chờ nàng tỉnh sẽ ăn.”

“Vâng.” Noãn Thu nhẹ nhàng lui xuống. Hôm nay tiểu thư căn bản chính không muốn dậy, thương thể của nàng tuy nhiều, nhưng cũng không nghiêm trọng, chỉ là bị thương ngoài da. Những lời này đương nhiên không thể nói ra.

“Dùng bữa.” Mục Thắng lúc này mới mở miệng phân phó dùng bữa.

Lần này hiển nhiên biểu hiện ra địa vị Mục Thanh Lê trong nhà, thế nhưng lại đợi nàng không tới sẽ không dùng bữa.

Mục Tử Vi an tĩnh ăn cơm, căn bản không có khẩu vị gì, giống như nhai sáp. Trong lòng không ngừng nghĩ nên báo thù như thế nào, ánh mắt không ngừng lóe ra, trong đầu đã nghĩ tới đôi sách. Mục Thanh Lê, người không phải lưu luyến si mê An Vương sao? Ta khiến cho người rốt cục không thể yêu, còn bị An Vương thương tổn, chờ xem!

Lam Tú Ngọc lại giống như chuyện tình ngày hôm qua hoàn toàn không có phát sinh, trên mặt vẫn là đoan trang dịu dàng, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Mục Thắng.

Mặt trời đã lên cao, xanh thẫm vạm vỡ không bóng mây, ánh nắng ấm áp tươi sáng.

“Ngô.” trên giường cầm tú (gắm thêu), Mục Thanh Lê nỉ non một tiếng mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt một phòng gia cụ (đồ dùng trong nhà) cổ đại, vẻ mặt nao nao, ngay sau đó mới ảm đạm cong khóe miệng một chút. Đúng rồi, nàng trọng sinh xuyên qua, hiện tại nàng là Mục Thanh Lê, nhưng không phải là Mục Thanh Lê thế kỷ hai mươi mốt kia.

Nghĩ đến kiếp trước, tuy rằng nàng là một cô nhi, nhưng là cũng không phải không có để ý một người nào. Sư phó, Trần a di..... Từng nhận thức, làm sao nói quên là có thể tùy tiện quên?

“Tiểu thư, người tỉnh a.” Cửa bị đẩy ra, mười bốn mười lăm tuổi nữ tử mặc phần y, mặt mày xinh đẹp tuyệt trần, mũi nhỏ môi hồng, đôi mắt như minh châu tỏa sáng, cả người phát ra một cỗ hơi thở thư hương. Bưng thau nước, mỉm cười hướng nàng đi tới. Vừa thấy bộ dáng nàng rời giường có chút ngốc lười, không khỏi “Xi” Cười, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nên rửa mặt chải đầu.”

Mục Thanh Lê ngày hôm qua đã nghe được Noãn Thu giới thiệu, người này chính là nha hoàn Liên Hạ, lại là một mỹ nhân hiếm thấy. Khẽ duỗi thắt lưng, theo Liên Hạ hầu hạ xuống giường rửa mặt chải đầu, tùy ý nói: “Điểm tâm chuẩn bị rồi sao?”

Liên Hạ cười khê, nhin không được đùa nói: “Còn sớm nữa đâu? Hiện tại mặt trời đều phơi mông.” Cầm khăn giúp Mục Thanh Lê lau mặt, lại nói: “Phòng ăn đã sớm chuẩn bị tốt thức ăn cho tiểu thư, chỉ chờ tiểu thư thức dậy.”

Mục Thanh Lê gật gật đầu, sau khi rửa mặt cũng thanh tỉnh rất nhiều, ngồi ở trước bàn trang điểm, liếc mắt nhìn dung nhan trong gương.

Trong gương hé ra khuôn mặt còn có vẻ non nớt chừng mười bốn tuổi, thương trên mặt thật không biết là dùng được gì đã không còn thấy rõ nữa, trắng nõn thật giống như là trứng gà lột, hồng hồng trong suốt đến nỗi chỉ cần chạm mạnh vào thì sẽ tan chảy, đều nói mỹ nhân dĩ hoa vi dung, dĩ nguyệt vi thần, dĩ ngọc vi phu, dĩ thủy vi tư*.

* Dùng hoa làm dung, dùng nguyệt làm thần, dùng ngọc làm da, dùng thủy làm tư: theo ta hiểu ở đây miêu tả vẻ đẹp Mục Thanh Lê cái gì đẹp nhất cũng tập trung vào, kiểu như mặt đẹp như hoa, thần thái như nguyệt, da như ngọc, thủy đây là con mắt trong trẻo, như nước mùa thu long lánh, đẹp từ a tới z.

Nàng giống như một đóa hoa lê trắng, lại giống như một hoa sen chiều tà. Tần thủ nga mi**, môi đỏ như anh, mi như mực họa, nhất là đôi mắt, to mà đen bóng, thấu triệt giống như ngọc băng tinh lưu ly, cùng với xúng thượng lông mi vừa dày lại dài, vô cùng linh động sở sở động lòng người, tinh xảo giống như oa nhi, làm cho người trước mắt sáng ngời, càng xem càng không nhin được.

((O o O) Đơ lưỡi, ngất ngây, ta choáng với hình ảnh tả vẻ đẹp kiểu này

** Tần thủ nga mi, Xảo tiểu thiên hê, Mĩ mục phán hê , , (trong Kinh thi : bài Thạc nhân (người đẹp) – Vệ phong ,) Trán rộng và vuông đẹp như trán cò cò, lông mày nhỏ và dài như râu con ngài, Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoé miệng có duyên, Mắt của nàng đẹp đẽ, tròng đen, tròng trắng phân biệt long lanh).

“Thật đúng là xinh đẹp.” Mục Thanh Lê đưa tay vuốt ve mặt mình, nhin không được tán thưởng một tiếng, cười khê đứng lên. Nữ nhân, luôn hy vọng mình xinh đẹp, nàng cũng không ngoại lệ.

Khuôn mặt này không phải như yêu tinh câu hồn nhiếp phách, cũng không phải thanh ngạo như viễn sơn băng tuyết, ừ nê bất nhiễm thánh khiết***. Mà là một loại tuyệt mỹ khác, làm cho bất luận kẻ nào nhìn thấy đều nhin không được yêu thích sự tinh xảo sạch sẽ này. Như đóa hoa sen, khiết tịnh (rất trong sạch), thuần chân (hồn nhiên), cực thanh mà làm cho người ta bị mê hoặc, không có chút tỳ vết nào, thật phi thường xinh đẹp.

***Viễn sơn băng tuyết: lạnh lung xa cách.

Ừ nê bất nhiễm thánh khiết tựa câu gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Liên Hạ nghe xong lời của nàng, không khỏi cười rộ lên, cũng nhìn Mục Thanh Lê trong gương, trong mắt chớp động tán thưởng, cảm thán nói: “Tiểu thư đương nhiên xinh đẹp, phải biết rằng nương tiểu thư chính là đệ nhất mỹ nhân Đông Tống. Bất quá, tiểu thư trước kia cũng xinh đẹp, nhưng không thể so với hiện tại. Nô tỳ cảm thấy tiểu thư so với trước kia hơn một loại linh khí, sinh động, cả người đều chân chính xinh đẹp lên.” Vừa nói vừa vì Mục Thanh Lê chải đầu, vừa mới chuẩn bị giúp nàng buộc dây cột tóc màu xanh, đột nhiên nhớ tới cái gì, theo tiếng hỏi: “Tiểu thư, người hôm nay còn muốn dùng cây trâm bàn phát sao?”

Mục Thanh Lê nhìn thoáng qua dây cột tóc màu xanh trong tay nàng, lắc đầu nói: “Hay dùng dây cột tóc đi, cây trâm rất phiền toái.” Động tác lớn một chút nói không chừng liền rớt.

“Hảo.” Liên Hạ vui vẻ đáp ứng, nàng vẫn cảm thấy tiểu thư vẫn là buộc dây cột tóc đẹp, đáng tiếc tiểu thư trước kia luôn cho rằng muốn thành thực, thế là dùng cây trâm. Nay có cơ hội, thế nào cũng phải nắm chắc. Hai tay linh hoạt giúp Mục Thanh Lê cột lấy tóc, hai cọng dây cột tóc màu xanh bay bay, một đầu gắn chuông bạc, nhẹ nhàng đong đưa liền có thể nghe được “Đinh linh” thanh âm.

“Tiểu thư, tốt lắm.” Liên Hạ lên tiếng.

Mục Thanh Lê theo gương mắt nhìn lại, trong gương vốn là thiếu nữ vô cùng linh động sạch sẽ, tóc mai hai bên, dây cột tóc màu xanh như ẩn như hiện, chuông bạc lay động ở giữa không trung. Đúng lúc này, cô

gái nheo lại ánh mắt, cong giống như nguyệt nha nhi, nhẹ nhàng cười rộ lên, sáng ánh mắt lóe ra liễm diễm như có thể nói, nhỏ nhỏ chu môi cùng làn da trắng nõn, tinh thuần đáng yêu hảo giống thiên tiên hạ trần.

“Liên Hạ.” Mục Thanh Lê mở to mắt ngập nước nhìn chăm chăm gương, nhẹ nhàng cười kêu một tiếng.

“A?” Liên Hạ đột nhiên hoàn hồn, sợ hãi nhìn lý Mục Thanh Lê, nàng thể nhưng vừa mới xem ngây người.

Mục Thanh Lê ý cười càng sâu, tán thưởng nói: “Hảo thủ nghệ.” (tay nghề giỏi)

Liên Hạ chính mình nhin không được kinh ngạc, này chính là trát hai dây cột tóc, thể nhưng đại hiệu quả như vậy. Nhìn chăm chăm Mục Thanh Lê thật tình thực lòng nói: “Tiểu thư thiên sinh lệ chất (trời sinh đẹp sẵn), làm cái gì cũng đều đẹp.”

“Ha ha.” Mục Thanh Lê lắc đầu một cái, chuông “Đinh linh” vang. Nàng trừng mắt nhìn, hiện lên một chút giảo hoạt, thiên chân vô hại cười nói: “Có một bộ hảo bộ dáng như vậy, ai hội hoài nghi trách tội?” Nói xong, đứng lên liền đi ra ngoài.

Liên Hạ ngẩn ra, cảm thấy thân thể hơi hơi phát lạnh theo sau, run rẩy một chút khóe miệng. Câu nói kia tiểu thư cũng sẽ không nghĩ như vậy đi? Bước nhanh liền đuổi kịp cước bộ Mục Thanh Lê.

Thanh âm cửa phòng bị mở ra vang lên, vốn là bên ngoài Noãn Thu ba người tự nhiên mà đảo mắt nhìn lại. Vừa thấy thiếu nữ đi tới dưới ánh mặt trời, một thân váy dài màu xanh nhạt cầm trù, trên váy thêu điểm hoa mai trắng, dùng đai gấm màu trắng thắt tại eo, thanh mỹ linh lung, đáng yêu động lòng người, nghi là thiên tiên ngọc nữ hạ phàm đến. Ba người đều nhin không được ngẩn ra, giạt mình không có phản ứng lại.

10. Chương 10: Phiền Toái

“Đinh linh đinh linh” thanh âm dễ nghe từ hai bên tóc mai có buộc chuông truyền ra, ba người lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, mở to mắt nhìn Mục Thanh Lê, liền ngay cả mặt lạnh như Hàn Xuân cũng biến đổi.

“Như thế nào? Không nhận ra?” Mục Thanh Lê ngồi xuống chiếc ghế được chạm trổ, cười cười nhìn ba người.

Ba người thần sắc khác nhau, lại cẩn thận quan sát trên mặt của nàng vài lần, vẫn là khuôn mặt này, làm sao có thể biến hóa lớn như vậy? Nhớ ngày đó, các nàng đều biết tiểu thư xinh đẹp, nhưng chưa có đẹp đến như vậy. Ngày hôm qua bộ dáng của nàng thật sự chật vật, các nàng cũng liền cảm giác được một chút bất đồng, sau khi thoa được, cảm giác liền biến thành cái dạng này?

Noãn Thu nghe nàng trên ghẹo, nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói: “Nếu là người bình thường, chỉ sợ là tưởng rằng tiểu thư biến thành người khác đấy.”

Mục Thanh Lê nghe thanh âm thanh u uyển chuyển này, không khí chung quanh đều giống như trở nên tốt lên rất nhiều, nhin không được liền tán thưởng nói: “Noãn Thu thanh âm thật sự là dễ nghe, về sau nói nhiều lời một chút, ọi người nghe cũng là một loại hưởng thụ.”

Những lời ca ngợi như vậy Noãn Thu nghe được nhiều rồi, nhưng từ miệng Mục Thanh Lê nói ra, nàng vẫn là vui vẻ, cười gật đầu: “Vâng, bất quá sau này, tiểu thư đừng ngại nô tỳ dong dài.”

Mục Thanh Lê nháy mắt mấy cái, nhìn nàng hiểu rõ cười nói: “Noãn Thu là người thông minh, biết khi nào thì nói cái gì.”

Lập tức không khí ngưng trọng, bộ dáng như tiểu sinh sợ sệt nói: “Người dong dài, có một mama là đủ rồi.”

Đường mama nọ thật sự là dong dài, tâm tư tuy là tốt, nhưng công phu dong dài này liền ngay cả nàng đều thật bất đắc dĩ, khó trách Mục Thanh Lê lúc trước cũng không thích. Chính là thời điểm hôm qua lúc nàng bôi thuốc, Đường mama ngay tại một bên không ngừng cầu nhàu, nói không ngừng, giống như niệm kinh.

Bốn người nữ bên cạnh thấy bộ dáng nàng thế này, đều không nhịn được cười, trong đó liền một nữ tử thoát nhìn ước chừng mười lăm tuổi, mặt trái xoan trắng nõn, đại mi loan loan, phượng mục hàm tuệ, tú nhĩ ôn uyển*, cười thành tiếng nói: “Tiểu thư hẳn là cũng đói bụng, nô tỳ đi cho người đem thức ăn đến.”

, , đại mi loan loan, phượng mục hàm tuệ, tú nhĩ ôn uyển: Mày đen cong cong, mắt phượng thông tuệ, dịu dàng tú nhĩ = đẹp + thông minh, sáng dạ thấy được qua ánh mắt, dịu dàng trong cử chỉ.

Người này, đúng là ngoại công nàng phái tới trong bốn nha hoàn Mai Đông, là người lớn tuổi nhất, cũng là chừng chạc, trí tuệ nhất.

Mục Thanh Lê vừa nghe, lập tức mặt mày hớn hở, vui mừng nói: “Vẫn là Mai Đông thật am hiểu ý.”

Mai Đông nghe vậy cười, từ chối cho ý kiến, bước đi ra ngoài.

Noãn Thu liền theo sau, hai tay linh hoạt nắm bắt hai vai nàng, nhẹ giọng nói như tán gẫu: “Tiểu thư đã quên rất nhiều chuyện, nhất thời cũng sợ không nhớ ra, để nô tỳ cùng tiểu thư nói một chút đi.”

Lời này chính là hợp tâm ý Mục Thanh Lê, trong lòng nàng cân nhắc nặng nhẹ rồi thích ý híp mắt, gật đầu đáp: “Như vậy cũng được, giải thích một chút đi.”

Nàng đối bốn người này thật vừa lòng, người người am hiểu ý không nói, ai cũng có sở trường. Võ công kiếm thuật Hàn Xuân là tốt nhất, không thích nói chuyện, nhưng là tính tình cũng là quật cường nhiệt tình nhất. Liên Hạ thì cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, trang điểm ăn mặc lo lắng chu toàn, chiếu cố cuộc sống hằng ngày không tìm được một chút lỗi. Noãn Thu ôn nhu thanh nhã, y thuật inh, lúc nào cũng bình thản. Mai Đông thì tú nhĩ trí tuệ, có bao nhiêu đại bản lãnh ngay cả Mục Thanh Lê cũng không biết, nhưng nghe Noãn Thu nói, nàng phi thường thông minh chừng chạc, bình thường vô sự mặc kệ, đến khi gặp chuyện lớn, nàng sẽ xuất mưu hoạch sách**.

** Xuất mưu hoạch (họa / hoa) sách: tìm kế sách ứng phó

Để cho Mục Thanh Lê thích chính là, bốn người này người người một lòng trung thành, nghĩ lại chính ngoại công thân thể này vì nàng xác thực rất khổ tâm, về sau muốn hiểu thuận nhiều một chút đối với nhân gia (người trong nhà).

Mai Đông khi trở về bưng một chén sứ thanh hoa, đặt trước mặt Mục Thanh Lê mở ra, một mùi hương xông vào mũi, làm cho người ta cảm thấy thèm ăn.

Mục Thanh Lê giương mắt nhìn, này không phải là một chén cháo yến huyết sao? Người có tiền chính là người có tiền, một điểm tâm mà thôi liền xa xỉ như vậy.

Mục Thanh Lê dùng muỗng từ từ ăn một ngụm, híp mắt liền hỏi: “Cha hẳn rất nhiều tiền sao?”

“Xì.” Tiếng cười phát ra, hình như là nghe được chuyện rất buồn cười, bốn người trong mắt đều tràn đầy ý cười. Liên Hạ cảm thán nói: “Lời này nếu như bị người khác nghe được còn tưởng rằng Hầu gia bạc đãi tiểu thư đấy. Hầu gia làm sao là rất nhiều tiền, ở Đông Tống quốc, chỉ sợ không ai so với Hầu gia có tiền. Đông Tống quốc quốc khó này, ba phần đều có thể một mình Hầu gia ra.” (ba phần đây hiểu là một trong ba phần = một phần ba á)

Cái muỗng Mục Thanh Lê dùng một chút, trên mặt cũng không che giấu được giật mình. Một người có thể có tiền đến nước này, đây cũng không phải là chỉ có thủ đoạn là được. Hơn nữa một phần ba của quốc khố, kia chẳng phải là nói, nếu Mục Thanh một khi rồi ngã xuống hoặc là phản bội, mạch máu kinh tế Đông Tống quốc này cũng liền chặt đứt.

Giờ khắc này, Mục Thanh Lê nhất thời nhận thấy được một cổ nguy cơ. Lão cha này của nàng rất có tiền, có quá nhiều tiền, đã muốn ảnh hưởng quốc gia. Ngoại công lại là trấn quốc đại tướng quân, một trong tam đại kiếm tôn, nắm giữ Đông Tống quốc gần nửa binh quyền, môn sinh không ít. Hai người này hợp với cùng nhau, cho dù mưu phản cũng có thể khẳng định thành công được, Đông Tống quốc này cũng không sợ?

“Tiểu thư? Làm sao vậy?” Bốn người nhận thấy được nàng nhất thời trầm mặc, cũng liền ngưng cười, Noãn Thu nhẹ giọng hỏi.

Mục Thanh Lê nhìn bốn người, suy nghĩ một lát lập tức liền thoải mái bật cười, lắc đầu tà ác cười không ngừng: “Ta suy nghĩ, cha có tiền như vậy, ngoại công lại có quyền như vậy, có này hai cái núi lớn để dựa vào, Đông Tống quốc này cũng không chính là mặc ta tiêu dao, giết người phóng hỏa, gian dân cướp bóc. Ta mà không hoàn khổ điều ngoa một chút, chẳng phải là có lỗi với tư nguyên bối cảnh***?”

*** hoàn khổ: quần áo mặc đẹp của con em nhà giàu có, phẩm chỉ con em nhà giàu có.

điều ngoa: gian xảo, hay nói láo

Tư nguyên bối cảnh: nguồn của cải, thế lực dựa vào

Nếu lúc trước khi nàng đến, bọn họ vẫn tốt, dĩ nhiên bọn họ có biện pháp tự bảo vệ mình, nàng cần gì phải lãng phí tâm tư đi nghĩ nhiều cái gì, chỉ cần tiêu điều tự tại mà sống thì tốt rồi.

Bốn người nghe xong lời của nàng, toàn bộ ngạc nhiên đến đại ra, ngay cả Mai Đông cũng là không ngoại lệ.

Mục Thanh Lê có chút hứng thú thưởng thức biểu tình các nàng, hai chân bắt chéo, tự tại ăn cháo yến huyết.

Hàn Xuân đột nhiên chần chờ có vẻ khó xử: “Tiểu thư, nếu người thật sự muốn làm như vậy, tuy có Hầu gia cùng tướng quân che chở, nhưng cũng phải làm bí ẩn một ít, không thể lưu lại sơ hở, nô tỳ sẽ giúp tiểu thư xử lý thi thể.”

Mục Thanh Lê vừa mới ăn ngậm trong miệng miếng cháo thiếu chút nữa liền phun ra, không nói gì nhìn nàng. Nàng thật đúng là tin sao? Đây là quá đơn thuần hay là nào chết?

Đừng nói là nàng, Noãn Thu ba người đồng dạng không nói gì vừa buồn cười nhìn chằm chằm Hàn Xuân.

Một đoạn thời gian trôi qua, Mục Thanh Lê ăn xong cháo yến huyết, lười biếng duỗi thắt lưng một cái, sắc mặt hiện vài phần đỏ bừng, phần nộn tinh xảo, ngắm nghía Noãn Thu một hồi. Mục Thanh Lê thu thân mình, ngẩng đầu lên liền nói: “Đi ra ngoài dạo một chút.”

“Vâng.” Bốn người đáp.

Ra khỏi ‘Lê viện’, Mục Thanh Lê nhàn nhã tùy ý tiêu sái, cái gọi là ngoại xa nội nhã (ngoại xa nội nhã: ngoài xa xỉ, trong thanh nhã). Chính là Bình Khang Hầu phủ. Bên ngoài xem ra xa hoa xa xỉ, kim ngọc độ ngoại, trong này lại mỹ cảnh di nhân, phồn hoa tĩnh nhã, mọi thứ đều có. Tranh vẽ mười dặm, dưới đá xanh, trên ngói đỏ, xà (nhà) khắc cột (trụ) vẽ , mỗi bước lại thấy một cảnh sắc.

“Ai nha, đây không phải đại tỷ tỷ sao?” Cô gái xinh đẹp thanh âm dễ nghe, đáng tiếc làm ra vẻ điệu đà mềm mại.

Mục Thanh Lê giương mắt liền nhìn đến đối diện nữ đồng thoát nhìn mười hai mười ba tuổi đang đi tới, một thân quần áo xanh biếc, làn da tuyết trắng, hé ra khuôn mặt thanh tú đáng yêu. Trong ánh mắt không khó phát hiện ghen tị cùng phần nộ, đánh giá đồng dạng lục sắc vấy cùng khuôn mặt thượng Mục Thanh Lê, kỳ quái nói: “Ta nói đại tỷ tỷ, người gần đây không phải thích làm hồng y tú bà thanh lâu sao? Sao học muối muối mặc lục y này. Đại tỷ tỷ tinh quý, lục y này làm sao xứng đôi, mặc thế này giống như sào trúc, khô cần thật sự khó coi chết đi được. Vẫn là nhanh chút trở về thay đổi trở ra, chớ để dọa đến người khác.”

Lời này thực không lưu tình, Mục Thanh Lê xem nàng cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, này mắng chửi người còn không mang chữ thô tục, đáng tiếc đạo hạnh không thâm, trong mắt không giấu được cảm xúc. Quay đầu nhìn về phía đám người Noãn Thu, chỉ thấy là Mai Đông Noãn Thu sắc mặt u tối bảo trì bình tĩnh, bất vi sở động, mà Liên Hạ sắc mặt có vẻ tức giận, liền hướng nàng hỏi: “Trước kia ta gặp phải chuyện như vậy, các người cũng đều mặc kệ sao?”

Liên Hạ liếc mắt quét đối diện Mục Vân Tâm một cái, đáp: “Tướng quân phân phó qua, trừ phi tiểu thư phân phó chúng ta, bằng không chỉ có gặp nguy hiểm trí mạng chúng ta mới có thể tự tiện động thủ. Tiểu thư, đây không phải là tướng quân tâm ngoan, chỉ là muốn tiểu thư tự mình trưởng thành mà thôi.”

Mục Thanh Lê gật đầu, trong lòng đối với ngoại công lại càng thích thêm một ít, theo như cái này thì hẳn tuy rằng thương yêu chính mình cũng không dung túng cứng chiều. Nói như vậy cũng khó trách tính tình

Mục Thanh Lê lúc trước khó sửa, chỉ sợ là bị khi dễ quá, lại không dám chủ động mở miệng đối phó các nàng.

11. Chương 11: Sào Trúc

Thấy Mục Thanh Lê không thèm nhìn mình, Mục Vân Tâm giận ra mặt, càng nhìn mặt Mục Thanh Lê càng y phục trên người lại càng tức giận. Nàng cùng mình mặc y phục một màu giống nhau, này cũng cho qua, nhưng mà hết lần này tới lần khác nàng ăn mặc so với chính mình đều đẹp hơn, nói không chừng nàng ta cố ý đến nơi đây để mình xem, cố ý làm mình tức chết.

Mục Vân Tâm vài bước tiến lên, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Mục Thanh Lê, liền bắt đầu âm dương quái khí châm chọc: “Đại tỷ tỷ, người nói một chút, mới hôm kia còn học tú bà thanh lâu đi câu dẫn An Vương lại bị trói ở bàn quay làm bia tập bắn tên, bị dọa tới mức không thể khống chế, mất hết thể diện Bình Khang phủ. Hiện tại là thế nào? Lại muốn dùng bộ dáng sào trúc người không ra người quỷ không ra quỷ này để phóng túng trước mặt An Vương? Chuyển đi này, cũng đừng thực như cây sào trúc. Đây là muối muối hảo tâm nhắc nhở, đại tỷ tỷ cũng không nhỏ, chớ cái gì cũng..... A!”

Một cái tát xuống, Mục Vân Tâm kêu một tiếng sợ hãi, ngã ngồi trên mặt đất, ôm má trái không thể tin nhìn chằm chằm Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê cầm khăn lau lau ngón tay của mình, lầm bầm nói: “Dong dài này còn hơn so với Đường mama, giống như con ruồi kêu ong ong bên tai, một cái tát này mới phát hiện da này cũng không dày.”

“Xi.” Liên Hạ nhin không được liền bật cười.

Mục Vân Tâm sắc mặt hoàn toàn đỏ lên, bèn nhon lớn tiếng giận la: “Mục Thanh Lê! Người tiện nhân thế nhưng dám đánh ta!?”

Mục Thanh Lê cong môi, từ trên cao nhìn xuống nàng, không để ý chút nào nói: “Ta đánh người liên thế nào? Miệng thôi không cần khắp nơi sửa soạn.”

“Người! Người! Ta, ta.....” Mục Vân Tâm đột nhiên phát giác chính mình cái gì cũng không có thể làm. Trước kia Mục Thanh Lê bị nàng nói mấy câu động một chút đã khóc, cho dù mình ngậm nhéo nàng đánh nàng, nàng cũng chỉ dám chịu đựng mà khóc, cũng không dám phản kháng. Hôm nay biến đổi, trái lại còn dám đánh mình. Nói như thế nào nàng cũng là trưởng nữ, cha lại thương nàng, mình vụng trộm nhéo một chút không tính là gì, nhưng là những lời lúc này, chính là tội lớn.

Mục Vân Tâm suy nghĩ tính toán một phen, miệng mím lại, thế nhưng liền lớn tiếng khóc: “Ô..... Đại tỷ tỷ khi dễ ta, ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ liền đánh ta! Thiêm Hương! Còn không đi bẩm báo phụ thân, ta muốn phụ thân làm chủ cho ta, ô ô, đại tỷ tỷ là xấu xa, trướng thói! Khi dễ người, Tâm Nhi đau quá.”

Thiêm Hương nghe xong lời của nàng, lập tức bỏ chạy.

Mục Thanh Lê cũng không thèm nhìn tới Thiêm Hương đã chạy đi, một cây ngón tay chống cằm, như có chút sở ngộ gật đầu: “Nga, nguyên lai ta là trướng thói, thiếu chút nữa quên.” Điều chỉnh sắc mặt, làm mặt lạnh đứng lên, tà ác nhìn chằm chằm Mục Vân Tâm, cười nói: “Người không phải nói là lục y giống sào trúc sao? Ta hảo tâm cho người biến thành sào trúc sống. Hàn Xuân.”

“Có.” Hàn Xuân lên tiếng trả lời tiến lên.

Mục Thanh Lê quan sát chung quanh, chỉ vào một chỗ đất trống, cười nói: “Ở nơi này tìm người đào cái lỗ, trồng sào trúc đó.”

Hàn Xuân nghiêm chỉnh, lập tức liền tỉnh ngộ lại, vỗ vỗ tay, khôi phục âm thanh nói: “Người tới, đào lỗ!”

Chỉ chốc lát, sáu thị vệ liền linh mệnh cầm công cụ đào lỗ, sáu người đều là người tu luyện cổ khí, tốc độ đào lỗ cũng phi thường nhanh.

Mục Vân Tâm ngơ ngác nhìn, mắt thấy lỗ kia sẽ đào tốt rồi, chợt thấy Mục Thanh Lê giống như không phải hay nói giỡn, mà là muốn thật sự, không khỏi toàn thân lạnh toát, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vừa sợ

lại vừa giận, không để ý khóc thút thít, lớn tiếng mắng: “Mục Thanh Lê! Ngươi dám! Ngươi dám! Ngươi làm sao dám!”

Mục Thanh Lê ha ha cười, hai tay khoanh trước ngực, nhàn tản cười nói: “Ta dám, ta liền dám, ta chính là dám!”

Mục Vân Tâm tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, âm độc trừng mắt nhìn nàng, lung tung chọc giận mắng: “Mục Thanh Lê, ngươi là nữ nhân tâm địa rắn rết! Khó trách bị An Vương chán ghét, ngươi không biết xấu hổ! Ghê tởm! Ngươi đừng đắc ý, ngươi kiêu ngạo được đến lúc nào chớ, ngươi có nương sinh không có nương dưỡng! Tiện nhân! Dâm phụ! A!”

Một cước này đá xuống, Mục Vân Tâm cả người ngã xa hơn một thước, đau đến sắc mặt bạch bệch, dữ tợn trừng mắt Mục Thanh Lê như muốn đem nàng cắn nuốt.

Mục Thanh Lê thu hồi chân, liếc Mục Vân Tâm cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Miệng này thực không phải thói bình thường.”

“Đại tiểu thư, lỗ đã đào xong.” Sáu gã thị vệ cung kính đứng ở trước mặt Mục Thanh Lê hồi báo.

“Tốt.” Mục Thanh Lê gật đầu, chỉ hướng Mục Vân Tâm, phân phó: “Đi, đem nàng bắt vào trong lỗ đi.”

“Dạ.” Thị vệ không nói hai lời, đem Mục Vân Tâm bị thương không đứng nổi bắt lại, không để ý giấy dựa của nàng dần hết trong lỗ vừa mới đào sâu đến tận cổ nàng.

“Phản! Các người..... Khụ, các người dám!? Ta là tam tiểu thư! Là chủ tử! Các người lại dám đối với ta như vậy! Ta muốn các người chết!” Mục Vân Tâm điên cuồng mắng to, thân thủ khoát lên miệng lỗ chuẩn bị chạy trốn. Nhưng ngay lập tức bị một đôi giấy cấm tú đập lên, đau đến mức nàng phải rút tay về, nước miếng bắn ra bốn phía kêu: “Mục Thanh Lê, nếu ngươi thực dám làm như vậy, cha nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi tốt nhất lập tức đem ta thả ra đi, bằng không chờ cha đến đây, ngươi chết chắc rồi!”

“Hàn Xuân, làm cho nàng câm miệng.” Mục Thanh Lê hoàn toàn không để ý lời nàng ta.

Hàn Xuân đưa tay trực tiếp kéo rách vải ở trên người Mục Vân Tâm xuống, sau đó buột miệng nàng ta lại.

Mục Thanh Lê cười đá một cước bùn đất vào mặt của nàng, vui cười nói: “Muội muội, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đem ngươi trồng thật tươi thật ướt át. Đến, lấp đất!”

Thị vệ liền bắt đầu động tác, đem bùn đất lấp lại lỗ.

Mục Vân Tâm sắc mặt đại biến, mở to mắt dữ tợn trừng Mục Thanh Lê, miệng “Ô ô ô” kêu. Một hồi, đồng đất kia đã đến hông của nàng, nàng rốt cục nhìn không được luống cuống, hoảng sợ lắc đầu, nước mắt chảy ra, hướng về phía Mục Thanh Lê không ngừng kêu.

Mục Thanh Lê nhàn nhã nhìn, hận ý trong mắt nàng ta một chút không bỏ sót, thuận miệng nói: “Nhớ lấp sạch sẽ, nếu có người nghe thấy mà hỏi, bảo là ta phân phó, ai cũng không cho phép giúp.” Nói xong, xoay người bước đi.

Hàn Xuân đám người tự nhiên theo sau.

Phía sau Mục Vân Tâm “Ô ô” thanh âm càng ngày càng mơ hồ không rõ, thẳng đến không nghe thấy, Noãn Thu đột nhiên hướng Mục Thanh Lê nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, ngươi làm như vậy, thật sự không sợ Hầu gia hội xử phạt ngươi sao?”

Mục Thanh Lê lắc đầu cong môi, tự tin nói: “Bởi vì ta hiểu được một việc.”

“Chuyện gì?” Noãn Thu nghi hoặc, ánh mắt ba người kia cũng ánh tia chờ đợi.

Mục Thanh Lê xoay đầu lại, chuông trên dây cột tóc phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe, nét cười trên mặt nàng càng thêm trong sáng linh động: “Ta hiểu được, cha ta cùng ngoại công chỉ sợ là muốn ta chính mình bộc phát, ta bị khi dễ, bọn họ sẽ không quản, nhưng là ta khi dễ người khác, bọn họ giống nhau sẽ không quản, lại còn có thể chống lưng giúp ta nha.”

Noãn Thu trong mắt hiện lên kinh ngạc, kinh ngạc nói: “Tiểu thư làm sao có thể phát hiện điểm này?” Nói lời này, hiển nhiên chính là thừa nhận lời nói của Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê đối nàng nháy mắt mấy cái, cười nói: “Không phải là người chính mình nói sao?”

“Nô tỳ nói?” Noãn Thu sưng sờ, nàng khi nào thì nói lời như vậy?

Mục Thanh Lê nói: “Người nói cha cùng ngoại công phi thường yêu thương ta, Liên Hạ vừa mới còn nói trừ phi ta phân phó, các người sẽ không tự tiện giúp ta, mà cũng không phải ngoại công không thương ta, chính là muốn cho ta trưởng thành, những lời này đều rất rõ ràng.”

Noãn Thu tỉnh ngộ, lập tức nhìn Mục Thanh Lê ánh mắt lóe sáng. Nàng cười khẽ, bất đắc dĩ thở dài nói: “Đúng vậy, là thực rõ ràng. Chính là lúc trước tiểu thư căn bản không nhìn ra, nô tỳ lại quên tiểu thư hiện tại không giống.”

Mục Thanh Lê nhếch môi cười. Không phải không giống, mà là linh hồn hoàn toàn thay đổi, nay nàng chính là Mục Thanh Lê, Mục Thanh Lê của thế giới này. Hít sâu một hơi, Mục Thanh Lê phát giác thế giới này không khí so với trước kia ở trong núi Thục Sơn còn tốt hơn, tâm tình thoải mái vui cười nói: “Cho nên nói dựa vào đại thụ không hề thừa, người khác muốn dùng âm mưu hãm hại, ta liền trực tiếp dùng dương mưu trả lại, không để ý cũng phải để ý, ha ha.”

Đối với lời nói như vậy, bốn người cảm thấy buồn cười, nhìn khuôn mặt kia dưới ánh mặt trời giống như bạch ngọc tinh xảo nõn nà không tỳ vết, cùng với hiện tại nụ cười chói mắt giảo hoạt, cho dù là nàng điều ngoa tùy hứng, vẫn cảm thấy đáng yêu.

12. Chương 12: Mẫu Tử Tính Kế

Bắc Uyển, tại Tú Viện.

Mục Tử Vi phẫn nộ nhện không được đem chén trà trên bàn hung hăng hất xuống đất, dè nén tức giận lại ủy khuất mắng: “Tiện nhân! Tiện nhân! Tại sao, tại sao cha cứ như vậy thương nàng! Nàng dựa vào cái gì a? Bởi vì nàng là trưởng nữ? Nàng thì tính là gì, đồ bạch si* ngu xuẩn vô tri, ngược lại hiện tại thì giỏi rồi! Cứ nhiên dám đánh ta, nói không phải không đủ thương được không? Như thế nào còn có khí lực chạy đến đem Mục Văn Tâm vùi xuống đất? Ta muốn thả người, đám cẩu nô tài kia lại còn không thả, còn lấy tiện nhân kia ra dọa ta!”

* Bạch si : tâm thần, người tri thức mơ hồ, cử động trì độn. Cũng phẩm chỉ trí năng kém cỏi. (chắc là giống bệnh down (O o O) ô ô)

“Tử Vi.” Lam Tú Ngọc thông thả đi tới, váy xanh lam tú nhả ôm sát thân thể của nàng phô bày thân hình có lỗi có lôm. Sắc mặt âm trầm quát lớn: “Nương giáo (dạy) người bao nhiêu lần rồi? Phải giữ được bình thần, vừa mới bị thể này mới một chút liền nháo thành cái dạng này, sau hơn thì còn tức đến thể nào nữa?”

“Nhưng mà nương.....” Mục Tử Vi ủy khuất ngẩng đầu lên, phẫn hận nói: “Ta thật sự tức quá, tiện nhân kia cứ nhiên kiêu ngạo như vậy, quả thực vô pháp vô thiên!”

Lam Tú Ngọc ngồi ở trên ghế điều, lạnh lùng nói: “Nếu người cũng có ngoại công là trấn quốc tướng quân, người cũng có thể như vậy.”

Mục Tử Vi nghẹn lời, sắc mặt ủy khuất với ghen tị càng nhiều, biểu tình trên mặt cũng có chút vụn vẹo. Dựa vào cái gì tiện nhân kia có thể có hết thấy.

Lam Tú Ngọc thấy phiền lòng, tát nàng một cái, ánh mắt lạnh lùng: “Nhìn xem người hiện tại là bộ dáng gì, nương dạy người đều quên? Nếu để cho người ta thấy, còn ai thích người? Vũ khí lớn nhất của nữ nhân chính là dung mạo chính mình và thái độ ôn hòa thân thiện. Làm cho nam nhân nhện không được thương tiếc người, mà không phải giống như cái dạng này hiện tại của người, khiến cho người ta chán ghét.”

Mục Tử Vi bị đánh cho đau, trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn là gạt đầu nhậm nhện, nghe lời gạt đầu: “Nương, ta đã biết.”

Lam Tú Ngọc vừa lòng, nói: “Hiện tại người cũng không cần khổ sở, tiểu tiện nhân kia cũng không được bao lâu, chỉ có thể dựa vào ngoại công kia của nàng che chở. Nhưng là lão gia hỏa** kia lâu nay đều trấn thủ biên cương, nước xa không cứu được lửa gần. Chờ tiểu tiện nhân này xuất giá, tự nhiên là có người có thể thu thập nàng.” Khóe miệng nhếch lên, châm chọc nói: “Nàng ta lại vô pháp vô thiên, bộ đáng điều ngoa bocc đồng, có người thích mới là lạ. Đúng rồi, bên kia An Vương, người làm như thế nào.”

** Lão gia hỏa : cách gọi khinh miệt người khác

Nhắc tới điểm này, trên mặt Mục Tử Vi vui vẻ, đắc ý nói: “An Vương nay đã muốn hoàn toàn chán ghét tiểu tiện nhân, đối với ta một khối tình si.”

Lam Tú Ngọc lãnh phúng liếc nhìn nàng một cái, “Ba!” Vỗ bàn trên bàn một cái, nghiêm khắc nói: “Người đừng đắc ý, nương nói qua bao nhiêu lần không thể tin tình yêu của nam tử, nhất là nam tử hoàng gia càng không thể tin. Có lẽ lúc này hẳn đối với người là thương tiếc, nhưng chỉ là thương tiếc mà thôi, cho đến thời điểm mấu chốt, người không là cái gì cả.”

“Dạ.” Mục Tử Vi hoảng sợ, yếu ớt đáp lại.

“Nghe cho kỹ, người cùng An Vương chỉ có thể như gần như xa, bất khả xâm nhập. An Vương đã muốn phong vương, tu vi mặc dù đã là kiếm vương, nhưng cũng vô duyên (không có duyên phận) với ngôi vị hoàng đế, tự nhiên là không có cách nào so sánh cùng trấn quốc tướng quân. Người phải làm cao hơn từng bước, nay chính là lợi dụng An Vương tính kế tiểu tiện nhân Mục Thanh Lê này, một khi Mục Thanh Lê gả đi, An Vương tự nhiên là có biện pháp đối phó nàng.”

“Tử Vi hiểu được.” Mục Tử Vi mím môi, đáp ứng lại, ánh mắt buông xuống lại chớp động vài phần không cam lòng. An Vương đối với nàng làm sao lại là thương tiếc, tất nhiên là có tình. Nếu nàng thật sự muốn làm hoàng hậu, dám nói An Vương không vì nàng tranh ngôi vị hoàng đế được sao?

Lam Tú Ngọc là ai, Mục Tử Vi này là một tay nàng dạy nên, nàng ta có vài phần tâm tư há có thể thoát được ánh mắt của nàng. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lại đánh một cái ở đầu của nàng ta, cả giận nói: “Người đừng nghĩ là nương không biết người đang nghĩ cái gì? Nương còn có thể lừa người sao? An Vương thì tính cái gì? Hiện tại Đông Tống quốc ai chẳng biết Thái Tử cùng Tần vương hai phái? An Vương có cái gì? Nếu không có tiểu tiện nhân này thích, sẽ còn đại thần đứng ở bên hắn? Nương trực tiếp nói cho người, lão gia hỏa trấn quốc tướng quân kia không phải kẻ ngu dốt, Hầu gia càng thêm hiểu được lý lẽ. Có Thái Tử cùng Tần vương hai phái ở trên chèn ép, An Vương tuyệt đối không có khả năng. Người nếu có bản lĩnh thì đi làm cho Thái Tử hoặc là Tần vương thích người, ít ra thì Tần vương cũng mạnh hơn so với An Vương.”

Mục Tử Vi không dám nhiều lời, vội vàng lời kéo cánh tay Lam Tú Ngọc, làm nũng phe phẩy, ngoan ngoãn đáp ứng nói: “Dạ, nương, ta hiểu được, ta như thế nào cũng sẽ không cho người thất vọng. Tiểu tiện nhân kia, ta cũng không định cho nàng quá phận.”

“Ân.” Lam Tú Ngọc hài lòng gật đầu, trong mắt hiện lên một chút ngoan ý, nói: “Người yên tâm, nương tự nhiên sẽ không để người chịu ủy khuất. Biểu tỷ người nay là sủng cơ của Tần vương, người về sau nhiều cùng nàng thân cận hơn một chút, nương tự cũng sẽ đi nói tốt cho người. Người cứ ở bên tai An Vương phiến phiến phong (đốt lửa, kích động, hành động đốt đèn chẳng -___-!!!), ở nhà không có cách nào làm khó tiểu tiện nhân, người sợ bên ngoài còn không có cách trả lại?” Nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Tử Vi một chút, Lam Tú Ngọc tao nhã mỉm cười nói: “Nương đối với người có tin tưởng, người phó tiểu mô dạng (bộ dáng mô phỏng lại) này, người thấy người liền thích, không thể đổ cho người. Tiểu tiện nhân kia tính tình điều ngoa, cũng chỉ dám hung hăng ở trong nhà. Trong học viện hoàng thân quốc thích nhiều như vậy, người quyền quý, nhiều người có thể đùa bỡn trừng phạt nàng, người còn sợ không xảy ra?”

Mục Tử Vi ánh mắt sáng lên, thế này mới chân chính vui vẻ cười rộ lên, đối với Lam Tú Ngọc làm nũng vui nói: “Vẫn là nương thông minh, một câu đánh thức người trong mộng, Tử Vi hiểu được.”

“Hiểu được là tốt rồi, về sau phải nhẫn nhiều hơn, không thể xúc động, này ở bên ngoài, đều có người nhìn, người càng đáng thương, người khác sẽ cảm thấy Mục Thanh Lê càng đáng giận.” Lam Tú Ngọc mỉm cười dạy nói.

Mục Tử Vi gật đầu, cười đến hai cái lúm đồng tiền hết sức đáng yêu, trong mắt lý đều là đắc ý tính kế. Mục Thanh Lê, người chờ đi, người đắc ý không được bao lâu, ta sẽ cho người biết hậu quả dám đối nghịch của ta! Chờ xem.

Thăng đến mặt trời xuống núi, chân trời một mảnh sáng mờ mây hồng, hết sức diễm lệ.

Mục Thanh Lê trở về ‘Lê viện’, chỉ thấy thị vệ mặc võ phục màu xanh đang đứng ở cửa, thấy nàng cúi đầu bẩm báo nói: “Đại tiểu thư, Hầu gia phân phó thuộc hạ hướng đại tiểu thư bẩm báo, tam tiểu thư có sai, chịu trừng phạt cũng đủ rồi, tể tửu đã được thả ra.”

Mục Thanh Lê gật đầu: “Đã biết.”

Như vậy đã sớm có kết quả như dự kiến trong lòng nàng, trong Hầu gia phủ này, có thể làm ngược mệnh lệnh của nàng chỉ có Mục Thăng. Mục Thăng sẽ không làm cho nàng mất hứng, còn giúp đỡ nàng chống lưng. Hôm nay Mục Vân Tâm này bị nàng phạt, có thể! Nhưng là người này cũng không thể gặp chuyện không may, nếu như gặp chuyện không may nàng thật phạm sai lầm lớn rồi. Cho nên khi người này hôn mê, hẳn liền phân phó thả ra, cấp đủ trừng phạt, cũng tiêu chuyện này.

Thị vệ hoàn thành sứ mệnh liền lui xuống.

13. Chương 13: Đường Thủ

Một tiểu viện cách không xa về phía đông của ‘Lê viện’.

Đường mama một thân váy xanh điểm hoa đem từng món ăn đặt trên bàn gỗ, bới hai chén cơm rồi để xuống, quay đầu hướng trong phòng hô: “Thủ Nhi, ra ăn cơm.”

“Đã biết, nương.” Từ một gian sương phòng truyền đến thanh âm trầm ách của thiếu niên.

Cửa “Kèo kẹt” một tiếng mở ra, một thân ảnh cao lớn cường tráng đi ra.

Thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặc võ y màu đen, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng. Hắn đi dưới ánh nắng, tóc đen buộc tùy ý sau đầu, lộ ra khuôn mặt thông minh tuấn tú, một đôi phượng nhãn dưới cặp mi sắc như dao gọt không che được sự lạnh liệt kiệt ngạo, mỏng manh nhếch môi. Bản thân hắn liền giống như một thanh bảo kiếm, lạnh lẽo mà sắc bén.

Đường Thủ đến trước bàn bưng lên bát cơm liền ăn.

Đường mama ngồi xuống đối diện hắn, hiểu được phiền muộn trong lòng của hắn, vừa ăn vừa khổ tâm trấn an nói: “Thủ Nhi, nương hiểu được tâm tư của ngươi, nhưng là ở nhà hay ở học viện đều không giống nhau sao? Đại tiểu thư đang dưỡng thương những ngày qua, thật vất vả có chút khởi sắc, so với ngày xưa tốt rất nhiều, ngươi chịu khó chờ thêm mấy ngày, xem như nghỉ ngơi, cũng cho chính mình một ít thời gian thư giãn.”

“Đã biết, nương.” Đường Thủ thần sắc bất động, lãnh đạm trả lời.

Đường mama trong lòng có chút giận, nhưng cũng biết tính tình con mình, khẽ cau mày giáo huấn: “Quên đi, nương cũng không nhiều lời. Dù sao ngươi nhớ rõ không cần đi làm phiền đại tiểu thư, bằng không nương cũng không tha ngươi.”

Đường Thủ trong mắt chợt lóe tia trầm giận rồi qua, yên lặng cầm đầu cầm chén ăn cơm, đứng lên nói: “Con ăn no rồi, đi ra ngoài dạo một chút.”

“Aiz~? Thủ Nhi.....” Đường mama nhìn hắn một miếng đồ ăn cũng không động qua, vừa nhắc mắt chỉ thấy hắn đã đi xa, đuổi cũng đuổi không kịp. Hờn giận nhúu mày, bất đắc dĩ thầm mắng một tiếng: “Xú tiểu tử!”

Đoạn đường này, Đường Thủ đi thật mau, đối cảnh đẹp bên người không liếc mắt lấy một cái.

Hắn cắn môi, trong mắt nổi lên tia u tối, không ngừng hiện lên lại đè nén xuống.

Rốt cuộc chính mình là thân sinh nhi tử hay Mục Thanh Lê mới là thân sinh nữ nhi của nàng? Hắn không chỉ một lần như vậy ở trong lòng bị ai oán giận. Tên hắn là Đường Thủ, từ nhỏ nương đã nói cho hắn biết, muốn hắn về sau bảo hộ Mục Thanh Lê như là thân muội muội. Khi hắn sinh ra cha hắn đã chết, chỉ còn lại một phụ nhân là nương cùng trẻ mới sinh là hắn, may mắn gặp được phụ nhân cứu mới có thể có cuộc sống hôm nay ở Mục gia. Hắn cảm kích, mang ơn, cho dù cả đời dùng để báo đáp Mục gia cũng không hối hận.

Nhưng muốn hắn đi theo bên người Mục Thanh Lê yếu đuối vô trí, chính là đả kích kiêu ngạo cùng tự tôn của hắn. Mục Thanh Lê chẳng những bất học vô thuật*, dung tục vô trí, hắn không ưa nàng hão sắc yếu đuối. Hắn nhẫn nại đi theo, nhưng nàng không ngừng bị Mục Tử Vi xúi giục mà trừng phạt. Không ai để ý suy nghĩ của hắn, cho dù là nương cũng là đem Mục Thanh Lê đặt trước.

Bất học vô thuật: Không có học vấn, chẳng tài cán gì

Đường Thủ tay nắm chặt, giật mình hoàn hồn liền cảm thấy cảnh sắc trước mắt quen thuộc, nhìn lại chỉ thấy phía trước cửa viết ‘Lê viện’ hai chữ. Hắn thể nhưng bất tri bất giác đi tới nơi này.

Đường Thủ lạnh lùng thu hồi ánh mắt, nâng bước muốn đi, nhưng là nghĩ đến lúc này học viện đang dạy tân kiếm thuật, cước bộ liền bất động. Trong mắt chớp động khuất nhục ảm đạm, xoay người liền hướng trong Lê viện đi đến.

Trong Lê viện hạ nhân không nhiều lắm, bởi vì có Hàn Xuân bốn người chiếu cố Mục Thanh Lê, hắn theo con đường quen thuộc đi vào bên trong, đột nhiên nghe thấy tiếng ti trúc** dễ nghe, còn có tiếng cười nữ tử, hai thứ ấy hòa trộn vào nhau, làm cho người ta liền thoải mái vui vẻ, không khí cũng trở nên ôn nhu rất nhiều.

Ti trúc: đàn và sáo, chỉ các loại nhạc khí. Theo mạch truyện chỉ tiếng đàn.

Đường Thủ hơi kinh ngạc, hắn chưa từng nghe được tiếng cười vui như vậy trong Lê viện truyền ra.

Đi qua cỏ cây bụi hoa, tiếng cười càng như ngay tại bên tai, giống như đi vào một thế giới khác, rộng mở trong sáng. Đường Thủ thấy hình ảnh trước mắt đột nhiên giật mình, cước bộ cố định tại chỗ không thể nhúc nhích.

Dưới ánh mặt trời, năm người vui vẻ ngồi cùng nhau, một nữ tử mặc phấn y như minh châu thanh nhã đang ngồi xếp bằng, cười nhẹ nhàng đánh đàn, tiếng động ưu mỹ ti trúc kia chính là từ đôi tay linh hoạt này tấu ra. Ba phấn y nữ tử khác đứng một bên, nữ tử bên trái im lặng ngồi, một đôi mắt xếch trên gương mặt trắng nõn lại càng lạnh diễm bất mẫn. Bên phải nữ tử ôn nhu, mắt như thu thủy, ôn nhu tươi cười động lòng người. Lại một người đứng ở một bên, đại mi phượng mục, trong mắt đầy ý cười, dịu dàng bao dung nhìn các nàng đùa giỡn. Tứ nữ giai đều có tư sắc ý vị, cùng nhau quay quanh mà không làm giảm xinh đẹp đối phương, phản tương lại càng dễ đi vào lòng người.

Nhưng mà, làm cho hắn thất thố ngạc nhiên như vậy cũng là thiếu nữ các nàng quay chung quanh.

Thiếu nữ mặc một áo đơn màu xanh nhạt, váy thêu hoa màu trắng điểm dây tua. Nhưng thấy hai hàng lông mày cong cong của nàng, cái mũi nhỏ nhỏ, mặt như bạch ngọc, dung nhan như hoa, môi hồng hơi hơi nhếch lên, vẻ mặt hết sức thích ý. Ngón tay theo tiếng đàn có một chút lại gõ gõ, thuần túy đáng yêu, non nớt, giống một nụ hoa sen mới nở, không bị vấy bẩn. Trên đầu hai sợi dây cột tóc màu xanh, đính hai cái chuông bạc tinh xảo, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng thần nhiên, càng nhìn càng thấy như ngọc, tinh xảo không tỳ vết.

Đường Thủ lần đầu tiên nhìn thấy thuần mỹ tuyệt sắc nữ tử như vậy, tâm thần đều rối loạn vài lần, giống như nhập ma chương, không cách nào dời mắt.

“Ân?” Mục Thanh Lê phát hiện quay đầu nhìn lại, cùng tầm mắt Đường Thủ không hẹn mà gặp, nhìn này lãnh ngọc như kiếm (chắc ý là đẹp mà lạnh lùng ==) thiếu niên có chút ngạc nhiên.

Đường Thủ cùng cặp mắt mắt long lanh, linh động nhìn nhau, tâm giống như sấm đánh, cảm thấy bối rối, sắc mặt lại càng thêm nguội lạnh, cứng ngắt ở tại chỗ không thể động đậy.

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên ý cười cùng giảo hoạt, quay đầu hướng Noãn Thu hỏi: “Noãn Thu, người nọ chính là người đã nói nhi tử của Đường mama, Đường Thủ?”

Noãn Thu bốn người cũng đã phát hiện thân ảnh Đường Thủ, Noãn Thu trả lời: “Vâng” Liền sang tỏ ý tứ trong mắt Mục Thanh Lê, đứng lên bước đến bên người Đường Thủ, mỉm cười hỏi: “Đường công tử, người tới nơi này tìm tiểu thư là có việc?”

Lời nàng vừa nói xong, Đường Thủ đột nhiên hoàn hồn nhớ tới mục đích mình đi vào nơi này, im lặng đáp: “Có”

Noãn Thu cười nói: “Đi theo ta.”

Đường Thủ cùng nàng đi đến trước mặt Mục Thanh Lê, giờ khắc này trên mặt hắc kính nghi (kính ngac + nghi ngờ) không che giấu được. Nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ gần ngay trước mắt, đột nhiên giật mình, này khuôn mặt không phải là Mục Thanh Lê sao? Hắc thể nhưng nhất thời không thể nhận ra, vừa nhìn thấy thời điểm còn tưởng rằng là người xa lạ.

Mục Thanh Lê liếc mắt đánh giá hắc hắc một cái, nhin không được liền bật cười, bốn cột nói: “Thật không ngờ Đường mama tính tình lại nhai như vậy lại dường ra nhi tử lạnh lùng ít lời như vậy, thật là thú vị. Không biết mama có phải bởi vì cùng chính mình nhi tử không có cách nào nói chuyện, cho nên mới biến thành thói quen lại nhai như vậy, ha ha.”

Đường Thủ lạnh lùng không nói, đối diện Mục Thanh Lê đột nhiên chuyển biến thật sự không có cách nào phản ứng lại.

Mục Thanh Lê híp mắt hướng hắc hắc hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?”

Đường Thủ bị nhìn tim đập lại nhanh vài phần, trong miệng cứng rắn nói: “Thuộc hạ muốn hỏi, tiểu thư rốt cuộc tính khi nào đến học viện đi học. Những ngày qua..... khóa có tân kiểm thuật.”

“Đi học?” Mục Thanh Lê nhìn về phía Noãn Thu.

Noãn Thu mắt lộ tia hối hận, giải thích: “Là nô tỳ quên cùng tiểu thư nói. Tiểu thư là học viện hoàng gia Tổng Thụy đệ tử, từ lúc bị thương đến giờ đã năm ngày không có đi học. Nô tỳ nghĩ tiểu thư là không muốn đi nên không đề cập đến. Thế này mới đột nhiên nhớ tới, tiểu thư chỉ sợ ngay cả việc này cũng quên.”

Mục Thanh Lê hiểu rõ gật đầu, đối Đường Thủ nháy mắt mấy cái, sóng mắt liếm liếm nhìn hắc hắc, ủy khuất hỏi: “Chẳng lẽ người là đến bức ta đi đến trường sao?”

Đường Thủ sắc mặt cứng đờ, ánh mắt kích động chuyển tới nơi khác, trong lòng dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Mục Thanh Lê khoe miệng ác liệt giảo hoạt giờ lên.

Đám người Noãn Thu trong mắt đều hiện lên ý cười, Noãn Thu thấy Đường Thủ là nói không ra lời, liền ôn nhu: “Đường công tử là muốn muốn đến học viện học tập tân kiểm thuật, cho nên mới muốn tiểu thư đi đến trường.”

Đường Thủ nghe được nàng uyển u thanh âm mới tỉnh hạ tâm thần, gật đầu.

Noãn Thu mỉm cười thay hắc hắc hướng Mục Thanh Lê giải thích: “Đường công tử là đi theo tiểu thư mới được đến học viện, nếu là tiểu thư không đi, hắc cũng vô pháp đi, cho nên mới đến hỏi tiểu thư.”

“Nga.” Mục Thanh Lê hiểu rõ. Đường Thủ là hài tử của hạ nhân, địa vị không cao. Mình đến trường tất nhiên là Đông Tổng quốc tốt nhất học viện, nhận đệ tử cũng nhất định đều là hoàng thân quốc thích hoặc là người quyền quý, hắc cũng chỉ sợ là nhờ vào nàng mới có thể vào.

Mục Thanh Lê thấy khuôn mặt hắc lạnh lùng cao ngạo, gương môi cười, hỏi: “Người rất muốn đi đến trường sao?”

Đường Thủ nghe vậy gật đầu, thần sắc mặc dù không có biến hóa, nhưng là tay đã muồn hơi hơi nắm chặt lại. Hắc thiên tư (tư chất trời sinh) không tính là tuyệt hảo, nhưng có nghị lực cùng kiên trì vô cùng, đáng tiếc thân phận hắc làm cho hắc không có được chân chính giá trị hảo kiếm quyết cùng lão sư, chỉ có thể nắm chắc cái gì một chút thì mới có cơ hội.

Mục Thanh Lê đối với mỗi động tác nhỏ của hắc đều để trong mắt, gật đầu cười nói: “Nếu như vậy, ngày mai liền đi.”

Đường Thủ thở phào một hơi, những khó chịu phiền muộn mấy ngày này đều tại đây biến mất, sắc mặt cũng giãn ra một ít, cúi đầu nói: “Tạ tiểu thư.”

“Không cần. Người đi về trước chuẩn bị, ngày mai buổi sáng lại đến.” Mục Thanh Lê híp mắt cười, tùy ý nói.

Đường Thủ gật gật đầu, xoay người bước đi. Thật vất vả ra khỏi Lê viện mới bình tâm lại được, trong mắt đều là nghi hoặc. Mục Thanh Lê, như thế nào giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác?

Chẳng lẽ lời nương nói là thật sự, sự tình lần trước thật sự nghiêm trọng như vậy, làm nàng bị đả kích đến mất trí nhớ.

Trong óc hiện lên hình ảnh lúc này thật rõ ràng, Đường Thủ thần sắc lại ẩn ẩn có chút ý cười. Như vậy cũng không sai, nàng, tựa hồ không giống dĩ vãng làm cho người ta sinh ghét.

Trong Lê viện.

Noãn Thu nhìn thoáng qua phương hướng Đường Thủ rời đi đến không thấy nữa, lúc này mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Mục Thanh Lê, nghi hoặc hỏi: “Nô tỳ vốn tưởng rằng tiểu thư không thích đến trường mới đúng, nếu đến trường, về sau đều phải dậy sớm.”

Mục Thanh Lê thoải mái cười nói: “Có rất nhiều việc không phải người nói là ta có thể hoàn toàn hiểu, học viện là nơi nên đi. Nếu ta không muốn học, về sau sẽ không đi.”

Đối với cách nói bốc đồng như vậy, đám người Noãn Thu chỉ có mỉm cười, không có ngăn cản.

Liên Hạ lúc này nâng mi vui vẻ nói: “Nô tỳ còn tưởng rằng tiểu thư là vì Đường Thủ mới đi đấy.”

“Ha ha.” Noãn Thu cười, cũng trêu ghẹo nhìn Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê cũng là nếu có chút dăm chiêu gật gật đầu, vuốt cằm giống như thật sự nói: “Di, nghe người nói như vậy, không chừng thật đúng là vậy. Tiểu tử kia bộ dạng thật không sai, lớn hơn một chút nhất định càng xuất sắc, bị sắc dụ cũng không phải không có khả năng.”

Tứ nữ nghe vậy, đều nhin không được ha ha cười đi ra.

Noãn Thu muốn nói lại thôi, có thể nói ra như vậy tiểu thư có phải đã quên si tình đối với An Vương? Nàng muốn hỏi, lại sợ nhắc tới làm Mục Thanh Lê đau lòng.

14. Chương 14: Tổng Thụy

(Tổng Thụy đây là tên học viện ah)

Mờ sáng tinh mơ.

Mục Thanh Lê đi đến tiền thính dùng bữa sáng, làm như không nhìn mẫu tử Mục Tử Vi, chỉ hướng Mục Thắng xin muốn đi đến trường.

Mục Thắng không suy nghĩ nhiều, đáp ứng ngay.

Lam Tú Ngọc nghe vậy ôn nhã mỉm cười, bên cạnh gấp cho Mục Thanh Lê một cọng rau thả vào trong bát nàng, nhìn Mục Thắng ôn nhu cười nói: “Hầu gia, Lê Nhi nay đột nhiên muốn đi học, chỉ sợ người cũng không có chuẩn bị tốt xe ngựa. Nếu như vậy, để cho nàng cùng Vi Nhi ngồi chung một chiếc xe ngựa đi đến trường đi?”

Mục Thắng cũng không đáp, Mục Thanh Lê chỉ nheo mắt lại cười nói: “Như vậy sao? Một khi đã như vậy, xe ngựa của Tử Vi để cho ta dùng thì được rồi, chuẩn bị lại xe khác cho nàng, ta sẽ không để ý đâu.”

Mục Tử Vi dừng đưa một chút, ngẩng đầu ôn nhu cười nói: “Đại tỷ tỷ, người chẳng lẽ còn giận muội muội sao? Muội muội biết sai lầm rồi, cùng người xin lỗi, chúng ta vẫn là giống như ngày xưa nhau không tốt sao?”

“Một chiếc xe ngựa thật chật chội, ta với Noãn Thu các nàng cùng nhau ngồi vừa mới đủ, hơn nữa còn Đường Thủ, thật sự không còn chỗ cho người. Để cho người một mình ngồi một chiếc xe ngựa không phải càng tốt sao?” Mục Thanh Lê thiện lương lại am hiểu ý nói xong. Đem ngụm cơm cuối cùng ăn rồi buông bát đĩa, đứng lên đối Mục Thắng cười nói: “Cha, ta đi ah.”

“Ân, học cho tốt, nếu không thích cứ về nhà.” Mục Thắng ngẩng đầu ôn hòa nói.

“Hắc hắc” Mục Thanh Lê nhin không được liền cười, còn thật sự gật đầu đáp ứng nói: “Ta hiểu, nếu không thích, ta nhất định trở về.”

Lam Tú Ngọc thấy nàng đi rồi, quay đầu liền hướng Mục Tử Vi kêu lên: “Lê Nhi cũng đi rồi, người còn chờ cái gì? Còn không mau đuổi theo?”

Mục Tử Vi vội vàng gật đầu, lập tức ngừng ăn buông bát đĩa ngay, bước nhanh chạy theo ra ngoài. Đuổi kịp bên người Mục Thanh Lê, kéo tay nàng liền oán giận: “Đại tỷ tỷ, người đi nhanh như vậy làm cái gì? Đợi Tử Vi chút a.”

Mục Thanh Lê hất tay nàng ra, chỉ cười nói: “Ta cho tới bây giờ không có tính chờ người, không phải đã bảo người tự mình chuẩn bị xe ngựa sao? Người cũng thật là mặt dày thật sự đuổi theo?”

Mục Tử Vi cắn môi nhẩn nhin tức giận, đáng thương hề hề nói: “Lúc này mới chuẩn bị xe ngựa, muội muội chỉ sợ là đến muộn. Đến lúc đó chắc là bị phạt, đại tỷ tỷ uội muội cùng đi đi.”

Mục Thanh Lê cười ha ha, vui vẻ nói: “Chẳng lẽ người không thấy được chính là ta muốn người đi muộn, khiến cho người bị phạt sao?” Nói xong cũng không để ý sắc mặt nàng kịch biến, hướng bên người Noãn Thu cùng Hàn Xuân hai người nói: “Đi, lên xe.”

Noãn Thu hai người theo nàng lên xe ngựa, sau đó Mục Thanh Lê lộ đầu ra màn xe, nhìn Đường Thủ còn đang đứng ở một bên kêu lên: “Còn đứng làm cái gì? Người tính đuổi theo xe ngựa?”

Đường Thủ gật đầu, im lặng lướt qua Mục Tử Vi, ngồi trên vị trí xa phu, vung mã tiên liền điều khiển xe rời đi.

Mục Tử Vi sắc mặt thay đổi, trong lòng tức giận hung hăng dậm chân cắn răng mắng: Tiện nhân!

Trong xe ngựa.

Mục Thanh Lê từ Noãn Thu mà biết được, nơi này là một thế giới lấy kiếm vi tôn, thân thể tu luyện tự nhiên liền cùng Trung Quốc nội lực không sai biệt lắm, kiếm giả tổng cộng có bảy cấp bậc. Theo thứ tự từ thấp đến cao gồm: Kiếm sĩ, Kiếm Sư, Đại kiếm sư, Kiếm vương, Kiếm tôn, Kiếm đế, Kiếm Thần. Trong mỗi cấp bậc lại được chia làm thất phẩm.

Kiếm quyết cũng chia cấp bậc, từ thấp đến cao là: Phàm phẩm, Địa phẩm, Thiên phẩm, Tuyệt sát, Huyền bí, Thần kỹ.

Mục Thanh Lê kinh dị hỏi: “An Vương vậy lại chính là kiếm vương?”

Noãn Thu phát hiện khi nàng nói đến An Vương thì thần sắc không có một chút biến hóa, trong lòng không khỏi cảm thán có lẽ tiểu thư thật sự ngay cả mối tình si đối An Vương cũng quên, kết quả như vậy mới là tốt nhất. Trong lòng không khỏi cao hứng, ôn nhu mỉm cười, hồi đáp: “Đúng vậy, An Vương nổi danh thiên tài Đông Tống quốc, nay mới mười tám tuổi đã là tam phẩm kiếm vương.”

Mục Thanh Lê khinh thường không chút che giấu, cười nhạt: “Hắn như vậy mà cũng là kiếm vương, nên tảng không tốt, kiếm thuật cứng nhắc, nếu chân chính chém giết, một chiêu đã chết.”

Noãn Thu hai người nghe xong lời này có chút không được tự nhiên, nhìn Mục Thanh Lê ánh mắt có chút quỷ dị.

Mục Thanh Lê mặc danh kỳ diệu nói: “Ánh mắt các người như vậy là ý tứ gì?”

Noãn Thu ho nhẹ một tiếng, lắc đầu cười: “Nô tỳ chỉ là cảm thấy lời tiểu thư nói rất đúng rất có đạo lý.”

Mục Thanh Lê làm sao đoán không ra biến hóa như vậy của nàng, nàng ta đại khái nghĩ là lúc trước Mục Thanh Lê đối với kiếm thuật thật không biết gì cả. Vẫn không thềm để ý cười, hỏi: “Hiện tại cấp bậc ta là gì?”

Noãn Thu nhẹ giọng nói: “Tiểu thư tự nhiên là ngũ phẩm đại kiếm sư.....”

Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe kinh ngạc, lấy tính cách Mục Thanh Lê lúc trước, mười bốn tuổi có ngũ phẩm đại kiếm sư tự nhiên thật sự có chút quái dị, như vậy tính ra, nàng coi như là một thiên tài không nhỏ.

Noãn Thu trong mắt chợt lóe tia khó xử, bất đắc dĩ tiếp tục: “Nhưng mà tiểu thư đối kiếm thuật có chút bài xích, cho nên chỉ tới nhất phẩm Kiếm Sư tiêu chuẩn. Nếu thực chiến..... nhất phẩm kiếm sĩ cũng đánh không lại.”

Mục Thanh Lê nghe cảm thấy quỷ dị, khóe miệng có chút run rẩy: “Nhất phẩm kiếm sĩ đều đánh không lại? Cho dù là khảm (kiểu như chặt, bổ, đâm, đốn), lấy ngũ phẩm đại kiếm sư, cũng có thể trực tiếp đem người đánh bay đi?”

Noãn Thu mắt giật giật, nhẹ giọng: “Tiểu thư không thích thấy máu, gặp người cầm kiếm muốn đánh nhau cả người liền vô lực.”

Không thích thấy máu? Một trận đánh nhau cả người liền vô lực?

Mục Thanh Lê hoàn toàn không nói gì. Tính tình này không khỏi rất vô dụng, có tư chất thiên tài, nhưng không có tính cách thiên tài, này không phải rõ ràng làm cho người ta ghen tị khi dễ sao?

Noãn Thu thấy thần sắc nàng ảm đạm, không khỏi an ủi: “Tiểu thư không nên khổ sở, tiểu thư nếu thật sự vượt qua hết thảy này, tất sẽ trở thành người có thể so sánh với kiếm tôn, như vậy trở thành đại tướng quân.”

Mục Thanh Lê cười ha ha, thấy đáy mắt Noãn Thu tự tin, trong lòng khẽ rung động chợt nghĩ đến cái bớt quỷ dị kia, chẳng lẽ chuyện này và bớt kia còn có quan hệ? Trong đôi thủy mâu như ngọc lưu ly chợt hiện lên khinh cuồng tinh quang, Mục Thanh Lê cong môi cười nhạt nói: “Đó là khẳng định.”

Nếu không có bớt kia, nàng cũng không có tự tin này, bởi vì nàng là Mục Thanh Lê. Là đệ nhất thiên tài của Thục Sơn kiếm phái, đem toàn bộ Trung Quốc võ cổ kiếm thuật dung nhập thân Mục Thanh Lê này. Sư phó từng nói qua, nàng là kiếm giả trời sinh, chỉ cần một cái cơ hội, liền có thể đột phá, trở thành người trong lịch sử Thục Sơn kiếm phái.

Đáng tiếc, hết thảy đều tan biến ngay trong tay người mà nàng tin nhiệm nhất.

Lúc này, tại thế giới kiếm thuật vi tôn, nàng có nhiều thời gian cùng kinh nghiệm hơn đi đột phá.

Noãn Thu cùng Hàn Xuân nhìn Mục Thanh Lê lúc này, đột nhiên cảm thấy chói mắt, không phải tuyệt mỹ dung nhan kia, mà là toàn thân cao thấp phát ra tự nhiên ý vị, làm cho người ta không khỏi tin phục. Cặp ngọc lưu ly màu đen kia, long lánh sáng rọi chước như đào yêu*, hết sức chói chang, trên môi như cánh hoa thán nhiên tươi cười, phong dung tuyệt mỹ.

Đào yêu : chỉ việc hôn nhân chính đáng, hay dùng để gọi người con gái đi lấy chồng, miêu tả vẻ đẹp rực rỡ “Tiểu thư thật sự thay đổi.” Hàn Xuân đột nhiên nói.

Mục Thanh Lê quay đầu hướng nàng cười, nói: “Thay đổi không tốt sao?”

Hàn Xuân trầm mặc một hồi, cuối cùng toát ra một chữ: “Tốt”

Mục Thanh Lê vừa lòng gật đầu.

15. Chương 15: Cầu Nhân Bất Thức Thái Sơn

Học viện Tổng Thủy là học viện hoàng gia của Đông Tống quốc, chuyên dạy học cho người của hoàng gia cùng quyền quý, người có thể tới trường này đều có thân phận bất phàm.

Quân Vinh Lâm một thân tử cảm y bào quý giá xoay người xuống ngựa, tà áo tung bay, đầu đội ngọc quan, khí vũ hiên ngang (phong độ) đi tới, khi đi ngang qua chỗ nào thì nữ tử nơi ấy đều vụng trộm nhìn, không giấu được sự ngưỡng mộ.

Lưu Minh Hiên mặc trường bào màu xanh xám, vừa vặn cũng vừa xuống ngựa, vừa nhấc mắt chỉ thấy hắn đã đến, đem ngựa giao cho bên người hầu bên cạnh dẫn đi, ngoắc miệng cười: “An Vương.”

Quân Vinh Lâm liếc mắt nhìn hắn một cái, mỉm cười tiêu sái lại gần, cùng hắn sóng vai mà đi, nói như có như không: “Nghe nói người vài ngày trước lĩnh ngộ được chiêu mới, đợi lát nữa cùng nhau bàn luận một phen?”

Lưu Minh Hiên liên tục lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Ta thấy hay là thôi đi, người là tam phẩm kiếm vương, ta mới là ngũ phẩm đại kiếm sư, căn bản không phải là đối thủ của người.”

“Ta tự áp chế ở ngũ phẩm đại kiếm sư là được rồi?” Quân Vinh Lâm cười ha ha, thuận miệng nói.

Lưu Minh Hiên cười nhàn nhạt không đáp, đi tới vài bước, bỗng nhiên ngẩng đầu chỉ thấy phía trước một chiếc xe ngựa chạy đến. Nhưng thấy xe ngựa này xa hoa và rất khác biệt, đàn mộc khắc hoa, cẩm tú liềm châu, bảo mã thần tuấn, đúng là xe ngựa của nhị tiểu thư Bình Khang phủ. Lưu Minh Hiên quay đầu liền thấy Quân Vinh Lâm sắc mặt hiện lên một ít ý cười nhu hòa, ra tiếng trêu ghẹo nói: “Không phải nhị tiểu thư Bình Khang Hầu phủ đến rồi sao. Di, xa phu kia như thế nào lại là Đường Thủ?”

Quân Vinh Lâm nghe hắn nói như vậy, lúc này mới nhìn đến xa phu không phải là Đường Thủ hay đi theo bên người Mục Thanh Lê sao? Nghĩ đến Mục Thanh Lê, sắc mặt Quân Vinh Lâm liền tối lại, nhíu mày mắt húng nói: “Hay là hôm nay Mục Thanh Lê cùng Vi Nhi cùng nhau đến trường?”

Lưu Minh Hiên đẩy đầu vai hắn một chút, cười trêu tức: “Người đừng quên, Mục Thanh Lê mới là vị hôn thê của người, thế nhưng lại kêu thẳng tên của nàng, còn gọi muội muội nàng thân thiết như vậy, thế này không phải làm khó dễ nàng sao?”

“Gây khó dễ? Ta là khi dễ nàng đấy, đồ háo sắc. Trên thân thể Vi Nhi chịu không biết bao nhiêu đau khổ.” Quân Vinh Lâm không chút khách khí nói, trong ánh mắt toàn chán ghét cùng tức giận. Mắt thấy xe ngựa kia đến gần, trực tiếp tiến lên từng bước, thân thủ ngăn trước xe ngựa. Cũng không thèm liếc nhìn Đường Thủ một cái, trực tiếp mở miệng ôn hòa hướng trong xe ngựa lên tiếng: “Vi Nhi, xuống xe đi, cùng bốn vương đi.”

“Nơi này không có Vi Nhi gì, người đón sai người rồi.” Trong xe ngựa truyền ra một đạo thanh âm lười biếng.

Quân Vinh Lâm biến sắc, âm thanh này hắn thật sự quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chính là chưa từng nghe giọng điệu nói chuyện kiểu đó mà thôi. Mắt hiện tia lửa giận, giống như mặt trời chói chan, Quân Vinh Lâm lạnh giọng chất vấn: “Người làm sao có thể ở trên xe ngựa của Vi Nhi, người lại trút giận lên Vi Nhi?”

Mục Thanh Lê cười nhạo một tiếng, lười biếng nói: “Làm sao có tiếng chó sủa loạn ở đây nhỉ. Đường Thủ, đây là đến học viện rồi sao? Như thế nào không đi tiếp.”

Đường Thủ nhìn chung quanh, bình tĩnh nói: “Vâng, tiểu thư, đã đến học viện.”

Quân Vinh Lâm lúc này bị câu nói kia của nàng chọc cho tức đến mặt toàn lửa giận, rống thành tiếng: “Mục Thanh Lê, người đang nói ai là chó? Mau lăn ra đây cho bốn vương!”

“Thế nào là chó sủa, ai là chó, tự hiểu được rồi.” Mục Thanh Lê chẳng hề để ý nói, một bàn tay trắng nõn vén cẩm tú màn xe lên, mọi người quay chung quanh ở nơi này xem náo nhiệt chợt nghe đến một tiếng “Đinh linh” để nghe, một thân ảnh bạch lục lung linh đi ra.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Mục Thanh Lê tinh xảo không tỳ vết ngẩng mặt hướng lên trời, híp mắt quét qua một lượt, linh khí bức người.

Quân Vinh Lâm nhìn thấy một màn này, những lời nói tàn nhẫn bị nghẹn ở trong cổ họng không thoát ra miệng được. Về mặt hấn ta đồ bưng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Mục Thanh Lê, chợt lóe tia kinh diễm, theo sau chính là khiếp sợ cùng bất khả tư nghị**.

** bất khả tư nghị cũng đọc là tác bất khả tư nghị hoặc “nan tư nghị” nghĩa là không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được, vượt ngoài lí luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt Giác ngộ mới biết (từ Wikipedia) – nói nôm na là miễn ý kiến vậy.

Mục Thanh Lê quét mắt liếc hấn ta một cái, nhíu mày cười đến vô hại: “Ta nói cái gì chó, nguyên lai là mắt chó, khó trách mắt chó không thấy được thái sơn, sửa loạn nơi nơi.”

Chung quanh nhất thời bùng nổ một trận cười vang.

“Người!” Quân Vinh Lâm chưa từng bị đả ngộ như vậy, nhất là người ở trước mặt hấn lúc trước còn thẹn thùng nói chuyện không rõ ràng, nay lại thành tư thái thể này đứng ở trước mặt hấn, nhục mạ hấn. Hấn hấn kêu lên: “Mục Thanh Lê, ngươi muốn chết.”

“A.” Mục Thanh Lê không để uy hiếp của hấn vào mắt, đi đến bên hai người Noãn Thu nói: “Tối giờ học cái gì?”

Noãn Thu đáp: “Tiểu thư, sáng hôm nay học thú khóa (đại khái như học chạy để tăng thể lực), buổi chiều học kiếm thuật.”

“Ân, dẫn ta đến học đường đi.” Mục Thanh Lê nói, nghênh ngang đi, trực tiếp lướt qua bên người Quân Vinh Lâm, lười đến không liếc hấn lấy một cái.

Quân Vinh Lâm ngạc nhiên nhìn hết thấy này, thẳng đến khi thân ảnh Mục Thanh Lê đã dần dần đi xa mới đột nhiên hoàn hồn, sắc mặt tối đen đáng sợ. Hấn thể nhưng bị phốt lờ, bị người mà hấn chán ghét nhục mạ phốt lờ!

Lưu Minh Hiền cố nén cười, vỗ vỗ bờ vai hấn ta, buồn cười an ủi nói: “Bớt nóng, như vậy không phải rất tốt sao? Mục Thanh Lê không giống như thường ngày hay dây dưa với người.”

Quân Vinh Lâm càng thêm tức giận không thôi, một phen gỡ tay hấn ra, nghiêng răng nghiêng lợi thâm nghĩ: “Mục Thanh Lê! Bồn vương sẽ làm cho nàng biết hậu quả chọc giận bồn vương.”

Lưu Minh Hiền nếu có chút đảm chiêu nhìn theo hướng Mục Thanh Lê rời đi, khe thở dài: “Mục Thanh Lê này hoàn toàn không giống với trước kia. Lúc vừa thấy nàng, ta thể nhưng nhất thời không có nhận ra đấy.”

Nghe hấn nói như vậy, Quân Vinh Lâm cũng có cảm giác như vậy, bằng không cũng sẽ không bị Mục Thanh Lê chiếm thời cơ nhục mạ hấn. Nghe Vi Nhi nói, mấy ngày trước ở nhà nàng vẫn điều ngoa tùy hứng, còn nghĩ nàng bị đả thương. Cũng không có làm gì khác, như thế nào liền biến thành cái dạng này?

“Chó không đổi được thói quen ăn phân***, nàng có biến hóa như thế nào cũng đều là Mục Thanh Lê.” Quân Vinh Lâm lạnh giọng phê phán nói.

*** : Cầu cái bất liễu bất thỉ: Chó không đổi được thói quen ăn phân, tương tự như câu “Giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời” hay “Đánh chết cái nết không thừa” của Việt Nam mình ấy.

Lưu Minh Hiền tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) liếc mắt đánh giá hấn một cái, cười nói: “Xem ra người thật sự đã bị nàng chọc tức, cư nhiên học nàng thô tục mắng giống nhau.”

Quân Vinh Lâm sắc mặt lại biến đổi, liếc hấn một cái, tức giận phát tay áo rời đi.

Trên lớp học, Mục Thanh Lê đi theo Noãn Thu dẫn đường đến một nhuyễn tháp ngồi xuống, Noãn Thu liền thối lui đứng một bên, ôn nhu nói: “Tiểu thư, học đường nô tỳ không thể vào, hiện tại ở ngoài chờ người.”

“Hảo.” Mục Thanh Lê đáp ứng, hí hí mắt đánh giá chung quanh, phát hiện những người ngồi ở nơi này quần áo hoa mỹ, người người bất phàm. Thời điểm nàng đánh giá chung quanh, người chung quanh cũng đều đánh giá lại nàng, giật mình có, ngạc nhiên có vì nhiều ngày không gặp Mục Thanh Lê dường như đã hoàn toàn thay đổi. Chẳng những khuôn mặt thuần mỹ như nị thủy tiên chớm nở, đôi mắt càng thêm rực rỡ, khi chuyển động thì trong suốt mà linh động.

“Uy, Mục Thanh Lê.” Một thanh âm tiếu lệ vang lên, chỉ thấy một cô gái đột nhiên một đánh vào trên bàn trước mặt nàng, ngữ khí không tốt quát lớn: “Bổn tiểu thư không phải đã nói rồi, ngươi không thể vượt quá giới hạn sao? Ngươi muốn bị đánh có phải hay không?”

Cô gái ước chừng mười bốn mười năm tuổi, hé ra khuôn mặt tròn tròn, đôi lông mày cong mảnh, trợn như mèo mắt, quanh thân lộ ra một cổ thanh xuân kiều ngạo hơi thở.

Mục Thanh Lê liếc mắt một cái nhìn thấy trên bàn dài ở giữa có một vết kiếm, phân cách kia còn không phải không công bằng bình thường, của nàng bên này chỉ chiếm không đến ba phần mười. Bất quá vết kiếm này làm cho nàng nghĩ đến tiểu hài tử khí tam bát tuyền, không khỏi híp mắt cười, hướng cô gái không nhanh không chậm nói: “Vượt quá thì thế nào?”

16. Chương 16: Phong Ba Chấn Học Viện

Lưu Ngọc Yến thật nghĩ không ra bình thường trước mặt mình Mục Thanh Lê giống như tiểu bạch thỏ thể nhưng sẽ nói ra nói ra những lời như vậy, hơn nữa nhìn này khuôn mặt cười đến vô hại lại không biết nên nói như thế nào. Thế nào? Nàng ngày xưa tuy rằng hơi một xiu là đã động thủ, nhưng chân chính động thủ cũng rất ít, mỗi lần chủ yếu dọa cho Mục Thanh Lê rút lui mà thôi.

Lưu Ngọc Yến đứng yên tại chỗ đến mức mặt đỏ bừng, Mục Thanh Lê đã quay đầu nhìn về phía thân ảnh mặc hắc y ở cửa ra vào, nghiêng đầu liền hướng hắc tử cười, kêu lên: “Đường Thủ, lại đây ngồi bên này này.”

Đường Thủ sắc mặt lạnh như băng hơi hơi kiềm nén lại, chỉ thấy Mục Thanh Lê đang ở trên nhuyễn tháp, hôm nay nàng mặc một bộ váy với ống tay nhỏ, màu trắng viền xanh lục, mái tóc được buộc cẩn thận sau đầu, tóc mai hai bên thắt dây cột tóc màu xanh dao động theo mỗi động tác nghiêng đầu. Mắt lưu chuyển long lanh, nụ cười thản nhiên, môi đỏ bừng như đoá hoa nở rộ.

Đừng nói là hắc tử, những người khác trong học đường cũng bị nụ cười này mê hoặc trong chớp mắt.

Lưu Ngọc Yến nhìn Đường Thủ, trong mắt chợt thoáng bối rối. Vừa nghe lời này, sắc mặt liền thay đổi, chắn trước mặt Mục Thanh Lê, trừng mắt nhìn nàng đề thấp âm thanh kêu lên: “Đây là chỗ của ta, ngươi dựa vào cái gì gọi hắc tử đến ngồi, phải đi cùng là người đi a!”

Mục Thanh Lê tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn nàng một cái, một chút cũng không so đo mà đứng dậy, hất mặt* nói: “Học đường vị trí vốn là có thể tùy ý ngồi, ta gọi Đường Thủ ngồi bên người, ngươi lại dựa vào cái gì mà quản? Hay là ngươi muốn cùng ngồi cùng hắc tử?”

*Nguyên văn Dương trứ mi (hay dương mi) : kiêu như là hất mặt/ hất hàm khinh thường người khác, như dương dương tự đắc cũng mang ý này.

Đã sớm nghe Noãn Thu nói qua vị trí ngồi bên cạnh nàng là Lưu Ngọc Yến, là tiểu nữ nhi của bộ binh thượng thư, cùng Mục Tử Vi là bạn tốt, thích nhất chính là khi để Mục Thanh Lê để làm cho Mục Tử Vi hết giận.

Mà không muốn ọi người biết là, nàng tựa hồ thích Đường Thủ.

Đường Thủ vốn có bộ dạng tuấn mỹ, mày kiếm mắt phượng, con ngươi đen như ngọc, một thân hơi thở nghiêm nghị lãnh liệt càng thêm khiếp người.

Người như vậy bị cô gái hoài xuân cũng là bình thường.

Hoài xuân : Hoài là nhớ, ôm giữ trong lòng, đại khái là tương tư .

“Người!” Lưu Ngọc Yến tức giận đến mặt cũng đỏ lên, nhất là nhìn Đường Thủ đang nhìn về bên này, kìm nén tức giận liền hướng Mục Thanh Lê nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: “Người chờ đấy!” Nói xong liền xoay người đến một vị trí khác ngồi xuống.

Đường Thủ lúc này cũng chạy tới Mục Thanh Lê bên người, đối với nàng kêu lên: “Tiểu thư.”

Mục Thanh Lê chỉ vào vị trí bên người, liền cười nói: “Ngồi bên cạnh ta.”

Đường Thủ không tiếng động ngồi xuống, hai người dựa vào không gần, nhưng hần vẫn có thể ngửi được mùi thơm ngát hương trên người nàng, tim đập có chút không thể tự chủ được.

Không lâu, từ trong các hay gác là kiến trúc nhiều tầng ngày xưa) một lão nhân, trong tay cầm một quyển sách vở màu xanh, ánh mắt cơ trí quét nhìn trong học đường, nhìn thấy Mục Thanh Lê thời điểm, cũng là không khỏi ngẩn ra. Tựa hồ có chút không xác định, nhin không được nhìn lại vài lần.

Mục Thanh Lê cảm thấy lão nhân này ngược lại có chút thú vị, đối với hần cũng trừng mắt nhìn nhìn, vẻ mặt thiên chân vô tà hỏi: “Tiên sinh (vừa để xưng hô cũng có nghĩa là thầy giáo), đệ tử trên mặt có hoa sao? Người vì sao nhìn ta mãi thế?”

La Vinh thoáng lúng túng, thầm nghĩ rằng Mục Thanh Lê vừa mềm yếu lại nhu nhược thường không nói lời nào như thế nào đột nhiên thay đổi thành cái dạng này? Ho khan một tiếng cũng không trả lời Mục Thanh Lê trong, đem sách vở để ở trên bàn, nói: “Bắt đầu học.”

Phía dưới các toàn bộ ngoan ngoãn ngồi xuống, lấy ra sách vở đặt ở trên án kỷ (bàn dài ngày xưa) trước người.

La Vinh gật đầu hài lòng, nhìn lại Mục Thanh Lê vài lần, thấy thần sắc của nàng thật sự không khỏi cảm thấy kỳ quái. Từng chỗ ngồi ở đây đều là đệ tử quyền quý của Đông Tống quốc, hoàng tử có cũng không ít, người người trước mặt hần tuyệt đối không dám làm càn dù chỉ một chút, bởi vì biểu hiện bọn họ thế nào đều bị hần lưu ý, sau đó đi báo lại. Lời hần nói sẽ gây ảnh hưởng địa vị cùng coi trọng trình độ của bọn họ.

Lúc này, Mục Thanh Lê tuyệt đối là một ngoại lệ. Bởi vì thân phận nàng tôn quý, không kém gì hoàng tử công chúa, cho nên chẳng sợ thành tích thấp kém cũng chẳng lo bị đuổi học. Bình Khang Hầu cùng trấn quốc tướng quân đối với việc học nàng như thế nào cũng không quản nhiều, Mục Thanh Lê không cần giống những người khác phải học cho thật tốt để cha nương xem, hơn nữa thiên tư ngu dốt, hần làm tiên sinh cũng hoàn toàn buông tha nàng, xem nàng như không khí.

Bình thường Mục Thanh Lê đều ở học đường ngủ, làm sao giống tinh thần hôm nay như vậy.

La Vinh mở ra bộ sách, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một chỗ không người, chân mày nhất thời nhíu lại, ngữ khí không tốt nói: “Ai đến muộn.”

Cho dù là Mục Thanh Lê vô dụng đệ tử như vậy, ít nhất cũng hiểu biết đúng giờ đi vào học đường, lúc này thế nhưng có người đến muộn?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Mục Thanh Lê nhìn bọn họ khe khẽ nói nhỏ, bộ dáng xem việc đó hoàn toàn không liên quan mình, mở sách vở chính mình ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trên, quả nhiên là về một ít sử ký của Đông Tống quốc.

Từ thời điểm nàng đến cũng đã hướng Noãn Thu hỏi nội dung đi học, hôm nay chương trình học buổi sáng vừa vặn là có ích với nàng.

Lúc này, rốt cục có một người vui sướng khi người gặp họa ra tiếng nói: “Tiên sinh, là Mục Tử Vi chưa có tới.”

La Vinh nhăn mày càng sâu. Muốn hỏi Mục Thanh Lê về vấn đề đệ tử vừa nói, Mục Tử Vi tuyệt đối là một đệ tử tốt mà hần xem trọng, hôm nay lại ngược hoàn toàn, Mục Thanh Lê hảo hảo đi học, Mục Tử Vi lại muộn.

Thu hồi ánh mắt, La Vinh sắc mặt nghiêm túc bắt đầu giảng bài, trong lòng đã muốn đem Mục Tử Vi ghi nhớ lại.

Từ trên nhìn xuống, La Vinh đã thấy Mục Thanh Lê thật sự đang nghe, bộ dáng một chút cũng không giống làm bộ, không khỏi suy nghĩ sâu xa, hay là Mục Thanh Lê này thật sự cải tà quy chính, thật sự học tập?

“Mục Thanh Lê, người nói, Đông Tống quốc trứ danh nhất sử ký là gì?” La Vinh đem sách vở buông, tính khảo đệ tử này có chuẩn bị học tập thật sự.

Mục Thanh Lê đứng lên, vẻ mặt áy náy khó xử, nhẹ giọng: “Tiên sinh, ta không biết.”

Vừa thấy đến nàng bộ dáng thật sự nhận sai, La Vinh cũng mắng không ra tiếng, ngẩng lại nàng trước kia cũng hiểu được nàng muốn trả lời cũng có chút khó khăn. Phất tay cho nàng ngồi xuống, ôn hòa nói: “Tốt lắm, không biết là không biết, có gan thừa nhận là chuyện tốt, lần sau học tốt cũng biết.”

“Ta biết, tiên sinh.” Mục Thanh Lê thụ giáo cúi đầu, thấp liềm mặt mày chợt lóe ý cười.

Mà ý cười bị Đường Thủ ngồi ở bên người nàng nhìn thấy, sóng mắt nháy dựng, trong lòng hiểu được cái gì, thế nhưng cảm thấy có chút buồn cười, vẫn lạnh lùng nhưng khóe miệng cũng giờ lên một ít độ cong.

“Khẩu khẩu!” Một đạo tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Các ánh mắt trong học đường toàn bộ chuyển ra cửa.

Cửa gỗ bị mở ra, xuất hiện vẻ mặt ủy khuất và thân ảnh mềm mại của Mục Tử Vi, liếc mắt một cái liền nhìn đến Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe một chút phần hận, liền hạ mi nhẹ giọng đối La Vinh nói: “Tiên sinh, ta đến muộn, thỉnh tiên sinh tha thứ.”

“Ba!” một tiếng, La Vinh thước đánh trên án, âm thanh lạnh lùng nói: “Đi ngoài cửa đứng.”

“Tiên sinh, ta là bởi vì.....” Mục Tử Vi lập tức muốn giải thích, trong lòng đối với Mục Thanh Lê phần hận càng nhiều, bàn tay gắt gao nắm lại.

La Vinh lại đánh vào án mấy cái, ra tiếng cất lời của nàng: “Muộn là muộn, không có lý do gì đáng nói, đi ra ngoài đứng!”

Mục Tử Vi cái miệng nhỏ muốn mở ra nhưng không thốt nên lời, cuối cùng ánh mắt ai oán nhìn Mục Thanh Lê đang thản nhiên đang ngồi, cắn môi đi ra ngoài.

Bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia làm cho người ta thương tiếc, hơn nữa một cái liếc mắt cuối cùng kia làm cho tất cả mọi người nhìn về phía Mục Thanh Lê, ánh mắt đều có chút hiểu rõ, nghĩ rằng lần muộn này nhất định là Mục Thanh Lê gỡ trò quỷ.

Đối mặt ánh mắt mọi người, Mục Thanh Lê dương môi hoàn toàn tự nhiên thản nhiên cười, đối diện ánh mắt lúc này Mục Tử Vi, thấy thế nào đều như là đang nói: Là ta làm thì thế nào?

La Vinh nếu có chút dăm chiêu nhìn nàng một cái, thước lại gõ trên án mấy cái, nghiêm khắc nói: “Còn nhìn cái gì, hảo hảo học.”

Dưới uy nghiêm của hắn, tất cả mọi người nén tâm tư trong lòng, tiếp tục học.

17. Chương 17: Tranh Sảo

Thoảng cái chương trình học buổi sáng chấm dứt, La Vinh trước khi đi còn đặc biệt khích lệ Mục Thanh Lê, nhìn Mục Thanh Lê bộ dáng khiêm tốn thụ giáo, trong lòng một trận vui mừng. Gỗ mục duy nhất trong học đường rốt cục cũng nở hoa rồi, việc này so với việc thấy được một đệ tử xuất sắc còn làm cho người ta có cảm giác thành tựu hơn.

Mục Thanh Lê lười biếng duỗi thắt lưng một cái, cổ cong cong duyên dáng cùng khuôn mặt có chút đỏ bừng, bộ dáng làm cho nhóm thiếu niên chung quanh cũng không định dời ánh mắt. Đường Thủ ở bên cạnh cảm thụ càng sâu, ánh mắt không khỏi ngó nghiêng.

“Mục Thanh Lê, người không phải lại khi dễ Tử Vi! Ta trước kia đã nói cho người, người dám làm cho Tử Vi chịu một phần khổ, ta khiến cho người chịu mười phần!” Lưu Ngọc Yến xông lên, khí thế mãnh liệt đứng ở trước mặt, đối với nàng liền hung ác quá lớn.

Mục Thanh Lê cười nhạo một tiếng, ánh sáng trong mắt chợt lóe lạnh lùng, đứng lên không yếu thế cười nói: “Phải không? Ta đây liền nhìn xem người như thế nào làm cho ta chịu mười phần khổ? Bất quá ta

cảnh cáo người một câu, câu nói kia của người đồng dạng ta thích. Ai chộc ta một phần, ta trả lại kẻ đó mười phần, trăm phần, nhớ rồi chứ.”

Nói xong, không đợi Lưu Ngọc Yến vì kinh ngạc mà chưa phục hồi tinh thần lại, liền mỉm cười tiêu sái đi ra ngoài.

Lưu Ngọc Yến tính tình đơn thuần, chính là vì bằng hữu mà xuất đầu, nhưng là nàng ngàn không nên vạn không nên chộc tới chính mình, đối với đứa nhỏ vô trí xúc động, nàng cũng không có kiên nhẫn. Nàng vốn sẽ không là một người tốt, ai đối với nàng tốt, nàng liền đối người đó tốt, người có thể đi vào trong tâm rất ít, nhưng là một khi thật sự vào, nàng liền thật tình đối đãi.

Nhớ ngày đó trong sự huynh đệ muội của nàng, sự muội là nàng thật lòng tín nhiệm, cho nên đối với lời của nàng ta không có hoài nghi nhiều lắm, thế mà cuối cùng lại bởi vì nàng ta mà chết, cho dù vậy cũng không oán không hối hận. Bởi vì đó là chính nàng lựa chọn, nếu lựa chọn tín nhiệm, như vậy hậu quả cũng chính mình chịu trách nhiệm.

Nhìn thân ảnh Mục Thanh Lê rời đi, Đường Thủ trầm mặc suy nghĩ một phen, cuối cùng vẫn là đứng lên đi theo.

Học đường đại môn vừa mới mở ra, mọi người chợt nghe đến tiếng một nam tử ôn hoà hiền hậu thanh âm cười lạnh nói:

“Mục Thanh Lê cầu nô tài? Thật sự là cùng chủ tử giống nhau dám cả gan làm loạn, không biết quy củ. Người tới, đem các nàng trời lại cho bốn vương, đánh ba mươi đại bản thật mạnh vào!”

Mục Thanh Lê trong mắt nhất thời giống như băng quang chợt lóe rồi biến mất, Ngàn vạn quang hoa giống như bầu trời đêm đầy sao lóe ra. Mắt thấy thị vệ hướng Noãn Thu cùng Hàn Xuân hai người chộp tới, chậm rãi bước ra bậc thang, một tiếng hừ cười: “Ai dám đụng đến người của ta!”

Này một tiếng vừa thốt ra, vốn mọi người hai phương đang đối nghịch cùng quay đầu nhìn về phía Mục Thanh Lê.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, Mục Thanh Lê cước bộ không nhanh không chậm đi ra. Áo xanh nhạt theo bước chân mà tung bay, tóc đen chuông bạc, thanh thuần tịnh lệ, đồng tử như hắc ngọc lưu ly nhìn quanh lưu chuyển, phát ra ánh sáng* lợi hại, lại như hoa sen mới nhú.

*Nguyên văn Quang thái, cũng viết là quang thái có nghĩa là ánh sáng, màu sắc, vẻ vang, vinh diệu, rực rỡ, hoa lệ.

Quân Vinh Lâm ánh mắt bất định, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện chính mình lại xem bị nàng xem như tên ngốc, thẹn quá thành giận lạnh lùng nói: “Ai không dám động vào người của người? Bốn vương liền dám! Người đối bốn vương như thế nào!”

Mục Thanh Lê sóng mắt chuyển nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn che ở trước mặt Mục Tử Vi như để bảo vệ, hơn nữa ánh mắt hắn nhìn về phía mình chất chứa chán ghét, trong lòng không khỏi khó chịu. Nam nhân lớn lên cũng không sai, chính là không khỏi quá cuồng vọng tự đại, luôn chộc mình phiền toái.

Nghĩ nghĩ, Mục Thanh Lê theo quán tính nói: “Người thế nào học không ngoan, luôn tìm đến phiền toái, người không phiền nhưng ta phiền!” Trong giọng nói bao hàm không kiên nhẫn cùng phiền chán ai cũng đều nghe ra.

Quân Vinh Lâm sắc mặt hoàn toàn cứng ngắc, quyền quý đệ tử chung quanh xem náo nhiệt mặc kệ nam hay nữ đều dạt ra.

Mục Thanh Lê thế nhưng ghét bỏ An Vương? Ngữ khí nói chuyện này không phải bình thường đều là An Vương nói với Mục Thanh Lê sao? Hôm nay là mặt trời mọc đằng tây ah?

“Mục Thanh Lê!” Quân Vinh Lâm sắc mặt xanh mét hướng nàng hét lớn.

Mục Thanh Lê liếc hắn một cái, mặc kệ hắn. Đi đến bên người Noãn Thu cùng Hàn Xuân, xem hai người các nàng đều không có sự tình gì, đối với hai người giờ lên môi liền mỉm cười, lưỡi biếng nói: “Ta đói bụng, ăn cơm ở nơi nào?”

Noãn Thu cũng hoàn toàn không lo lắng thời khắc hiện tại khấn trương này, nhu hòa trả lời: “Nô tỳ đã phân phó phòng ăn chuẩn bị, tiểu thư có thể theo nô tỳ đến.”

Mục Thanh Lê gật đầu, làm bộ sẽ đi cùng nàng.

Quân Vinh Lâm tức giận càng thêm khó dần nổi, nàng trước kia yếu đuối ở trước mặt cũng dám không nhìn hấn? Vung tay lên, đối bên cạnh thị vệ quát lớn nói: “Đều ngốc cái gì? Mau đem hai cẩu nô tài kia bắt lại cho bốn vương.”

“Dạ.” Thị vệ lĩnh mệnh hướng Mục ba người Thanh Lê đi đến.

Mục Thanh Lê cước bộ dừng một chút, xoay người cũng không xem ba thị vệ kia, đối Quân Vinh Lâm không kiên nhẫn nói: “Người nhất định phải càn quấy?”

“Ta càn quấy?!” Quân Vinh Lâm hoàn toàn bị ngữ khí Mục Thanh Lê cùng lời nói làm tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, đã hoàn toàn quên phải giúp ước nguyện hết giận ban đầu của Mục Tử Vi, nắm chặt quyền, giận dữ cười. Đột nhiên quỹ dị đánh giá Mục Thanh Lê vài lần, cười nói: “Mục Thanh Lê, người cho là dùng lật mềm buộc chặt như vậy là có thể được bốn vương yêu thích? Đừng có nằm mơ, nữ tử ghê tởm như người, bốn vương nhìn mất khẩu vị. Người cố gắng một phen như vậy, rốt cuộc vì ở bốn vương dưới thân thừa..... Người làm cái gì?”

Mục Thanh Lê một chiêu phản lại, rút trường kiếm thị vệ ra vẩy tay mà đi, một kiếm cắm dưới chân Quân Vinh Lâm không đến một tấc, không gần không xa, vừa vặn. Quân Vinh Lâm sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh, lời nói ra tới cửa miệng cũng dừng lại.

“Nam nhân.” Mục Thanh Lê liếc mắt nhìn hấn, thấy hấn tư thái chật vật liền cười lạnh một tiếng, lại nói: “Thấy người ta xem như đã thấy nam nhân không cần nhất, lật mềm buộc chặt? Thế mà người cũng nghĩ ra. Người yên tâm, cho dù có người đem người đóng gói cho ta, ta cũng không cần, nhìn người, ta cũng rất ngán.”

“Cho nên, miễn cho chúng ta mất khẩu vị, phiền toái người về sau không cần xuất hiện trước mặt ta.” Mục Thanh Lê không nhìn sắc mặt nổi giận của hấn ta, đảo mắt nhìn về Mục Tử Vi đang đứng phía sau hấn làm bộ nhu nhược thiện lương, ánh mắt ẩn nhẫn cùng ác độc phản hận nhìn nhau cùng một chỗ, không nhanh không chậm nói: “Thật đúng lúc, ta thấy Tử Vi cùng người rất hợp nhau, một tên bệnh tự kỷ, một tên thích tự diễn, trời sinh một đôi, không cần lại gây họa cho người khác.”

Mục Tử Vi sắc mặt hơi đổi, nghĩ rằng nếu không nói cái gì để giải thích, chỉ sợ sẽ bị làm đầu đề bàn tán. Nhìn thấy ánh mắt chung quanh biến hóa, nhất thời cắn môi, mềm nhẹ ủy khuất đối Mục Thanh Lê nói: “Đại tỷ tỷ, người đang nói cái gì? An Vương là vị hôn phu của người a, người nói lời này không phải làm An Vương cùng muội muội đều có tội sao?”

Trang (trang điểm, tô điểm cho đẹp, ở đây có thể hiểu như là giả bộ, bịa chuyện)? Người đã muốn trang, ta khiến cho người trang cho đã. Mục Thanh Lê đồng tử tối đen chớp động một chút cười lạnh, sắc mặt coi như trầm mặc, một hồi mới lạnh giọng nói: “Tử Vi, người làm hết thấy sự tình ta cũng không nói, nói ra e làm tổn thương thanh danh của người cũng không tốt. Ta biết, người thích An Vương, An Vương cũng thích người, bằng không hấn cũng sẽ không luôn nghe lời người nói. Ta trước kia hay do dự, hiện tại ta buông tay, đem hấn tặng cho người, cho các người hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc (người còn tình thì thân càng thêm thân), người còn có cái gì không thừa nhận, hay là còn muốn tỷ tỷ tiếp tục ngụy trang cho người, để An Vương chán ghét ngược đãi, mặt sau người liền cùng hấn khanh khanh ta ta?”

Mục Tử Vi tâm thần căng thẳng, sốt ruột khó dần. Cái gì là hết thấy chuyện tình không nói? Còn nói mình thanh danh bị tổn thương?

Nói không rõ ràng như vậy ngược lại làm cho người ta suy nghĩ càng nhiều, rõ ràng chính là để cho người khác hiểu lầm.

Thân thể Mục Tử Vi nhẹ nhàng run run, tay giấu ở trong tay áo gấu gao nắm lấy, lắc đầu thống khổ kêu lên: “Đại tỷ tỷ, người muốn nói gì đó là cái gì, chỉ cần người vui vẻ, muội muội đều là cam nguyện!”

Lưu Ngọc Yến luôn luôn bên cạnh nhìn vừa thấy bộ dáng nàng hình như là muốn khóc, vội vàng chạy đến ôm lấy, đối nàng trấn an nói: “Tử Vi, đừng sợ. Người như thế nào ngu như vậy, nàng đều nói người như

vậy, người như thế nào cũng không đáp một câu, người khi nào thì mới có thể không cần thiện lương như vậy?” Mạnh mẽ quay đầu, lại hướng Mục Thanh Lê chọc giận mắg: “Mục Thanh Lê, người mơ tưởng ở trong này hồ ngôn loạn ngữ, Tử Vi là dạng gì chúng ta ai chẳng biết, người cho là người nói những lời này cho ai nghe a?”

Mục Thanh Lê không thèm để ý phần nộ của nàng, vẫn cười nhạt nói: “Các người tin hay không là chuyện các người, ta lười quản. Chỉ cần không cần chọc tới ta, bằng không ta cũng sẽ không lưu tình.”

Làm chút uy hiếp, Mục Thanh Lê xoay người liền liếc mắt nhìn Noãn Thu một cái, Noãn Thu hiểu được đối với nàng gặt đầu một cái, mang nàng hướng địa phương dùng bữa đi.

Đường Thủ thủy chung đều im lặng theo ở phía sau.

Mục Thanh Lê tiêu sái đi, ở phía sau người người đều mang tâm tư. Tuy rằng Lưu Ngọc Yến giúp Mục Tử Vi nói chuyện, nhưng tư thái Mục Tử Vi cùng Quân Vinh Lâm bọn họ đều để ý, nay bị Mục Thanh Lê này nhắc tới, bọn họ trong lòng đều sáng tỏ một ít, ánh mắt nhìn về phía Mục Tử Vi cũng ít nhiều ý tứ nói không nên lời.

Biến hóa đó Mục Tử Vi cũng nhìn xem hiểu được, trong lòng càng hận. Tiện nhân này như thế nào giống như biến thông minh? Ngược lại sẽ nói vậy.

“Mục Thanh Lê này thật sự thay đổi a!” Trong đám người, một người đột nhiên kinh dị cảm thán nói.

18. Chương 18: Báo Đáp Ân Tình

Khóa kiếm thuật buổi chiều thì bất kỳ đệ tử nào cũng đều có thể tham gia học, cho dù lúc này Quân Vinh Lâm đã là tam phẩm kiếm vương, Lưu Minh Hiên là ngũ phẩm đại kiếm sư đều vẫn có thể đến xem.

Lưu Minh Hiên đã nghe nói chuyện lúc sáng, đứng ở bên người Quân Vinh Lâm, vừa thấy sắc mặt tức giận cũng biết hẳn ta suy nghĩ cái gì. Khuỷu tay huých nhẹ thắt lưng hẳn ta, thấy Quân Vinh Lâm quay đầu nhìn về phía mình, Lưu Minh Hiên liền cảm thán: “Người không biết là hiện tại có chút quá để ý Mục Thanh Lê sao? Trước kia người chỉ mong nàng không đến làm phiền người, nay nàng không phiền, người lại tới phiền nàng.”

Quân Vinh Lâm biến sắc, trong mắt cũng hiện lên một chút chậ vật, nhúu mày buồn bực nói: “Ngay cả người cũng nghĩ là bản vương tìm nàng gây phiền toái? Rõ ràng chính là nàng không biết tốt xấu, chọc giận bản vương! Nếu không cho nàng một ít giáo huấn, làm sao có thể nguôi giận? Hôm nay bản vương tận dụng luận bàn kiếm thuật sẽ giáo huấn nàng một phen, làm cho nàng nhớ lâu một chút, miễn cho sau này còn cố chấp như vậy, qua rồi bản vương cũng hội mặc kệ nàng.”

Lưu Minh Hiên khước miệng mỉm cười, hiển nhiên là không tin lý do này. Nhìn thấy thần sắc Quân Vinh Lâm càng thêm buồn bực liền lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, khôi phục vẻ đứng đắn, giương mắt nhìn chỗ khác, đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh xuất hiện từ xa.

Trên người vô phục màu trắng vô cùng xinh xắn lại lạnh lợi, tóc xỏa đến vai, mặt như họa tuyệt luân tinh xảo, dưới ánh mặt trời kia cánh môi hồng thắm nhiên ý cười, nhẹ nhàng tự tin, tư thế oai hùng hiên ngang. Làm cho người chứng kiến trước mắt đều thấy sáng ngời.

Lưu Minh Hiên hít sâu một hơi, Mục Thanh Lê này thay đổi thực không phải một hai điểm. Quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện Quân Vinh Lâm thế nhưng đồng dạng nhìn nàng đến thất thần, chỉ là chính hẳn ta hiển nhiên cũng không phát hiện. Trong lòng chợt lóe suy ngẫm, lại dùng tay đẩy đẩy hẳn ta, cười trêu tức nói: “Ta thấy người hôm nay giáo huấn nàng liệu có thể thành công, người quên ngày ấy người bại trong tay nàng như thế nào sao?”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Quân Vinh Lâm càng thêm không tốt, nhưng cũng suy nghĩ về điểm này, nhúu mày tự nói: “Lần đó xác thực quý dị, nàng cũng không có dùng bao nhiêu cổ khí, lại cố tình..... Kiếm thuật

kia thật sự cổ quái, trước giờ bốn vương chưa gặp qua .”

“Một khi đã như vậy, ngươi còn muốn tìm nàng rước phiền toái?” Lưu Minh Hiên đồng dạng mê hoặc. Thầm nghĩ rằng sau này tìm thời điểm thích hợp đi lãnh giáo một phen.

Quân Vinh Lâm trầm mặc một hồi, đột nhiên mở miệng cười hừ nói: “Cho dù bốn vương không ra tay, muội muội ngươi đã bắt đầu.”

“Cái gì!?” Lưu Minh Hiên cả kinh, vội vàng nhìn về phía sân xa xa, chứng kiến hình ảnh làm cho hắn tức giận, trong giọng nói cũng không quan tâm: “Nha đầu kia, thật sự là làm cho người ta lo không ít!” Nói xong đã muốn chạy đi.

Kiểm thuật tiên sinh đang dạy chiêu kiếm mới, Mục Thanh Lê nhìn vài lần liền mất đi hứng thú. Quả nhiên giống như nàng đoán, kiếm thuật nơi này thật sự không là gì, ngay cả tiên sinh dạy kiếm chiêu cũng phi thường đơn giản, nàng cũng không luyện tập liền trực tiếp đi ra trước.

Đi ra theo nàng còn có Lưu Ngọc Yến, chạy vài bước liền che ở trước mặt nàng, dùng trường kiếm cản trước mắt nàng, lạnh giọng quát lớn: “Mục Thanh Lê, ngươi muốn chạy? Ta nói cho ngươi, ở thời điểm học kiếm thuật đệ tử có thể luận bàn với nhau, chỉ cần không đe dọa tính mạng, bị thương cũng không có người trách tội. Lúc này, ta nhất định phải vì Tử Vi báo thù!”

Mục Thanh Lê không để ý nàng, cầm kiếm cố tình để sơ hở chồng chất. Bị trường kiếm sắc lạnh chỉ ở trước mắt trong mắt chợt lóe hàn quang, cong môi mỉm cười nói: “Người thật sự thực phiền, bắt quá cảm ơn người đã nhắc nhở.”

“Cái gì!” Lưu Ngọc Yến bị khẩu khí thản nhiên của nàng làm cho kích thích, nhất là nhìn đến trong mắt nàng không thêm để ý không chút che giấu càng thêm tức giận đến đáng sợ, phát kiếm hướng Mục Thanh Lê, quát to: “Ngươi dám xem thường ta! Ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

“Xoát!” Một tiếng, Lưu Ngọc Yến chỉ cảm thấy cổ tay đau xót, kiếm đã bị đoạt. Sau đó nhìn đến trước mắt hàn quang chợt lóe, tóc gáy toàn thân đều dựng đứng lên, một cổ sợ hãi chưa từng có xông thẳng lên não, lần đầu tiên nàng cảm thấy chính mình cách tử vong gần như vậy, cả người ngây ngốc.

“Mục tiểu thư, thủ hạ lưu tình!” Một tiếng kinh hoảng kêu to truyền đến, đúng là Lưu Minh Hiên rất nhanh tới rồi, ở cửa hắn bên cạnh đứng là Quân Vinh Lâm.

Thủ hạ lưu tình = cái này ai cũng biết nhưng ta vẫn viết :d nương tay, giờ cao đánh khế

Kiểm Mục Thanh Lê đặt trên cổ Lưu Ngọc Yến, phía trên một giọt máu chậm rãi chảy nhỏ xuống. Liếc nhìn Lưu Minh Hiên một cái, Mục Thanh Lê liền bình tĩnh thu hồi trường kiếm để trước mặt bọn họ.

Lưu Minh Hiên vội vàng tiến lên nhìn Lưu Ngọc Yến, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt dại ra, chỉ là vết cắt nhỏ nhỏ chảy chút máu trên cổ mà thôi, sau thở dài nhẹ nhõm một hơi, hướng Mục Thanh Lê bái tạ nói: “Tạ Mục tiểu thư thủ hạ lưu tình.”

Mục Thanh Lê nhìn nam tử gặp mặt một lần, lắc đầu cười như không chút nào để ý, nhân tình linh động vô tà nhắc nhở nói: “Trả lại một chút nhân tình trước kia đã mượn kiếm của ngươi dùng, nếu ngươi cùng nàng có quan hệ, quần giáo nàng tốt một chút, nếu lần sau lại đến chọc ta, có thể sẽ không ai có thể giúp nàng.”

Lưu Minh Hiên ngẩn ra, bộ dáng này cùng khí thế trong cái chớp mắt mới vừa rồi tưởng như hai người.

Quân Vinh Lâm cũng cảm thấy được nàng cười hết sức mê người, đáng tiếc chỉ đối với người khác. Trong lòng đột nhiên dâng lên một đạo phiền chán khác thường, chen vào giữa hai người, trên cao nhìn xuống Mục Thanh Lê liền lạnh giọng châm chọc: “Còn tuổi nhỏ như thế lại vớ ý đã thương tánh mạng người, lớn lên còn như thế nào nữa? Nữ tử tâm địa rắn rết như ngươi thật sự làm cho người ta phiền chán.”

Cho dù là ai cũng không thích vô duyên vô cớ bị mắng, Mục Thanh Lê càng sẽ không là người có tính nhẫn nại, nhất là nam nhân trước mắt này thật sự không khỏi xảo diệu, dây dưa không rõ.

Mục Thanh Lê mị mắt cong lên giống như trăng non, cực kỳ mông lung hoán mĩ, biến hóa này làm cho Quân Vinh Lâm nhất thời ngẩn ra.

Ngay sau đó, nàng nhấc chân trực tiếp đá hạ bộ (là bộ phận ... của anh íh íh)của hắn ta.

“A ngô!” Quân Vinh Lâm khuôn mặt đều đặn, trong ánh mắt tất cả đều là không thể tin cùng thống khổ, chặt vật lấy tay ôm hạ bộ ngã ngồi trên mặt đất. Chỉ nhìn một cách đơn thuần bộ dáng của hắn cùng cái trán đầy mồ hôi là biết có bao nhiêu đau đớn.

Lưu Minh Hiền tóc gáy cả người đều dựng hết lên, hai chân có chút khép lại không tự chủ, ánh mắt nhìn Mục Thanh Lê cũng nhất thời trở nên cẩn thận vô cùng. Đây..... Đây..... Đây không khỏi rất khủng bố đi?

Lưu Ngọc Yến lúc này mới vừa phục hồi tinh thần lại, lại thấy một màn thế này đồng dạng bị dọa không nhẹ, sắc mặt trắng bệch ra.

Mục Thanh Lê vẻ mặt vô hại mỉm cười, bình tĩnh lấy tay vỗ vỗ bắp chân, nháy mắt liên đối Quân Vinh Lâm kinh ngạc nói: “An Vương rất đau sao? Không phải cố ý ah, ta là người như vậy, vừa nghe lời nói không hợp ý, chân cũng sẽ không điều khiển được, hẳn là không tàn đời (zai) chứ?” (tàn đời zai là ta tự suy diễn cho dễ hiểu theo mạch truyện, nguyên văn là “phá hư” haiz~, phá mà không hư thì phá làm chi?)

“Người..... Người.....” Quân Vinh Lâm trắng bệch nghiêm mặt, trong lòng cũng là một mảnh hoảng sợ. Lần này, nếu là thật sự tàn.....

Mục Thanh Lê vừa lòng cười cười, hảo tâm nhắc nhở nói: “Cho nên nói về sau vẫn là đừng ở trước mặt ta đi qua đi lại, không có gì đừng tìm thêm việc.” Nói xong, quay đầu đối Lưu Minh Hiền mỉm cười, nhìn Lưu Minh Hiền có chút chột dạ lui về phía sau từng bước, tâm tình trở nên tốt đi càng nghiêng ngàng.

Lưu Minh Hiền dờ khóc dờ cười nhìn bóng dáng của nàng, cúi đầu đối Quân Vinh Lâm đồng tình nói:“Về sau vẫn là chớ chọc nàng.”

“Háaaa!” Quân Vinh Lâm tức giận thở gấp, lớn tiếng rống giận: “Còn không gọi ngự y!”

Sắc trời thật tốt, cỏ xanh thơm ngát, từng đám từng đám hoa nở muôn hồng nghìn tía, hết sức xinh đẹp.

Mục Thanh Lê này một đường không biết làm sao đi tới, nhìn phong cảnh chung quanh nghĩ rằng học viện này giáo dục tuy rằng không được tốt lắm, nhưng phong cảnh xác thực không sai.

“Lại đi thêm chốc lát trở về.” Mục Thanh Lê cười khê hít sâu một ngụm không khí mới mẻ, nàng tuy một đường đi khá xa, nhưng là đối với đường trở về lại nhớ rõ ràng mạch. Bước vài bước nhỏ nhỏ tùy ý, bên tai đột nhiên chợt nghe tiếng nước đổ như thác.

Thác nước? Nơi này sao lại có thác nước? Mục Thanh Lê trong mắt thoáng tia kinh ngạc, theo thính giác miễn cưỡng đi tới phía trước, cước bộ không tiếng động.

Âm thanh truyền từ địa phương vị vô cùng bí mật, Mục Thanh Lê liếc mắt một cái nhìn đến một chỗ cây cối rậm rạp, đôi mắt thoáng hiện hiểu rõ liền thân thủ đẩy ra, quả nhiên xuất hiện một đường nhỏ hẹp mà nguy hiểm, nhưng đối với Mục Thanh Lê mà nói cũng không có gì.

Cước bộ nhẹ lại, thân như lông chim, giống như không có sức nặng nhẹ nhàng bước qua đường nhỏ hẹp nguy hiểm này, dùng sở học của nàng Tứ Tượng Phi Vân bộ. (=____= chắc giống Lăng Ba Vi bộ)

Vừa qua con đường nguy hiểm đó, Mục Thanh Lê thấy trước mắt vạn đạo hào quang chém tới, rộng to hai mắt, bên tai kịch âm liệt thanh chấn động lớn.

Mục Thanh Lê trong lòng cảm thán, thật không ngờ nơi này thế nhưng còn có một chỗ đào nguyên tiên cảnh như vậy, cảnh đẹp tuyệt sắc

Ngay sau đó, ánh mắt nàng đột nhiên dừng lại, chỉ có thể thấy tất cả quang thái ngưng tụ một chỗ.

Áo trắng, tóc đen, nam nhân?

19. Chương 19: Thiên Nhân Chi Tư

Tư đây là tư sắc => đáng vẻ như người trời (chẳng hiểu sao hồi xưa người hay nghĩ người trời đẹp nhỉ???)

Thác nước chảy thẳng xuống, chung quanh muôn hồng nghìn tía, Bích thảo thanh mộc (bích màu xanh lục, thanh cũng màu xanh lục = đại khái như cái bài hát “cái cây xanh xanh, thì lá cũng xanh ...” ấy), đào nguyên tuyệt sắc tự nhiên, bất quá trên bờ xa xa như có người đứng.

Hắn mặc bào phục tuyết trắng, không nhiễm bụi trần, ngọc thụ lâm phong. Tóc đen như mực dùng một trâm tùy ý vấn ở sau đầu, làm lộ ra dưới búi tóc ấy cái cổ nõn nà sáng bóng như trong ý thơ*. Chỉ mỗi một bóng lưng đã đẹp như tranh vẽ, dường như tất cả chói sáng trong trời đất cùng tập trung lại một điểm.

*Nguyên văn “sắc thác xuất phát kế hạ ngưng chi bạch ngọc bột cảnh đích thi ý quang trạch” mà bản convert để là “phụ trợ xuất phát kế hạ nõn nà bạch ngọc cổ ý thơ sáng bóng” TT^TT huhu ... không hiểu convert muốn nói gì nên ta dịch thoát ý câu này, bạn nào có ý hay hơn bảo ta, ta sẽ sửa lại.

Nam tử lúc này mới nhận thấy có người xâm nhập chốn phong cảnh như thơ như họa này, nghiêng người quay đầu lại xem.

Da thịt nõn nà, mày cong mắt đẹp, dưới đôi lông mày là ánh mắt làm cho người khác nói không nên lời, như trắng sáng ẩn trong mây**, nét đẹp dồn tại một người, tìm không được một phần tỳ vết nào.

** Nguyên văn “Yếu nhược khinh vân mông nguyệt: -là chỉ sự thanh nhã, ung dung tựa như cảnh trăng sáng ẩn hiện trong mây vậy. Còn mình là mình nghĩ đẹp đến ” hoa nhường nguyệt thẹn” hix...may mà có bạn Murasaki ở TTV giúp đỡ nên mình chân thành cảm ơn Bạn giúp mình dịch câu này: :-* muoa muoa

Ngay cả dùng chu đan*** không thể vẽ nên màu, thi từ thơ phú cũng không sao miêu tả được.

*** Chu đan: Minh hiểu như sau:

- 1.Chu : màu đỏ, vd: chu sa. Đời xưa cho sắc đỏ là đẹp nhất, nên gọi các nhà phú quý là chu môn
2. Đan: màu đỏ, cung điện đời xưa đều chuộng sắc đỏ, cho nên gọi sân hè nhà vua là đan trì , đan bệ , v.v.

Từ 1 và 2 =>đấy là một màu cực kỳ đẹp. Theo ta ý câu trên miêu tả anh íh đẹp đến nỗi không bút mực nào tả xiết mà ta không thể chuyển câu uyển chuyển hơn, bạn nào có thể chuyển tốt hơn thì pm ta để ta sửa lại.

Mục Thanh Lê không phải chưa từng qua mỹ nam, không phải trong máy tính thế kỷ hai mươi mốt vẫn có nguyên thư mục tổng hợp tranh mỹ nam thật đẹp đó sao? Nhưng hết thấy những cái kia mặc kệ là vật còn sống hay vật chết (vật chết đây hiểu là vật không có sức sống, là đồ vật như tranh, ảnh ...) ở trước mặt nam tử này thì hoàn toàn thất sắc. Nàng lần đầu tiên nhìn một người mà thất thần, trong đầu hiện lên hai chữ tuyệt sắc.

Con người nam tử tối đen như đêm nước sâu thăm thẳm thoáng một tia dao động, chu bạc môi nhạt nhẽo mỉm cười, ôn nhuận như ngọc, thanh âm xa xa, quanh thân tỏa ra một loại tối hơi thở nhẹ như không có.

“Yêu tình ngốc.” Thanh lương thản nhiên mà ôn nhuận như tiếng gió từ trong miệng nam tử nhẹ nhàng truyền ra, lại mang một phần ý cười.

Mục Thanh Lê cả người ngẩn ngơ, trong lòng lần đầu tiên xuất hiện cảm xúc dở khóc dở cười.

Quân Vinh Giác nhìn thân ảnh nho nhỏ đứng ở bên cạnh cây cối. Vỡ phục màu trắng ôm sát người, làm đáng người xinh xắn lạnh lợi đều lộ ra, tóc mai hai bên, có chút tán loạn. Dây cột tóc màu xanh cùng màu sắc hoa cỏ dễ sinh ảo giác lung linh, chuông màu bạc dưới ánh mặt trời càng thêm lóng lánh, làm cho khuôn mặt vốn thanh mỹ không tỳ vết càng thêm thanh lệ vô song. Một đôi mắt như li châu đen bóng linh động đang ngốc ngốc, thật sự đáng yêu làm cho hắn cũng nhịn không được muốn chọc ghẹo một phen.

Nghĩ nghĩ nàng đột nhiên xuất hiện nơi này, sau lưng là rừng cây rậm rạp, trên đầu nàng còn mang theo vài miếng lá cây, lần đầu gặp gỡ như vậy lại thật sự nghĩ nàng là tiểu yêu tinh của cây cối.

Cho dù là yêu tinh, cũng là một cái gốc yêu tinh.

“Tiểu ngọc lạc đường?” Quân Vinh Giác mỉm cười nói.

Mới này là yêu tinh ngọc, giờ lại là tiểu ngọc? Tuy rằng thể xác hiện tại nàng thực chỉ có mười bốn tuổi, nhưng tuổi thật là hai mươi bốn, nam nhân này khí chất cơ hồ làm cho người ta nhìn không ra tuổi của hắn, nhưng tuyệt đối không vượt quá hai mươi.

Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe tia giảo hoạt, trong lòng rục rịch tâm tư nghịch ngợm. Đông đưa đầu, nâng lên mặt liền mở to mắt thiên chân vô tà nhìn hắn, vui mừng kêu lên: “Thần tiên ca ca, người thật đẹp a! Ta là lần đầu tiên nhìn thấy thần tiên đẹp như vậy!”

Quân Vinh Giác bị xưng hô như vậy làm cho buồn cười, thấy thần sắc nàng như vậy lại không thể tức giận, lắc đầu khẽ cười nói: “Tiểu ngọc ah, ta không phải là thần tiên, nam tử lại càng không nên gọi là đẹp.”

Mục Thanh Lê phấn khởi đến trước mặt hắn, ngửa đầu nhìn, trong lòng cười to một trận. Mà trên mặt vẫn duy trì nụ cười, còn thật sự nói: “Người chính là thần tiên ca ca, người biết gọi ta là yêu tinh, làm sao có thể không phải là thần tiên đây? Thần tiên ca ca vốn cũng rất đẹp a, yêu tinh cũng không nói sai gì!”

“Ha ha.” Quân Vinh Giác bật cười, biết rõ nàng nói dối cũng không nhẫn tâm tố giác nàng. Trên người nàng mặc rõ ràng là y phục của Tổng Thụy học viện kiếm thuật đệ tử, lại như thế nào là yêu tinh thật.

Mục Thanh Lê ánh mắt sáng ngời, thiếu chút nữa bị nụ cười này làm ất hờn. Nếu nói là yêu tinh, nam nhân này mới là yêu tinh chân chính, người làm sao có thể thiên tư tuyệt sắc như vậy? Trong mắt càng giảo hoạt hơn, kéo tay Quân Vinh tựa như khổ não kêu lên: “Thần tiên ca ca cười đến thật là đẹp mắt, yêu tinh rất thích a!”

Trong tay lạnh như băng không độ ấm làm cho Mục Thanh Lê trong lòng kinh ngạc, nhiệt độ cơ thể người này rất lạnh.

Quân Vinh Giác trong mắt sâu như đầm nước kia cũng nhiễm ý cười, không có bài xích tiếp xúc của nàng. Ngược lại có phần thích độ ấm kia, tùy ý nàng lôi kéo, đối diện đồng tử thanh lương thấu triệt (trong suốt đến nhìn thấu?) của nàng, khẽ cười nói: “Tiểu yêu tinh cười nhìn cũng được lắm.”

Này xem như thừa nhận thân phận của ta? Cam chịu xưng hô của ta đối với hắn?

Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe ý cười đắc ý, buông tay hắn hỏi: “Thần tiên ca ca, nơi này là nơi người ở sao? Vì sao người đột nhiên xuất hiện ở trong này?”

Quân Vinh Giác không phải không nhìn ra tia đắc ý trong mắt nàng, chỉ cảm thấy phi thường đáng yêu, nhin không được cười. Đối với câu hỏi cố ý này của nàng, ôn hòa nói: “Rớt xuống nơi này.”

“Như vậy a.” Mục Thanh Lê nhìn thác nước trước mặt, phong cảnh tự nhiên, trong mắt đầy sự yêu thích. Nghiêng đầu nháy mắt, vẻ mặt còn thật sự chờ đợi cười nói: “Ta cũng thực thích nơi này a, về sau thần tiên ca ca rơi xuống nơi này nhiều hơn được không? Ta sẽ cấp thần tiên ca ca lễ vật để thưởng.”

“Lễ vật?” Quân Vinh Giác cười khẽ.

“Đúng vậy.” Mục Thanh Lê vui cười nhìn hắn một thân xám trắng y phục cùng cây trâm gỗ giản dị, giống như sợ ghét bỏ đáng thương nói: “Thần tiên ca ca rất nghèo, nhìn xem này y phục, áo trắng trâm gỗ, cho dù quảng đến trước mặt cường đạo cũng sẽ không thèm. Nhìn xem, thần tiên ca ca sẽ không vì rất nghèo, ngay cả tiên giới đều trụ không nổi, cho nên mới hạ phàm đi?”

“Ha ha.” Quân Vinh Giác nhin cười không được, nhìn mắt Mục Thanh Lê cũng có vài phần thần thái, mơ mộng mông lung, sau đó bình thường lại ngay. Thân thủ gảy chuông ở trên đầu nàng, để nghe âm thanh “Đinh linh” phát ra, mỉm cười nói: “Xem ra tiểu yêu tinh rất nhiều tiền?”

“Dám khẳng định, còn không phải bình thường có tiền.” Mục Thanh Lê hướng hắn nháy mắt, mày cong thành tân nguyệt, lưu quang tràn đầy: “Cho nên nói, thần tiên ca ca về sau sẽ không muốn về tiên giới, ở thế gian hưởng thụ cuộc sống sẽ không sai, tiền của ta a, tuyệt đối đủ thần tiên ca ca tiêu dao cả đời.”

Quân Vinh Giác tươi cười ôn nhuận, trong mắt chứa đựng tia u ám không rõ, gật đầu: “Như thế dụ hoặc, ta thật ra không nghĩ hồi tiên giới.”

“Vây đừng trở về, cứ định như vậy, không được đổi ý.” Mục Thanh Lê lôi kéo tay hắn nắm thật chặt, chú định ra đến, vẻ mặt như ý.

Quân Vinh Lâm mỉm cười thân thủ vuốt ve mái tóc của nàng, bàn tay động tác mềm nhẹ như mây, con người sâu thẳm lại có ôn nhu, bao dung.

Mục Thanh Lê đáy lòng bị ánh mắt như vậy nhìn xem mà run lên, không hiểu cười, bớt một chút nghịch ngợm, lại một lần nữa xác định: “Thần tiên ca ca cười thực không phải đẹp bình thường a.”

Động tác này tìm ra manh mối nhưng chỉ là trước đây bị sự phò làm vài lần có mới, cho tới bây giờ cũng không dùng, thật không ngờ hôm nay bị một người so với mình còn nhỏ hơn mà làm như vậy, lại không có một chút bài xích.

Quân Vinh Giác ôn hòa mỉm cười, dương môi nói: “Ca ca về sau nhiều cười cho người xem thế nào?”

Mục Thanh Lê đột nhiên tức cười, nàng mới nói muốn dùng tiền làm cho hắn tiêu dao cả đời, hắn hiện tại đã nói cười ỉnh xem, này không phải bao dưỡng là cái gì? “Xì” Một tiếng cười rộ lên, Mục Thanh Lê ánh mắt cười mỉ, giữa đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt sắc vô song trước mắt này, còn thật sự gật đầu, cố nén cười cam đoan nói: “Đây chính là thần tiên ca ca nói, thần tiên ca ca về sau cười vì ta, ta liền cấp thần tiên ca ca càng nhiều tiền được không?”

Quân Vinh Giác nghe ra thâm ý trong đó, lại tuyệt không bực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, gật đầu ôn nhã cười: “Được.”

Sợi tóc hắn tung bay, ánh mắt thần nhiên nhìn xa xăm, thanh liên tuyết sơn tuyết thế tao nhã. Sâu thẳm trong mắt chỉ có nhu hòa bao dung không chút giả dối, hắn là thật sự hoàn toàn thật tình đối đãi với người mới gặp qua một lần, thật tình bao dung, thật tình ôn nhu.

Mục Thanh Lê liễm mi mỉm cười, nàng chính là chợt lóe kỳ quái liền bình thường trở lại. Có vài người là vậy, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận định, chỉ cần mình thích cứ như vậy làm, không cần nghĩ đến cái khác, cứ đơn giản như vậy, hết sức lỏng lẻo không kèm chế được.

Hắn là vậy, nàng làm sao không phải như vậy. Cho nên nàng không hỏi vì sao, miễn cho dả thương đến chỉ duyên phận không dễ có này.

Có đôi khi chỉ cần một ánh mắt, một lời nói đơn giản, có thể làm cho người ta cảm động, đi vào lòng người.

Mục Thanh Lê giữa đầu vẻ mặt vui mừng, giao hoát nói: “Nói vậy là định rồi, ngày mai thần tiên ca ca phải rơi xuống nơi này, ta cấp lễ vật tặng thần tiên ca ca.”

“Được.” Quân Vinh Giác gật đầu đáp ứng.

Mục Thanh Lê thấy sắc trời lúc này đã không còn sớm, học đường thời gian tan học cũng đã đến, nếu không đi chỉ sợ các nàng Noãn Thu sẽ lo lắng. Lắc lắc ngón tay thon dài lạnh lẽo Quân Vinh Lâm, một hồi mới buông ra, nghiêm trang nói: “Mặt trời sắp lặn, đến thời gian yêu tinh nghỉ ngơi, cũng muốn vì thần tiên ca ca chuẩn bị lễ vật! Cho nên ta đi trước, thần tiên ca ca cũng không nên quên ngày mai a?”

Quân Vinh Giác cười khẽ, rõ ràng là tan học về nhà, còn nói được y như thật vậy.

“Ha ha.” Mục Thanh Lê tự nhiên biết hắn nhất định là biết, xoay người vài cái thoát ra ngoài, lại quay đầu một cái hướng Quân Vinh Giác cười, sau đó khom người liền chui vào trong bụi cỏ, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Quân Vinh Giác nhìn chỗ kia, một hồi mới cười yếu ớt, đem cái tay kia nàng nắm nhìn nhìn, cảm thụ độ ấm còn chưa tiêu tán này, ý cười trên môi lại sâu thêm một phần, thì thào tự nói: “Tiểu yêu tinh, a.”

“Chủ tử.” Tàn Vân luôn luôn tại chỗ tối chú ý hết thấy bất khả tư nghị sự tình này thật vất vả áp chế kinh hãi trong lòng, dừng ở trước mặt Quân Vinh Giác, cung kính lại tò mò hỏi: “Thủ hạ đi tra thân phận nàng?”

“Không cần.” Quân Vinh Giác thần nhiên nói, trong mắt tràn ngập ôn nhu không tiêu tan. Nếu nàng không nói, không hỏi, thì cứ theo ý nàng.

Tàn Vân bị thần sắc ôn nhu này của hần dọa kinh hãi một chút, trong lòng đối với tiểu nữ tử kia không khỏi cảm giác kính nể sâu sắc. Nàng thế nhưng làm cho chủ tử nở nụ cười? Nhưng lại là từ lúc gặp qua đến bây giờ không có đình chỉ.

Mặt trời lặn về tây, ánh nắng chiều thật đẹp.

Mục Thanh Lê khinh công dưới chân rất nhanh không ngừng bay vọt, không lâu trở về đến cửa ra học đường, lúc này học đường mới tan học không lâu, người đã về không sai biệt lắm, chỉ còn lại có Noãn Thu, Hàn Xuân, Đường Thủ ba người đứng chờ nàng dưới tịch dương.

“Tiểu thư.” Vừa thấy thân ảnh của nàng đến, ba người kêu ra tiếng. Ai cũng không hỏi nàng đi nơi nào.

Mục Thanh Lê mỉm cười gật đầu lên xe ngựa, tươi cười kia làm cho ba người đều chú ý.

Vẫn là Đường Thủ đánh xe, Noãn Thu cùng Hàn Xuân cùng tiến lên xe ngựa ngồi ở hai bên trái phải của Mục Thanh Lê. Noãn Thu nhẹ giọng: “Tiểu thư tâm tình thật tốt?”

“Ân.” Mục Thanh Lê mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, thêm một câu: “Quả thực rất tốt.”

Noãn Thu có chút kinh ngạc, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư cao hứng như vậy, cũng không hỏi là đã xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi một chuyện khác: “Tiểu thư hôm nay đến trường cảm thấy như thế nào? Sau này tính sao?”

Mục Thanh Lê tựa vào xe vách tường dày híp mắt, cong môi nói: “Ân, tiếp tục.” Nàng vốn tính là không hề đến, chương trình học một ngày này nàng thử một lần, phát hiện đối chính mình cũng không giúp gì, học sử ký có thể ở nhà xem sách, kiếm thuật càng thêm không có ý tứ. Nhưng là hiện tại không giống, phải biết rằng nơi đó có người thú vị.

Noãn Thu nhìn nàng tràn ngập thâm ý tươi cười, không khỏi hiểu kì nàng rốt cuộc gặp cái gì, lại thủy chung không có hỏi.

Xe ngựa dần dần đi xa.

20. Chương 20: Tổng Lễ (tặng Lễ Vật)

“Thần tiên ca ca, ta mang lễ vật đến cho ngươi đây.” thanh âm như châu lạc ngọc bàn quanh quẩn, lộ ra tinh thần linh động như sớm mai.

Cao sơn lưu thủy, xung quanh là những cây khổng lồ, nhất là đám rêu lâu năm trơn trượt, nhưng vẫn thấy một thân ảnh lung linh mạnh mẽ từ giữa chui ra, vậy tím xinh đẹp, thoát cái đã đứng ngay trên gò đá nhô cao. Mặt ngọc tinh xảo, dưới ánh mặt trời thêm sáng chói, như phản chiếu lại.

Quân Vinh Giác nghiêng người xem, thân thủ đỡ lấy thân mình nàng, cười nhẹ “Cẩn thận một chút.”

“Ta không sao.” Mục Thanh Lê lắc đầu cười cười. Hôm nay nàng không đi học kiếm thuật, trên người mặc quần áo bình thường. Dù nàng không đi cũng sẽ không bị đuổi học, nàng đã biết lớp kiếm thuật đều dạy một ít vật phẩm kiếm thuật làm chính cùng phẩm chất kiếm thuật. Hơn nữa thiên phẩm cần tiên sinh trực tiếp dạy, chỉ khi nào tiên sinh coi trọng đệ tử nào mới có thể tự mình dạy.

Kiếm thuật trong đầu nàng nhiều lắm, Thái Cực kiếm pháp, Ngọc Nữ kiếm pháp, Thiên Vân cửu kiếm ... , bất kể là loại nào cũng đều là cổ võ Trung Quốc thượng đẳng thậm chí võ học tuyệt phẩm, ở trong này tất nhiên sẽ không thua kém, cho nên căn bản không cần lãng phí thời gian tiếp tục học kiếm thuật.

“Hắc hắc.” Cười một tiếng, theo cửa động tác của hần thì Mục Thanh Lê dựa vào sát người hần, ngửa đầu cười nói: “Thần tiên ca ca quả nhiên tuân thủ định ước, ở chỗ này chờ ta a.”

Quân Vinh Giác bao dung tùy ý nàng làm nũng, cúi mi mỉm cười: “Lời Tiểu yêu tinh nói, tất nhiên là nghe theo.”

“Ân, xem thần tiên ca ca nghe lời như vậy, ta mang lễ vật cũng không tính chịu thiệt đi?” Mục Thanh Lê cảm thấy tán thưởng. Nam tử ôn nhu như ngọc như vậy, thần thái tiên tư , cho dù là kiếp trước ẩn cư trong

giới Trung Quốc cổ võ thật là chưa từng có gặp qua, thời điểm mới gặp nháy mắt nàng tưởng rằng đó là một nhân vật thần tiên đã đến cảnh giới hư không, giây tiếp theo có thể theo gió mà tan ra.

Rời khỏi ôm ấp Quân Vinh Giác, thân thủ Mục Thanh Lê đem gánh nặng phía sau đưa đến, toàn bộ đưa trước mặt Quân Vinh Giác, vui vẻ nói: “Thần tiên ca ca nhìn xem, có đủ hay không, hài lòng không?”

Quân Vinh Giác tiếp lấy, thả trên mặt bàn khắc đá, vừa mở ra nhất thời một mảnh kim quang chói lóa.

Chỉ thấy bao bọc bên ngoài là miếng vải cẩm tú mà bên trong tất cả đều là vàng bạc ngọc ngà, món nào món nấy cũng đều do thợ khéo léo tạo nên, chất ngọc cũng là tuyệt hảo, từng món đều có giá trị xa xỉ. Cho dù là bảo vật trong hoàng cung cũng chỉ đến đây, so với những thứ này có lẽ còn kém hơn, mà còn đều hảo hảo cất chứa, không dám tùy tiện lấy ra nữa là.

Quân Vinh Giác sắc mặt không đổi, nhưng thật ra Tàn Vân ở trong chỗ tối nhìn thấy thì lú cả lưỡi, ánh mắt trừng lớn. Đây..... Đây không phải rất có tiền đi? Nàng sẽ không là cướp từ trong cung ra đây chứ?

“Thần tiên ca ca thích không? Thế này đủ thần tiên ca ca hảo hảo sử dụng ? Về sau sẽ không muốn về tiên giới? Nếu không đủ ta còn có thể lấy thêm a!” Mục Thanh Lê hí hí mắt cổ ý nói giỡn, thật thật giả giả.

Quân Vinh Giác bắt đắc dĩ, ngón tay vuốt ve quá mái tóc của nàng, ôn nhu cười nói: “Tiểu yêu tinh làm sao phải đi cướp?”

“Cướp là tuyệt đối không có, ta không nói ta có tiền sao? Ta là yêu tinh a, biến ra tiền không phải càng đơn giản?” Mục Thanh Lê vẻ mặt đáng đánh đòn tươi cười, hí hí mắt ngẩng mặt, vô tội cảm thán: “Ai, rất có tiền cũng là chuyện không có cách nào, nếu thần tiên ca ca thích, ta cấp thần tiên ca ca một tá núi vàng núi bạc được không?”

Nàng có tiền, có bao nhiêu tiền thì không biết, dù sao nàng lấy mấy thứ này, Mục Thắng không có một chút luyến tiếc. Hắn kiểm nhiều như vậy tiền, không phải là muốn nàng tiêu xài sao? Nàng nếu không tiêu xài chả phải rất có lỗi với hắn?

Quân Vinh Giác cười khẽ, nhàn nhạt nói: “Nếu tiểu yêu tinh chính mình tự tay kiếm tiền, ta sẽ càng cao hứng.”

Muốn ta chính mình kiếm tiền? Kia chẳng phải là thật sự bao dưỡng (nuôi zai)?

“Như vậy a.....” Mục Thanh Lê thần bí cười cười, bắt lấy ngón tay lạnh như băng của hắn, cười vui nói: “Như vậy rất tốt, đây chính là thần tiên ca ca nói không nuốt lời. Về sau ta liền cấp thần tiên ca ca một tòa núi vàng núi bạc được không?”

“Hảo.” Quân Vinh Giác mỉm cười.

“Đây, thật đáp ứng không cần nghĩ a.” Mục Thanh Lê thở dài, nhưng là biểu tình lại không như thế. Từ trong ngực Quân Vinh Giác thoát ra, thân thủ từ cái bọc trên lưng lấy ra một khối trân bạch ngọc.

Bạch ngọc trân dưới ánh mặt trời nhưng lại có vẻ có chút trong suốt, rất khác biệt, một đầu tiêm tể, một đầu điều câu, điêu khắc du long, giống như vật còn sống, cây trân này tuyệt đối là bảo vật hiếm có*.

Cây trân này là do Mục Thanh Lê thỉnh cầu Mục Thắng lấy trong bảo khố chân chính để làm lễ vật, còn những vật khác đều là tùy tay lấy. Ngón tay nhắc lên, ngọc trân trong tay Mục Thanh Lê giống như có sinh mệnh nhảy lên, cuối cùng hoàn toàn ổn định ở trong tay nàng.

Thân thủ liền đưa cho Quân Vinh Giác, Mục Thanh Lê mỉm cười: “Những thứ này hiển nhiên thần tiên ca ca không phải thích, này nhưng là ta thật sự tìm được hai trong ba phần lễ vật. Bàn long trân, mang theo đối với thân thể rất tốt, còn có thể thử độc, lại có thể làm vũ khí a, đao kiếm bình thường không thể chém đứt a. Thần tiên ca ca thích không?”

Nàng giới thiệu đơn giản, nhưng Quân Vinh Giác lại biết giá trị thứ này. Cười có chút hơi hơi bất đắc dĩ, vật nhỏ này thân phận không đơn giản a, hơn nữa như thế nào tùy tiện lần đầu tiên gặp mặt lại tặng lễ vật quý trọng như vậy?

Trong bóng tối, Tàn Vân miệng há hốc. Nha đầu kia có tiền! Thật sự quá nhiều tiền a!

Quân Vinh Giác nhìn ra trong mắt nàng là sự chân thành tha thiết, mỉm cười nói: “Ân, thích.”

“Thần tiên ca ca thích là tốt rồi, ta giúp thần tiên ca ca đeo đi?” Mục Thanh Lê trông mong nhìn về phía một đầu tóc đen của hắn, vẫn là đang dùng một mộc trầm cài, đơn giản như thế, đơn giản mà có chút không giống người phàm trần.

Quân Vinh Giác khẽ cúi người, chút không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Cầm Tàn Vân cơ hồ trật khớp, hắn thậm chí nghe được âm thanh xương cốt của mình rơi xuống “Răng rắc” .

21. Chương 21: Dịch Cân Kinh

Mục Thanh Lê thân thủ chạm đến mớ tóc đen này, quả nhiên cảm giác giống như đã nghỉ, mềm mại như mây như nước. Trong lòng không khỏi cảm thán, một người làm sao có thể khó tìm lấy một khuyết điểm như vậy? Nàng vốn là đệ tử Thục Sơn, đối với những chuyện mà thuộc về cổ đại cũng xem như là quen thuộc, trong khoảng nửa khắc ngón tay liền quần tóc đen của Quân Vinh Giác dùng bàn long trầm một lần nữa cài vào.

“Tốt lắm.” Thu người đứng sang một bên, Mục Thanh Lê nhìn lại Quân Vinh Giác, tóc đen ngọc trầm, da thịt lại trắng nõn nà, sắc như nguyệt thần. Càng xem càng làm cho người ta trầm mê, Mục Thanh Lê âm thầm cảm thán, cảm lấy mộc trầm, thật tình lại thực lòng cười nói: “Khó trách thần tiên ca ca muốn xuống tại địa phương không người như ở đây, nếu vào nơi trần thế phồn hoa, chỉ sợ tất cả mọi người cũng bị thần tiên ca ca mê hoặc mất thôi?”

Quân Vinh Giác không chút phiền não, con ngươi giống đầm nước sâu, khẽ động tựa như nguyệt hoa. Một tay vuốt ve hai má Mục Thanh Lê, nhẹ nhàng nhéo, cười nói: “Nếu không phải ở trong này, làm sao có thể gặp được tiểu yêu tinh?”

Trong ánh mắt của nàng mặt không có một chút dục niệm, thật giống như ngọc lưu ly thủy tinh sáng trong mà sạch sẽ, đứa nhỏ này không phải đơn thuần, mà là không bị thế giới bên ngoài mê hoặc.

Mục Thanh Lê lại xem thường, “Người nói lời này làm ta thật là cao hứng, nhưng mà có thể không nhéo ta, ta sẽ càng vui vẻ.”

“Ha ha.” Quân Vinh Giác nghe thấy cười, tiếng cười ôn nhã mà trong sáng, dung nhập vào không khí phong cảnh chung quanh, cả người đều toát lên sự chân thật.

Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe nhu hòa. Thần tiên ca ca? Mặc kệ của người di vãng là thế nào? Nhưng là nếu gặp nhau, lại thổ lộ tình cảm. Ta cũng sẽ không để người tùy thời biến mất a.

“Thần tiên ca ca, vừa mới này ta có nói bàn long trầm này là lễ vật thứ hai trong ba phần lễ phạt, cho nên ta còn có một phần lễ vật cấp cho người.”

Quân Vinh Giác thấy bộ dáng ‘Hỏi mau hỏi mau’ của nàng, lắc đầu cười khẽ liền hỏi: “Là cái gì?”

Mục Thanh Lê thần bí cười cười, từ trong bao nhỏ lấy ra từ mấy tờ giấy Tuyên Thành*, đưa cho Quân Vinh Giác đọc ý nói: “Thần tiên ca ca nhìn xem.”

Nguyên văn: – Giấy Tuyên hay thường gọi giấy Tuyên Thành : Giấy cho dân nhà nghề là giấy Tuyên , thường gọi là «xuyến chỉ» (đọc trại của Tuyên chỉ), mỏng như giấy quỳến vắn thuốc hút, dùng cho cả thư pháp lẫn hội họa, nhưng đắt tiền. Giấy Tuyên có hai loại: sinh chỉ (giấy sống, chưa đúng phên, dùng cho thư pháp) và thực chỉ (giấy chín, đã đúng phên, dùng cho hội họa). Việc luyện tập tốn rất nhiều giấy, ta nên dùng giấy thường miến hút mực (như giấy báo) là được. Giấy Tuyên Thành trắng mịn, chất giấy dai bền, khó rách, không bị một đục, hút nước đều và để được lâu.

Quân Vinh Giác nhận lấy xem xét, liếc mắt một cái liền nhìn đến mở đầu viết ba chữ ‘Dịch cân kinh’, kế tiếp nhìn đến nội dung hắn cũng không khỏi giật mình, nâng mắt nhìn về phía Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê ngửa đầu nhìn thẳng hần, mắt cong như tân nguyệt, hai gò má hồng hồng thanh mỹ, tươi cười thuần vô hại nói: “Nhiệt độ cơ thể thần tiên ca ca rất lạnh, hẳn là do thân thể không tốt ? Luyện theo trong này, đối với thân thể sẽ tốt hơn.”

Quân Vinh Giác bị nụ cười tươi như vậy nhìn đến tâm thần đều choáng váng, nàng không phải một đứa nhỏ bình thường, nàng không nhìn hần đến mê mẩn, lại càng không đối hần có mong cầu gì. Thậm chí lòng của nàng cẩn thận linh lung như thế, chỉ là tiếp xúc nho nhỏ đã nghĩ đến nhiều như vậy, làm nhiều như vậy.

Giấy Tuyên Thành thật mới, chữ viết trên bề mặt cũng thật mới, hiển nhiên là mới viết không bao lâu, chỉ sợ là nàng tự tay viết. ‘Dịch cân kinh’ này hần trước đây chưa từng nghe nói qua, nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra giá trị trong đó, còn chưa tu luyện cũng đã có thể khẳng định giá trị ít nhất cũng là phẩm chất huyền bí, công pháp cỡ này có ở trên đời e là làm cho quốc gia thậm chí là kiếm để tranh phá để cướp lấy, sao nàng lại có? Thậm chí còn dám truyền ra ngoài?

“Tiểu yêu tinh, ngươi cũng biết giá trị của dịch cân kinh này.” Quân Vinh Giác hỏi.

Trong mắt hần không có một chút tham lam, ngược lại còn lo lắng ỉn .

Mục Thanh Lê gật đầu cười nói: “Ta viết, đương nhiên biết.” Mắt thấy trong mắt Quân Vinh Giác hiện lên một đạo kinh dị, ngửa đầu đối diện cùng con người sâu thẳm của hần, mỉm cười: “Thần tiên ca ca không phải tục nhân, cho nên ta mới có thể tặng lễ vật như vậy. Thần tiên ca ca chỉ cần nhận lấy là được, không cần lo lắng việc khác, ta cũng không có làm chuyện xấu a.”

Quân Vinh Giác nghe vậy bật cười, gật đầu nhận lấy.

Mục Thanh Lê vừa lòng nở nụ cười. Quả nhiên không có làm cho nàng thất vọng, ở chung một chỗ cũng đã nhìn ra tính tình của hần, không cần nhiều lời, người nếu vào tâm nàng, nàng chưa bao giờ lừa dối, đồng dạng thật tình mà đối.

“Thần tiên ca ca, dịch cân kinh này sau khi ngươi nhớ rõ liền tiêu hủy đi, bất quá nếu thần tiên ca ca có người có thể tin được, cũng có thể truyền ra, ta tin tưởng mắt nhìn người của thần tiên ca ca a.” Mục Thanh Lê nhắc nhở nói.

“Hảo.”

“Thần tiên ca ca lần sau còn có thể rơi xuống nơi này không? Ta có thể chỉ thần tiên ca ca những điểm chú ý trong dịch cân kinh.”

“Hảo.”

Mặt trời xuống núi, Mục Thanh Lê lúc này mới cùng Quân Vinh Giác cáo biệt, thân thể linh hoạt liền biến mất ở trong đám cây cối.

Quân Vinh Giác nhìn địa phương nàng biến mất, lắc đầu cười khê, ánh mắt ôn nhu, lại nhìn châu báu, dịch cân kinh nàng lưu lại, trong lòng cũng không khỏi cảm thán. Diệu nhân, diệu nhân. Trong óc hồi tưởng bộ dáng kiều nhỏ của nàng, thiên chân khả ái, nhưng ai biết lại trí tuệ như vậy, cẩn thận mà thần bí. Thỉnh thoảng đứa nhỏ có thiên chân, ngẫu nhiên biểu hiện ra cơ trí nhìn thấu thế sự, tùy tay tặng hai món trân quý lễ như vậy.

Tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh, không phải thật là tiểu yêu tinh chứ?

Quân Vinh Giác bật cười.

“Chủ tử.” Tàn Vân dừng bên cạnh hần, đánh giá giấy Tuyên Thành ở trong tay hần, thở dài: “Nữ tử này thật đúng là như nàng nói có tiền như vậy, không biết là đứa nhỏ nhà ai, thế nhưng nàng hứa lấy nhiều vàng bạc châu báu như vậy đi tặng người. Chủ tử? Trong tay người đó là...?” Có thể làm cho chủ tử để ý gì đó, tuyệt đối là vật không phàm.

Quân Vinh Giác cầm dịch cân kinh trong tay giao cho hần, nhàn nhạt nói: “Ghi nhớ rồi tiêu hủy, dạy cho bọn Tàn Thiên.”

Tàn Vân nghi hoặc tiếp nhận, trợn mắt nhìn lại, ngay sau đó sắc mặt đại biến, hai mắt trợn to khiếp sợ.

“Chủ..... Chủ tử, này, lẽ vật này không phải quá nặng đi? Nàng là ai? Thế nhưng có công pháp như vậy?” Tàn Vân lúc này đối Mục Thanh Lê không nhận được tò mò mà lại kính sợ. Một đứa nhỏ thế nhưng có vật như vậy, lại liên tưởng lời nàng vừa nói, thế nào cũng không đơn giản.

Quân Vinh Giác nhìn thác nước đổ trước mắt, ánh mắt xa xăm không nói.

22. Chương 22

Trong phủ Bình Khang Hầu .

Mục Thanh Lê về phủ một lát liền vào thư phòng tìm Mục Thắng.

Mục Thắng nhìn nữ nhi trước mắt, màu tím thật tím, thần sắc trong đó đều là linh khí, làm cho người ta thích nhìn, nhất là một thân tự tin thông dong kia càng thêm làm cho hắn vui mừng. Trực tiếp cho nàng đứng bên người mình, mỉm cười: “Nói đi, đến tìm cha có việc gì quan trọng nào?”

Mục Thanh Lê hớn hở nhìn lão cha nhà mình, cười nói: “Là như vậy, ta muốn cha giúp đỡ một ít tiền tài cùng vật chất, để cho ta tự mở tiệm gây dựng sự nghiệp.”

“Àn?” Mục Thắng ngẩn ra, một hồi mới hỏi lại: “Người vừa mới nói cái gì?”

“Ta nói, ta muốn cha hỗ trợ, cấp một ít tiền tài cùng vật chất làm phương tiện cho ta gây dựng sự nghiệp.” Mục Thanh Lê mỉm cười lặp lại một lần.

Mục Thắng cuối cùng xác định mình nghe không có sai, nếu không phải sắc mặt Mục Thanh Lê thật sự không giống đang nói giỡn, hẳn thật sự không thể tin được lời này là từ trong miệng nàng nói ra. Nghĩ nữ nhi này đã thật sự thay đổi, và nếu nàng muốn làm, hẳn tự nhiên sẽ giúp, bất quá hẳn muốn biết nguyên nhân một chút.

Mục Thắng hỏi: “Làm sao có thể đột nhiên chính mình muốn buôn bán? Chẳng lẽ cảm thấy cha đưa tiền cho người còn thiếu?” Khóe miệng giương lên, ánh mắt quét về phía nàng, lại nói: “Không phải hôm qua người đã lấy một đồng châu báu trong kho sao , ngay cả bàn long trầm đều lấy đi luôn.”

“Ha ha, cha, chuyện xưa này có gì hay mà nhắc đến? Chờ ta kiếm tiền, mười cái bàn long trầm đều trả lại cho người, thế nào?” Mục Thanh Lê chớp chớp mắt mấy cái, cười đến vui vẻ nói.

“Đi đi, người cho là bàn long trầm nói có là có dễ dàng sao?” Mục Thắng cười mắng một tiếng, từ ái nhìn nàng. Bàn long trầm này tuy rằng là thứ trân quý, nhưng nếu bị Mục Thanh Lê lấy đi hẳn một chút cũng không có tiếc rẻ hay khổ sở. Buôn bán kiếm tiền lời vốn là để cho người ta xài, nếu nàng xài mà vui vẻ thì cứ để nàng xài, chỉ cần không tác loạn làm chuyện xấu là được rồi.

“Ha ha, đương nhiên không phải, nếu dễ dàng thế thì ta sẽ không lấy đâu.” Mục Thanh Lê hoàn toàn cười vô lại . Ngay sau đó, sắc mặt liền đổi, mắt to mà cơ trí, tươi cười thông dong, nói: “Cha, tiền của người chung quy là tiền của người, cho ta dù nhiều cũng là của người, ta không thể dựa vào người cả đời? Hơn nữa sản nghiệp của người chỉ sợ đều ở ngầm dưới Đông Tổng, bằng không người cũng không thể quá bình tĩnh như vậy.”

Mục Thắng biến sắc, nhìn về phía Mục Thanh Lê ánh mắt lợi hại vài phần cùng lo lắng, trầm giọng hỏi: “Lê Nhi, lời này là ai nói cho người?”

Mục Thanh Lê lắc đầu mỉm cười, tỏ vẻ không thú vị: “Cha, người cũng quá xem thường nữ nhi đi? Lời này đương nhiên là ta chính mình nghĩ ra được, còn có ai nói cho ta chứ?”

Mục Thắng giật mình, có chút cũng không tin nhưng nhìn đến thần sắc của nàng cũng hiểu được cũng có bao nhiêu khả năng. Lê Nhi của hắn thật sự đã thay đổi, mà còn thay đổi nhiều lắm, nếu là Lê Nhi của trước đây làm sao có thể nói ra lời như vậy? Thậm chí còn không dám nói ah!

Mục Thanh Lê không quấy rầy suy tư của hần, cho đến khi thần sắc hần lại thanh minh, mới tiếp tục cười: “Cha, người có thể bảo hộ ta nhất thời cũng không có thể bảo hộ ta cả đời, chỉ cần ta chính mình có năng lực mới là bảo hộ tốt nhất, cũng có thể bảo hộ người khác. Người cũng không nên xem thường nữ nhi của người a, nếu không ta còn có thể cho người thêm kinh hỉ a.”

Mục Thắng lắc đầu cười khỏ, ôn hòa nói: “Lời người nói hiện tại cũng đã đủ làm ta kinh hỉ.”

“Ha ha.” Mục Thanh Lê lại chớp chớp mắt, một chút cười khê sáng rọi, vui vẻ: “Cha, người cũng đừng suy nghĩ. Ta cũng đã nghĩ đến việc người khẳng định đáp ứng ta, không phải là một chút tiền cùng vật chất làm phương tiện thôi sao? Đối với người mà nói chỉ là chuyện nhỏ, người lo lắng nhất chính là an toàn của ta, sợ ta bị phát hiện.”

Mục Thanh Lê cười yếu ớt, “Nếu ta làm không tốt, Đông Tống sẽ không để ý, chỉ là cười nhạo một phen mà thôi. Nhưng mà ta làm quá tốt, như vậy tất nhiên là khiến cho bọn họ chú ý, đến lúc đó chỉ sợ ta bị phiền toái khổng lồ. Cho nên phải làm sao để không bị phát hiện.” Cười nhìn về phía Mục Thắng, nói tiếp: “Cha, người sẽ đối với ta có tin tưởng a, hơn nữa không phải còn có người cùng ngoại công sao?”

Mục Thắng nhìn thiếu nữ trước mặt nói bốc nói phét này, trong lòng giật mình, này thật là Lê Nhi của hần sao? Bất tri bất giác thế nào mà tự thành bộ dáng thế này? Thoải mái cười, mặc kệ như thế nào, nàng đều là Lê Nhi của hần, nữ nhi của hần, hần chỉ cần biết điểm này là đủ rồi.

Khê cười một tiếng, Mục Thắng vỗ vỗ đầu nàng, cười mắng: “Càng ngày càng quỷ tinh linh.” Mặc kệ là còn trẻ chơi bởi hết sức cũng tốt, thực sự tự tin vào năng lực cũng thế, nếu nàng muốn làm, thì cứ làm!

“Ai u, cha, người nhẹ chút, đánh gốc người phụ trách a?” Mục Thanh Lê cười vui vẻ. Đây là cha của nàng, là thân nhân của nàng, người thật tình thực lòng đối với nàng thật tốt.

“Đánh gốc cũng tốt, miễn cho người lại có ý niệm kỳ quặc trong đầu.” Mục Thắng thốt lời không chút lưu tình, nhưng trong mắt lại đầy từ ái cùng ý cười.

“Có phải hay không không hiểu xảo diệu, cha người chờ xem sẽ biết!” Mục Thanh Lê ngẩng đầu lên, trong lúc đó thần sắc đều là kiêu ngạo tự mãn, nhưng trong mắt cũng là một mảnh thanh minh thông dong, mi cao gầy, khóe miệng gợi lên, thấy thế nào cũng đáng yêu làm cho người ta buồn cười.

Mục Thắng lắc đầu buồn cười, đột nhiên linh quang chợt lóe, tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn nàng một cái, theo đuôi nói: “Thấy người thế nào cũng đều như là sớm có dự tính? Không giống hôm nay đột nhiên hứng thú mà nói?”

Mục Thanh Lê “Hắc hắc” Cười, giơ ngón tay cái lên, liên thanh tán thưởng một tiếng: “Giờ quả nhiên càng già càng cay, cha thật sự anh minh thần võ, trí tuệ vô song a!”

Mục Thắng dở khóc dở cười, đối với nữ nhi này đột nhiên sinh động cũng là yêu thích rất nhanh. Ra vẻ nghiêm khắc nói: “Đừng cợt nhả, nói thật cho cha.”

Mục Thanh Lê thu liễm vui đùa, mỉm cười nói: “Quyết định này thật là có từ trước, hôm nay chẳng qua mượn một cơ hội làm cho ta hiện tại đã nói ra mà thôi.”

“Nga? Cái gì cơ hội?” Mục Thắng tò mò hỏi.

Mục Thanh Lê nháy mắt mấy cái, ánh mắt sâu xa thần bí, thấp giọng cười nói: “Bởi vì muốn dưỡng thần tiên không có tiền không được a.”

“Cái gì?” Mục Thắng ngất ngây. Nàng vừa mới nói dưỡng thần tiên?

“Ha ha ha, cha nghe cho dù không có hiểu được, việc này cứ như vậy đã định rồi, ta đi trước. Lần sau tìm đến cha lấy tiền vay, cha người đừng có keo kiệt a.” Mục Thanh Lê thoái lui từng bước liên ly khai của người hần, vài cái liền thoát ra khỏi thư phòng.

Mục Thắng còn chưa lên tiếng đã không thấy tăm hơi thân ảnh của nàng, không khỏi cười mắng một tiếng: “Nha đầu, ha ha.”

23. Chương 23: Mua Thuốc

Dương thành quốc đô của Đông Tống, khối đá lớn bày ra, chung quanh lầu khắc xà (nhà) vẽ, lão bản đứng trong một sạp nhỏ thỉnh thoảng hét to vài tiếng, đám người lui lui tới tới có vẻ rất náo nhiệt, phồn hoa.

Một chiếc xe ngựa từ ngã tư đường đi qua, vải màn bằng cẩm trù thêu hoa cúc* viền vàng, gỗ khắc chạm rồng**, bốn phía rèm che đính chuông bạc, cực kỳ xa hoa tráng lệ. Xe ngựa này vừa xuất hiện, bình dân tại Dương thành đều đã đoán được là của người nào, đây không phải là xe ngựa của đại tiểu thư Bình Khang Hầu phủ sao?

Một ít người nhìn không khỏi líu lười, có tiền đến thế này quả làm cho người ta ghen tị, một chiếc xe ngựa xa hoa như thế cũng đủ thường dân bọn họ sống đến mấy đời không lo nghĩ.

Phu xa là một thiếu niên mặc hắc y, mày kiếm mắt phượng, tóc đen chỉ dùng miếng vải đen cột sau đầu, vẻ mặt càng thêm trắng như ngọc, mặt không chút thay đổi, cánh môi mím, thân như bảo kiếm, lạnh và sắc bén, thật sự tuần tú, làm cho nữ tử chung quanh nhìn đến mê muội.

Rõ ràng trông như một gia thế công tử, lại là phu xa.

Xe ngựa dừng một bên lầu các “Vạn Dược Hiên”, Đường Thủ nhảy xuống xe, hướng bên trong màn xe nói: “Tiểu thư, đã đến.”

Noãn Thu cùng Hàn Xuân hai người đi xuống trước, bộ dạng hai người cũng đã khiến cho những người chung quanh lâm vào một trận mê huyền. Giấy tiếp theo liền gặp một thân ảnh màu vàng đi ra, vai đẹp như được vót, eo được thắt một sợi lụa trắng mềm mại. Tóc đen trên trán đơn giản cột sau đầu, hé ra dung nhan lấp lánh dưới ánh mặt trời, mày như thủy vũ, da thịt tuyết trắng, chỉ thấy cặp mắt nàng linh động, đôi môi xinh đẹp mỉm cười, nói: “Đi thôi.”

Một nam hai nữ cùng nàng đi vào trong ‘Vạn Dược Hiên’.

Giờ khắc này mọi người bên ngoài mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, không khỏi kinh ngạc.

“Bình Khang phủ đại tiểu thư thật sự giống như lời đồn đãi hoàn toàn thay đổi, ngày xưa có xinh đẹp như vậy đâu?”

“Nhìn nàng như vậy, ta không khỏi nhớ tới lúc trước Đông Tống đệ nhất mỹ nhân danh chấn một thời, La Vô Hà. Quả nhiên có mẫu này tất có nữ đó (mẹ sao con vậy), Mục Thanh Lê tuổi còn nhỏ mà đã xinh đẹp như thế, trưởng thành so với mẫu thân nàng chỉ sợ còn đẹp hơn.”

“Thế gian này thật sự không lúc nào không có chuyện lạ, bị dọa một hồi, lại thay đổi một người.”

Lúc này, chưởng quầy Vạn Dược Hiên vừa thấy bốn người Mục Thanh Lê đến, vội vàng từ trong quầy bước ra, cúi đầu trước mặt Mục Thanh Lê cười nói: “Nguyên lai là đại tiểu thư Bình Khang phủ đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh cho Vạn Dược Hiên a. Không biết Mục đại tiểu thư cần đan dược gì? Tiểu nhân có thể vì ngài mà tìm.”

Mục Thanh Lê lắc đầu cười: “Ta đến đây cũng không phải là vì mua đan dược, mà là muốn xem dược liệu.”

“Không biết Mục đại tiểu thư là muốn dược liệu gì, thỉnh tiểu thư cứ việc nói, tiểu nhân lập tức sai người đưa tới ngay.” Chưởng quầy nói liên tục, khẩu khí cung kính trước sau như một.

“Noãn Thu.” Mục Thanh Lê nhìn về phía bên người Noãn Thu.

Noãn Thu hiểu ý đem giấy Tuyên Thành đã chuẩn bị vẽ sẵn ngay từ đầu đưa cho chưởng quầy, ôn nhu mỉm cười nói: “Thỉnh chưởng quầy xem, dược liệu đó đây.”

Chưởng quầy vừa thấy, liền phát hiện trên giấy Tuyên Thành này vẽ một ít cây cỏ, trong đó mấy loại dường như hắn đã gặp qua, vốn nghĩ rằng chỉ là cỏ dại, hoá ra đều là dược liệu?

Mục Thanh Lê thấy thần sắc chưởng quầy không có sai biệt quá, trong lòng lại nắm chắc thêm vài phần, thẳng đến khi chưởng quầy xem xong rồi, mới mở miệng cười nói: “Chưởng quầy không cần kinh ngạc, hình vẽ trên mặt giấy xác thực đều là dược liệu. Sớm đã nghe nói đến Vạn Dược Hiên là đan dược bảo điểm lớn nhất cả nước, cho nên ta nghĩ chưởng quầy có thể giúp ta tìm dược liệu này, giá cả có thể thương lượng.”

“Mục đại tiểu thư quá lời rồi.” Chưởng quầy mỉm cười, thần sắc tràn đầy tự tin. Đối Mục Thanh Lê nói: “Tiểu thư, dược liệu trên giấy này trước đây tiểu nhân coi như có gặp qua một ít, chỉ là lúc đó nghĩ chúng là cỏ dại bình thường cho nên bỏ qua, xem ra mắt tiểu nhân thật vụng về. Mục đại tiểu thư yên tâm, dược liệu này Vạn Dược Hiên ta tất nhiên bằng thời gian nhanh nhất tìm cho ra, giao Mục đại tiểu thư.”

“Hảo! Có những lời này của chưởng quầy ta cũng an tâm, nếu tìm được chúng, mặc kệ bao nhiêu ta đều trả, càng nhiều càng tốt.” Mục Thanh Lê mỉm cười nói.

Chưởng quầy trong mắt chợt lóe quỷ dị, làm cho người ta cảm thấy như ảo giác, liên tục cười nói: “Mục đại tiểu thư yên tâm, tiểu nhân nhớ kỹ.”

Mục Thanh Lê gật đầu, việc này xem như giải quyết xong. Dược liệu nàng vẽ trên giấy này đối với việc phối hợp tu luyện dịch cân kinh là dược liệu cần thiết, mặc kệ là đột phá cực hạn thân thể trong tu luyện dịch cân kinh hay là chữa trị thân thể đều rất tốt. Dược liệu đó gọi là cỏ linh chi. Nàng thật ra muốn trực tiếp tự giải quyết, nhưng không nghĩ cái thế giới này thật có luyện đan sư, mà nàng không muốn có người nào tham gia a.

Dược liệu thế giới này tựa hồ đều là phải có chút linh khí mới được xem là dược liệu tốt, cho nên những thứ này mới không bị chú ý. Cuối cùng vẫn là Noãn Thu nhắc đến Vạn Dược Hiên nàng mới đến nơi này tìm thử một phen, cuối cùng không làm cho nàng thất vọng. Thế giới này quả nhiên là có dược liệu đó, chỉ là không được người ta chú ý mà thôi.

Chưởng quầy cẩn thận đem giấy Tuyên Thành thu hồi, đối Mục Thanh Lê vừa cười vừa nói: “Mục đại tiểu thư, Vạn Dược Hiên ta gần đây mới có mấy khóa thăng dương đan, người có thể có hứng thú?”

“Thăng dương đan?” Mục Thanh Lê nhìn về phía Noãn Thu.

Noãn Thu giải thích: “Tiểu thư, thăng dương đan là đan dược thiên phẩm, có thể giúp cho tu vi của đại kiếm sư trực tiếp đột phá phẩm đoạn, thăng cấp nhất phẩm.” (cứ như là nâng cấp đăng lên level trong game ý)

“Nga.” Mục Thanh Lê thấy mất hứng thú, đối chưởng quầy lắc đầu nói: “Không cần, ta đối với thứ đan dược đó không có hứng thú.” Đan dược trực tiếp làm cho tu vi người ta tiến bộ chỉ là ưu việt nhất thời, không những thế còn cùng lúc làm cạn kiệt khả năng tiềm lực con người, chung quy là không tốt bằng trực tiếp đột phá cực hạn.

Chưởng quầy mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, tiểu nhân sẽ không nhiều lời, nếu là sau này có thứ gì tốt tất nhiên báo cho Mục đại tiểu thư đầu tiên.”

“Ta đây trước hết cảm ơn chưởng quầy.” Lời khách sáo cần nói cũng đều đã nói xong, Mục Thanh Lê gật đầu cười, liền đối Noãn Thu ba người nhìn thoáng qua, nói: “Đi thôi.”

“Vâng.” Ba người đáp ứng, cùng nhau theo nàng đi ra ngoài.

Chưởng quầy vẽ mặt mỉm cười cung kính nhìn Mục Thanh Lê lên xe ngựa đi xa, lúc này mới xoay người trở lại trong cửa hàng.

Cùng lúc, trong nội đường Vạn Dược Hiên một bức rèm che mở ra, đi ra là một nam tử đeo kiếm, đối chưởng quầy nói: “Mã trưởng quý, công tử mời người đi vào, mang theo bản vẽ dược liệu Mục Thanh Lê vừa mới lưu lại.”

Chưởng quầy nghe vậy trong lòng cả kinh, vội vàng đi theo, lắp bắp: “Dạ, dạ, tiểu nhân đi ngay.”

Việc này thật sự là trùng hợp, mấy ngày nay công tử vừa vặn đến Dương thành, Mục Thanh Lê này cũng vừa đến Vạn Dược Hiên này ỷ thác làm việc. E là những việc vừa mới này đều bị công tử thấy được, cũng không biết gọi hấn đến là có ý tứ gì? Còn muốn lưu lại bản vẽ Mục Thanh Lê, sợ là cùng Mục Thanh Lê có liên quan, chỉ cần không chọc cho công tử tức giận thì tốt rồi.

Mã chưởng quầy Vạn Được Hiên trong đầu không ngừng suy nghĩ, đi ra đình viện phía sau của Vạn Được Hiên, giương mắt chỉ thấy thân ảnh công tử như ánh mặt trời kia, biểu lộ trên mặt càng thêm cung kính.

24. Chương 24: Lam Phiêu Phiêu

“Tiểu thư, người nói những thứ này thật là được liệu sao? Ta cho tới bây giờ cũng chưa có nghe nói qua?”

Bên trong xe ngựa, Noãn Thu nghi hoặc hỏi. Bản thân nàng chính là một vị luyện đan sư, được liệu gặp qua cũng không ít, nhưng chưa từng nghe qua những thứ mà Mục Thanh Lê nói là được liệu. Trong đầu một toàn nghi hoặc, nhưng lại nhẹ giọng hỏi: “Hơn nữa, tiểu thư sao lại biết chúng là được liệu?”

Mục Thanh Lê đã sớm đoán được sẽ bị nàng hỏi, chỉ mở miệng nói lung tung: “Nếu ta nói là ta có một cái tiên mộng, thần tiên nói cho ta biết người tin sao?”

Noãn Thu khóe miệng vẽ lên một chút, hiển nhiên là không tin, nhưng mà ngay sau đó sắc mặt nàng đột nhiên nghiêm chỉnh, nhìn chăm chăm thẳng vào Mục Thanh Lê, kinh ngạc nói: “Hay là, chẳng lẽ là tiểu thư thức tỉnh rồi? Cho nên tính tình mới có thể hoàn toàn thay đổi? Còn kế thừa trí nhớ? Nhưng mà không đúng a! Nếu là thức tỉnh, tự nhiên phải là tiến bộ nhanh mới đúng, hay là do tiểu thư thức tỉnh cùng với người khác không giống nhau?”

Thức tỉnh?

Mục Thanh Lê trước tiên đã nghĩ đến tứ hồn băng tỉnh, cái này thật thần bí, xem Noãn Thu như vậy, lắc đầu cười nói: “Đừng nghĩ, nghĩ không ra cũng đừng nghĩ nữa, ta chính là ta không phải là được rồi sao?”

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng. Noãn Thu cúi mặt thấp xuống, gật gật đầu mỉm cười: “Cũng phải, chỉ cần là việc tiểu thư muốn, không cần suy nghĩ nhiều.”

“Hu~ –”

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên đứng lại, mọi người đều bị bất ngờ, bên trong xe ngựa một trận lay động, may mắn ba người Mục Thanh Lê cũng không phải người thường, cho nên phản ứng kịp mới không có bị đụng vào đầu.

Đường Thủ âm thanh lo lắng: “Tiểu thư? Có sao không?”

Mục Thanh Lê nhăn mặt nhíu mày, mặc cho ai muốn nằm thì nằm, đột nhiên bị như vậy một chút cũng không hề cao hứng. Nhưng đúng là Đường Thủ này cũng khó chịu, mà hết thấy là do người ta tạo thành này.

“Sao lại thế này?” Mục Thanh Lê lạnh giọng nói.

“Hỏi tiểu thư, phía trước bị xe ngựa khác chặn đường.” Đường Thủ hồi báo.

Mục Thanh Lê trong mắt chợt lóe nghi hoặc, sau hiểu rõ chính là một mảnh lãnh phúng (cười lạnh). Nàng nhớ rõ ràng Dương thành đường xá rộng mở hai ba xe ngựa đều có thể đi qua, xe ngựa này lại chắn phía trước, rõ ràng chính là cố ý gây phiền toái.

Nàng không thích phiền toái, nhưng là không có nghĩa là sợ phiền toái. Nếu phiền toái luôn tìm tới cửa, nàng sẽ khiến cho người khác không dám tìm nàng gây phiền toái.

“Chặn đường? Một khi đã như vậy, liền hủy nó đi, bất quá cần giải quyết thì cứ giải quyết?” Mục Thanh Lê nhíu mày, thanh âm không lớn không nhỏ, cũng đủ làm cho người bên ngoài nghe được thật rõ.

Đường Thủ còn chưa mở miệng, Mục Thanh Lê chợt nghe bên ngoài truyền đến âm thanh kiêu mỹ của nữ tử: “Muội muội uy phong thật lớn, biểu tỷ tỷ vốn là muốn kêu muội muội, chẳng qua là bị chia cách bởi xe ngựa muội muội, làm cho biểu tỷ tỷ (chị họ) thật là khổ sở.”

“Đúng vậy, đại tỷ tỷ, biểu tỷ tỷ chính là muốn gọi đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ sao lại có thể như thế.” Lại là một đạo thanh âm tiều mi nhu hòa truyền đến, rõ ràng là thanh âm của Mục Tử Vi.

Ta đã nói như thế nào mà có phiền toái tìm tới tận cửa, nguyên lai lại là Mục Tử Vi này.

Mục Thanh Lê cười lạnh một tiếng, xốc màn xe lên ở bên hai người Noãn Thu, Hàn Xuân vừa từ từ đi ra. Hương Đường Thủ phát tay một cái hắc đàng ở một bên đã đi xuống xe ngựa, ngẩng đầu ngênh mặt nhìn hai nữ tử trước mặt.

Mục Tử Vi mặc một thân váy màu thủy lam, thắt lưng gấm trắng, trong suốt như không nắm bắt, xinh đẹp tinh tế. Mặt to son điểm phấn, trên đầu cài một cây trâm ngọc bích linh lung, một đầu là chỉ bạc kết chuỗi hạt, làm khuôn mặt ôn nhu khả ái lại hơi thêm vài phần tiều mi, hiển nhiên là do tỉ mỉ trang điểm.

Một người đứng bên cạnh nàng, ước chừng mười sáu tuổi, mặt trái dưa*, xiêm y màu hồng, tay áo mềm mại như nước, mi to mắt hạnh, trang điểm cực kỳ xinh đẹp, đuôi mắt chút đỏ tươi càng thêm mị hoặc, là một mỹ nhân xinh đẹp mị hoặc.

* Không nhầm đâu, nguyên văn : Qua tử tiếu diện , đại khái là mặt đẹp như trái dưa, còn dưa gì thì mình không biết, chẳng rõ dưa gang hay dưa chuột nữa, hay là loại dưa hấu tròn của nước mình chẳng =)) – hihi, chắc là ý tả gương mặt nàng ta đầy đặn

Mục Thanh Lê tựa tiếu phi tiếu đánh giá hai người, khinh thường cười nói: “Các người cũng không cần nhận họ hàng bừa, cha ta là con một, không hề có tỷ tỷ muội muội gì, ta làm sao mà có biểu tỷ. Ta thấy các người điên rồi, chẳng qua là ham gia tài của ta, nha, hai thỏi bạc này xem như ta thưởng cho các người, về sau không cần nói lung tung, khiến người khác chế nhạo.” Nói xong, hai thỏi bạc trong tay Mục Thanh Lê bay ra bên ngoài, trực tiếp nện trúng trên người hai người kia.

Hai người không kịp tránh, đều bị chạm đau đớn. Lam Phiêu Phiêu giận dữ, nàng là sủng cơ mới của Tần vương, tuy rằng chỉ là một cơ thiếp, nhưng là dựa vào Tần vương đối với nàng sủng ái, người nào đối nàng không phải lời nịnh nọt đâu, mà Mục Thanh Lê này dám đối xử nàng như vậy?

“Mục tiểu thư, lời này của người là ý gì? Ta là Lam di chất nữ, Lam di là nương người, ta đương nhiên chính là của biểu tỷ tỷ người, người dám đối xử ta như vậy, biểu tỷ tỷ cũng sẽ tức giận.” Lam Phiêu Phiêu trong mắt phát lạnh nhìn nàng.

Mục Thanh Lê tỉnh ngộ nhìn về phía Mục Tử Vi, gật gật đầu nói: “Nguyên lai là như vậy, ta nghĩ chính người vẫn là nói sai rồi, Lam Tú Ngọc là tiểu thiếp, còn không xứng để ta gọi là nàng một tiếng nương. Ta đã nói, nguyên lai người là biểu tỷ của Tử Vi, khó trách tính tình như nhau.” Không nhìn sắc mặt Lam Phiêu Phiêu đang lãnh giận, Mục Thanh Lê ngửa đầu cười nói: “Nếu dám chặn đường đi của ta, ta nói hủy xe liền hủy xe, người dọa ta thế nào? Đường Thủ, Hàn Xuân, hủy xe các nàng đi.”

“Vâng” Hàn Xuân sớm đã thành thói quen theo Mục Thanh Lê thực hiện bá đạo, trước tiên liền cầm kiếm đi tới. Đường Thủ chặn chờ một chút cũng liền đi theo.

“Các người! Các người dám!” Lam Phiêu Phiêu cả người phát run. Nàng là một cái cơ thiếp, Tần vương sủng ái nàng như thế nào, ra ngoài cũng có hai kiếm sĩ bình thường đi theo nàng, làm sao là đối thủ của Noãn Thu cùng Đường Thủ, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ đem xe ngựa của nàng thật sự hủy đi, ngay cả ngựa cũng bị để cho chạy.

“Người..... Người! Mục Thanh Lê, sự tình hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không như vậy đơn giản buông tha người!” Lam Phiêu Phiêu tức giận lạnh giọng cảnh cáo.

“Người đây là uy hiếp ta?” Mục Thanh Lê không sợ chút nào, nhướn miệng cười, nói: “Chỉ cần người dám, ta cũng muốn xem người có bản lĩnh gì để ta không yên.” Đảo mắt nhìn vừa nói chuyện vừa liếc Mục Tử Vi một cái, nhất thời nhìn thấy trong mắt nàng có ý cười do tính kế cùng đắc ý.

Đắc ý? Người cho ta thật sự không biết việc này nhất định do của người châm ngòi thổi gió? Bằng không Lam Phiêu Phiêu căn bản cùng ta không quan hệ lại trùng hợp xuất hiện để chọc ta?

Mục Thanh Lê híp mắt hướng nàng cười, vẻ mặt tò mò lại mỉm cười hỏi: “Tử Vi a, người cho rằng biểu tỷ tỷ của người không biết gì sao ah?”

Mục Tử Vi đang đắc ý trong lòng, việc khi nãy quả là cố ý châm ngòi, muốn làm cho Lam Phiêu Phiêu phải hận tiện nhân này. Lúc này vừa nghe Mục Thanh Lê câu hỏi cũng không nghĩ nhiều, vẻ mặt do dự nói: “Đại tỷ tỷ, muội muội, muội muội chính là đến Tần vương phủ chơi cùng với biểu tỷ tỷ, bởi biểu tỷ tỷ trò chuyện.”

“Nga? Như vậy a!” Mục Thanh Lê chỉ cười, quay đầu nhìn về phía Lam Phiêu Phiêu đang ở nổi nóng, đột nhiên thở dài một hơi, hảo tâm nhắc nhở: “Lam tiểu thư, có câu ta cần phải hảo hảo nhắc nhở người a. Tử Vi bộ dạng xinh đẹp, tâm địa lại tốt, nam nhân nào thấy đều thích. Trước kia a, nàng cũng mỗi ngày hảo tâm cùng ta đi An Vương phủ chơi đùa, thấy không, An Vương liền say mê nàng. Hôm nay Tử Vi xinh đẹp như vậy, nói không chừng muốn câu dẫn nam nhân nào ah.”

Mục Tử Vi sắc mặt nhất thời biến đổi, lý do vì nương nàng hôm nay ty nói muốn nàng cùng Lam Phiêu Phiêu đi Tần vương phủ bồi dưỡng cảm tình, thật ra phải đi câu dẫn Tần vương, không nghĩ đến bị Mục Thanh Lê một câu nói ra.

Lam Phiêu Phiêu có thể đi tới vị trí hôm nay tất nhiên không phải kẻ ngốc, ánh mắt nhìn về phía Mục Tử Vi trong nhất thời có một chút cẩn thận không rõ. Trên mặt lại là vẻ phẫn nộ, ngược lại đối Mục Thanh Lê quát lớn nói: “Mục Thanh Lê, người mơ tưởng châm ngòi ly gián, Tử Vi muội muội là người gì ta còn không biết!”

Mục Tử Vi nhất thời nhẹ nhõm thở dài một hơi, khiêu khích liếc mắt nhìn Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê cười không thêm để ý, giả dối, một đám đều giả dối, liền cùng các người giả dối. Mục Tử Vi so với Lam Phiêu Phiêu vẫn là non nớt hơn một ít. Khoát tay, không sao cả: “Nên ta đều đã nói, các người nghĩ như thế nào là chuyện các người, hiện tại cứ sang một bên đi, đừng cản đường ta.”

Nói xong xoay người lên xe ngựa, Noãn Thu cùng Hàn Xuân tự giác lên theo, trong xe ngựa mặt liền truyền ra thanh âm Mục Thanh Lê: “Đường Thủ, còn không đi?”

“Vâng” Đường Thủ trở lại xa phu vị trí, đánh ngựa tiếp tục đi qua đường.

Lam Phiêu Phiêu nhìn vụn gỗ xe ngựa đầy đất, vẻ mặt hàn sương, trong lòng đối Mục Thanh Lê cũng có cố kỵ. Nghĩ cha nàng là Bình Khang Hầu có tiền tài quyền thế, ngoại công có binh quyền, toàn bộ Đông Tống quốc liệu có mấy ai thật sự dám trêu nàng? Nàng vừa mới nãy không phải không nghe được Mục Tử Vi xúi giục mình, nhưng cũng là thật sự muốn mượn cơ hội này đối kháng Mục Thanh Lê, thật không ngờ nàng ta căn bản không yếu đuối không biết gì giống lúc trước đã từng nghe nói, ngược lại còn bá đạo lớn mật.

Mục Tử Vi trong lòng cười thầm, vẻ mặt ôn nhu lo lắng, nhẹ tay lôi kéo Lam Phiêu Phiêu an ủi: “Biểu tỷ tỷ, người không cần tức giận. Đại tỷ tỷ vẫn đều là cái dạng này, người cứ tùy ý nàng một chút đi, Vi Nhi đã sớm quen.”

Lam Phiêu Phiêu cười lạnh, tưởng ta nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của người? Lại đánh giá Mục Tử Vi từ trên xuống dưới, một thân trang dung thật là tử mỹ, cùng mình tâm sự cần xinh đẹp như vậy sao? Rõ ràng chính là đi câu dẫn nam nhân, cư nhiên dám đánh ta chủ ý, thật sự là buồn cười.

“Tử Vi muội muội, ta xem người hôm nay hãy về trước đi, tỷ tỷ ta không có tâm tình tâm sự, về phần đến Tần vương phủ làm khách, ta thấy sau này lại tìm cơ hội khác đi.” Lam Phiêu Phiêu mỉm cười nói, vỗ vỗ tay nàng, đã đem tay mình rút ra.

“Biểu tỷ tỷ?” Mục Tử Vi kinh dị, hôm nay nàng là vạn làm toàn tính, cư nhiên cứ vô dụng như vậy?

Lam Phiêu Phiêu hí mắt ôn nhu cười, thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Tử Vi muội muội, tâm tình tỷ tỷ hiện tại đều bị Mục Thanh Lê làm hỏng, người cũng sớm trở về đi.” Nói xong liền phân phó kiểm sĩ nha hoàn, một đường đi luôn.

Mục Tử Vi nhìn hết thấy này, dậm chân một cái, miệng thầm mắng: “Tiểu tiện nhân chết tiệt, lại đem chuyện của ta làm hỏng, nếu là báo thù, Mục Tử Vi thực là dễ khi dễ sao?”

Nghĩ đến cái gì, Mục Tử Vi khoe miệng gợi lên một đạo âm ngoan tươi cười, làm cho Hương Trà đi theo bên cạnh nàng cũng khẩn trương, sắc mặt có chút kinh sợ.

25. Chương 25: Tấn Vương Tổ Đông

Mùa hè ngày nắng chói chang, học viện Tổng Thụy cũng được nghỉ hè, Tấn vương xuất ngôn làm chủ, mời ngày mai quyền quý tử nữ du ngoạn hồ Tĩnh Minh.

Mục Thanh Lê thân phận không kém, đương nhiên cũng nhận được thiệp mời. Lại nghĩ đến những ngày trời nắng nóng thế này, du hồ thật là chủ ý không tồi.

Lúc này, tại thác nước bí mật trong học viện Tổng Thụy Mục Thanh Lê đang ngồi trên nhụy điểm cùng Quân Vinh Giác chơi cờ, trong tay hạ xuống một con cờ trắng, trên bàn cờ thế cục liên hoàn toàn áp chế nhau, ai cũng không nhường ai.

Quân Vinh Giác cầm cờ đen trong tay, nhìn một hồi mới hạ xuống, mỉm cười nói: “Một ván này, lại hoà.”

“Thần tiên ca ca kì thuật (kỹ thuật chơi cờ) thật không sai.” Mục Thanh Lê ngửa đầu tán thưởng. Nàng từ nhỏ đã bị sư phó lôi kéo học này học kia, hơn nữa sư phó thích cờ vây cổ điển, nên nàng khi bé đã bị bồi dưỡng, hơn nữa còn xem một ít bộ sách binh pháp Tôn Tử, kì thuật tuy rằng kém sư phó nhưng cũng không thể xem thường, chơi cờ cùng Quân Vinh Giác đa số lại hoà, thỉnh thoảng thua thắng thua thắng, không có nghiêng hẳn về bên nào.

Quân Vinh Giác sờ sờ đầu của nàng, cười nói: “Người lại khoác lác tự khen rồi.” (do MTL chơi cờ với QVG đa số hoà nhau, mà nàng khen anh ta kì thuật khá => kì thuật của nàng cũng không kém. Nên QVG mới nói là nàng tự kỷ tự khen chính mình)

“Ha ha” Mục Thanh Lê khẽ cười, bắt đầu tiếp nhận hành động thân mật của hắn. Trong lòng lấy ra mấy tờ giấy Tuyên Thành đưa cho Quân Vinh Giác, giải thích: “Đây là phương thuốc phối hợp với dịch cân kinh, dịch cân kinh là tu thân lại tu tâm công pháp, đối thân thể yêu cầu rất cao, phối hợp thứ này sử dụng sẽ tốt lên rất nhiều. Dược liệu trên đó được điểm bình thường tìm không thấy, ta đã phân phó cho thủ hạ, còn có Vạn Dược Hiên phụ trách tìm kiếm, thần tiên ca ca cũng có thể cho người tìm, ở trong núi rừng hẳn là tìm không khó. Chờ Vạn Dược Hiên tìm được thảo dược này rồi bán lại, chúng ta có thể đi mua, làm một ít là đến nơi.”

Quân Vinh Giác mỉm cười nhận lấy, ánh mắt trong suốt mỉm cười nhìn nàng, đối với phương thuốc vô giá kia không thêm để ý.

Càng ở chung cùng hắn, càng cảm thấy hắn vô cầu, lại không hề có vị yên hỏa*, tính tình như vậy thật không biết là do thể nào mà dưỡng thành, chỉ sợ như là sư phó từng nói qua tâm tình như hồ**. Nhớ thời điểm nàng còn ở Thục Sơn cũng tâm tình cũng từng như vậy, nhưng cũng không được cái dạng này như hắn, thẳng đến khi bị sư phó đuổi xuống núi, mới lại dần dần khôi phục nhân tình (tình cảm con người).

* Yên hỏa: Khói lửa hay pháo hoa/pháo bông. Khói cũng có thể hiểu là khói do đốt thuốc phiện ác, => những thứ mê hoặc con người. Mà pháo hoa cũng mơ hồ, rất đẹp và cũng rất khó bắt lấy, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. Ta không tìm được từ nào có nghĩa tương đương nên để nguyên.

** Tâm tình như hồ, đây ta hiểu là tâm tình phẳng lặng, không lo không tranh với đời. Người mà không màng thế sự, không tranh gì với đời, ực, có ... thầy chùa thì may ra ^^

Bất quá ngay thời điểm hắn nhìn mình, còn có cảm xúc chân thật, trong cặp mắt kia ẩn chứa xuân phong cùng ôn nhu không phải giả.

Mục Thanh Lê bắt lấy tay hắn, hai tay này khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn, móng tay mượt mà sạch sẽ, vừa thấy liền cảm thấy là đây là đôi tay đàn dương cầm***, chỉ là lạnh như băng không hề có độ ấm. Đôi tay đang cầm liền chà xát vào nhau, thẳng đến khi bàn tay này trở nên có chút đỏ, nóng lên mới dừng lại, khẽ nhíu mày: “Rõ ràng là mùa hè, như thế nào còn lạnh như thế.”

Ta thề, chữ dương cầm (– đàn piano) là nguyên văn tác giả, tạm hiểu là đôi tay chỉ có dùng để đánh đàn, suy rộng hơn là đôi tay đẹp, chẳng phải làm việc gì thì đương nhiên là đẹp, haiz~, chứ mờ bắt giặt đồ với rửa chén thử xem, còn đẹp nổi không – ta đang ghen tỵ ah

~

Quân Vinh Giác một tay điểm điểm mi tâm nàng (chỗ giữa hai lông mày), vân khinh phong đậm**** cười nói: “Trời sinh mà thôi, không cần lo lắng.”

****thường ta thấy là vân đậm phong khinh- chắc nghĩa cũng như nhau mây nhẹ gió thoảng hay mây thưa gió nhẹ = thái độ bình thản

Mục Thanh Lê nhú mày nhìn theo hắn, làm bộ có chút buồn bực dặn dò: “Thần tiên ca ca, thân thể chính ngươi làm sao có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy. Được này hoà quyện cùng dịch cân kinh nên cần phải hảo hảo luyện, đến lúc đó ta muốn kiểm tra kết quả.”

“Hảo.” Quân Vinh Giác gật đầu, đôi mắt như nước, nguyệt hoa sáng tỏ mỹ lệ ôn nhu.

Mục Thanh Lê lúc này mới buông tay ra, đứng lên vỗ vỗ vạt áo, híp mắt đối Quân Vinh Giác cười nói: “Nói như vậy là định rồi. Mấy ngày nữa có thể ta sẽ không tới, muốn hảo hảo kiểm tiền làm cho thần tiên ca ca vui vẻ, ai~! Thật sự là bận rộn a.”

Quân Vinh Giác thật không ngờ nàng vì một câu của hắn mà phải tự kiểm tiền, nhưng cũng như là phong cách làm việc của nàng, khẽ cười nói: “Ta đây liền chờ thành quả ngươi.”

“Tốt.” Mục Thanh Lê ý cười trong suốt, mãn nhãn tự tin. Sau đó cùng hắn nói lời từ biệt một tiếng liền tiến vào trong bụi cỏ không thấy bóng dáng.

Tàn Vân từ trong chỗ tối xuất hiện, đứng ở bên Quân Vinh Giác, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, thông qua mấy ngày tu luyện, dịch cân kinh này thật là công pháp vô thượng, nói không chừng ngài thật sự có thể vô sự, chữa khỏi ngài.....”

“Tàn Vân.” Quân Vinh Giác cười nhạt, đem phương thuốc đưa cho hắn, “Phân phó người đi tìm.”

“Dạ” Tàn Vân tiếp lấy phương thuốc, ngón tay hơi hơi khuân trương. Tiểu nha đầu kia cấp mấy thứ này thật sự hữu dụng không chừng.

Hôm sau, khí hậu vừa vặn, trời trong xanh thăm vạm vỡ không mây, ánh nắng tươi sáng.

Mục Thanh Lê để cho Liên Hạ rửa mặt chải đầu xong, liền cùng hai người Noãn Thu, Hàn Xuân đi ra cửa, vừa mới đi đến đại môn, liền thấy thân ảnh Mục Tử Vi đang đứng dưới ánh mặt trời.

Nàng hiển nhiên hiểu ngay, nàng ta mặt mày tô son điểm phấn, đôi mi thanh tú, môi hồng như nụ hoa nở rộ. Mặc nhất kiện váy thuần trắng, trên nền thuần trắng lại thêm hoa lan xanh nhạt, đai lưng lục nhạt càng có vẻ mềm mại mảnh mai. Đứng ở ánh mặt trời dưới, nhợt nhạt cười, hảo một cái thanh lịch tiểu mỹ nhân tính mỹ (vẻ đẹp lặng lẽ).

“Đại tỷ tỷ, người đã đến rồi a, muội muội chờ người đã lâu.” Mục Tử Vi mềm mại vui mừng kêu lên, hướng nàng chạy lại, giống như muội muội thân thiện nhà bên, lại có xinh đẹp thanh nhã như tiểu thư khuê các.

Mục Thanh Lê tiếc nuối lắc đầu. Mục Tử Vi nếu tính tình thật là nàng do giả vờ thành cái dạng này, hơn nữa với khuôn mặt này của nàng chỉ sợ hiếm có người có thể chán ghét, tiếc là cổ tình già dối.

“Người chờ ta làm cái gì.” Mục Thanh Lê cước bộ không ngừng, lãnh đạm nói.

Mục Tử Vi thân mật muốn cầm tay nàng, đáng tiếc bị Mục Thanh Lê dễ dàng né tránh. Cẩn chặt rằng, Mục Tử Vi ngẩng đầu cười tươi như nắng mai: “Tất nhiên là chờ đại tỷ tỷ cùng đi du hồ, Tử Vi đã chuẩn bị tốt xe ngựa, có thể cùng đại tỷ tỷ du ngoạn, Tử Vi thật là cao hứng a.”

Mục Thanh Lê đi tới cửa liền nhìn thấy hai chiếc xe ngựa thật to đang đứng chờ, tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Mục Tử Vi một cái. Lúc này đây nàng ta thông minh học được kinh nghiệm, sợ mình lại không cho phép nàng ta lên xe ngựa liền chuẩn bị hai chiếc.

“Hàn Xuân, Noãn Thu, lên xe.” Mục Thanh Lê kêu gọi hai người, trực tiếp lên xe ngựa của mình ở phía trước.

Noãn Thu cùng Hàn Xuân cũng đi lên theo.

Mục Tử Vi nhìn chăm chăm xe ngựa của nàng, ánh mắt âm ngoan giống như muốn đem kia chiếc xe ngựa dán vào mắt, cười lạnh một tiếng liền trừng mắt nhìn Hương Trà bên người, cũng leo lên xe ngựa của mình. Mục Thanh Lê người hiện tại cứ đặc ý đi, đợi chút nữa có chuyện hay để xem.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau đi, trang trí rất xa hoa làm dân chúng một đường thâm thán.

Một hồi lâu sau, Mục Thanh Lê ở bên trong xe ngựa bắt đầu buồn ngủ, bên ngoài truyền đến âm thanh xa phư: “Đại tiểu thư, đã đến hồ Tĩnh Minh.”

“Ân.” Mục Thanh Lê ngáp một cái, ánh mắt Noãn Thu có chút ý cười, cùng nhau xuống xe ngựa.

Tĩnh Minh hồ ở ngay tại phía bắc Dương thành, rộng lớn mênh mông, mặt hồ thường lặng yên không gợn sóng như chiếc gương phát sáng, chung quanh hàng xanh biếc, quyền quý phú thương đều thích ngồi trên thuyền hoa thưởng thức phong cảnh. Hiện tại lại phi thường náo nhiệt.

Chỉ thấy lúc này trên Tĩnh Minh hồ có một chiếc xe ngựa rất đặc biệt xa hoa, tiến đến bất kể là nam hay nữ đều là lượng lệ (nam sáng láng, nữ xinh đẹp) bức người, cầm y ngọc phục. Bên thuyền có một thuyền hoa đang ngừng, thuyền hoa cao lớn rộng mở, cầm liêm (cờ/rèm gấm) theo gió bay phất phới, bốn phía đều dùng gỗ khắc, phần y thị nữ đoan bàn tổng thủy (bưng khay đồ ăn + rót nước), điểm tâm rượu ngon các thứ, cả một rừng trần thế yên hỏa quấy rầy (có thể hiểu là đồ ăn nhiều + đẹp đến mức động lòng người)

Mục Thanh Lê không khỏi nghĩ đến thiên nhân chi tư (người đẹp) bên thác nước kia, phồn hoa mỹ sắc này thật sự không thể sánh nổi, hân – một người liền có thể làm cho hết thảy này đều trở nên thất sắc ảm đạm.

“Đại tỷ tỷ, đứng nơi này làm gì a? Hôm nay An Vương cũng đến, vừa vặn đại tỷ tỷ có thể cùng hân ngồi thuyền hoa du ngoạn, đại tỷ tỷ cao hứng sao?” Mục Tử Vi cười cười tiêu sái đến, vẻ mặt vì nàng cao hứng nói.

Mục Thanh Lê quay đầu nhìn nàng cười, hí hí mắt tùy ý nói: “Chuyện người cùng hân không cần nói làm phiền ta, ta sẽ cảm thấy hôm nay du hồ thật sự tốt.”

“Hừ.” Mục Tử Vi một tiếng hừ lạnh, nhìn bóng dáng Mục Thanh Lê dần dần đi xa, thối mắng: “Giả dối! Người dối An Vương như thế nào còn tưởng ta không biết? Lưu luyến si mê kia nói quên có thể quên? Lừa ai đây, chờ coi đi!” Nghĩ Mục Thanh Lê lúc này không nói thật khiến trong lòng khó chịu, trên mặt Mục Tử Vi ý cười cũng thâm rất nhiều.

26. Chương 26: Du Hồ

Hồ Tĩnh Minh xem ra là được Tấn vương bao hết, cho dù hân không bao hết, hôm nay nhiều người hoàng gia quyền quý như vậy tụ tập tại nơi này, những người khác cũng không dám đến du ngoạn. Nếu không may chạm đến nhóm người này, hoàn toàn là tự mình tìm lấy phiền toái.

Mục Thanh Lê một đường đi đến bến thuyền giao thiệp mời, lúc đi ngang qua nhìn đến mấy người cơ hồ không có một chút nhận thức quen biết, thẳng đến lúc đi vào thuyền hoa mới nhìn thấy vài người quen mặt. Trong đó chỉ thấy Mục Vân Tâm, Lưu Ngọc Yến hai người đang đứng cùng một chỗ, đang nhìn đến nàng, hai người đều không có sắc mặt hoà nhã gì, nhưng cũng không có tiến đến tìm gây phiền toái cho nàng, hai người tràn ngập chán ghét mà trong đáy mắt kia lại còn có chút sợ hãi không rõ đều bị Mục Thanh Lê thu hết trong mắt.

Cho nên nói, những người này chính là chuyên bắt nạt kẻ yếu, đem các nàng giáo huấn một chút, lập tức thu được kết quả, cũng biết là không nên tìm nàng gây sự.

Mục Thanh Lê quét mắt nhìn các nàng một lượt rồi mặc kệ, đi đến một bên đầu thuyền hứng gió, thoải mái nhắm mắt lại.

Trên hồ Tĩnh Minh đã có hai chiếc thuyền hoa neo đậu chờ sẵn, phía trên là những người đi vào trước, hiện tại nơi nàng là chỗ còn lại trong cuối cùng của con thuyền, đám người cũng bắt đầu tụ tập rời bến.

Hai chiếc thuyền hoa cách nhau không xa, nghĩ đến con thuyền này là chờ nàng rồi cùng chiếc thuyền kia cùng nhau du ngoạn.

“Tiểu thư, điểm tâm.” Noãn Thu thiện nhân am hiểu ý tiêu sái đến, trong tay bưng một mâm điểm tâm màu xanh.

Mục Thanh Lê cười cầm một khối để vào trong miệng, nhất thời cảm thấy một chút mát lạnh, có chút hương vị như bạc hà, ăn khá ngon. “Àn, không sai, về sau kêu đầu bếp trong phủ làm thứ này nhiều một chút.” Nói một tiếng, Mục Thanh Lê lại cầm lấy một khối bỏ vào miệng, linh thần nghe được bên cạnh truyền đến âm thanh cười nhạo, nào là “Không biết lễ nghi” “Không hề tư thái” khe khẽ nói nhỏ, trực tiếp chọn không nhìn đến.

Khóe miệng không thèm để ý gợn lên, vừa nhắc đầu đột nhiên đối diện một đôi đồng tử lưu quang thiển sắc (nhạt màu), Mục Thanh Lê ngăn ra, lúc này mới thấy rõ chủ nhân cặp mắt này.

Da hắc thực trắng, ngũ quan tuấn mỹ thoát nhìn liền cảm thấy hấp dẫn, nhất là đôi môi, cơ hồ giống màu son hồng nhuận, tuy tướng mạo hắc đẹp, nhưng không hề có nữ khí; Nhất là cặp mắt thiển sắc kia, thú nhả lại kiêu ngạo.

Dùng mỹ nam tử để hình dung hắc tuyệt không quá, thân cao gần bảy thước*, thân gầy, trường bào màu xanh quần áo thêu lam văn, mái tóc đen được búi gọn gàng trên đỉnh đầu, đỉnh tinh xảo bạch ngọc bên trên, đứng cách đầu thuyền hoa không xa cùng nàng xa xa nhìn lại, sợi tóc bị gió thổi hơi hơi tung bay, toàn thân phát ra một cỗ trong sáng thú nhả hơi thở, làm cho người ta thoải mái.

* Xích = thước, đơn vị đo chiều dài. 1 thước bằng 0,33 cm => anh nì cao chắc hơn 2m. Ừc, cao thủ bóng rổ =))

Mục Thanh Lê lễ phép đối hắc cười nhẹ, liền nghiêng đầu nhìn về phía Noãn Thu, hỏi: “Người nọ chính là Tấn vương?”

Nàng hiện tại thế giới này, ở Đông Tống quốc, vì để hiểu biết thế cục, đối với một số nhân vật chủ yếu đều điều tra một phen, trong đó Tấn vương là đầu tiên. Ở Đông Tống quốc, thanh danh Tấn vương là tốt nhất, cơ hồ không ai chán ghét hắc, nghe nói hắc chẳng những có bằng hữu là quyền quý rất nhiều, mà hắc đối bình dân chúng cũng không có một chút làm giá, chỉ cần là chơi thân, mặc kệ người là người trong giang hồ hay bình dân nô lệ đều nguyện kết giao bằng hữu.

Ứng với câu ‘Bằng hữu khắp thiên hạ’ kia. Cũng nghe nói hắc tính tình tùy ý, Hoàng Thượng đối hắc bất bình không ít, chính hắc đối với ngôi vị hoàng đế cũng không có hứng thú, trong triều vẫn giữ vị trí trung lập.

Noãn Thu nhìn thoáng qua nam tử thuyền hoa đối diện, gật đầu nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, tiểu thư, hắc là Tấn vương, Quân Vinh Sanh.”

Mục Thanh Lê gật đầu, thanh danh Tấn vương này thật là tốt, bằng không chỉ một lời mời khách liền nhiều người đến như vậy, về phần đồn đãi của hắc có bao nhiêu sự thật, việc này cùng nàng không có quan hệ nhiều.

Lúc này, này người trên chiếc thuyền hoa cũng đã đến đông đủ, thuyền phu tác động một phen bắt đầu khai thuyền, thuyền này chủ đã đến, gió cũng liền lớn, gió trên hồ nước vốn mát mẻ, Mục Thanh Lê bị thổi một trận thấy thoải mái, tươi cười trên mặt cũng càng thêm thích ý.

“Đại tỷ tỷ, người như thế nào đứng ở cạnh thuyền hoa, nơi này chẳng những gió lớn, đối với trang dung (đại khái phần son + trang sức) không tốt, cũng nguy hiểm, vẫn là vào bên trong thôi?” Mục Tử Vi này đúng là âm hồn bất tán âm thanh lại tới nữa.

Mục Thanh Lê thấy nàng ta tuy rằng cùng mình nói nói, nhưng là ánh mắt đã sớm bay tới trên người Tấn vương Quân Vinh Sanh trên thuyền hoa đối diện, trong ánh mắt kia có tia thèm thuồng lóe sáng còn kém chưa chảy nước miếng. Trên mặt cổ tình dịu dàng thanh nhu giả dối, tươi cười kia thật sự làm cho người ta nổi cả da gà.

Mục Thanh Lê không mẫn không nhạt nói: “Ta không phải nói, không cần tới gần ta sao? Người là thật sự dạy mãi không nghe sao?” Híp mắt không có hảo ý đánh giá nàng một cái, tựa tiểu phi tiểu đệ dọa: “Nơi này thật là nguy hiểm, nếu người lại đến phiền ta, ta không ngại đem người vứt xuống, yên tâm, người tuyệt đối không chết được, ta sẽ làm cho trước khi người chết có người kéo người lên.”

Mục Tử Vi sắc mặt cứng đờ, xem bộ dáng Mục Thanh Lê không giống như nói giỡn, liên tưởng mấy ngày nay nàng làm sự tình bá đạo, càng cảm thấy nàng nói được làm được. Thân thể vội vàng lui về phía sau từng bước, biểu tình còn làm thành dạng đã bị khi dễ, cái loại này dục cự còn nghênh (ra về chống cự mà thực ra lại hòa theo) điềm đạm đáng yêu, lấp bắp nói: “Đại..... Đại tỷ tỷ, người như thế nào.....”

Mục Thanh Lê hừ cười. Nàng thật đúng là mặc kệ lúc nào cũng không chịu buông tha cơ hội biểu hiện mệnh lực, biểu tình này là diễn cho ai xem? Đương nhiên là Quân Vinh Sanh cùng chung quanh nam tử đối diện. Nhìn xem sẽ không thú vị, quay đi quay lại cũng dùng mưu kế này, chọc người phiền toái.

“Xem ra người là thật sự muốn làm cho ta động thủ.” Mục Thanh Lê thân thủ đã bắt lấy quần áo của nàng, ai biết Mục Tử Vi thế nhưng cũng có tính toán, nhìn như kinh sợ trong ánh mắt chợt lóe âm ngoan tính kế, giống như không cẩn thận hướng nàng ngã xuống, động tác ngằm kia rõ ràng chính là muốn đẩy nàng xuống nước.

Mục Thanh Lê khinh thường cười, chỉ bằng điểm ấy bản lãnh mà dám khiêu khích mình? Thật là giáo huấn chưa đủ! Năm ngón tay đột nhiên buông ra, giống như long trảo, trong nháy mắt đã bắt Mục Tử Vi xiêm y, vừa xoay người đã đem nàng quăng vào trong hồ nước.

“A!” Mục Tử Vi hoảng sợ kêu vang lên.

“Rống! Mục Thanh Lê! Người làm cái gì!” Một âm thanh nổi giận vang lên, cùng đến là một đạo chưởng phong lạnh thấu xương.

Mục Thanh Lê cười lạnh quay đầu, chỉ thấy khuôn mặt Quân Vinh Lâm nổi giận, linh hoạt khom người một cái lại tránh được một chưởng không lưu tình chút nào của hắn, quay người một cước liền đá trúng ngực của hắn, tay phải vùng lên đưa hắn quăng vào trong hồ, tiếp theo truyền một đạo âm thanh rơi xuống nước. Rơi xuống nước thế này trong đầu Mục Tử Vi hiện lên ý nghĩ liệu có thể chết hay không chết, làm cho cả người nàng một trận choáng váng hồ hồ.

Mọi người trên thuyền hoa đều xem rõ một chiêu này của Mục Thanh Lê, chiêu thức mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tư thái tuyệt đẹp, dẫn một trận sợ hãi.

Mục Thanh Lê vỗ vỗ tay, ở cái khay trong tay Noãn Thu cầm lấy một khối điểm tâm liền cắn, đứng ở mép thuyền cúi đầu nhìn hai người dưới hồ nước, nhàn nhàn cười nói: “Làm cái gì? Đánh rắn giập đầu không biết sao?”

Mọi người thấy một trận mồ hôi lạnh, Mục Thanh Lê này không khỏi quá lớn mật, cũng dám làm ra chuyện như vậy, còn dám nói thế này, này không phải bức người ta nổi điên sao?

Dưới hồ nước sắc mặt Quân Vinh Lâm một trận xanh rồi trắng, nhất thời cũng quên chiếu cố Mục Tử Vi còn đang mơ màng mê mê, chỉ lo trừng mắt Mục Thanh Lê, rống lớn: “Mục Thanh Lê, bốn vương tuyệt không sẽ bỏ qua ngươi!”

“Ta chờ.” Mục Thanh Lê cười lạnh, bộ dáng thảnh thơi kia thế nào cũng như là không đem Quân Vinh Lâm để trong mắt. Mọi người nhìn xem lại là một trận mồ hôi lạnh, Mục Thanh Lê thật là muốn bức điên An Vương gia a.

Quân Vinh Sanh trên thuyền hoa đối diện đúng lúc này xoay người rời thuyền, đập xuống mặt hồ nước, mỗi tay nhất Quân Vinh Lâm cùng Mục Tử Vi, thoải mái đi lên trên thuyền Mục Thanh Lê. Chiêu thức ấy trên mặt nước làm cho vạt áo tung bay, tóc đen lay động, tư thái tiêu sái làm cho chúng nữ tử trên thuyền hoa đều đỏ bừng mặt.

Quân Vinh Lâm vừa được cứu chuẩn bị hướng Mục Thanh Lê vọt tới, Quân Vinh Sanh một tay bắt lấy cánh tay hắn, mỉm cười nói: “An Vương, hôm nay ta làm chủ, có thể chữa cho ta chút thể diện, không cần quá đo?”

Quân Vinh Lâm vẻ mặt sát khí, vừa chuẩn bị trả lời, đột nhiên chỉ thấy Mục Thanh Lê liếc mắt nhanh qua một cái, rõ ràng ý tứ xem thường. Cơ tức thành một đoàn hương thẳng lên đầu, nữ nhân này nhiều lần lặp đi lặp lại làm cho hấn xấu mặt như vậy hấn như thế nào có thể bỏ qua cho nàng? Nhưng là Quân Vinh Sanh cầm lấy cánh tay hấn giống như cương thiết, chính là không buông ra. Ánh mắt trừng, Quân Vinh Lâm liền tự nhiên giãy, lãnh giận nói: “Tần vương, hôm nay không phải bốn vương không cho người thể diện, chính là Mục Thanh Lê này như thế nào cũng nên giáo huấn một phen!”

Quân Vinh Sanh tươi cười như vân gian hà lưu**, thấu triệt thiết hơn, ngược lại cười yếu ớt nói: “An Vương, Mục nhị tiểu thư đang hôn mê, người mặc kệ nàng sao?”

** vân gian hà lưu: sông chảy chiều tà chắc là kiểu dụ dàng, nhẹ nhàng không chói sáng quá TT^TT

Khi hấn nhắc tới, Quân Vinh Lâm mới nhớ tới Mục Tử Vi, quay đầu nhìn lại nàng vừa vặn hôn mê ngã vào trong lòng Quân Vinh Sanh, một đầu tóc ẩm ướt, sắc mặt tái nhợt, kiều môi hơi hơi mím lại, thật sự bộ dáng diễm đạm đáng yêu.

Quân Vinh Sanh lại nói: “An Vương vẫn là mang Mục nhị tiểu thư đi nghỉ ngơi một phen trước đi, ta phân phó người chuẩn bị xiêm y cho hai người.”

Quân Vinh Lâm cảm thấy lời này nói này cũng có mấy phần đạo lý, bộ dáng hấn hiện tại thật sự chật vật, Tử Vi cũng đang hôn mê, không phải thời điểm cùng Mục Thanh Lê khắc khẩu. Hắc nghiêm mặt gạt đầu, trừng mắt nhìn thật sâu Mục Thanh Lê một cái, sau đó thân thủ liền chuẩn bị ôm Mục Tử Vi rời đi.

27. Chương 27: Tần Vương Quân Vinh Trần

Mục Tử Vi lúc này làm sao hôn mê thật, nàng thật vất vả tìm được cơ hội tựa vào trong lòng Tần vương, lúc này đây là một cơ hội khó được, đang cao hứng nghĩ kế hoạch kế tiếp nên làm như thế nào, ai biết Quân Vinh Sanh cư nhiên sẽ nói như vậy. Quân Vinh Lâm cũng là một kẻ bá đạo, hấn dám làm dám chịu, chưa từng có phủ nhận chính mình thích Mục Tử Vi, cho nên lúc này một chút cũng không do dự muốn ôm Mục Tử Vi rời đi.

Nhưng mà Mục Tử Vi có khổ không nói nên lời, Quân Vinh Lâm làm như vậy liền giống như nói ọi người hấn cùng nàng thật có quan hệ ái muội, hơn nữa nàng thật vất vả có thể để Tần vương chiếu cố, như thế nào cho phép bị Quân Vinh Lâm phá hỏng? Vì thanh danh chính mình còn có tiếp xúc thân mật với Quân Vinh Sanh. Mục Tử Vi tử căn rằng, hai tay đều là nắm chặt quần áo của Quân Vinh Sanh không buông.

Quân Vinh Lâm thân thủ ôm nàng, lại phát hiện cư nhiên ôm không đi, thế này mới nhìn đến tay nàng gắt gao cầm lấy quần áo Quân Vinh Sanh. Tâm tình của hấn vốn không tốt, nghĩ đến nàng sợ hãi hôn mê, nhần nại dễ dàng nói: “Vi Nhi, không sợ, là bốn vương, bốn vương mang người đi nghỉ ngơi.” âm thanh này nghe thế nào cũng đều có chút phiền chán.

Mục Tử Vi đánh chết không buông tay, làm bộ cau mày, thống khổ nỉ non vài tiếng, càng hướng trong lòng Quân Vinh Sanh.

Quân Vinh Lâm sắc mặt càng đen, động tác cũng dùng sức một chút, ôm Mục Tử Vi đến đau, nhưng mà nàng đang giả trang hôn mê mà ngón tay không chịu buông.

“Xi.” Mục Thanh Lê nhìn xem đến buồn cười, tựa tiểu phi tiểu đánh giá trên người Quân Vinh Lâm cùng Mục Tử Vi.

Ánh mắt này ở Quân Vinh Lâm xem kiểu nào cũng là hèn mọn, cơ tức mới hạ một chút lại xông thẳng lên trên đầu, gân xanh trên trán đều nổi lên, cũng không quản Mục Tử Vi có hôn mê hay không, rốt cuộc hoang dã đánh bại nhu tình, lớn tiếng giận dữ hét: “Người rốt cuộc có buông tay không!”

Mục Tử Vi trong lòng cả kinh, bị tiếng thét nổi giận này cũng sợ hãi vài phần. Nhưng mà làm sao bảo nàng buông tay, nếu hiện tại nàng thả, chẳng phải là chứng minh nàng giả bộ bất tỉnh?

“Xet!” tiếng vải dệt bị rách vang lên, là Quân Vinh Sanh tự tay đem y bào trên người chính mình xé rách. Trên mặt tuần mã không có một chút buồn bực, lui về phía sau từng bước liền ly khai Mục Tử Vi đang dựa vào, đối Quân Vinh Lâm mỉm cười nói: “An Vương thỉnh mang Mục nhị tiểu thư đi sương phòng nghỉ ngơi.”

Quân Vinh Lâm nghiêm mặt đen thui gắt gao ôm Mục Tử Vi rời đi, một thân sát khí làm cho những người chung quanh vội vàng thối lui, sợ chạm ngọn lửa của hắn.

Quân Vinh Sanh “Ha ha” cười, tiếng cười trong sáng trên thuyền hoa làm áp lực không khí buông lỏng. Hắn ngăn ống tay áo, mỉm cười nói: “Các vị chỉ để ý hảo hảo du ngoạn, một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, không nên để ý quá mức.”

Chẳng sợ xiêm y bị rách, hắn như trước thản nhiên tự tại, tuần tú thanh nhã. Lời này cũng làm ọi người hoàn toàn thoải mái, áp lực không khí cũng tự nhiên tiêu tán.

Mục Thanh Lê tán dương nhìn liếc hắn một cái, vừa vặn Quân Vinh Sanh cũng nhìn nàng, khen ngợi trong ánh mắt nàng cũng bị thấy hết. Quân Vinh Sanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo sau không khỏi bật cười, vài bước đi đến trước mặt nàng, mỉm cười nói: “Mục tiểu thư đối ta làm như vậy thực vừa lòng?”

“Vừa lòng, chỉ cần không trách ta, ta đương nhiên là vừa lòng.” Mục Thanh Lê híp mắt vui cười, trong mắt chợt lóe giảo hoạt cười khê sáng rọi, tương xứng trên khuôn mặt nàng thuần mỹ vô song, càng thêm linh động nghiêng lệ.

Ánh mắt Quân Vinh Sanh không rời một giây. Đột nhiên phát giác, khuôn mặt này sau khi lớn lên chỉ sợ càng thêm quốc sắc thiên hương, là một loại tuyệt sắc mỹ nhân hắn chưa từng có gặp qua.

Mục Thanh Lê mỉm cười lại nhắc nhở: “Tần vương không tính đi đổi quần áo?”

Quân Vinh Sanh cười yếu ớt gật đầu, “Kia thỉnh Mục tiểu thư thứ ta rời đi trước, một hồi lại tiến đến cùng Mục tiểu thư bồi tội một ly.” Lời này bị người chung quanh nghe được, toàn bộ nữ tử hâm mộ có, ghen tị có nhìn Mục Thanh Lê, không rõ điều ngoa này như thế nào có thể được lời hứa Tần vương, còn có bồi tội?

Mục Thanh Lê từ chối cho ý kiến. Bọn người này cái gì cũng có thể nói, rõ ràng bọn họ sự tình gì cũng không có, hắn đi thì cứ đi, trả lại cho nàng mặt mũi còn nói là hắn làm sai. Khoát tay, lắc đầu nói: “Người đi cứ đi, về phần bồi tội, người lại không có làm chuyện gì để phải xin lỗi ta.”

Quân Vinh Sanh cũng không nhiều lời, xoay người nhảy đến thuyền hoa của hắn, đi vào trong sương phòng không thấy nữa.

Mục Thanh Lê thích ý tựa vào bên thuyền hoa, quét mắt về phía cuối cùng thuyền hoa. Lúc nàng làm Mục Tử Vi té xuống nước liền cảm giác được một đạo ánh mắt lạnh thấu xương bá đạo như vậy nhìn nàng, không một chút che giấu, vẫn nhìn đến hiện tại.

Liền nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập khí phách dã tính, không chút nào che giấu thẳng tính đoạt lấy.

Nam tử một thân huyền phục, thân hình lẫm lẫm, tùy tính dựa vào ngai ở nhuyễn tháp, mỗi tay ôm hồng y yêu mị nữ tử. Hắn tướng mạo đường đường, một đôi ánh mắt bắn hàn tinh, cặp mi giống sơn. Bộ ngực rộng rãi, có vạm phu nan địch oai phong, giống như thiên sư (sư tử trên trời) hạ vân. Dáng ngồi như tì hưu được tạc. Nữ tử ở trong lòng hắn nhất thời lại có vẻ kiều nhỏ mềm mại đáng yêu.

Uy phong thật lớn, hảo khí phách.

Tần vương Quân Vinh Trấn! Mục Thanh Lê liếc mắt một cái liền xác định hắn chính là Tần vương Quân Vinh Trấn. Nhớ rõ khi nàng hỏi thăm, Tần vương Quân Vinh Trấn là kẻ cực kỳ có hi vọng cùng Thái Tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Hắn có phong độ của một đại tướng, lại có oai phong quân vương, tâm trí càng không kém, huyết tính thủ đoạn mạnh mẽ vang dội làm cho người nghe kinh tâm, người gặp hoảng sợ.

Mục Thanh Lê thu hồi ánh mắt tùy ý, giống như liếc mắt kia căn bản chính là vô tình nhìn thấy hắn, cảm điểm tâm có bạc hà thanh lương (mát lạnh) một ngụm tùy ý ăn, gió lạnh thổi trên mặt hồ, nhìn phong cảnh xa xôi, thỉnh thoảng cùng bên người Noãn Thu, Hàn Xuân nói chuyện phiếm, tự do tự tại.

Quân Vinh Trấn có chút đắm chiêu nhìn chăm chăm thân ảnh kiều nhỏ kia, càng xem càng có hứng thú.

Nàng mặc áo váy ôm vừa vặn màu hồng nhạt, quần áo vải dệt nhẹ nhàng khoan khoái theo gió bay bay, trên mặt không tỳ vết, đôi mắt giống như sao sáng trên bầu trời đêm, ánh sáng ngọc trong suốt, cái miệng nhỏ hé ra hợp lại ăn điểm tâm thanh thoảng có thể nhìn thấy cái lưỡi dính hương bên trong, thế nhưng làm cho hần có chút cảm giác miệng khô lưỡi đắng, mỗi cái cười hay nhăn mày đều tự nhiên tùy ý, không có nhần nhí làm ra vẻ tiểu thư khuê các, lại không giống người giang hồ thô ráp vô lễ như vậy, có khác một phen mờ mịt tùy tính phong vị.

“Tần vương.” Kiều my âm thanh vô cùng hấp dẫn người từ trong miệng Lam Phiêu Phiêu đang trong lòng hần truyền ra. Lam Phiêu Phiêu theo ánh mắt của hần nhìn về phía Mục Thanh Lê trên thuyền hoa kia, trong ánh mắt đều là phần hận che giấu. Cừu hận ngày đó nàng còn nhớ rõ rành mạch!

“Tần vương, người đều thấy, Mục Thanh Lê tính tình điêu ngoa a! Ngày đó nàng chính là hủy đi xe ngựa thần thiếp, rõ ràng biết thần thiếp là người Vương gia, cũng không cấp chút mặt mũi, này không phải lại đánh mất thể diện Vương gia sao?” Lam Phiêu Phiêu ở Quân Vinh Trấn bên tai châm ngòi.

Quân Vinh Trấn một tiếng hừ lạnh, rũ mắt nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Thể diện bốn vương khi nào thì do một cái cơ thiếp như người đại biểu? Hủy một cái xe ngựa của người chính là đánh mất thể diện bốn vương, nguyên lai giá trị thể diện bốn vương chỉ như một chiếc xe ngựa của người?” (anh này được cái nói hay, bá đạo ^^ mệnh cũng thích)

“Không, không phải, Vương gia, thần thiếp không phải ý tứ này, thần thiếp biết sai lầm rồi, thần thiếp không bao giờ nói nữa.” Lam Phiêu Phiêu bị một đôi mắt hổ của hần trừng sợ hãi, vội vàng lắc đầu không dám nói nữa. Trong lòng không ngừng thầm mắng: Chính mình như thế nào thiếu kiên nhẫn như vậy, Vương gia là loại người nào? Hần còn nghe không ra chính mình châm ngòi? Thật sự là khi thường quá, ở trước mặt Vương gia hần nói cái gì đều nói thẳng mới là tốt nhất, tâm cơ đùa giỡn chỉ có kết quả không hay ho.

28. Chương 28: Tính Kế

Trời dần chiều, là thời điểm hồ Tĩnh Minh đẹp nhất.

Trong thuyền bắt đầu thắp đèn lồng rực rỡ, làm toàn bộ thuyền hoa đều chiếu rõ ràng sáng ngời, trên mặt mọi người đều là vui vẻ.

Trong một gian sương phòng, Mục Tử Vi mất thấy thời gian trôi qua không sai biệt lắm, làm bộ mơ mơ màng màng tỉnh lại, liếc mắt một cái liền thấy Quân Vinh Lâm đang ngồi ở một bên. Trong lòng đặc ý, Mục Thanh Lê lưu luyến si mê hần, nhưng hần ngược lại đối chính mình để ý săn sóc như vậy, ước chừng đã ngồi ở chỗ này làm bạn chính mình nửa ngày.

“Vương..... Vương gia.” Mục Tử Vi há mồm suy yếu mê mang hướng Quân Vinh Lâm kêu một tiếng.

Quân Vinh Lâm đang ở gần người tự hỏi về vấn đề Mục Thanh Lê, đột nhiên nghe tiếng kêu thế mới hoàn hồn, quay đầu nhìn bộ dáng Mục Tử Vi khó chịu. Trong lòng đột nhiên có chút không kiên nhẫn, chuyện tình dọa người gần nhất đều có nguyên nhân của nàng. Trên ghế đứng dậy, ngồi ở bên giường nàng, nhíu mày hỏi: “Thế nào? Khá hơn chưa?”

Mục Tử Vi khó chịu nhíu mày nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt mặt đều là thần nhiên ưu thương khổ sở. Đợi một hồi lại không thấy Quân Vinh Lâm đến an ủi mình, cảm thấy có chút kỳ quái. Ngẩng đầu thấy thần sắc hần vẫn là lo lắng, đánh tan nghi hoặc trong lòng. Thân thủ nhẹ nhàng bắt lấy đại chưởng (bàn tay to, nghe không hay bằng nên để nguyên) Quân Vinh Lâm, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào, khổ sở nói: “Vương gia, Tử Vi rất khổ sở, đại tỷ tỷ làm ra việc đó Tử Vi thật sự..... Vương gia, chuyện người đáp ứng Tử Vi, sẽ không quên chứ?”

Quân Vinh Lâm nghe nói như thế, thế này mới nhớ tới đến kế hoạch bọn họ tại thời điểm du hồ. Lúc này đột nhiên có chút tâm phiền ý loạn, bực bội nói: “Vi Nhi, bốn vương hiện tại không có tâm tình.”

“Vương gia!” Mục Tử Vi trong lòng kinh hãi. Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng là đâu có chuyện tình gì, như thế nào đột nhiên đổi ý? Tuyệt đối không thể, nàng nhất định phải lắng nhục tiểu tiện nhân kia, nhất định phải đem cừu báo hết. Nghĩ đến đây, ánh mắt Mục Thanh Lê nhu tình như nước nhìn chằm chằm Quân Vinh Lâm, âm thanh ôn nhu nói: “Vương gia, Tử Vi thích người, người cũng thích Tử Vi không phải sao? Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ đối đãi với hai người chúng ta như vậy, hay là Vương gia thật sự không sao cả? Chỉ cần làm như vậy, chúng ta mới có cơ hội ở cùng một chỗ, chẳng lẽ Vương gia muốn cùng đại tỷ tỷ cùng một chỗ sao?”

“Nữ tử ghê tởm kia ư? Không có khả năng!” Quân Vinh Lâm thẹn quá hóa giận kêu lên. Nghe nàng nhắc tới như vậy, hắn nhất thời nhớ tới Mục Thanh Lê khiến cho hắn bao nhiêu nan kham.

Mục Tử Vi trong lòng vui vẻ, trên mặt đều là nhu tình, tựa vào trong lòng Quân Vinh Lâm, nhẹ nhàng kêu lên: “Lâm ca ca.” Hừ hừ, Mục Thanh Lê, từ hôm nay trở đi, người nhất định mất sạch danh dự!

Quân Vinh Lâm sắc mặt không tốt, ngay cả lúc nghe kêu thế cũng không hề đáp lại. Nghĩ rằng dù sao cũng muốn thoát khỏi Mục Thanh Lê, làm như vậy xác thực không sai, chẳng những thoát khỏi nàng còn nghĩ nàng mấy ngày nay làm cho hắn khó chịu, về sau bọn họ không cùng xuất hiện.

Cứ nghĩ như vậy, lòng mảy mẩn cũng buông lỏng ra, khóe miệng nổi lên một đạo cười lạnh ác liệt.

Cửa sương phòng mở ra, thời điểm hai người đi ra, ba chiếc thuyền hoa thật náo nhiệt, ngâm thơ đối đáp chỗ nào cũng có, chỗ đầu thuyền Mục Thanh Lê đang thản nhiên ngồi tự tại câu cá, bên cạnh nàng thế nhưng lại là Tần vương Quân Vinh Sanh.

(Ta chẳng hiểu, lúc này là hai chiếc thuyền mà giờ thành ba chiếc thuyền rồi =__=!!!. Là sao ta?)

Thấy một màn như vậy, đáy lòng Mục Tử Vi tất cả đều là lửa nóng. Bàn tay ngấm nắm chặt, còn đang nghĩ hấp dẫn ánh mắt Tần vương như thế nào. Hôm nay vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn đến Tần vương rõ ràng như vậy, thật không ngờ Tần vương là một mỹ nam tử tú nhả ôn nhu, trong lòng đã sớm một trận nháy lên. Nếu có thể cùng Tần vương mền nhau, như vậy..... Nghĩ đến đây, trên mặt Mục Tử Vi còn có chút kích động đỏ bừng lên.

“Leng keng boong boong –” Một trận duyên dáng tiếng đàn đột nhiên truyền đến, chỉ thấy trên một con thuyền hoa, Lam Phiêu Phiêu một thân giáng hồng quần áo ở ánh lửa đỏ do đèn lồng chiếu rọi xuống càng thêm kiều mỹ, mặt được trang điểm, xinh đẹp tận xương, ngồi xếp bằng trên mặt đất, tấu đàn cổ huyền cầm.

Tiên cảnh ưu mỹ còn có tiếng đàn cùng phong cảnh hiện tại làm nền, hỗ trợ lẫn nhau càng xuất sắc.

Trên ba chiếc thuyền hoa âm thanh ồn ào đều biến mất rất nhiều, tất cả mọi người tinh tế thưởng thức tiếng đàn này. Mục Tử Vi mắt sắc nhìn đến trên mặt Tần vương cũng có ý cười cùng tán thưởng, trong lòng lại tức giận. Nàng đã sớm nghĩ tới ở trên thuyền hoa khi đánh đàn sẽ hấp dẫn chú ý mọi người, nhưng mà nàng cố tình rơi xuống nước, hiện tại đang ‘suy yếu’, làm sao có thể đánh đàn? Cơ hội thế này nhưng đã bị Lam Phiêu Phiêu đoạt trước.

Đều bởi vì tiểu tiện nhân Mục Thanh Lê kia! Đều là bởi vì nàng ta! Mục Tử Vi âm thầm cắn răng.

Một khúc xong rồi, mọi người trên ba chiếc thuyền hoa đều vỗ tay, một người hô: “Lam cơ quả nhiên cầm kĩ (kỹ thuật đàn) xuất chúng, hảo tiên khúc!”

“Không hổ là Tần vương sủng cơ, chẳng những tướng mạo xuất chúng, mặt nào cũng tài a.”

Nhìn một tiếng ca ngợi này, Lam Phiêu Phiêu cũng có chút bay bổng, vẻ mặt cười vui, nói một tiếng: “Bêu xấu.” Cả người liền giống như không có xương cốt vùi vào trong lòng Tần vương Quân Vinh Sanh.

Mục Thanh Lê ở nụ cười không chút nào để ý. Cái này gọi là tiên khúc? Nghe được sự nường Thục Sơn dạy nàng kia còn không phải là thần khúc? Tiếng đàn này chỉ có tiếng vô hồn, căn bản chính trôi chảy mà thôi. So với Liên Hạ của nàng đàn còn kém lắm.

“Mục tiểu thư, đối Lam cơ đàn tấu cầm khúc giống như không vừa lòng?” Quân Vinh Sanh nhìn nàng tươi cười, ôn nhả cười khê hời.

Mục Thanh Lê lắc đầu, không thèm để ý lời nhác nói: “Nàng đàn thể nào đâu có liên quan tới ta.” Dem đây câu cá thu lại, đưa cho Noãn Thu, lại lười biếng đuổi thất lừng.

Quân Vinh Sanh đã sớm phát hiện nàng câu cá nhưng không có tinh thần muốn cá cắn câu, cũng không biết rốt cuộc nàng vẫn cảm thấy hứng thú là vì sao, nhưng cũng không hỏi. Bởi nàng ngồi một hồi thấy nàng không có bao nhiêu hứng trí cùng mình nói chuyện, mỉm cười, đôi mắt thiển sắc như nước gợn sóng, lặng yên không một tiếng động đứng dậy rời đi.

Trăng lên giữa trời, lúc này đã hoàn toàn tối, phía sau tỳ nữ hạ nhân trong tay đang cầm từng đạo hà đăng (đèn hoa đăng) đưa tới. Điểm này các nữ tử phi thường yêu thích, chỉ thấy rõ ràng từng nhóm quý tộc nữ xuống thuyền hoa, đi vào thuyền nhỏ, bắt đầu phóng hà đăng.

Mục Thanh Lê đứng lên nhìn trên mặt hồ hà đăng, hí mắt cười rộ lên. Như vậy nhìn qua thật đúng là xinh đẹp.

Này một màn này vừa vụt hết trong mắt Quân Vinh Lâm đang đi tới nhưng cũng kinh diễm một phen. Mỹ nhân dưới ánh trăng, quần áo đỏ tươi tóc đen thả dài, hai gò má bị ngọn đèn chiếu sáng mình diễm động lòng người, xỉ như hồ tề (răng đều như trắng đều như hột bầu cung tương ứng câu răng đều như bắp bên mình), tần thủ nga mi, xảo tiểu thiển hê, mĩ mục miểu hê*. Tỉnh quá thần đến, sắc mặt nhất hắc, trong lòng châm chọc: Lãng phí này phó hảo túi da.

“Mục Thanh Lê.” Hắn đi tới khẩu khí khó được vững vàng lãnh đạm kêu lên.

Mục Thanh Lê quét mắt nhìn hắn một cái, “Người còn muốn thử tư vị rơi xuống nước?” Hắn thật đúng là cùng Mục Tử Vi trời sinh một đôi, ngay cả tìm phiền toái đều là giống nhau, muốn bao nhiêu lần mới biết học ngoan?

Phía sau thuyền hoa người đã không còn bao nhiêu, phần lớn đều ngồi trên thuyền nhỏ đi thả hà đăng. Quân Vinh Lâm cố nén lửa giận, trừng mắt lãnh xích: “Người cho là bốn vương muốn gặp người? Lúc này đây bốn vương muốn cùng người nói cho rõ ràng.”

“Ân?” Mục Thanh Lê cao thấp đánh giá hắn một cái, đầu óc trụ này rốt cục thông suốt? Nghĩ một lần nói rõ, hắn không hề đến phiền mình, Mục Thanh Lê đối hắn hoà nhã khó được, cười nói: “Một lần nói rõ, đó là tốt nhất, người muốn nói như thế nào.”

Nhìn vẻ mặt nàng một chút cũng không che giấu cao hứng, Quân Vinh Lâm chỉ cảm thấy một trận lửa ở trong lòng không ngừng thiêu đốt, phiền chán vung ống tay áo, ngữ khí không tốt nói: “Đi theo bốn vương.”

29. Chương 29: Giận

Mục Thanh Lê lãnh đạm khước miệng cười một chút, ngạo mạn không cùng hắn so đo, vừa mới nhàn nhã tiêu sái đến bên hắn, Quân Vinh Lâm lại quay đầu nhìn về phía hai người Noãn Thu, Hàn Xuân, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người ở đây chờ.”

Noãn Thu nhìn về phía Mục Thanh Lê, Mục Thanh Lê cũng không sợ Quân Vinh Lâm làm cái quỷ gì, gạt đầu nói: “Các người chờ ở đây.”

Noãn Thu Hàn Xuân hai người lúc này mới bắt động.

Một gian sương phòng tại trung tâm thuyền hoa, Mục Thanh Lê đi vào liền phát hiện bên trong đã sớm bài trí rượu và thức ăn, Quân Vinh Lâm đi trước làm gương ngồi vào bàn, gương mặt liếc Mục Thanh Lê một cái, nói: “Ngồi.”

Mục Thanh Lê ngồi đối diện hắn, xem bộ dáng hắn lạnh lùng bình tĩnh rót rượu nhưng thật ra phi thường anh tuấn, nếu hắn không nói lời nào, cũng thật là một nam nhân xuất sắc. Đảo mắt nhìn thoáng qua rượu ngon, lại nhìn hắn nhàn tản nói: “Ta là đến cùng người một lần nói rõ, không phải đến cùng người uống rượu.”

Quân Vinh Lâm mày kiếm nhếch lên, hí mắt mỉm cười, nâng chén đối nàng cười nói: “Bổn vương cũng không muốn cùng người nhiều lời, uống xong một ly này đánh tan hết thấy ân oán trước đây. Bổn vương xin mời mọi người chứng kiến, người cùng bổn vương nửa điểm không cũng liên quan.”

“Người xác định?” Mục Thanh Lê thưởng thức bắt tay cầm chén rượu, nhìn về phía ánh mắt Quân Vinh Lâm tia sáng lạnh hiện lên.

Quân Vinh Lâm khoe miệng nổi lên một đạo châm chọc cười, cao ngạo ngẩng đầu lên, nghề thị nàng hừ cười: “Xem ra người thật là lạt mềm buộc chặt, quả nhiên vẫn là không muốn cùng bổn vương phân rõ giới hạn!”

“Đừng ở nơi này không biết xấu hổ, nghe người nói tưởng người thay đổi khẩu vị.” Mục Thanh Lê giật nhẹ khoe miệng, liếc hắt một cái, một ngụm đem rượu đổ hết trong miệng.

Quân Vinh Lâm tức giận đến ý nghĩ nóng lên, một chút do dự trong lòng cuối cùng đều biến mất không thấy, ngửa đầu uống sạch, “Ba” hắt chén ngã xuống một bên, mạnh mẽ đứng lên, cười lạnh gằn nhẹ: “Hảo, hảo! Hôm nay bổn vương liền cùng người phân rõ hết thấy liên quan, người chờ xem.” Nói xong, cao thấp đánh giá nàng liếc mắt một cái, cười ý tứ hàm xúc không rõ rời đi.

Theo bóng dáng của hắn rời đi, Mục Thanh Lê há mồm đem rượu vừa mới uống trong miệng toàn bộ nhổ ra, chính là đầu lưỡi lưu lại một chút khiến cho nàng có một chút vô lực cùng cảm giác khô nóng. Vô công bất hưởng lộc (không có công hiến mà nhận ơn), phi gian tức đạo (không trộm cũng là cướp). Uống rượu phân rõ giới hạn? Thực buồn cười.

“Mỹ nhân..... Thật sự là mỹ nhân a, ha ha ha.” Vẫn tránh ở bên trong bình phong một nam tử đi ra, xiêm y tán loạn, tất cả đều là dâm tà.

Trong mắt Mục Thanh Lê vụn bằng hàn hiện lên, tay giật chén đá đi, “Ba” vỡ ngay mi tâm nam tử, nam tử cũng toàn thân cứng đờ, sau đó thẳng tắp ngã xuống.

“Quân Vinh Lâm, người điên rồi!” Mục Thanh Lê thật sự bị làm cho tức lên, cư nhiên dùng biện pháp như vậy đối phó một nữ nhân? Trong sạch nữ nhân ở trong này rất trọng yếu? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn rõ ràng là tính làm cho nàng chẳng những bị một nam nhân như vậy đoạt trong sạch, còn muốn toàn bộ người ở đây đến xem!

Việc này có bao nhiêu ác độc! Nếu là gốc tử Mục Thanh Lê trước đây, nhất định sẽ trúng chiêu, chẳng những thế, còn bị toàn bộ quyền quý Đông Tống quốc vây xem, đây là bao nhiêu sỉ nhục?

Ngoan (độc)! Thật là ngoan! Mục Thanh Lê “Ha ha” cười ra, trong ánh mắt tất cả đều là lạnh lùng. Vốn chính là tướng yên ổn tiêu sái sống qua ngày, tiểu trướng tiểu nháo còn chưa tính, thế nhưng trình độ chọc tới như vậy, thực là ta không thể làm người tốt?

Mục Thanh Lê nhàn nhã ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm cửa. Nàng thật muốn nhìn, trận này hắn diễn được trình độ gì.

Không ra bao lâu, ngoài cửa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có Quân Vinh Lâm nhạo báng thanh: “Tiểu thư các người? Tiểu thư các người nói không chừng hiện tại đang rất khoái hoạt đi!”

Mục Thanh Lê hí mắt cười lạnh, nhìn cửa “Phanh” một tiếng bị đẩy ra thật mạnh mẽ, ánh mắt đầu tiên nhìn đến chính là sắc mặt hai người Noãn Thu cùng Hàn Xuân lãnh trầm lo lắng ẩn sâu, sau chính là đám người Quân Vinh Lâm. Thật đúng là nên đến đều đến không sai biệt, Tần vương Quân Vinh Sanh, Tần vương Quân Vinh Trấn, Lưu Minh Hiên, Mục Tử Vi, Mục Vân Tâm, Lưu Vân Yển, nhận thức hay không đều ở đây cả.

“Tiểu thư!” Noãn Thu, Hàn Xuân hai người đang nhìn đến Mục Thanh Lê im lặng ngồi ở trên ghế mới không dễ dàng nói ra, lại nhìn đến một bên nam tử hôn mê đầu rơi máu chảy, trong ánh mắt tất cả đều là tự trách cùng phần nộ.

“Ta không sao.” Mục Thanh Lê trấn an hai người các nàng. Bình tĩnh đứng lên, liếc mắt một cái đem sắc mặt mỗi người lưu vào trong mắt, nhất là Quân Vinh Lâm cùng Mục Tử Vi. Quả nhiên là trời sinh một đôi, chuyện này tuyệt đối là Mục Tử Vi xúi giục.

Quân Vinh Lâm kinh lăng nhìn nam tử hôn mê, lại nhìn Mục Thanh Lê không có một chút sự tình gì. Tâm tình thế nhưng trong nháy mắt có thoáng thấy may mắn. Những lời muốn nói đều nuốt trở vào, ánh mắt lại nhìn Mục Thanh Lê kia rõ ràng càng thêm khinh miệt lạnh lùng, buồn bực quát: “Mục Thanh Lê, người thế nhưng ở trong này làm việc cầu thả.”

“Hừ!” Mục Thanh Lê cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, ngay sau đó, vẩy tay “Ba!” âm thanh da thịt vang vọng vào trong tai mọi người, toàn bộ mọi người giật mình, lặng ngắt như tờ.

Không đợi Quân Vinh Lâm hoàn hồn, phản thủ (lật tay lại) không chút lưu tình nào tát một cái vào bên kia mặt của hắn, nhìn gương mặt Quân Vinh Lâm trắng nõn như ngọc hiện lên hai ấn bàn tay, Mục Thanh Lê chán ghét lau tay, nghiêng thị hân cười, khinh thường nói: “Việc cầu thả? Quân Vinh Lâm, đây là người muốn nhìn. Một nam nhân có bộ dáng như người vậy, thật sự là làm cho người ta ghê tởm!”

30. Chương 30: Hương Oa Oa

“Người..... Người dám đánh ta!?” Ngay cả việc tự xưng là bốn vương hân cũng quên, Quân Vinh Lâm không thể tin trọn mắt đây lửa giận nhìn Mục Thanh Lê. Trước đây nàng vừa sử dụng kiếm, còn dùng chân, nhưng lúc này đây là tay không tát vào mặt, còn là bị một nữ tử tát vào mặt, nhục nhã biết bao nhiêu!

“Đánh người? Đánh người thì thế nào?” Mục Thanh Lê cười lạnh, quay người trở lại bên cạnh cái bàn, cầm lấy bầu rượu vung tay lên ném vào người hắn, mặt mày lạnh lùng nhìn gần hắn, khinh thường giận dữ nói: “Hạ xuân được, rồi cho người đến phá trong sạch của ta, sau đó lại cố ý để toàn bộ mọi người đến xem là muốn ta xấu mặt. Quân Vinh Lâm, người thật sự là tính toán tốt a, lòng người của người rất cuộc nhỏ nhen bao nhiêu, lại dùng biện pháp ác độc như vậy tính kế ta, vì cái gì?”

Mọi người chung quanh nghe xong những lời này toàn bộ nhìn về phía Quân Vinh Lâm, cho dù chán ghét Mục Thanh Lê như Mục Văn Tâm cùng Lưu Ngọc Yến cũng không ngoại lệ, tính kế thế này đối với một nữ tử mà nói thật sự rất ác độc.

Quân Vinh Lâm thật dám làm dám chịu, phần nộ nhìn chằm chằm nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vì cái gì? Hừ người! Mục Thanh Lê, người ý là trưởng nữ của Bình Khang Hầu, lại có trấn quốc tướng quân làm chỗ dựa, gắt gao dính lấy với bốn vương hân sao không ghê tởm? Người đã không thể chết, nay trước mặt mọi người bốn vương hân người (hừ = bỏ)! Từ nay về sau chúng ta không còn liên quan!”

“Phanh” một tiếng vang thật lớn, bàn tay trắng nõn nhỏ bé Mục Thanh Lê vừa hạ xuống tức thì bàn gỗ tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy, tan tành), hóa thành gỗ vụn phân tán trên mặt đất. Lại nhìn đôi mắt nàng như băng, ngửa đầu cười lạnh nói: “Hừ ta? Không có khả năng!”

Quân Vinh Lâm cười nhạo, “Không tiếp tục giả vờ nữa sao? Rốt cuộc là rời không được bốn vương!”

“Ta nghĩ người lầm rồi.” Mục Thanh Lê khinh thường nhìn hắn: “Nếu người không nhắc, ta cũng quên ta và người còn có hôn ước. Hừ ta? Người còn không có tư cách này, người hôm nay đã dám làm ra chuyện như vậy, ta đương nhiên cho người nếm thử tư vị trong đó.”

Mục Thanh Lê ngửa đầu cười, từng chữ từng chữ nói, thật rõ ràng: “Cuộc thi thăng cấp mùa hạ* của học viện Tổng Thụy, ta Mục Thanh Lê lấy Kiếm Thần thê, hướng người Quân Vinh Lâm khiêu chiến, ta thắng, trước mặt hoàng thân quốc thích quyền quý, hừ người! Chiêu cáo cả nước! Nếu là người thắng, ta Mục Thanh Lê mặc cho người xử trí. Quân Vinh Lâm, người dám nhận không!?”

* Hạ thí thượng: Hạ vừa là mùa hè/mùa hạ, lại còn nghĩa to lớn, nên ta tạm thời để là cuộc thi thăng cấp mùa hạ.

Cuộc thi thăng cấp Tổng Thụy, những người quyền quý của Đông Tống quốc đều phải thi đấu, cho dù là người đứng đầu Đông Tống quốc cũng không ngoại lệ.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi. Mục Thanh Lê này quá lớn mật, ai mà chẳng biết bản lãnh của nàng? Nhưng khi nhìn bộ dáng này của nàng, nói không chừng nàng sẽ thắng.

“Hào!” Một tiếng trầm ồm từ tính âm thanh truyền đến, Tần vương Quân Vinh Trần tay ôm Lam Phiêu Phiêu cười cười, đối Quân Vinh Lâm nói: “An Vương, người không dám ư?”

Mục Thanh Lê nhìn hắt một cái, Quân Vinh Trần sau đó cũng nhìn phía nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, một giây sau Mục Thanh Lê thu ánh mắt về. Nàng không sợ Quân Vinh Lâm không đáp ứng, lấy danh nghĩa Kiếm Thần khiêu chiến là vinh quang, hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy, nếu hắt không đáp ứng chỉ biết đã đánh mất hết thể diện, mà Quân Vinh Lâm xem trọng nhất thể diện.

“Dám!? Có gì không dám!” trong tay áo Quân Vinh Lâm nắm chặt tay, lớn tiếng ứng chiến.

Mục Thanh Lê híp mắt mỉm cười, “Mấy ngày này, người nên chuẩn bị cho tốt, miễn đến lúc đó thua thê thảm.” Đảo mắt quét về phía những người khác đang chắn ở cửa, một tiếng lãnh (lạnh lùng) a: “Nhường đường.”

Mọi người cũng nhìn ra được nàng đang thật là tức giận, không ít thì nhiều đều nhường đường, vài kẻ vui sướng khi người gặp họa cố tình muốn chọc thêm, đứng ở tại chỗ không cho qua.

Mục Thanh Lê cười lạnh, gặp một người thì đá một cước, đi ra tới cửa thì cước bộ tạm dừng một chút, nhìn về phía Mục Tử Vi đang đứng yên lặng một bên không nói gì, lắc đầu cười nói: “Tử Vi, người yên tâm, ta sẽ không quên người, chờ ta hừ hắt, liền cho các người hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc.”

Sắc mặt Mục Tử Vi một mảnh đỏ sậm, những người khác xem vào còn tưởng là then thùng, trên thực tế là cương chế phần nộ và hoảng sợ.

Tiêu sái một đường đến đầu thuyền không bị ngăn trở, bên cạnh đều không có bao nhiêu người, Noãn Thu tự trách nói: “Tiểu thư, là chúng ta bảo hộ không chu toàn.”

Mục Thanh Lê còn không nói gì, một đạo thân ảnh hung mãnh đột nhiên đi đến bên người của nàng, ung dung cười nói: “Cũng không phải là các người bảo hộ không chu toàn, mà là có người cố ý dẫn các người đi nhằm sương phòng.”

Mục Thanh Lê quay đầu nhìn Quân Vinh Trần, gần gũi tiếp xúc càng cảm thấy hắt thần tuấn gọi cảm, thân thể uy vũ cao lớn. Hắt biết cái gì, hiện tại hắt lại chạy tới là có ý tứ gì. Một đám Vương gia này đều phiền toái.

Quân Vinh Trần không bỏ qua ánh mắt không kiên nhẫn của nàng, chẳng những không tức giận còn càng cảm thấy thú vị. Ngẫm lại có người nào dám ở trước mặt mình biểu hiện không kiên nhẫn rõ ràng như vậy? Nữ nhân lại càng không có. Thân hình cao lớn đem nàng hoàn toàn giam cầm trong lòng mình, cúi đầu ở bên tai nàng ái muội nhẹ giọng cười nói: “Người là một cái hương oa oa, một đồng người nghĩ gì đó sau lưng người, người thể nào không sao cả, quan trọng người là hương oa oa sẽ trở thành vật vô chủ. Cần thận một chút, bị người ăn sạch lúc nào không hay.”

Mục Thanh Lê chuyển rời khỏi động tác ái muội thân cận của hắt, lãnh đạm nói: “Cám ơn nhắc nhở, người yên tâm, cho dù ta là một cái hương oa oa, cũng là có độc hương oa oa, muốn ăn ta? Chờ chết đi.” Quay đầu nhìn Noãn Thu cùng Hàn Xuân một cái, liền nhảy trên mặt hồ nước, Thủy Thượng Phiêu Phi quay về bờ.(Đi/bay trên mặt nước, một chiêu trong Cửu âm chân kinh)

Noãn Thu cùng Hàn Xuân một chút cũng không chậm, trực tiếp rời thuyền đuổi theo phía sau Mục Thanh Lê ở trên nước điểm nhẹ vài cái, dừng ở trên bờ.

“Ha ha ha.” Quân Vinh Trần nhin không được cười to, nhìn thấy ba người tiến vào trong xe ngựa chậm rãi rời đi. Mục Thanh Lê này thật sự không giống với lúc trước, thú vị thú vị.

31. Chương 31: Ngoại Công Trở Về

Trường nữ phủ Bình Khang Hầu Mục Thanh Lê khiêu chiến An Vương Quân Vinh Lâm, đại tiểu thư từng háo sắc thể nhưng lấy danh nghĩa hừ phu khiêu chiến vị hôn phu mà mình lưu luyến si mê. Chuyện bé xé ra to*, toàn bộ Dương thành đều đang bàn luận chuyện này.

*Nguyên văn : Nhất ba kinh khởi thiên ba lãng : theo mình hiểu là chỉ một con sóng có thể làm nổi dậy cả ngàn cơn sóng đang yên lặng khác, chắc kiểu chuyện bé xé ra to bên mình .

“Hồ nào, có chuyện gì mà không thể cùng cha thương lượng, nếu người không thích Quân Vinh Lâm, tự nhiên cha sẽ giúp người giải trừ hôn ước, làm gì phải chính mình đi mạo hiểm như vậy.” Bình Khang Hầu Mục Thắng “Đằng” từ chỗ ngồi đứng lên, hướng Mục Thanh Lê đang lười nhác ngồi ăn điểm tâm đối diện mà bất đắc dĩ nói.

Mục Thanh Lê trấn an cười nói: “Cha, người không cần lo lắng. Đây cũng không phải là mạo hiểm, ta nắm chắc tuyệt đối.”

Mục Thắng biết chính nữ nhi của hắn thay đổi rất nhiều, nhưng một ngũ phẩm đại kiếm sư làm gì có chuyện tuyệt đối nắm chắc đánh bại tam phẩm kiếm vương, việc này ai có thể tin được? Nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không ổn, nhúu mày nói: “Không được, vẫn là không được. Chuyện này cha giúp người nói, đem việc đối chiến này lui lại. Hôn ước người không muốn, Quân Vinh Lâm kia cha vốn chướng mắt, nếu người không thích, cha cũng tuyệt đối không để hắn làm con rể, hôn sự này cha tự nhiên cũng đi giúp người giải quyết.”

Nghĩ đến việc hắn làm đối với Lê Nhi ngày ấy ở trên thuyền hoa, Mục Thắng liền tức một bụng. Dám đối với nữ nhi của hắn như vậy, may mắn là không thành công, nếu Lê Nhi thật sự xảy ra chuyện gì, Đông Tống quốc cũng đừng mong được bình yên.

“Cha!” Mục Thanh Lê cũng đứng lên, bắt lấy tay hắn: “Cha, đừng nói ra nhẹ nhàng như vậy. Đây là hôn ước hoàng gia, nếu nói giải trừ liền giải trừ, hoàng gia kia chẳng phải là không có uy nghiêm sao? Chỉ sợ thật sự giải trừ, cha phải trả cái giá cũng không nhỏ, cần gì phải thế?”

Lắc lắc tay Mục Thắng, Mục Thanh Lê hí mắt cười khê: “Cha, người phải tin tưởng ta, ta nói được là làm được. Quân Vinh Lâm kia như đối với ta vậy, ta thế nào cũng muốn hồi báo hắn một chút, người cũng không thể tước đoạt cơ hội của ta như vậy a.”

“Người a.” Mục Thắng dở khóc dở cười, điều này làm cho hắn lo lắng muốn chết, mà nàng ngược lại hoàn toàn không thèm để ý. Thật sự là Hoàng Thượng không vội thái giám gấp.

Mục Thanh Lê “Ha ha” Cười, mở to một đôi mắt to ý cười mông lung nhìn chằm chằm Mục Thắng: “Cha đáp ứng đi? Định như vậy đi!”

Mục Thắng một chưởng vỗ ở trên đầu của nàng, “Người này quỷ nha đầu!” Đột nhiên sửa sang lại mặt, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, ra vẻ nghiêm túc: “Cho dù cha có đáp ứng cũng không đủ, ngoại công người phải đáp ứng mới có thể được.” (một chưởng mình thấy hay hơn để một tay, vì có thể hình dung ra được bàn tay to to, MT dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ về đầu MTL)

“Ngoại công?” Mục Thanh Lê gằn ra.

Mục Thắng cười nói: “Người ngoại công có thể vì chuyện của người lo lắng gần chết. Mấy ngày nữa sẽ về đến đây.”

.....

Ngoại công về đến đây!

Tin tức này truyền đến, Mục Thanh Lê cũng có chút kinh ngạc. Nghĩ theo miệng bốn người Noãn Thu biết được ngoại công là Kiếm Tôn . Nghiêm túc, cẩn thận, cường đại, từ ái, những từ ngữ này dồn hết ở trên một người, tuyệt đối là đủ tư cách làm gia gia (ông nội) của một loạt kẻ hậu bối.

Tiếng vó ngựa chậm rãi từ cửa thành xa xa truyền đến, trấn quốc tướng quân về, hoàng đế Đông Tống tự mình nghênh đón, cả nước chúc mừng.

Ở Dương thành, toàn bộ dân chúng đứng đầy hai bên đường hoan hô, tiếng vó ngựa cũng càng ngày càng gần, toàn bộ dân chúng đều đang kích động trông, mà bóng dáng quân đội cũng càng ngày càng gần, càng rõ ràng.

Mục Thanh Lê cùng bốn người Xuân Hạ Thu Đông ngồi ở nhĩ gian lầu hai của Xuân Phong Các – Dương thành đệ nhất lầu, tựa vào cửa sổ đang mở ra bên cạnh, nhìn xuống phía dưới ngã tư đường náo nhiệt,

không lâu liền nhìn thấy đội kỵ binh chỉnh tề đi tới. Phía trước là lão niên thoát nhìn quá tuổi năm mươi, mặc bố y màu xám, phía sau lưng đeo uy vũ đại kiếm, tóc mai hoa râm hai bên, nhưng sắc mặt hồng nhuận, nét mặt toả sáng, một đôi mắt hổ thanh minh lợi hại, cười trên con tuấn mã màu đen, khí thế bản thân toả ra bốn phía.

Người này chính là ngoại công của nàng, trấn quốc tướng quân của Đông Tống quốc, Kiếm Tôn La Kinh Thiên.

Không hổ là Kiếm Tôn, vừa nhìn cũng thấy không phải là người thường, càng không giống kiếm vương Quân Vinh Lâm, thực lực kiếm vương tựa như hổ giấy.

Đúng lúc này, La Kinh Thiên đột nhiên mạnh mẽ quay đầu lại nhìn, đôi mắt tràn ngập sắc bén sát khí rét lạnh, làm cho người ta không rét mà run. Sau đó nhìn thấy ánh mắt nhìn trộm kia đến từ khuôn mặt quen thuộc dị thường, hân mới thu hồi khí thế, bởi vì quá mau và kinh ngạc, biểu tình cả khuôn mặt nhất thời trở nên vụn vỡ cổ quái.

“Xi!” Mục Thanh Lê nhin không được bật cười. Này, này không khỏi rất thú vị đi! Vẫy bàn tay nhỏ bé, hướng La Kinh Thiên cười lớn tiếng kêu lên: “Ngoại công –”

La Kinh Thiên dở khóc dở cười, thật vất vả gặp Tiểu Lê Nhi của mình, thế nhưng hình ảnh như vậy, dọa người! Rất dọa người! La Kinh Thiên vốn cho rằng không thấy Mục Thanh Lê ở đây, lại đang ngồi nơi nguy hiểm, tự mình sinh hờn dỗi.

Mục Thanh Lê nhìn của thân ảnh hân dần dần đi xa, bên tai ngoài ý muốn nghe được một đạo thanh âm: “Trở về!”

Đây giống như bí quyết truyền âm của cổ võ. Mục Thanh Lê đứng lên, đối bên cạnh bốn người cười nói: “Ngoại công thật có ý tứ.”

Bốn người nghe xong lời này nhin không được ý cười, nếu như bị tướng quân nghe được thật không biết sẽ làm ra chuyện gì.

“Đi thôi, ngoại công bảo chúng ta đi trở về.” Mục Thanh Lê mỉm cười đi ra ngoài. Có ấn tượng đầu tiên này, nàng cảm thấy ngoại công này thật đúng là không sai, ngoài ý muốn so với Mục Thắng còn có cảm giác thân thiết hơn. Phương diện này chỉ sợ còn có nguyên nhân từ từ hồn băng tinh thần bí kia. Thân thủ sở sở chỗ cánh tay, có chút cảm giác lạnh lạnh.

Về đến phủ, Mục Thanh Lê phát hiện toàn bộ trong phủ bất kệ là hạ nhân hay tỷ nữ đều có vẻ tinh thần sáng láng, cung kính rất nhiều. Đường mama sớm chờ ở cửa, nhìn thấy Mục Thanh Lê đang tiêu sái đến lại vội vàng chạy đến, kéo tay nàng liền sốt ruột nói: “Đại tiểu thư của ta, người lại chạy đi nơi đâu, làm hại mama phải tìm. Đại tướng quân nay đã trở lại, người còn không hảo hảo đi chuẩn bị, trưa ngày mai còn phải cùng tướng quân dùng bữa gặp mặt đây.”

Mục Thanh Lê vỗ vỗ tay nàng làm cho nàng an tĩnh lại, mỉm cười nói: “Mama, ta cũng không phải đi tuyển mỹ nữ, chỉ là gặp ngoại công của mình cần gì phải gây chú ý như vậy? Hơn nữa ta vừa mới ở bên ngoài đã gặp qua ngoại công.”

“Gặp qua? Đại tiểu thư đại sớm đi ra ngoài vì muốn nghênh đón tướng quân.” Đường mama cảm thấy Mục Thanh Lê nói cũng có đạo lý, cao thấp đánh giá nàng một phen, nhin không được tán thưởng nói: “Đại tiểu thư thật xinh đẹp, cho dù không ăn mặc xinh đẹp cũng làm cho người ta thích nhìn, cũng càng ngày càng giống phu nhân, chờ lớn thêm một ít nhất định sẽ trở thành đại mỹ nhân giống phu nhân. Ai, đáng tiếc phu nhân.....”

“Mama, không cần nói, chúng ta vào đi thôi.” Vì ngăn Đường mama lại dong dài, sắc mặt Mục Thanh Lê có chút khổ sở nhảy mắt mấy cái, kéo tay nàng bước đi.

Đường mama trong lòng cả kinh, thiếu chút nữa là đánh miệng mình. Mình đang nói cái gì, sao lại nhắc tới mẫu thân đại tiểu thư, kia không phải làm cho nàng khổ sở sao? Thật sự là già rồi hồ đồ!

Một ngày này đến giữa trưa, một tiếng ho to: “Trấn quốc tướng quân đến”. Âm thanh thông báo xong, trong phủ Bình Khang Hầu tất cả mọi người đi ra nghênh đón.

Mục Thanh Lê nhìn đến Mục Tử Vi đang trong đám người, sắc mặt nàng lúc này có chút tái nhợt, mặc váy màu thủy lam càng có vẻ kiều nhỏ đáng thương. Ở bên cạnh Mục Vân Tâm là một vị phu nhân, mặc la quần màu đỏ nhạt, dùng dây cột tóc, đầu cài bướm sai, tóc đen thả dài trước ngực, to son điểm phấn kỹ càng, cả người phát ra một cỗ tiểu nữ nhân kiều mỹ. Người này chắc hẳn là sinh nương Mục Vân Tâm, Phó Hiểu Yên.

32. Chương 32: Tỷ Thí

Vừa đi tới cửa liền thấy một thân ảnh cao lớn, chỉ đứng mà dương quang toả ra bốn phương, La Kinh Thiên vẫn mặc bố y màu xám lúc sáng nay, sau lưng đeo thanh kiếm kiếm to, từng bước từng bước uy nghi mà tiêu sái tiến đến, ánh mắt quét qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Mục Thắng và Mục Thanh Lê.

Mục Thắng mỉm cười hành lễ nói: “Tham kiến tướng quân.”

Tất cả mọi người không dám có một chút sơ suất, cung kính hành lễ: “Tham kiến tướng quân.” Toàn bộ đều khom người, cũng chỉ có một mình Mục Thanh Lê vẫn đứng nên có vẻ phá lệ bắt mắt.

Ánh mắt La Kinh Thiên vốn còn nghiêm túc khi dừng ở trên người nàng nhất thời trở nên từ ái, còn có thêm vài phần ngạc nhiên và xấu hổ. Hắn nhớ tới một màn lúc sáng kia, chỉ sợ ấn tượng to lớn trong lòng Tiểu Lê Nhi sẽ suy giảm.

Mục Thanh Lê cảm thấy ngoại công này thật sự đáng yêu, vài bước chân chạy đến trước mặt hắn, kéo kéo tay hắn giữa đầu cười nói: “Ngoại công!”

“Ân, ân, ngoan!” Một tiếng ngoại công kêu cũng thật ngọt a. La Kinh Thiên lập tức cười híp mắt, một thân khí thể hùng hực đều tiêu tán không còn một mảnh, hoàn toàn thành hình tượng lão gia tử (ông lão/ngoại) bình thường, thoải mãn giống như đứa nhỏ được ăn mật đường.

Ngẫm lại Tiểu Lê Nhi lúc trước làm sao cười đến sáng sủa đến thế? Còn có thể thân cận với mình, kêu ngoại công còn ngọt như vậy. Tốt, thật sự quá tốt!

La Kinh Thiên một tay vuốt đầu Mục Thanh Lê, một bên đồng ý đối Mục Thắng cao hứng nói: “Ân, không sai, xem ra người mấy ngày nay đem Tiểu Lê Nhi dạy tốt lắm.”

Mục Thắng đỡ khớ đỡ cười. Làm sao là hắn dạy a, là quý nha đầu này chính mình mất trí nhớ liền biến thành như vậy. Bất quá làm cho vị này cao hứng mới là tốt nhất. Theo ý của hắn, Mục Thắng liền cười: “Nhạc phụ nói đùa.”

“Nói đùa? Ta làm sao nói đùa! Ta nói đều là thật sự!” La Kinh Thiên trừng mắt, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc.

“Xi.” Mục Thanh Lê buồn cười, đối với vẻ mặt xấu hổ của Mục Thắng nháy mắt mấy cái. Lão cha, người cũng có một ngày này a.

Mục Thắng trừng mắt lại với nàng một cái.

Mục Thanh Lê bắt lấy tay La Kinh Thiên, giải trừ lúng túng cho Mục Thắng: “Ngoại công, còn đứng làm cái gì a? Hôm nay cha chuẩn bị rất nhiều ăn ngon, chúng ta vào đi thôi?”

“Hảo, hảo, nghe theo Tiểu Lê Nhi, đều nghe theo Tiểu Lê Nhi.” La Kinh Thiên tùy ý nàng kéo đi, ánh mắt đều đã khép lại không kẻ hở.

Vừa dời đi, nhóm người Mục Tử Vi nhất thời buông lỏng cung kính. Nhưng mà thời điểm La Kinh Thiên đi ngang qua Mục Tử Vi cước bộ mạnh mẽ dừng một chút, đôi mắt như mảnh sư bắn nhìn về phía mẫu tử Mục Tử Vi. Nhìn mặt hai người nhất thời trắng bệch, La Kinh Thiên cái mũi hừ ra một hơi, lãnh liệt nói: “Mục Thắng, nữ nhi này, người cũng nên dạy cho tốt vào.”

“Ta hiểu, nhạc phụ.” Mục Thắng Bình tĩnh đáp. Chuyện tình Mục Tử Vi lần này xác thực làm quá mức, nếu nàng không là của nữ nhi hắn, thì thể đã sớm không biết đi nơi nào.

La Kinh Thiên thu hồi ánh mắt, kéo Mục Thanh Lê đi về phía tiền thính.

Mục Thắng nhìn về nhóm người phía này, nói một tiếng: “Giải tán.” Rồi cũng theo La Kinh Thiên đi về tiền đình.

La Kinh Thiên đến phủ dùng cơm, chỉ có Mục Thắng và Mục Thanh Lê có tư cách cùng hấn ngồi cùng bàn.

Mục Tử Vi thân thể lạnh run, là do từng đợt tức giận cùng từng đợt sợ hãi kéo đến thay nhau, lời kéo bàn tay Lam Tú Ngọc cắn răng nói: “Nương.....”

Lam Tú Ngọc sắc mặt cũng không tốt, nhìn lại bộ dáng nữ nhi đang khó chịu, an ủi vỗ về tay nàng, ôn nhu nói: “Không quan hệ, mấy ngày này người ngoan ngoãn chút, đến tĩnh phòng hảo hảo đợi đi, dù thế nào tướng quân cũng sẽ không để ý đến chúng ta.”

“Ta đã biết, nương.” Mục Tử Vi gật gật đầu, miệng đã bị cắn nát.

.....

Ánh nắng chói chang, đã dùng xong ngọc thiện, La Kinh Thiên trực tiếp gọi Mục Thanh Lê đi, Mục Thắng cũng không có ngăn cản, nhìn theo bọn họ đi xong mới bắt đầu làm chuyện của mình.

Đi đến hoa viên phủ Bình Khang Hầu, Mục Thanh Lê thận trọng phát hiện ra La Kinh Thiên vài lần muốn mở miệng nói, lại thôi, bộ dáng ghen ghét thật sự thú vị. Mỉm cười, trong lòng nàng biết rõ hấn muốn nói cái gì, cho nên đi theo hấn đến nơi luyện võ, chủ động mở miệng nói: “Ngoại công, ông muốn nói cùng con về chuyện con khiêu chiến An Vương?”

La Kinh Thiên vốn là đang suy nghĩ mở miệng như thế nào, vừa nghe lời này liền thốt suy nghĩ trong lòng: “Tiểu Lê Nhi, người nếu muốn từ hôn chỉ cần cùng ngoại công nói là được, sao lại chọn phương thức đánh nhau, còn lập ra chuyện đánh cuộc như vậy. Lâm tiểu tử kia cũng dám khi dễ người, ngoại công giúp người đòi lại, chuyện khiêu chiến này cho qua, có chuyện gì ngoại công gánh cho người, tuyệt đối sẽ không để người chịu ủy khuất.”

“Ngoại công!” Mục Thanh Lê cước bộ ngừng lại, quay đầu nhìn thẳng La Kinh Thiên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ngoại công, khiêu chiến này là do con khơi ra, con phải làm được, nếu lúc này thoái nhượng, mới chân chính làm cho con chịu ủy khuất. Nói thế nào, ngoại công cũng chỉ vì lo lắng cho con mà thôi. Nếu con cam đoan nhất định có thể thắng Quân Vinh Lâm, ngoại công sẽ không ngăn cản đúng không?”

La Kinh Thiên không ngờ nàng nói thế nên ngăn ra, cũng hiểu được nàng nói là có đạo lý, gật gật đầu.

Vừa vặn đến nơi luyện võ, Mục Thanh Lê chạy vài bước vào giữa sân, rút ra một thanh kiếm nhắm ngay La Kinh Thiên, ngửa đầu mỉm cười: “Nếu là như thế này, ngoại công, người xuất thực lực của con phẩm kiếm vương cùng con đánh một hồi, nếu con thua, con nghe của người nói, nếu người thua, người sẽ không ngăn cản con thế nào?”

La Kinh Thiên nghe vậy không khỏi dở khóc dở cười, nói như đùa! Cho dù hấn xuất ra thực lực tam phẩm kiếm vương cũng tuyệt đối lợi hại hơn so với tam phẩm kiếm vương bình thường nhiều lắm, Tiểu Lê Nhi sao có thể đối phó được? Vừa chuẩn bị cự tuyệt đã thấy đến khí thế Mục Thanh Lê bỗng biến đổi, nghiêm nghị mà bình tĩnh, làm cho lời nói hấn đến yết hầu phải ngừng lại, trợn to mắt nhìn nàng, tràn ngập không thể tin.

Này..... Đây là..... Tiểu Lê Nhi!?

La Kinh Thiên trong nháy mắt khiếp sợ, hoàn hồn rồi lại mừng như điên. Tiểu Lê Nhi thật không hổ là của cháu gái hấn, khí thế này thế nào không đồng nhất.

“Ha ha ha! Tiểu Lê Nhi, làm cho ngoại công hảo hảo xem người có phải thật sự có chút bản lĩnh.” La Kinh Thiên xuất một chiêu, một thanh kiếm rơi vào trong cửa bàn tay hấn.

Mục Thanh Lê thấy hấn đã nghiêm túc liền nở nụ cười, nghênh diện cười nói: “Ngoại công cũng nên cẩn thận, không thì thua rất thảm.”

Đã sớm biết hai người đi vào nơi này, mọi người đang luyện trong võ trường đều tự giác tránh ra, vừa lúc nghe đến những lời của Mục Thanh Lê, nhất thời cảm thấy không thể tin được. Đối thủ của nàng là trấn

quốc tướng quân, nàng dám nói hấn không cẩn thận, thua rất thảm? Cho dù điên cuồng cũng không thể điên cuồng như nàng.

Mục Thanh Lê híp mắt, không còn kiêu lười nhác bình thường, một đôi con ngươi bình tĩnh như núi cao đầm sâu (thâm sơn hàn đàm), mũi bằng thanh liêm diễm. Dưới chân dùng một chút sức, huơ kiếm hướng La Kinh Thiên đánh tới.

La Kinh Thiên sắc mặt cũng nghiêm lại. Vừa ra tay như có hay không. Chỉ cần theo khí thế là có thể nhìn ra Mục Thanh Lê có bao nhiêu bản lĩnh. Lúc này xem nàng lại đánh tới đây, lại kinh ngạc nói không nên lời. Tiểu Lê Nhi vừa ra tay, cứ nhiên không có một chút sơ hở.

“Xoẹt keng çat –”

Kiểm hai người không ngừng va chạm vào nhau, hiện lên tia lửa, những người tránh xem chung quanh cơ hồ nghĩ đến mình bị hoa mắt.

Đại tiểu thư cùng trấn quốc tướng quân như thế nào giống như càng đánh càng có lực? Hơn nữa đại tiểu thư làm sao có thể không rơi xuống thế hạ phong? Thậm chí thời điểm vừa mới bắt đầu, trấn quốc tướng quân thiếu chút nữa bị thương, hiện tại càng đánh càng làm cho người ta cảm thấy mạo hiểm.

“Ha ha ha, đến đây!” La Kinh Thiên một tiếng gầm nhẹ, lại không buông tha bất kì điểm nào, bất tri bất giác liền cả ‘Thế’ đều phát ra.

Mục Thanh Lê bình tĩnh, tùy theo cách tấn công mà đáp trả lại. Đối thế giới này vũ lực cũng hiểu biết càng nhiều, nơi này cũng không thật sự vô dụng như vậy, biểu hiện ngoại công ngoài kinh nghiệm thì chiêu thức cũng không kém, nhưng thân pháp có kém chút.

“Chát” hai kiếm lại va nhau, Mục Thanh Lê đột nhiên cảm thấy lực đạo trên thân kiếm có chút lớn, dùng sức mạnh khổng lồ chế sức mạnh, trong lúc đó lôi kéo liền hóa giải lực đạo La Kinh Thiên. Thừa dịp La Kinh Thiên ngẩn ra, một kiếm giơ tại ngực hấn.

Bụi bậm bay bay, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, mọi người toàn bộ trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này. Thắng!? Đại tiểu thư thế nhưng..... thế nhưng thắng đại tướng quân!?

“Ấn?” La Kinh Thiên kinh nghi nhìn kiếm của nàng, thu lại kiếm thế của mình.

Thắng bại đã rõ, Mục Thanh Lê đưa tay quăng kiếm nhập vào chỗ để binh khí, nhíu mày hỏi: “Ngoại công, lấy bản lĩnh của ta như vậy, có đủ đánh Quân Vinh Lâm hay không?”

La Kinh Thiên không trả lời câu hỏi của nàng, lợi hại quay người đảo qua chung quanh đang xem, sắc giọng nói: “Chuyện hôm nay, nếu là dám truyền ra.....”

“Xoát” mọi người toàn bộ quỳ trên mặt đất, liên thanh nói: “Chúng ta đều biết.”

La Kinh Thiên thế này mới gạt đầu, từ ái vuốt ve đầu Mục Thanh Lê, cười nói: “Tiểu Lê Nhi có bản lĩnh, cần phải hảo hảo cùng ngoại công nói a.” Tuy nói hấn dùng thực lực không đến ba thành, nhưng có thể đánh thắng thì cũng không thể khinh thường. Lôi tay nhỏ bé của nàng bước đi, đi ngang qua chỗ để binh khí đem kiếm thả vào.

Trong mắt Mục Thanh Lê ôn nhu hiện lên, yêu thương nàng như vậy, người nhà xem an toàn nàng đứng đầu, nàng còn cầu cái gì xa? Gật gật đầu, chiều theo cao hứng của hấn cười nói: “Dạ.”

33. Chương 33: Yến Tiệc [Thượng]

La Kinh Thiên liên tục ba ngày đến ở trong phủ Bình Khang Hầu, thẳng đến khi Đông Tổng quốc chuẩn bị tốt dạ yến, chúc mừng trấn quốc tướng quân về nước, lúc này mới rời phủ Bình Khang Hầu, đến hoàng cung dự yến.

Một nhà Bình Khang Hầu cũng được mời, Mục Thanh Lê để Liên Hạ chuẩn bị giúp một phen, xiêm y mặc vào vừa không tính quá xinh đẹp cũng không quá mộc mạc, rồi mới đi khỏi Lê viện.

Tại cổng chính, nhóm người Mục Tử Vi đã đợi sẵn một bên, các nàng một người là trắc phu nhân, một người là thị thiếp, thân phận thấp kém không thể lên xe trước. Nhất là có mặt La Kinh Thiên ở đây, hẳn có tiếng tính nết cổ quái tàn bạo, nếu không may chộc giận hấn, không biết hấn sẽ làm ra chuyện gì.

Mục Thắng nhìn Mục Thanh Lê tiêu sái đến gần, toàn thân nàng một bộ hoa y hồng nhạt, choàng sa y màu trắng, váy được viền một tầng màu trắng như tuyết càng thêm linh động, trên đầu cài hoa trâm ngọc chất Tuyệt Liên, hai mắt không che giấu ý cười, hai gò má sắc hồng tươi trẻ, cảm giác như đóa hoa mềm mại đáng yêu, cả người như con bướm theo gió bay, lại thanh linh như tuyết đầu mùa.

Không tỳ vết, không tỳ vết.....

Mục Thắng ánh mắt mê ly, xuyên thấu qua Mục Thanh Lê mà thấy một người khác, cho đến khi nàng đến gần mới giật mình hoàn hồn, ảm đạm thất thần. Nữ nhi xác thực trưởng thành, cùng mẫu thân nàng cũng càng thêm giống nhau, phong thái tự sắc không có tỳ vết như lúc trước vậy.

“Cha, ngoại công. Hai người thật sớm ah.” Mục Thanh Lê đến gần bọn họ, mới phát giác nàng mới là người đến trễ nhất, thề lưỡi, cười nịnh nọt.

Mục Thắng thu lại tưởng niệm trong lòng, trừng mắt nhìn nàng, “Người cũng biết?”

Mục Thanh Lê cười cười, chỉ làm như không có nghe thấy. Ngược lại đáng thương hề hề nhìn về phía La Kinh Thiên.

La Kinh Thiên chỉ từ ái “Ha ha” cười ra tiếng, trấn an sờ sờ mái tóc của nàng, phản đối răn dạy Mục Thắng: “Là chúng ta đến quá sớm, Tiểu Lê Nhi có sai cái gì? Còn làm thành bộ dáng đó, nếu dọa nàng, ta hỏi tội người!”

“.....” Mục Thắng đương nhiên sẽ không phản đối La Kinh Thiên, đối với răn dạy này cũng không thật sự để trong lòng. Thở dài: “Nhạc phụ, không thể quá nuông chiều nàng. Bằng không càng không biết tốt xấu.”

La Kinh Thiên hừ cười, quét phía sau đoàn người Mục Tử Vi, âm thanh lạnh lùng nói: “Tính tình Tiểu Lê Nhi ta không biết sao? Có nuông chiều cũng tự có chừng mực.”

Nhóm người Mục Tử Vi cảm giác cái liếc mắt kia đầy uy hiếp, thân thể phát lạnh run, ngôn ngữ càng thêm vâng vâng dạ dạ. Mục Tử Vi ngón tay giấu ở trong tay áo đã bấm sâu vào lòng bàn tay, đan điền (vùng dưới rốn) có một cổ ghen tị từ từ trỗi dậy. Trước đây trấn quốc tướng quân sẽ không quản nhiều việc thế này, như thế nào lần trở về này nhiều lần lặp đi lặp lại cảnh cáo đối với các nàng? Nhất định là tiểu tiện nhân kia ở một bên châm ngòi thổi gió!

Cắn chặt khớp hàm, Mục Tử Vi mặt cũng đỏ lên. Dựa vào cái gì tiểu tiện nhân so với nàng tốt hơn? Có cha yêu thương, có ngoại công là trấn quốc tướng quân, còn muốn ai làm phu quân thì chính là người đó, dựa vào cái gì a?!

Mục Thanh Lê nhìn thấy hai người lại bắt đầu vì mình cãi nhau, nhắc nhở nói: “Ngoại công, cha, nếu còn không đi, sẽ đến muộn.”

“Đi.” La Kinh Thiên kéo tay Mục Thanh Lê, không đợi Mục Thắng lên tiếng, nhìn hấn một cái, “Tiểu Lê Nhi cùng ta ngồi một xe, các người tự quản chính mình.” Trên tay vừa đưa, đã đem Mục Thanh Lê vào trong xe ngựa trước mặt, rồi theo đi vào.

Mục Thắng bắt đắc dĩ thở dài một hơi, cũng không nhiều lời. La Kinh Thiên ngày thường tuy rằng nhìn như cổ quái đại trí giả

ngu, thực tế thông minh, nếu hấn làm như vậy, tự nhiên sẽ không để cho Lê Nhi có việc. Đứng dậy lên một xe khác, xa phu quất roi chạy đi.

Theo xe ngựa La Kinh Thiên cùng Mục Thắng đi phía trước, đám người Mục Tử Vi mới đều tự lên xe ngựa phía sau.

“Nương, hôm nay tuy nói là lão gia kia..... yển tiệc chúc mừng trấn quốc tướng quân. Nhưng mà Tấn vương khẳng định sẽ ở đây, ta đã biết sự tình yển hội lúc đó sẽ có biểu diễn, ta khi đó nếu là đi lên.....” Mục Tử Vi

ngồi xuống lên xe ngựa, nhin không được hướng bên người Lam Tú Ngọc đề nghị, cắn cắn môi xinh, dùng mép thêm khăn lau vết cào trong lòng bàn tay.

Lam Tú Ngọc nhú mi, sắc mặt phiền chán nhìn vết thương trong lòng bàn tay nàng, đau lòng không ít, nghiêm khắc nói: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, cần kìm nén! Người xem người, nay không chỉ giận, còn làm chính mình bị thương.” Nhìn thấy thần sắc Mục Tử Vi ủy khuất, giọng nói của nàng dừng một chút, chậm lại một ít: “Vi Nhi, nương là muốn tốt cho người! Về phần người vừa nói, bây giờ không cho phép, nếu thời cơ đến, đương nhiên là tốt. Nếu không có cơ hội cũng không thể sót ruột biểu hiện, bằng không hoàn toàn ngược lại. Đến lúc đó nương cũng sẽ không nhiều lời, sai lầm sẽ không tốt lắm. Nhớ rõ rồi chứ?”

“Vâng, Vi Nhi hiểu được.” Mục Tử Vi nhu thuận gật đầu, trong ánh mắt không ngừng lóe ra tia sắc lạnh ghen ghét. Mục Thanh Lê, đừng tưởng rằng người thắng, còn rất sớm! Ta sẽ không thua, trước kia sẽ không, hiện tại càng sẽ không!

Vạn vật yên tĩnh, ánh trăng mê ly.

Xe ngựa Trấn quốc tướng quân được Hoàng Thượng ban đặc quyền, có thể trực tiếp chạy thẳng vào cửa cung. Thẳng đến trước cửa Khánh Sinh Cung nơi bày yến mới dừng lại. “Kéo kẹt kéo kẹt” âm thanh bánh xe, cùng xa phu một đạo “Hu –” tiếng ngựa hạ xuống, mọi người bên ngoài yến hội tự giác quay đầu nhìn lại, thấy trên mã xa khắc dấu hiệu một thanh đại kiếm liền biết đây là xe ngựa của trấn quốc tướng quân, vốn âm thanh đang nói chuyện với nhau cũng nhỏ lại, chậm rãi mở đường.

“Trấn quốc tướng quân đến!” Cung nhân giúp đỡ xa phu ổn định ngựa, một bên người trông cửa cung cũng lớn tiếng thông truyền đến.

Màn xe xóc lên, đi ra không phải La Kinh Thiên cao lớn uy mãnh như cảm nhận trong lòng mọi người, mà là nữ tử xinh xắn lạnh lợi. Dưới ánh trăng là gương mặt tố lệ, trong suốt thanh mỹ, động tác linh mẫn xuống xe ngựa, mọi người nhìn thấy đều sửng sốt, thiên hạ xinh đẹp đáng yêu này là ai?

“Tiểu Lê Nhi, sót ruột cái gì?” Tiếng cười mang theo từ ái từ trong xe ngựa truyền ra, La Kinh Thiên cũng xuống đến, dặt tay nhỏ bé Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê không phản kháng, theo ý của hấn cùng hấn đi. Phía sau, tự tại cùng ngoại công đi, chuyện phiền toái cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Tiểu Lê Nhi? Hóa ra là trưởng nữ Bình Khang Hầu Mục Thanh Lê? Một ít quyền quý thị thiếp, tiểu thiếp, các phu nhân cùng các lão gia trở mắt nhìn nữ tử nhu thuận đi theo bên người La Kinh Thiên, nhất thời kinh ngạc không thôi. Bình thường ở trong phủ cũng nghe bọn nhỏ nói qua việc này, bọn họ còn vẫn chưa tin thật, lúc này mới thật sự là mắt thấy vì thật tai nghe thật hư, người sáng suốt liếc mắt một cái đều nhìn ra được nàng ta bất đồng.

Người hai bên tránh ra, La Kinh Thiên nắm Mục Thanh Lê trực tiếp đi vào bên trong cung điện. Cung điện to lớn có thể chứa ngàn người, trung tâm mới là địa phương người chân chính quyền quý tọa lạc, ngồi vị trí cao nhất đúng là hoàng đế Đông Tống quốc Quân Vô Cung. Bên cạnh là hoàng hậu Yến Hàm Yên. Hai bên phía dưới đó là các vị Vương gia, Thừa tướng Yến Cẩn. Đối diện hấn là tháp kỷ (ghế dài), chính là vị trí La Kinh Thiên.

La Kinh Thiên không chút khách khí ngồi xuống, làm cho Mục Thanh Lê ngồi ở bên cạnh mình, âm thanh không lớn không nhỏ nói: “Tiểu Lê Nhi, theo ngoại công cùng nhau ngồi.” Tháp kỷ không nhỏ, cũng đủ hai người ngồi cùng cũng không cần chen chúc.

Mục Thanh Lê trong lòng biết hấn là cố ý làm cho những người chung quanh xem, trong lòng vừa buồn cười lại vừa thấy ấm áp. Xem ra sự kiện thuyền hoa kia tuy rằng ngày thường ngoại công không nói gì thêm, nhưng vẫn ghi nhớ trong lòng, như bây giờ làm cũng là để hoàng gia biết hấn có để ý. Tuy rằng như vậy có chút phiền phức, nhưng là ngoại công nếu dám làm như vậy, liền tự nhiên là hấn có phần nắm chắc.

Mục Thanh Lê đối La Kinh Thiên nháy mắt mấy cái, nhu thuận gật gật đầu, tư thái không ti tiện không lên tiếng đều làm những người có tâm nhân để vào trong mắt, lại là một phen ý tưởng.

“Ha ha, Tiểu Lê Nhi còn nhớ rõ hoàng bá bá?”

Mục Thanh Lê ngẩng đầu nhìn về Quân Vô Cung phía trước. Hắn hơn bốn mươi tuổi, khóe mắt có thể thấy được chút ít nếp nhăn, lại không giảm đi sự anh tuấn, dấu vết năm tháng chẳng những không có làm cho hắn kém cỏi, trái lại cho hắn thêm một ít thành thực ổn trọng mà người trẻ tuổi không có. Lúc này sắc mặt hắn nho nhã ôn hòa, hoàn toàn là bộ dáng từ ái của trưởng bối.

Hoàng bá bá? Xưng hô cũng thật thân thiết, há lại có thể tùy tiện kêu?

Mục Thanh Lê đơn thuần vô hại cười rộ lên: “Lê Nhi đương nhiên nhớ rõ, hoàng bá bá vẫn anh tuấn tiêu sái như vậy, ngọc thụ lâm phong, phong thần tuấn lãng! Lê Nhi làm sao có thể quên?”

Quân Vô Cung ngẩn ra, La Kinh Thiên trợn mắt há hốc mồm, trong cung những tiếng nói cười bỗng dừng hẳn, lặng ngắt như tờ.

Trả Lời Với Trích Dẫn

34. Chương 34: Yên Tiệc[Trung]

“Khụ.” Hoàng hậu lúc này mới ho nhẹ một tiếng, trong cung điện có vẻ yên tĩnh nên âm thanh dị thường càng trở nên rõ ràng. Lại đoan trang mỉm cười nhìn Mục Thanh Lê, trong giọng nói tràn đầy sự yêu mến: “Ha ha, nha đầu Lê Nhi càng ngày càng làm người ta yêu thích.”

Quân Vô Cung có chút đăm chiêu đánh giá Mục Thanh Lê, “Ha ha” cười, đồng ý nói: “Hoàng hậu nói phải. Nha đầu Lê Nhi chuyên làm người khác yêu thích thôi! Các vị công chúa của trẫm cũng không sánh bằng.”

Lời này tưởng như vô tâm, lại làm cho vài vị công chúa được sủng ái trong cung ai ai cũng nhìn về phía Mục Thanh Lê, trong ánh mắt hàm chứa không phục cùng cố kỵ.

Mục Thanh Lê cũng không biết những lời đó của Quân Vô Cung là cố ý hay vô tình, nhưng chán chán phiền toái sẽ lại tới nữa.

Hoàng hậu cười nói: “Lê Nhi sau này nếu có rảnh rỗi, nhưng đừng quên đến xem bốn cung một chút, cùng bốn cung giải sầu cũng tốt.”

Lời này vừa ra, nghe như thế nào cũng như hoàng gia phải xem mặt mũi nàng rồi mới làm việc, đây còn không là đại tội! Mục Thanh Lê trước kia có phải vào thời điểm thế này nàng ta cũng không biết, nhưng Mục Thanh Lê lúc này là nàng, đương nhiên không thể làm ình mơ hồ mà bị lừa vào trông được.

Mục Thanh Lê mở to đôi mắt vô tội, hướng Yên Hàm Yên ngu ngốc nói: “Hoàng hậu nương nương nếu muốn gặp Lê Nhi chỉ cần cho người truyền một tiếng không phải là có thể sao? Vì sao còn muốn hỏi Lê Nhi có rảnh rỗi không? Lê Nhi cũng không biết khi nào thì hoàng hậu nương nương rảnh rỗi, nếu như không có ai truyền lời, Lê Nhi cũng không thể tùy tiện vào hoàng cung a.”

Ngốc thật hay ngốc giả, mỗi người đều cảm thấy bất đồng. Quân Vô Cung ôn hòa: “Nói như vậy, cũng là hoàng bá bá không tốt. Trẫm liền cấp Tiểu Lê Nhi một cái lệnh bài tự do xuất nhập cung, về sau có thể tùy thời tiến cung cùng hoàng hậu hàn huyên.”

“Như thế rất tốt, nô tì liền thay Lê Nhi tạ ơn Hoàng Thượng.” Mục Thanh Lê còn chưa mở miệng, hoàng hậu đã đem chuyện này ấn định rồi.

Mục Thanh Lê cũng không có ý định nhiều lời. Nói cái gì cũng đều bị các người tự biên tự diễn, ta còn cần nói cái gì? Nắm khối điểm tâm trên bàn đưa lên miệng cắn, chợt thấy cách đó không xa là Tấn vương Quân Vinh Sanh.

Hắn hôm nay mặc một bộ áo choàng đơn giản màu lam, tu hữu tường vân ((.) “tu” là mang trang sức, “tường vân” là mây lành => chắc là anh ấy mang một loại trang sức tên là tường vân, ||| ta choáng), dùng dây buộc tóc, còn lại một nửa tùy ý sau đầu, tóc đen càng thấy da thịt thêm trắng nõn như tuyết, con

người nhạt màu sâu kín đang ti li gọn sóng. Không biết là đã sớm vẫn đang nhìn nàng, vừa vặn nàng cũng quay đầu lại nhìn, đối với ánh mắt nàng chỉ dương khóe môi mỉm cười, ôn thú (ôn nhu + thú vị) nho nhã.

Ngay sau đó, hắn liền thu lại tầm mắt, không để ý nhiều.

Đúng lúc này, một tiếng thông báo “Bình Khang Hầu đến” vang lên, từ cửa bước vào là thân ảnh Mục Thắng, hắn tất cung tất kính (lễ độ cung kính) tiêu sái tiến vào, theo dẫn dắt cung nữ mà ngồi vào trên nhuyễn tháp, cũng không có tìm bóng dáng Mục Thanh Lê hoặc là La Kinh Thiên.

Quân Vô Cung đột nhiên “Ba ba” hai tiếng vỗ tay, mỹ nữ vũ cơ trên đài hoa sen liền trung tâm lui ra, một thân ảnh thâm tử (tím đậm) cao ráo đi lên. Hắn đứng đến chỗ họa bố liên hoa (theo ta là chỗ sàn nhà có vẽ hoa sen, nếu các nàng hay đi chùa thì trong đại điện một số ngôi chùa cũng có các họa tiết ngay chỗ chánh điện, cũng gần gần ý thế này – thỉnh các nàng cứ phát huy trí tưởng tượng như trong phim kiếm hiệp á) thì dừng lại, vừa vặn ngay chính giữa, làm cho tất cả mọi người đều thấy rõ. Hắn quần áo đoan chính, sắc mặt có vẻ tái nhợt, mày kiếm nhíu lại, hai tròng mắt ẩn ẩn vài điểm chạt vật, mím bạc môi trở nên trắng, giống như cổ nén cảm xúc thật lớn.

Quân Vô Cung nhìn về phía Mục Thanh Lê, vẻ mặt ôn hoà nói: “Tiểu Lê Nhi, sự tình An Vương làm trăm đã biết. Người chịu ủy khuất, trăm cũng sẽ cho người đòi lại. An Vương đã bị trăm đóng cửa răn dạy một phen, nay liền tùy người xử lý.” Quay đầu nhìn về phía Quân Vinh Lâm, một tiếng giận dữ: “Còn không mau xin lỗi Tiểu Lê Nhi?!”

Quân Vinh Lâm cả người cứng ngắc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn chăm chú Mục Thanh Lê, mày không khỏi hợp thành núi cao, trầm mặc một hồi lâu. Dưới cái nhìn nghiêm khắc của Quân Vô Cung, một chữ một chữ, từng chữ đều như nặn từ kẽ răng: “Là bốn vương sai lầm rồi, — thỉnh — Lê — Nhi — không — cần — trách — phạt!”

Mục Thanh Lê không hề chớp mắt nhìn thẳng hắn, khóe miệng gợi lên, không chút nào che giấu chính mình tỏ vẻ khinh thường khinh bỉ. Vô dụng, thật sự là vô dụng! Hoàn toàn bị đùa giỡn xoay quanh, còn cố tình đem cừu hận đổ hết lên người nàng. Nam nhân không năng lực đi chịu tội trước nữ nhân thì trên người lại càng uất ức vô dụng.

Quân Vinh Lâm sóng mắt run lên, cước bộ thật mạnh tiến lên trước một bước lại dừng lại, đại chưởng nắm chặt thành quyền.

Quân Vô Cung đánh giá biểu tình Mục Thanh Lê, không nhanh không chậm cười nói: “Tiểu Lê Nhi, An Vương xin lỗi người, vẫn còn tức giận sao? Nếu còn tức giận thì người cứ nói, trăm giúp người trừng trị.”

La Kinh Thiên nhíu mày, ánh mắt lạnh thấu xương. Mục Thắng hô hấp cũng chậm lại một nhịp. Nếu Mục Thanh Lê thật sự vì muốn hết giận mà nói quá lời, trước mặt toàn bộ đại thần quyền quý làm cho An Vương mất mặt, thì chẳng phải là làm mất thể diện hoàng gia. Quân Vô Cung cố tình hết lần này đến lần khác giết giây muốn nàng làm như vậy. Trong đó không cần nói cũng biết là đã có tính kế.

La Kinh Thiên “Hừ” một tiếng, cái mũi hất ra một hơi, vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay nhỏ bé Mục Thanh Lê một chút. Ý tứ trấn an dễ dàng hiểu được. Ánh mắt lạnh lẽo quét trên mặt mọi người trong cung, cuối cùng dừng hẳn trên người Quân Vinh Lâm, sắc giọng nói: “Tiểu Lê Nhi, nếu Hoàng Thượng cho người nói người cứ nói. Lâm tiểu tử gây chuyện không nhỏ, lần này phạm sai lầm lớn! Người nếu không trách phạt, ngoại công cũng muốn cho người một cái công đạo!” Sợ cái gì!? Nếu dám đả thương Tiểu Lê Nhi nhà hắn, cho dù là thể diện hoàng gia, hắn cũng muốn hung hăng mà đánh, cấp cho Tiểu Lê Nhi một cái công đạo.

Trong đại điện bất tri bất giác an tĩnh lại, Quân Vô Cung mỉm cười nói: “Trần quốc tướng quân nói phải, việc này cũng là trăm quản giáo không nghiêm. Tiểu Lê Nhi cứ việc nói ra.” Tay nắm chén rượu đã siết đến mức trắng bệch.

Mục Thanh Lê bất động thanh sắc cười yếu ớt, không nhìn tầm mắt Quân Vinh Lâm như muốn nuốt nàng vào bụng, thanh âm trong suốt vang vọng khắp trong cung điện tĩnh lặng: “Hoàng Thượng, ngoại công, đây là chuyện tình hai người ta cùng An Vương, muốn hết giận cũng nên do ta tự mình làm, các người không liên quan, làm thế thật giống như là ta cố tình gây sự, ý thế hiếp người.” Đảo mắt hướng Quân Vinh Lâm cười, không mặn không nhạt nói: “An Vương, người cũng không cần cùng ta nhận lỗi, việc này ta không để

yên, ta không độ lượng, một tiếng xin lỗi là vô dụng. Còn có, hai chữ Lê Nhi này cũng không phải để người kêu, nghe thật buồn nôn.”

“Người!” Quân Vinh Lâm nổi trận lôi đình, ngược lại so với lời vừa nghe xong càng muốn xử lý nàng cho hả giận.

“An Vương! Chớ có vô lễ.” Quân Vô Cung quát lớn kiềm chế hấn, lại quay đầu ôn hòa hướng Mục Thanh Lê mỉm cười nói: “Ân ~ ý tứ Tiểu Lê Nhi, là muốn làm thế nào?”

Mục Thanh Lê nói: “Hoàng Thượng hẳn là biết ta cùng An Vương đã lập chiến ước! Dựa theo quy củ trước đây, thắng có thể hướng Hoàng Thượng đưa yêu cầu.” Sắc mặt nghiêm chỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập trang nghiêm, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta cùng An Vương lấy Kiếm Thần tuyên thệ, lập chiến ước, An Vương vũ nhục ta, ta sẽ dùng hai tay mình đòi lại, nếu Hoàng Thượng cảm thấy hôn sự hoàng gia không thể bởi vì chiến ước giữa hai người chúng ta nói giải là giải, như vậy nếu ta thắng được, hướng Hoàng Thượng đưa ra yêu cầu này, Hoàng Thượng sẽ không phản đối chứ?”

Nhỏ nhỏ nữ tử, tiếng nói trong suốt quanh quẩn trong đại điện, nói được lời đại nghĩa. Quân Vô Cung tìm không ra lý do cự tuyệt, nàng nói đều là tình hình thực tế. Trong mắt biến mất cân nhắc, mỉm cười nói: “Nếu Tiểu Lê Nhi muốn làm như vậy, trẫm không đáp ứng cũng không được. An Vương, còn không cảm tạ Tiểu Lê Nhi?”

Quân Vinh Lâm vẻ mặt có chút giật mình, nhìn chằm chằm khuôn mặt Mục Thanh Lê, tim đập loạn vài cái. Tầm mắt bối rối bỏ qua một bên, cau mày buồn bực, trong miệng từng chữ đều cắn răng: “Cảm tạ!” Được thần sắc Quân Vô Cung cho phép, trẫm mặc trở lại chỗ ngồi trên nhụyễn tháp. Trong đầu đều là bộ dáng phong thái mới này của nàng, hẳn chưa từng thấy nàng như vậy.

Ghê tởm quần quít lấy mình để hao sắc mà thôi, có cái gì tốt mà nghĩ! Quân Vinh Lâm mày càng nhăn chặt, cố gắng ngửa đầu rót rượu, rất nhanh toàn mặt đều đỏ, trong cổ họng nồng đậm hỏa lạt (cay nóng) khó chịu.

“Khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ — ngô!” Quân Vinh Lâm che miệng, vài tiếng ho khan này vang trong đại điện im lặng thực rõ ràng. Nhìn thấy đủ loại ánh mắt đám người chung quanh. Quân Vinh Lâm vọt người đứng lên, một mình đi ra ngoài.

Náo nhiệt đi qua rất nhanh, qua vài tuần rượu đã khôi phục nhiệt độ vốn có.

35. Chương 35: Yên Tiệc [hạ]

“Tiểu Lê Nhi nói không sai, rất có khí thế.” La Kinh Thiên trong lòng vừa cao hứng vừa cảm khái. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn Mục Thanh Lê, một đôi mắt dạt dào ý cười xinh đẹp giống như nương nàng. Sờ sờ đầu của nàng, đè thấp âm thanh nhẹ giọng thở dài: “Người quý nha đầu này rất cuộc có hiểu hay không.” Thất khiếu linh lung tâm* được thiên hạ, đáng tiếc rất đơn thuần thiện lương. Hiểu được này thế gian lá mặt lá trái**, lại không thêm thêm đếm xỉa đến.

Mục Thanh Lê nhìn ánh mắt hấn mê ly, đoán rằng hẳn có thể là xuyên thấu qua nàng nghĩ tới những người khác, cũng không nói gì, cầm lấy chén rượu trước mặt đưa lên miệng thưởng (thưởng thức, chắc mới người nghĩ xiu) một ngụm.

“Ba” Một chương chụp cái đầu nhỏ của nàng, La Kinh Thiên đã khôi phục thái độ bình thường, bắt lấy chén rượu trong tay, trừng mắt nói: “Còn tuổi nhỏ, uống rượu cái gì!”

Mục Thanh Lê nhất thời cảm giác da đầu ngứa ngứa, lại cùng hấn trừng mắt nhìn nhau, nói cứ như là đúng rồi: “Không phải ngoại công luôn nói ‘Luôn theo ý người, có khí thế của ta’ sao? Ta là tôn nữ (cháu gái) ngoại công, phải có phong thái ngoại công! Ăn thịt há to mồm ăn, uống rượu mở to mồm uống, ngoại công

chẳng lẽ không thích?” Nhìn bộ dáng La Kinh Thiên trợn mắt há hốc mồm, nhin không được phá ra cười “Xi”, cuối cùng một tiếng đã muốn hoàn toàn là dí dỏm khẩu khí: “Không đúng sao?”

“Quý nha đầu! Quý nha đầu!” La Kinh Thiên đánh cũng không được, mắng cũng không xong, bắt đắc dĩ cười.

Mục Thanh Lê thân thủ đoạt lại chén rượu của hắn, cùng chạm với hắn, vẻ mặt chính khí: “Lê Nhi kính ngoại công một ly, ngoại công uy vũ!” Không đợi hắn đáp lại, đã ngửa đầu uống sạch.

La Kinh Thiên muốn ngăn cũng không ngăn được, lắc đầu cười, “Hảo! Có Tiểu Lê Nhi một câu này, ngoại công uống!” Lòng tràn đầy vui mừng uống cạn chén rượu này.

Lúc này, những người khác cũng tiến đến kính rượu. Mục Thanh Lê ngây người một hồi liền cảm thấy không thú vị, đột nhiên một bàn tay trắng nõn nhỏ bé tiến vào, giật giật góc áo nàng. Bên tai còn có tiếng nói nho nhỏ trong trẻo cô gái: “Thanh Lê tỷ tỷ, Thanh Lê tỷ tỷ!”

Mục Thanh Lê quay đầu nhìn lại, một thân ảnh nho nhỏ ngồi xổm một bên, khi nhìn thấy Mục Thanh Lê thấy được mình, liền vui vẻ nở nụ cười. Nữ hài (bé gái) thoạt nhìn cũng mười một mười hai tuổi, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn, mắt hạnh xinh đẹp cùng cái mũi nhỏ, mặc váy màu xanh nhạt, trông như một cái cây vừa đón mưa xong lại hứng nắng, đáng yêu rục rịch vô cùng.

Nàng ta nghĩ không ai nhìn thấy nàng ta đang lén lút, trên thực tế những động tác của nàng ta đều bị mọi người trong này thấy rõ.

Quân Vô Cung thanh âm lúc này truyền xuống: “Tiểu Lê Nhi cũng đi chơi đi, Tấn vương, mang muội muội người cùng đi chơi.”

Quân Vinh Sanh chậm rãi đứng lên, gật đầu đầu. Tao nhả đi đến bên người nữ hài tử cùng Mục Thanh Lê, khẽ cười nói: “Cửu công chúa, người kéo như vậy, sẽ làm xiêm y Mục đại tiểu thư hư mất.”

Tiểu cô nương, cũng chính là cửu công chúa Quân Phi Vũ vừa nghe lời này liền sợ tới mức vội vàng thu lại tay nhỏ bé, mặt đỏ lên, liên tục lắc đầu: “Ta, ta không phải cố ý, ta chỉ là muốn cùng Thanh Lê tỷ tỷ chơi đùa thôi.”

Quân Vinh Sanh sờ sờ đầu nàng để trấn an, nghiêng mắt ôn nhuận nhìn về phía Mục Thanh Lê, mỉm cười mời: “Bên ngoài ánh trăng rất đẹp, Mục đại tiểu thư có thể nguyện ý cùng ta đi ra ngoài ngắm?” Tay áo bị kéo kéo, thấy thần sắc Quân Phi Vũ cầu xin chờ đợi, giọng cũng trở nên thân cận: “Cửu công chúa cũng rất muốn đi chơi cùng Mục đại tiểu thư.”

Mục Thanh Lê vui vẻ đáp ứng. Đứng dậy cùng hắn đi ra ngoài.

Bên ngoài phần lớn đều là con của các thị thiếp, ruột thịt cũng có, chỉ là so với trong đại điện thì ít hơn, phần lớn tuổi tác xấp xỉ nhau.

Trong cung điện tuy rằng cũng có khối băng lạnh***, nhưng không thể so với bên ngoài. Mục Thanh Lê tinh thần sảng khoái mỉm cười, nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy ý cười bên môi Quân Vinh Sanh, tươi cười kia rõ ràng lộ ra thông tin ‘Sớm biết sẽ như thế này mà’.

(Chỗ này ta muốn chú thích thêm một xú: Vì diễn tiến thời gian trong truyện đang là mùa hè => nóng => để băng giống quạt hơi nước thời hiện đại ^^)

Mục Thanh Lê ngăn ra, sau đó cười cười. Khó trách hắn bằng hữu nhiều như vậy, tình tế hiếu lòng người thực làm cho người ta thích.

Quân Vinh Sanh thẳng thắn nói: “Hôm nay không khí khô nóng, cũng may ban đêm còn chút ít gió mát. Mục đại tiểu thư cảm thấy thế nào?” Đồng tử nhợt nhạt mà bốn cột khẽ chuyển động một chút, tựa như hổ phách lóng lánh thấu triệt u quang, “Mục đại tiểu thư có hứng thú cùng đi hưởng gió không?”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn!” Quân Phi Vũ sốt ruột kêu to.

“Hảo.” Mục Thanh Lê vốn tưởng đi một mình, bất quá có hắn dẫn đường cũng miễn đi loạn.

Trăng thanh gió mát, bóng đêm từ từ tràn về.

Quân Vinh Sanh nhìn nữ tử bên người, bất quá vừa mới đến tuổi cập kê, thiếu nữ mười bốn tuổi hãy còn non nớt, váy màu hồng nhạt trên thân thể nàng càng thêm mềm mại. Khuôn mặt trắng nõn dưới ánh trăng như càng thêm phát sáng, tựa như hoa quỳnh đêm đang nở trên sông. Phù dung sớm nở tối tàn, Tao nhả không gì so sánh nổi.

Trước đây chưa bao giờ cảm thấy nàng xinh đẹp như vậy, đôi đồng tử kia mỗi khi nhìn qua đều giống như có thể thấu triệt lòng người, trong sáng bằng thanh, muốn nói mà thôi. Nếu lớn lên một ít, mê hoặc bao nhiêu con người?

Mục Thanh Lê bị hấn nhìn có chút lâu cũng cảm thấy mạo danh kỳ diệu, quay đầu nhìn lại, liền thấy đồng tử hấn trong sâu thẳm có tia sáng, trên da thịt tuyết trắng, làm cho người ta hăm sâu vào, không thể giấy dũa. Mục Thanh Lê ngẩn ra, giật mình. Hấn suy nghĩ cái gì?

Quân Vinh Sanh cũng nhận thấy chính mình thất thố, giấu đi thần thái đáy mắt, ra vẻ tự nhiên tùy ý, mỉm cười mở miệng muốn nói, nhưng đột nhiên truyền vào lỗ tai là âm thanh làm cho hấn ngừng lại.

“Ngô..... Ngô, Lâm ca..... Ca ca, chậm một chút.....”

“Loạt xoạt” âm thanh vật liệu may mặc ma sát cùng mặt cỏ truyền đến.

Mục Thanh Lê cước bộ dừng lại, khoe miệng nổi lên một chút châm chọc. Mục Tử Vi, Quân Vinh Lâm, này hai người thật đúng là không biết trời cao đất dày, dám trong này yêu đương vụng trộm? Còn lại để mình chứng kiến được, thật là oan gia ngõ hẹp?

Quân Vinh Sanh thân thể cũng bất động, nhìn nàng một cái.

Quân Phi Vũ không rõ vì sao đột nhiên ngừng, bên tai cũng nghe một ít mơ mơ màng màng âm thanh, không khỏi kêu lên: “Tần vương ca ca, kia..... Ngô!” Một bàn tay che miệng nàng, Quân Vinh Sanh thấp giọng nói: “Cửu công chúa, xuyt.”

Quân Phi Vũ mở to hai mắt nhìn, sắc thái bên trong đều là ngạc nhiên kinh hãi, kéo tay Quân Vinh Sanh xuống, lại lắc lư đứng lên, dè dặt âm thanh vui vẻ kêu: “Tần vương ca ca, ta muốn xem, ta muốn xem.”

Quân Vinh Sanh nhìn về phía Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê tay thả tùy ý, trong mắt hiện lên giảo hoạt: “Đương nhiên muốn xem.” Nếu bọn họ dám yêu đương vụng trộm, như vậy nên thừa nhận tất có hậu quả này. Cơ hội đưa đến trước mắt, nàng không thể buông tha.

Quân Vinh Sanh sóng mắt nhẹ nhàng lan ra, vỗ vỗ đầu Quân Phi Vũ, hứng thú dạt dào ôm nàng mà cước bộ không tiếng động tiêu sái đến ẩn nấp một địa phương, đẩy bụi cỏ ra, lập tức nhìn thấy cảnh sắc phóng đăng bên trong.

Trên cỏ, Quân Vinh Lâm giống như phát cuồng ôm hôn Mục Tử Vi, quần áo trên người Mục Tử Vi đều bị xé nát, thần sắc vừa khoái hoạt lại có lo lắng. “Tê kéo” Một tiếng, xiêm y trước ngực nàng bị xé rách, lộ ra cái yếm có hoa văn hoa sen. Quân Vinh Lâm mắt đỏ lên, thân thủ đem cái yếm kéo lên, một tay cầm mềm mại trước ngực, cắn một cái.

“A ~” Mục Tử Vi kêu sợ hãi một tiếng.

“.....” A! Quân Phi Vũ mặt đỏ lên, thiếu chút nữa kêu đi ra, miệng lại bị Quân Vinh Sanh bịt kín.

“Lâm ca, ca, không cần ~ người làm sao vậy? Chậm một chút, Vi Nhi, a, Vi Nhi đau ~” Mục Tử Vi cắn môi, thân thủ đẩy đẩy ngực Quân Vinh Lâm, trong ánh mắt tràn ngập thượng kinh hoảng. Này..... Đây là làm sao vậy? Lâm ca ca không phải vẫn thực thương tiếc nàng sao? Chỉ cần nàng muốn ngừng, hấn nhất định sẽ ngừng! Vì sao hôm nay cố tình như vậy? Nơi này, nơi này nếu như bị phát hiện!

Không được!

Mục Tử Vi không dám tưởng, tay đẩy Quân Vinh Lâm thủ cũng dùng sức một chút, âm thanh nhu thuận: “Lâm ca ca, Vi Nhi, Vi Nhi sớm muộn gì đều của người. Người không nên gấp gáp a!” Cảm giác được Quân Vinh Lâm động tác chậm lại một ít, nàng không ngừng cố gắng: “Lâm ca ca, người cùng đại tỷ tỷ hôn ước còn chưa có giải, Vi Nhi, Vi Nhi thật sự..... A! Lâm ca ca, người làm cái gì!?”

“Rẹt” xé quần của nàng, Quân Vinh Lâm mắt đỏ ngầu khẽ ngẩng đầu, khàn khàn gầm nhẹ: “Không cần nhắc tới nàng.”

Mục Tử Vi hoảng sợ, vội vàng thét chói tai: “Vi Nhi không nói, không đề cập tới, Lâm ca ca, người, người không cần! Vi Nhi nếu không còn thân xử nữ, như vậy.....”

Quân Vinh Lâm lạnh lùng mà giận nói: “Ta không làm đến cuối cùng.” Xuống tay càng thêm thô lỗ.

Mục Tử Vi nghe xong này nói mới thở phào một hơi, cũng không còn sợ gì liền cùng hắn dây dưa một chỗ.

Mục Thanh Lê dù có hứng thú nhìn, quay đầu nhìn về phía Quân Vinh Sanh, hỏi: “Bên cạnh người hắn là có ám vệ hoặc là thuộc hạ linh tinh nhỉ?”

Quân Vinh Sanh gật đầu, nhìn của lưu quang trong ánh mắt nàng tràn đầy màu sắc. Nàng có thể làm cái gì?

Mục Thanh Lê bôn cọt nói: “Phái người đi ra bên ngoài thỉnh mọi người đến đây.”

Quân Vinh Sanh nhìn hai người đang cao hứng trên mặt cỏ, lại nhìn Mục Thanh Lê, cười nhạt: “Mục đại tiểu thư nghĩ ta sẽ giúp người?”

Mục Thanh Lê liếc mắt, “Giúp hay không giúp?”

Quân Vinh Sanh nhẹ giọng mỉm cười nói: “Mục đại tiểu thư không cần quên ân tình lần này của ta.” Tay làm một động tác, đã phái người đi thỉnh.

36. Chương 36: Hạ Được?

Một loạt tiếng bước chân cùng âm thanh huyền não của mọi người truyền đến, trên cỏ hai người Quân Vinh Lâm cùng Mục Tử Vi không thể không nghe được. Mục Tử Vi hoảng sợ mở to hai mắt, không để ý tới Quân Vinh Lâm còn đang dây dưa, bối rối đứng lên kéo lại quần áo, chỉ thấy nàng sợ tới mức hồn cũng bị dọa cho chạy mất. Quần áo nàng không biết từ lúc nào thì đã bị rách nát nhẵn nhúm, toàn thân đều là màu hồng hồng tím tím do dấu hôn để lại.

Quân Vinh Lâm thật là không có làm đến bước cuối cùng, nhưng những cái nên làm đều đã làm. Mục Tử Vi giận đến tím mặt, nhử mày trừng mắt nhìn Quân Vinh Lâm, miệng run run lại cố nén không mắng.

Quân Vinh Lâm cũng nhìn nàng một cái, mày cũng từ từ nhíu lại, đối với biểu cảm này của nàng thấy thật sự khó coi, suy nghĩ một chút lại thấy chính mình vừa hôn khắp thân thể của nàng mới cảm thấy có chút khó chịu.

“Lâm ca ca, người chặn giữ, Vi Nhi đi trước!” Mục Tử Vi không để ý hắn hiện tại là cao hứng hay là như thế nào, thậm chí nếu cái dạng này của mình bị bắt gặp thì xong đời. Sốt ruột tính lên tiếng xong sẽ chạy.

Mục Thanh Lê làm sao để làm nàng chạy, không do dự từ trong bụi cỏ nhảy ra, vui cười đối diện với kinh hãi sững sờ của hai người nói: “Như thế nào? Làm xong rồi muốn chạy a?”

Mục Tử Vi vừa nghe làm sao đoán không ra ý tứ trong lời nói của nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ở một bên xem từ lâu, những người đó cũng là nàng mang đến! Nghĩ đến đây tức giận ngập đầu, chỉ vào Mục Thanh Lê há mồm muốn mắng, ngay sau đó lại nhịn xuống, xoay người bỏ chạy đi.

“Hừm.” Mục Thanh Lê khẽ cười, nhặt lên một miếng đá ném trúng vào huyệt vị trên đùi Mục Tử Vi, nhìn nàng ngã xuống.

Đám người phía sau rốt cục cũng đến, nhìn một màn trước mắt từng đợt từng đợt tiếng kinh hô vang lên.

Mục Tử Vi sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ đảo quanh, hai hàng nước mắt liền túa ra, thê lương nhìn Mục Thanh Lê lên án nói: “Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ người là vì sao? Người..... Người hạ được ta cùng An Vương, người..... Người có ý gì! Ô ô, Vi Nhi rất cuộc làm sai cái gì. Ô ô.....”

Toàn bộ ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Mục Thanh Lê, không ít kẻ đang vui sướng khi người gặp họa.

Quân Vinh Lâm mày càng nhăn chặt, ánh mắt nhìn Mục Tử Vi có chút phức tạp. Hắn không biết nàng lại biến hóa như vậy? Nàng hiện tại như vậy chính là thiện lương Vi Nhi kia sao?

“Ta hạ được?” Mục Thanh Lê cười lạnh, nếu nàng muốn giả bộ, vậy giả bộ càng phải đáng thương một chút đi. Vài bước đi tiến lên, “Ba!” Một tát ngay trên mặt Mục Tử Vi, lạnh giọng hỏi: “Ta hạ được?”

“Ồ..... Đại tỷ tỷ!” Mục Tử Vi trong lòng cười lạnh, đắc ý. Lần này liền nhẹn không nổi nữa? Hãy chờ xem, mọi người nhất định đều cảm thấy ta nói mới là đúng!

Mục Thanh Lê rõ ràng nhìn thấy đắc ý ghen ghét trong ánh mắt nàng, “Hừ hừ” cười hai tiếng, trực tiếp ngồi trên thân thể của nàng, trở tay “Ba ba ba ba –” âm thanh da thịt làm người ta nhức nhối liên tục vang lên.

Nhìn Mục Thanh Lê bộ dáng càng đánh càng hăng say, quyền quý tử nữ ở đây đều bắt đầu run lên, không thể tin mắt mình. Nay, Mục Thanh Lê này làm sao có thể làm như vậy, rất bá đạo! Hoàn toàn không nói đạo lý!

“Nói a! Ta hạ được sao? Hay không phải ta hạ được?” Mục Thanh Lê thu hồi tay lại, một cước đá xuống mới đứng lên, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống nàng.

“Ồ, dừng.....” Mục Tử Vi không hề để ý hình tượng té trên mặt đất, bộ dáng thành đầu heo, mọi người cũng bị tình cảnh trước mắt làm cho choáng váng.

“Mục Thanh Lê!” Lưu Ngọc Yến trong đám người rút cục phục hồi tinh thần lại, phẫn nộ hướng Mục Thanh Lê kêu lên: “Có kẻ đánh người như người vậy sao? Tử Vi là muội muội người a! Người chẳng những hạ được nàng còn đánh nàng như vậy!”

Mục Tử Vi trên mặt đất hừ hừ vài tiếng, trong lòng thâm nghĩ cuối cùng tất cả mọi người đều tin là tiểu tiện nhân này hạ được.

Mục Thanh Lê không chút nào để ý lại đá một cước vào Mục Tử Vi, ngựa đầu, vuốt môi: “Ta đánh thì thế nào? Người làm gì ta?”

Ngông cuồng! Bá đạo! Điêu ngoa!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, thật đúng là không có ai có thể làm gì nàng.

Mục Thanh Lê nhìn nhìn bộ dáng đầu heo của Mục Tử Vi, tâm tình sáng khoái cười vài tiếng, sau đó nói: “Người nói ta hạ được? Cửu công chúa, Tấn vương, các người cùng ta đều nhìn thấy nàng cùng An Vương yêu đương vụng trộm như thế nào, đi ra làm chứng nào?”

Lời này vừa nói ra, mọi người kinh hãi, Tấn vương cùng Cửu công chúa cũng thấy được? Chẳng lẽ là Mục Tử Vi nói dối?

Mục Tử Vi toàn thân cứng ngắc.

Cửu công chúa Quân Phi Vũ sắc mặt đỏ lên, nhìn nhìn Mục Thanh Lê lại nhìn xem Mục Tử Vi, cúi đầu nói: “Thanh Lê tỷ tỷ không hạ được, Thanh Lê tỷ tỷ cùng ta còn có Tấn vương ca ca cùng một chỗ, nhìn thấy, nhìn thấy An Vương ca ca cắn, cắn nàng.” Ngón tay nho nhỏ chỉ hướng Mục Tử Vi.

Mọi người lại nhìn về phía Quân Vinh Sanh.

Quân Vinh Sanh cười yếu ớt khẽ gật đầu.

Thanh danh Tấn vương ở trong giới quyền quý Đông Tống vốn có tiếng tốt, một cái gật đầu này của hắn, tất cả mọi người không có một chút hoài nghi, ánh mắt lại nhìn hướng Mục Tử Vi nhất thời trở nên quỵ dật. Giả bộ! Tất cả vừa mới đều là do nàng giả bộ!?

Về mặt Lưu Ngọc Yến cũng không thể tin.

“Ồ! Ô ô –” Mục Tử Vi rút cuộc bắt chấp, sợ tới mức thật sự khóc lên. Tại sao có thể như vậy, Tấn vương, Tấn vương làm sao có thể nhìn thấy! Hắn thấy được, hắn thấy được ta xấu như vậy, làm sao bây giờ! Ánh mắt nhìn đến khuôn mặt Mục Thanh Lê, một sự ghen ghét mãnh liệt đốt cháy lòng nàng, không lấy khí lực từ nơi nào, mạnh mẽ đứng dậy, toàn thân tự nhiên ngưng tụ thành một luồng hướng về Mục Thanh Lê, thét chói tai the the: “Tiện nhân! Tiện nhân! Ta muốn giết người!”

“A –” Mọi người kinh hãi.

Mục Thanh Lê tùy ý né đi, “Phanh” một cước đá đá nàng ra ngoài.

Mục Tử Vi giống như quả cầu bị đá đi, trọ đầu liền hoàn toàn hôn mê. Mặt đầu heo, quần áo không chỉnh tề, hơn nữa bộ dáng té xỉu này làm ọi người nhìn thấy thật sự khó coi.

Mục Thanh Lê trừng mắt, nhìn về phía Quân Vinh Lâm, khinh miệt nói: “An Vương, ta đã nói rồi sẽ làm các người hữu tình thành thân thuộc, làm gì không chịu nổi như vậy ? Hiện tại là yến tiệc chúc mừng ngoại công ta, thế này chẳng những là đã đánh mất thể diện hoàng gia người, cũng không chừa thể diện cho ngoại công ta. Bộ dáng như quỷ phong lưu háo sắc giống người như vậy, thực làm cho người ta chẳng muốn thấy.” Khoát tay, cười thuần lương vô hại, ý bảo hãy nhìn xem Mục Tử Vi, lại nói: “Tử Vi là nhân tình của người, cái này giao cho người, ta sẽ không phụng bồi.” Xoay người nghênh ngang mà đi, chỉ lưu lại bóng dáng linh lung tinh tế.

Quân Vinh Lâm dấy mắt vừa tức giận lại cảm phẫn, gầm nhẹ vài tiếng, mắt đỏ trừng hướng đám người vây xem.

Mọi người thần sắc khác nhau, đa số cười nhạo, chậm rãi tản ra rồi đi. Trong đám người Lam Tú Ngọc tức giận đến mặt xanh mét, móng tay bấm mạnh vào trong lòng bàn tay. Bên người thảnh thơi lại có khác phụ nhân cười nhạo cùng ánh mắt trêu tức nhìn nàng, Hàn Cơ cơ thiếp của đại học sĩ mỉm cười nói: “Lam tiểu thiếp, người cũng chớ quá xúc động. Không hổ là nữ nhi của người, nhìn xem, làm cho An Vương say mê háo sắc như thế, không kém người bao nhiêu, hảo nữ nhi a.” Phụ nhân chung quanh cũng cười rộ lên.

Lam Tú Ngọc cười không nổi, khóe mắt run run, trong mắt chỉ thấy tơ máu rét lạnh, cười nói: “Hàn cơ quá khen, thật đúng là khiến người hâm mộ. Ai chẳng biết người làm thiếp đã hơn sáu năm, đại học sĩ ghé viện người cũng chỉ mười ngón đầu ngón tay đếm lại. Ha ha ha ” Phẩy phẩy ngón tay một chút, cười duyên nhìn mặt Hàn Cơ xanh mét, lại bồi thêm một câu: “Cũng là, hoa tàn ít bướm, vô sắc vô tri, nam nhân thích mới là lạ.”

“Hừ!” Hàn Cơ cười lạnh, trừng mắt nhìnnàng: “Người ngay tại này đắc ý, ta không có răng nanh mổ nhọn như người vậy, để xem người thu dọn tàn cuộc lần này như thế nào!” Phất tay thật mạnh áo mà đi, tay áo này cổ tình chạm đến trên mặt Lam Tú Ngọc.

Lam Tú Ngọc có cảm giác các nàng vừa nhìn lại cười cho đã mới rồi đi, thẳng đến khi nhìn không thấy bóng dáng các nàng mới thu lại khuôn mặt tươi cười. Mặt tái nhợt, nghiêng răng nghe mà phát lạnh.

37. Chương 37: Lệ Chí Yêu Trị

“Ba!”

“Nương! Ô –”

“Nương!? Người còn có mặt mũi gọi ta nương?” Lam Tú Ngọc tay cầm lấy chén sứ men xanh quăng về phía người Mục Tử Vi, ngay sau đó lại đột ngột dừng lại. Nhìn thấy hiện tại mặt nàng sưng phù như đầu heo, biểu tình tràn đầy kinh sợ liền hung hăng đập mạnh xuống bên người nàng. Nghiến răng nghiến lợi tức giận mắng: “Người! Là nương dạy người thế nào! A? An Vương thì sao? Hiện tại tiểu tiện nhân kia còn hơn kẻ dâm nữ! Người chơi đến nghiện có phải không? Cư nhiên ở nơi đó..... Người! Người, là, thiếu, nam, nhân, có phải hay không a?”

“Cách cách” Cái chén sứ men xanh bên chân nàng vỡ vụn, Mục Tử Vi sợ tới mức run lên, nghe không rõ đang mắng gì, khóc không dứt. Ngán không được ủy khuất cùng hoảng sợ, phản kháng kêu gào: “Mắng! Mắng! Người chỉ biết mắng! Người muốn mắng chết ta! Người luôn mắng ta, ta làm sai cái gì chứ? Người cho là đây là ta muốn sao? An Vương thật sự muốn, ta phản kháng được sao? Tiện nhân kia chính là cố ý

hãm hại ta! Người chỉ biết mắng ta, người không nhìn tới thương thế của ta, ta đau lắm? Người là nương ta sao? Ô ô –”

Lam Tú Ngọc trợn to hai mắt, “Người thế này thì sao? Còn tìm nương phát cái phải không!” Ngón tay run run chỉ vào nàng, hận mài sắt không thành mắng: “Người không phải nói An Vương mê luyến người? Nay còn có thể nói gì đây? Tính xấu không đổi! Người bị thương thì người đau, đây là người tự làm tự chịu! Cũng không nhìn xem thời thế, dám tại yến tiệc trong cung mà làm cái chuyện khiến cho người khó tha thứ kia? Người là nữ tử! Nương nói thế nào? Mọi sự đều phải nhìn thời thế. Người hãy nhìn cho tới hôm nay người khác đối đãi người thế nào, đối đãi nương thế nào!” Phun một tràng, lại rít từ kẽ răng: “Đều là bởi vì người hạ lưu bại hoại, mới làm hại nương cũng bị xem thường, làm cho người ta có cơ hội bỏ đá xuống giếng nương người.”

Nghĩ đến ánh mắt những người đó, Phó Hiểu Yên tươi cười, còn có Mục Thắng lạnh nhạt, Lam Tú Ngọc mi tâm liền từng đợt xao động vì phần nộ.

“Hạ lưu bại hoại?” Mục Tử Vi sắc mặt hết trắng lại đỏ, cuối cùng đỏ gay, không thể tin được kêu lên: “Người lại còn nói ta là hạ lưu bại hoại!” Ánh mắt trợn mắt, đỏ bừng một mảnh, tràn đầy tơ máu ác độc, “Khanh khách ” cười một cách quái gở lên, hướng nàng châm chọc cười mỉa: “Hạ lưu bại hoại cũng là người sinh ra! Nếu ta là hạ lưu bại hoại, người là cái gì?” Từng chữ từng chữ ác độc phun ra: “Đã phụ thâm oa!” (phụ nữ thâm dâng)

“Người..... Người nói cái gì?” Lam Tú Ngọc không thể tin nhìn nàng.

“Đã phụ thâm oa! Ta nói người là đã phụ thâm oa! Đã phụ thâm oa!” Mục Tử Vi hung hăng một hơi kêu. Chỉ thấy Lam Tú Ngọc sắc mặt tái nhợt, thân thể hơi hơi lảo đảo, một tay run run đỡ lấy mép bàn, run run chỉ vào nàng. Mục Tử Vi cảm thấy cả kinh, nàng như thế nào lại nói như vậy! Nhưng là sau hoảng sợ lại có một cổ khoái ý khó hiểu. Cho tới nay ở trước mặt nương nàng cũng không dám phản kháng một chút, sai lầm dù rất nhỏ cũng sẽ bị mắng, nay cuối cùng nương cũng biết tư vị này rồi? Biết tư vị bị mắng ra sao?

Mục Tử Vi trong mắt hiện lên vẻ khoái ý, nhìn Lam Tú Ngọc tái nhợt bất vi sở động. Đứng ở tại chỗ nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn nhìn nàng làm trò. Miệng lại mở ra khép vào, khoái ý ác độc nói: “Thế nào? Khổ sở? Hôm nay ta xấu mặt, người còn đến chế nhạo ta! Người cũng biết khó chịu? Ta muốn người khó chịu, người là nương ta! Ta khó sống, người cũng đừng mong thoát được, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Người..... Người.....” Lam Tú Ngọc kinh sợ cùng bi ai, thân thể nhẵn nạt run run. Một chưởng hung hăng đánh ở trên mặt bàn, chỉ thấy cái bàn kia tứ phân ngũ liệt ngay tại dưới tay của nàng, bởi vậy có thể thấy được võ công của nàng cũng không thấp. Mục Tử Vi thấy cũng kinh hoảng, chỉ sợ nàng sẽ động thủ, vụng trộm cẩn thận lui từng bước về sau chờ nàng. Lam Tú Ngọc cắn răng, gắt gao nắm chặt tay, quay mặt đi găm nhẹ: “Cút! Người cút cho ta! Cút ngay đi!”

Mục Tử Vi trong lòng thả lỏng. Cút thì cút, ta cũng không ngờ! Quay người bỏ chạy ra ngoài, thẳng đến bên ngoài gió lạnh ban đêm, suy nghĩ mới thanh tỉnh lại. Tấn vương, Tấn vương thấy được. Tấn vương vừa mới hết thấy đều thấy được, đều là bởi vì tiện nhân! kia Tiện nhân tiện nhân! Nước mắt lại tràn ngập hốc mắt, bên trong tất cả đều là hận ý.

Lam Tú Ngọc nhìn thân ảnh nàng đi xa, cánh môi run run, bi ai bị thống. Đây dường ra nữ nhi gì! Khinh người ! Quá khinh người! Nương chỉ có một đứa nhỏ là người, làm sao không vì người lo nghĩ?

Ngày ngày chậm rãi trôi qua, sự tình này cũng bị đè nén lại, chỉ là trong lòng mỗi người tự hiểu. Không biết có phải do Mục Tử Vi không còn mặt mũi gặp người hay là thế nào, chỉ biết không thấy nàng xuất hiện, Lam Tú Ngọc vẫn là đoan trang tao nhã, một chút cũng không khác ngày thường. Gửi cho Lê viện vật phẩm, bảo là cảm thấy Mục Thanh Lê sẽ thích. Mục Thanh Lê không nói hai lời toàn bộ trả trở về, trực tiếp nói một câu: Đồ của nàng còn không phải là cha cấp cho, của cha còn không phải của ta, còn cần nàng cho?

Một chút mặt mũi không thừa, Lam Tú Ngọc cũng không thấy giận, đáp lại bảo nàng nói có đạo lý. Ngoài sáng trong tối chẳng phải như nhau, Mục Thanh Lê cũng lười quản, tự do tự tại.

Trên tảng đá bằng phẳng, đám đám hoa cỏ nở rộ đón nắng, cùng nhau khoe sắc mình diễm không tầm thường.

Trên mặt nước hoa sen nở rộ, lá xanh bông trắng, hành lang uyển chuyển như tranh họa. Đường Thủ nhận được tin tức đi đến nơi này, nhìn thấy nữ tử thanh xuân bên cạnh giả sơn, hô hấp chợt cứng lại.

Nữ tử mặc váy mỏng màu xanh nhạt, làn váy quần lên vãi vòng, ngồi ở trên tảng đá, hai chân đưa vào trong nước. Da thịt bắp chân ở dưới hồ trong suốt càng giống như bạch ngọc, Bạch Liên so với nụ cười nàng còn kém xa. Thái độ nhàn nhã, vô cùng thích ý.

Đường Thủ đưa mắt nhìn chỗ khác, bên tai lặng lẽ nóng lên. Bình tĩnh hướng nàng bẩm báo: “Tiểu thư, Vạn Dược Hiên truyền đến tin tức, thứ người muốn đã tìm thấy.”

Mục Thanh Lê kinh ngạc: “Nhanh như vậy?” Dương môi cười, từ trong nước đứng lên, thả váy xuống lại mang hài vào, sung sướng đối bốn người Xuân Hạ Thu Đông bên người mỉm cười nói: “Không hổ là Vạn Dược Hiên. Noãn Thu, Hàn Xuân, hai người các người theo giúp ta đi một chuyến đi.”

“Vâng.” Hai người đáp lại. Bình thường theo nàng ra ngoài đều là hai người Noãn Thu cùng Hàn Xuân. Hàn Xuân kiếm thuật có thể bảo hộ, Noãn Thu y thuật có thể phụ trợ.

Chuyến đi mau chóng khởi hành, vẫn là Đường Thủ đánh xe, đến trước cửa Vạn Dược Hiên thì dừng lại.

Chưởng quầy Mã Nham của Vạn Dược Hiên vừa thấy Mục Thanh Lê đi tới cửa liền nhiệt tình đón tiếp. Mục Thanh Lê hướng hắn mỉm cười, đi thẳng vào vấn đề: “Chưởng quầy cho người đến thông báo cho ta, nghe nói là dược liệu ta muốn tìm đã có.”

Mã trưởng quỹ cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy!” Thân thủ làm ra vẻ chào mời, nói tiếp: “Mục đại tiểu thư thỉnh bên này, chúng ta đến nội đường nói tiếp. Dược liệu kia mà Mục đại tiểu thư nói tìm được không ít, đều để ở bên trong này.”

Mục Thanh Lê gật đầu, đẩy rèm ra đi theo hắn vào.

Nơi này là một chỗ đại viện, chung quanh hoa cỏ bạt ngàn sức sống. Mã trưởng quỹ cười, dẫn nàng đến một gian sương phòng phía trước, phân phó tiểu tư (người nam đi ở chưa thành niên) đang đi ngược hướng: “Đi chuẩn bị băng trà.” (trà đá -___-!!! ôi , tác giả ơi) Thấy tiểu tư lĩnh mệnh đi, lúc này Mục Thanh Lê mới tiến vào sương phòng, hai người Hàn Xuân, Noãn Thu cũng im lặng đi theo vào, Đường Thủ tiếp tục canh giữ ở bên ngoài.

Cửa không khóa, để gió thổi vào trong phòng. Mã trưởng quỹ vào cửa liền từ ngăn tủ lấy ra hộp gấm để đặt trước mặt Mục Thanh Lê, trước mặt nàng mở ra, bên trong ngăn thành những ô vuông nhỏ, trong từng cái ô vuông nhỏ chứa đủ các dược liệu. Mã trưởng quỹ cười nói: “Mục đại tiểu thư nhìn xem đúng hay không, cái này chỉ là hàng mẫu, những cái khác đều ở trong rương.”

Mục Thanh Lê vừa nhìn vừa nghĩ thấy tương tự, cười bỏ qua, gật đầu nói: “Vạn Dược Hiên không hổ là cửa hiệu lâu đời, hết thấy đều đúng.” Nhìn thoáng qua Noãn Thu, Noãn Thu tiến lên đem mấy tấm ngân phiếu đặt ở trước mặt Mã trưởng quỹ.

“Đây là mười vạn lượng, mua hết chỗ dược này. Chúng ta có thể hợp tác lâu dài, những dược liệu này mặc kệ bao nhiêu ta đều lấy hết.”

Mã trưởng quỹ không nhận lấy ngân phiếu, lắc lắc đầu: “Nếu không nhờ Mục đại tiểu thư, ta cũng không biết còn đó là dược liệu, chỉ sợ cho rằng chúng là cỏ dại không đáng để ý, tiền này ta cũng không thể nhận được.” Nhìn kỹ sắc mặt Mục Thanh Lê một chút, khẩn thiết nói: “Ta có một chuyện muốn thỉnh giáo Mục đại tiểu thư, mong rằng Mục đại tiểu thư không phiền.”

Mục Thanh Lê nói: “Chưởng quầy mời.”

Mã trưởng quỹ mỉm cười dò hỏi: “Không biết Mục đại tiểu thư muốn dược này là làm cái gì? Nếu có phương thuốc gì tốt, ta khẩn cầu Mục đại tiểu thư có thể cân nhắc một chút bán lại Vạn Dược Hiên. Đường nhiên, Vạn Dược Hiên sẽ không lấy không, sẽ làm cho Mục đại tiểu thư vừa lòng.”

Lúc này tiểu tư bưng băng trà tới, đặt ở trước mặt hai người.

Mục Thanh Lê đang cầm băng trà, thấy có mấy phiến băng trên bề mặt trà, nháy mắt liền hiểu rõ, lãnh đạm nói: “Chưởng quầy nói là khẩn cầu, nhưng là ta lại không có cảm giác được một chút thành ý.”

Mã trưởng quỹ ngẩn ra, khắc sau mới thốt lên: “Mục đại tiểu thư đây là ý gì.”

Mục Thanh Lê nâng chung trà lên uống một ngụm, “Đằng” liền đứng lên, quét mắt bốn một cái rồi dừng ở trên người Mã trưởng quỹ, lãnh phúng nói: “Vạn Dược Hiên nếu muốn phương thuốc, phải để cho cái người chân chính muốn kia đến nói, ngay cả gặp cũng không muốn gặp ta, cái này gọi là thành ý gì?” Cười lạnh một tiếng, không cho Mã trưởng quỹ cơ hội giải thích, liền đi ra ngoài: “Chưởng quầy, tiền được này ta để lại, người nhận hay không thì tùy. Dược liệu này cứ phân phó cho người đưa đến phủ ta.”

Mã trưởng quỹ không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn Mục Thanh Lê rời đi, trong lòng kinh ngạc, nàng làm sao biết được là không phải hấn muốn? Mau chóng phân phó người đem dược liệu đưa đến Bình Khang phủ, đứng dậy ra khỏi cửa rồi hướng một vách tường “Khẩu khẩu” gõ hai tiếng. Vách tường lật cách cửa một khoảng cách, Mã trưởng quỹ bước vào. Vừa vặn là cách vách sương phòng.

Mã trưởng quỹ cúi đầu nhìn về thân ảnh cao lớn đứng ở ra bên cửa sổ, nhẹ giọng: “Công tử.....”

Nam tử xua tay, Mã trưởng quỹ lập tức dừng lại âm thanh. Cái tay kia đẩy cửa sổ ra một khoảng, con người lạnh buốt đen như mực nhìn màu lam nhạt dần dần đi xa dưới ánh mặt trời.

Mục Thanh Lê vừa đi vừa nghĩ, khóe miệng phẩm cười. Vạn Dược Hiên là đệ nhất được điểm tại đây, Mã trưởng quỹ kia bất quá chỉ là một chưởng quầy, dựa vào cái gì có thể lấy Vạn Dược Hiên mà nói chuyện? Nếu hấn dám nói, như vậy nhất định là có người đứng sau Vạn Dược Hiên bày mưu đặt kế. Người nọ nói không chừng vẫn ở đâu đó mà không thấy được. Nếu thật sự nhìn lại, sẽ là ở nơi nào?

Trong lòng nghi hoặc, không khỏi quay đầu liếc mắt một cái, một cái liếc mắt này lại làm cho nàng ngẩn ra. Ánh mặt trời chói mắt, nơi cửa sổ gió lùa, đó là một mắt đen như mực lạnh lẽo như băng, tràn ngập u buồn không tán đi, dưới mắt là một lệ chí yêu tri.

“Tiểu thư?” Noãn Thu nghi hoặc gọi nàng.

Mục Thanh Lê lắc đầu, người bên cửa sổ đã không thấy, nhanh đến nỗi làm cho người ta nghĩ đó là ảo giác. Tuy rằng không có thấy mặt rõ ràng, nhưng khuôn mặt này cùng lệ chí làm cho người ta ấn tượng rất sâu, nàng sẽ không nhìn lầm.

38. Chương 38: Thần Tiên Ca Ca Là Thái Tử Điện Hạ

Mấy ngày sau, được đã điều phối tốt để tắm, Mục Thanh Lê cũng chỉ cách dùng cho bốn người Xuân Hạ Thu Đông và cả La Kinh Thiên. Chỉ riêng Mục Thắng, hấn vốn không có tư chất tu luyện, cho rằng dùng loại dược dục (thuốc dùng để tắm) này không bằng ăn đan dược, bồi bổ từ bên trong.

Trên con đường lát đá xanh, La Kinh Thiên bước đi hùng hổ, hai mắt mắt lóe ra kinh hỉ kinh dị, một đường thẳng đến Lê viện, phất tay lên cho hạ nhân lui hết. Liếc mắt một cái vừa vặn nhìn thấy Mục Thanh Lê từ trong phòng đi ra. Nàng mặc váy màu nhạt, dưới ánh nắng chói chang như choáng váng, hai mắt ngọc lưu ly trong trẻo, thần sắc tùy ý lười nhác, đẹp khiến người ta liếc mắt mà giật mình, như tiên tử đạp trên mây đến.

Ánh mắt La Kinh Thiên cũng không ngừng sáng ngời, hiện lên kinh diễm thương thức. Tới gần nàng mới dừng lại cước bộ, hỏi một hơi nhiều vấn đề phức tạp: “Tiểu Lê Nhi, người mau nói cho ngoại công biết, người cấp ngoại công dược dục là xảy ra chuyện gì!”

Mục Thanh Lê nếu đã đem dược dục cùng dịch cân kinh đồng nói cho hấn biết, đã sớm lường được hấn sẽ hỏi. Chính lại quần áo cười nói: “Đây cũng là thể ngoại cao nhân thần bí kia chỉ cho.” Lúc trước khi trả lời La Kinh Thiên về chiêu kiếm của nàng là do một người thần bí chỉ dạy, nói là thể ngoại cao nhân thần bí, tìm không thấy người đó, cũng không biết là nàng nói thật hay giả.

La Kinh Thiên ngẩn ra, nắn lòng nhìn chăm chăm thần sắc của nàng, há mồm vừa mới chuẩn bị nói chuyện. Mục Thanh Lê ngẩng mặt cười cười: “Ngoại công, ta còn có việc đi ra ngoài một chút, còn về chuyện được dự người hỏi nhóm Noãn Thu đi.”

“Àn? Một mình người? Muốn đi đâu?” La Kinh Thiên kinh nghi hỏi, lắc đầu cảm thấy không ổn: “Một người không an toàn, người.....” Cũng chưa kịp nói xong, chỉ thấy Mục Thanh Lê đã sớm chạy thoát ra ngoài, thoăn thoắt trèo tường mất dạng.

“Nha đầu kia!” La Kinh Thiên trừng mắt thở dài. Cười đến vui mừng. Có chủ kiến cũng tốt.

Võ trường Tổng Thụy ở phía sau núi, Mục Thanh Lê tìm được một con đường khác đi thông đến thác nước. Sắc trời thật tốt, bụi cỏ hoang dại rậm rạp, đi đoạn đường này trên trán Mục Thanh Lê có chút lấm tấm mồ hôi. Bên tai vang tiếng thác nước, ra khỏi bụi cỏ liền nhìn thấy bên thác nước có một vầng cầu vồng, đáng tiếc là, không có thân ảnh thiên thần áo trắng kia.

Rất nhiều ngày chưa tới nơi này, đến bây giờ khi sự tình cuối cùng đã xong, nàng liền lập tức muốn tới đây. Thứ nhất là muốn thấy hắn, thứ hai là muốn xem thân thể sau khi tu luyện Dịch Cân Kinh thế nào rồi.

Mục Thanh Lê trong lòng chợt thấy có chút mất mát. Bọn họ vốn không có định ước khi nào thì gặp mặt, thời điểm mỗi lần nàng đến, hắn đều nhất định ở trong này. Nói đến cho cùng cũng xem như hắn nhân nhượng nàng, lần này không phải là có sự tình gì chứ?

Đến lượt ta chờ một lần cũng như vậy, nếu thật sự không tới, ở nơi đây trải qua nửa ngày cũng không sai. Mục Thanh Lê nhợt nhạt cười, thư giãn gân cốt, bẻ một nhánh cây bên cạnh bắt đầu luyện kiếm. Nhánh cây ở trong tay nàng giống như có sức sống, y quyết tung bay (áo choàng bay bay), phiến nhược kinh hồng, uyển nhược du long *. Dòng chảy của thác nước bị đánh bốn phía, ánh mặt trời lóng lánh, tập trung trên người, một hồi mất mề.

Hai câu trong bài “Lạc Thần Phú”: Phiến nhược kinh hồng, uyển nhược du long, đại khái miêu tả dáng vẻ người con gái nhẹ như chim hồng, uyển chuyển như rồng.

Nàng xinh đẹp tựa như tiên tử tận chín tầng mây.

Đảo mắt thấy trời lặn về tây, Mục Thanh Lê thu kiếm, cả người đều toát mồ hôi. Tiếc nuối nhìn chung quanh một lượt. Xem ra hôm nay là thật sẽ không đến. Đem nhánh cây vứt bỏ, nhìn đến dòng nước phía dưới thác nước trong suốt, cặp lưu ly màu đen kia hiện lên ý cười.

“Xoát” Thân thủ tháo đai lưng trên người ra, chân lún mò xuống dưới thác nước, mở rộng y phục. Mục Thanh Lê “Ha ha” Cười, không bao lâu chỉ còn lại một cái yếm cùng tiết khổ, đem áo khoác để trên một tảng đá, “Đằng” một tiếng liền nhảy vào trong nước.

“Thoải mái!” Đầu hơi ngưỡng lên trên nước, sợi tóc tối đen tràn ngập ở trên người, trong nước cái cổ duyên dáng cong cong. Mục Thanh Lê vẻ mặt thích ý sảng khoái, bên môi tươi cười đột nhiên một chút, mạnh mẽ quay đầu nhìn về rừng cây rậm rạp phía trên. Àn? Không có? Chợt lóe lên nghi hoặc, sau đó thoải mái. Chà lau thân thể một chút, lại lao vào trong nước.

Đáy nước vẫn không đục ngầu, mở to mắt có thể thấy rõ ràng. Mục Thanh Lê bơi một hồi, đột nhiên nhìn thấy đáy nước có một cái huyết động. Đó là cái gì? Đáy mắt chợt lóe ý cười, chẳng lẽ giống thần điêu hiệp lữ có động thiên? Dưới chân vừa đạp liền bơi đi vào.

Huyết động không ngăn, người bình thường chưa từng bơi qua có khả năng chết ngạt ở bên trong. Mục Thanh Lê sử dụng phương pháp quy tức**bơi một đường, cũng không biết thời gian qua bao lâu, trước mắt rất cực khai sáng.

Trên đỉnh đầu là hoa sen lá xanh, vừa thấy chính là biết trồng trong nhà. Đây là trong nhà ai? Mục Thanh Lê chậm rãi từ trong nước ló đầu ra. Ở bên bờ hai cô gái đang đứng mặc xiêm y cung nữ hồng nhạt, lúc này bên cạnh hai người đang ở hồ nước bưng chén đĩa, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

“Hôm nay Thái Tử điện hạ lại phát bệnh, nếu không phải Vân đại nhân đến đúng lúc..... bệnh của Thái Tử điện hạ biết làm sao? Thỉnh thoảng phát tác thực tra tấn người, thấy mà đau lòng.”

“Đau lòng? Người tiếp tục đau lòng, Thái Tử điện hạ cũng không vừa mắt người.”

“Hừ, ngươi nhưng đừng nói bừa. Có thể hầu hạ bên người Thái Tử đã phúc lớn với ta.”

“Ngươi thật dễ thỏa mãn. Bất quá, người giống Thái Tử điện hạ, thực không phải chúng ta có thể hy vọng xa vời.”

Thái Tử? Nơi này là Thái Tử phủ? Trong nước Mục Thanh Lê suy tư một phen. Thái Tử Quân Vinh Giác này, nàng cho đến bây giờ cũng chưa có gặp qua. Nghe nói hần là Đông Tống quốc đệ nhất mỹ nam tử. Trời sinh suy nhược, hàng năm mang bệnh, lại được Hoàng Thượng yêu thương, từ lúc sáu tuổi đã được phong làm Thái Tử, sau bảy tuổi lại chưa từng đến học đường. Vì thân thể nhiều bệnh, Hoàng Thượng đặc biệt vì hần xây Thái Tử phủ tận cùng phía nam. Về sau hần liền ở trong Thái Tử phủ không ra, triều chính, yến hội cũng chưa bao giờ xuất hiện. Mấy ngày nay yến hội của ngoại công, hần cũng không có đến công khai thân phận ra bên ngoài.

Toàn bộ hoàng tử Đông Tống quốc, cũng chỉ có Thái Tử Quân Vinh Giác là nàng cảm thấy thần bí nhất.

Thái dương hoàn toàn xuống núi, bóng đêm dần tràn ngập.

Một câu “Thái Tử khởi giá” âm thanh vang lên, hai cung nữ bên cạnh hồ đột nhiên miệng im, chân dừng. Cách đó không xa vài đạo thân ảnh đi tới.

Mục Thanh Lê gương mặt xem. Sắc trời chiều muộn, hai bên cung nhân thấp đèn, chính giữa một người đi tới. Hần mặc áo trắng giản dị, một đầu tóc đen rối tung. Rất kỳ quái, nam tử bình thường tóc tai bù xù thường không tránh được hương vị sơ cuồng (sơ sài + điên cuồng), nhưng hần thì ngược lại thanh nhã cực kỳ. Ánh mắt hồ hững hờ lạnh nhạt như không có tiêu cự, đáy mắt tràn ngập bình tĩnh đậm bạc, ánh màu da cam chiếu vào trên mặt của hần, lại làm cho hần càng xuất trần vô nhiễm, chỉ cần một khắc là sẽ thuận gió mà đi.

Đó là tuyệt sắc dung nhan Thiên Sơn Bạch Tuyết (rất rất đẹp), trợn mắt như tiên, nhắm mắt giống như yêu.

Mục Thanh Lê ngẩn ra, thân thể dưới nước nhộn nhạo tạo một tiếng vang nhỏ. Nàng định thần liền thấy vị ‘Thái Tử điện hạ’ Quân Vinh Giác kia cũng quay đầu lại xem, đây là hoàn toàn là mặt đối mặt. Khuôn mặt này, rõ ràng chính là thần tiên ca ca! Sau đó biểu tình cùng ánh mắt, càng thêm xác định.

Quân Vinh Giác nhìn cái đầu bé nhỏ trong nước, trắng trẻo non nớt, bên sen trắng lá xanh giống như yêu linh, thiếu chút nữa làm cho hần tưởng đã thấy ảo giác. Sau giây ngẩn ra vì kinh ngạc, ánh mắt thâm sâu, hiện lên bất đắc dĩ trách cứ. Để lộ cổ đầu vai ở bên ngoài, rõ ràng quần áo gì cũng chưa mặc.

Tiểu yêu tinh này..... Quân Vinh Giác thân thủ đem áo khoác thả xuống dưới, thân pháp dưới chân cực nhanh bay vọt đến bên hồ nước, một tay ôm lấy nàng, dùng áo trắng rộng thùng thình toàn bộ bao vây ôm vào trong ngực. Mọi người chỉ nhìn thấy trước mắt một màu trắng xẹt qua, Thái Tử điện hạ liền đứng ở bên hồ nước, trong lòng ôm một thiên hạ nho nhỏ, toàn bộ đầu đều chôn ở trong lòng Thái Tử điện hạ, không thấy rõ của bộ dáng nàng.

Ngay sau đó, bọn họ liền chứng kiến..... Thái Tử điện hạ, thế nhưng ôn nhu nở nụ cười.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, chén đĩa rơi xuống đất cũng không hay.

39. Chương 39: Diệu Nhân

“Nhanh chóng chuẩn bị nước ấm.”

Quân Vinh Giác phân phó xong, ôm Mục Thanh Lê trong nháy mắt rời khỏi nơi này.

Vào tầm cung, Quân Vinh Giác đem thiên hạ nho nhỏ đặt trên nhuyễn tháp. Ngồi kề bên người nàng, thấy nàng đang dùng một đôi mắt to ngập nước lườm mình, cười như bất đắc dĩ, ôn nhu vén mái tóc đắm nước

của nàng ra sau đầu: “Làm sao ngươi lại ở dưới nước, thật không biết nguy hiểm còn không chịu bơi vào. Thủy đạo kia sâu dài, dễ gặp chuyện không may.”

Hắn biết thủy đạo kia, cái đó căn bản chính là hắn tạo sao?

Mục Thanh Lê hí mắt cười: “Ta đi tìm thần tiên ca ca, ai mà biết đợi nửa ngày cũng không thấy đến. Luyện kiếm một ngày toàn thân mồ hôi, nên xuống nước át một chút, thấy động liền hiếu kỳ nên vào đến đây.” Cao thấp quan sát hắn, dừng một chút, giảo hoạt cười: “Nếu không nhờ vậy, ta không biết nguyên lai thần tiên ca ca không phải thần tiên, mà đường đường là Thái Tử điện hạ!”

Quân Vinh Giác mỉm cười: “Ta không phải thần tiên, tiểu yêu tinh sẽ mất hứng sao?”

“Sẽ không!” Mục Thanh Lê thân thủ sờ sờ mặt của hắn, đánh giá một chút, gật đầu nghiêm túc nói: “Là người thật tốt, thật sự là thần tiên nói không chừng một ngày nào liền bay mất.” Da thịt trong tay thực lạnh. Đôi mi thanh tú nhện không được nhú một chút, nói bất mãn: “Sao còn lạnh như thế.” Hắn có hảo hảo chiếu cố chính mình sao?

Nghĩ đến bộ dáng đi trên đường vừa rồi của hắn, một thân đơn bạc, ánh mắt đậm bạc vô dục vô cầu (không có mong muốn, không cầu xin). Nhìn thế nào cũng thấy là bộ dáng không biết tự chiếu cố chính mình.

Nhưng thời điểm hắn giơ tay nhắc chân đều cẩn thận, trong mắt đều là ôn nhu dạt dào tựa ánh trăng, Mục Thanh Lê lại cảm thấy hắn thanh nhã cực hạn, thật sự là mâu thuẫn.

Nheo lại mắt, nhìn chằm chằm hắn hoài nghi nói: “Ngươi không nên chỉ biết chiếu cố người khác, phải tự chiếu cố chính mình?”

Nhìn cặp đồng tử song trong trẻo linh động chuyên chú nhìn mình này, Quân Vinh Giác khẽ nheo mắt, bên miệng cười nhẹ tựa lông hồng bay, chí thanh chí lượng*. Tham luyện cọ cọ hai má ở trong tay nàng, cười nhạt: “Không ngại.” Nhưng mà xong chuyện sau đó hắn mới giật mình, vừa vặn thấy nàng vì nâng tay mà xiêm y trên người chảy xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, còn có hình dáng cái yếm, trong chớp mắt nhưng không bỏ sót.

* chí thanh chí lượng: thanh là thanh liêm, lượng là trong sáng => ý cười cực kỳ trong sáng, rạng rỡ

“Thái Tử điện hạ, nước ấm ngài cần đã chuẩn bị tốt.” Ngoài cửa truyền đến âm thanh cung nhân.

Quân Vinh Giác bên tai bị tóc đen che khuất có chút nóng, thu lại ánh mắt đem Mục Thanh Lê buông ra rồi bỏ vào trong áo trắng, lại dùng áo trắng che khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm và mái tóc ẩm ướt của nàng cũng che khuất. Lạnh đậm nói: “Tiến vào.”

Mục Thanh Lê đối với động tác này của hắn thấy buồn cười, bất quá cũng không giãy dụa. Nếu như bị người ta phát hiện nàng mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở Thái Tử phủ, phiền toái tuyệt đối không nhỏ.

Một đám cung nhân cẩn thận đem nước ấm tiến vào, đổ vào hồ tắm sau bình phong, trong lòng tò mò nữ tử đột nhiên bị Thái Tử ôm ở trong hồ lại đối đãi ôn nhu là ai, nhưng mỗi lần ngẩng đầu, chỉ vừa kịp nhìn thấy một chút góc áo màu trắng, lập tức trực giác toàn thân thấy lạnh cả người, cũng không dám lơ đãng nữa.

Hồ tắm sau một lúc người đến người đi thì đầy nước ấm áp, cửa phòng cũng đóng lại. Quân Vinh Giác thân thủ ôm Mục Thanh Lê, đến bên cạnh hồ tắm buông ra, vuốt ve đầu của nàng, cười nói: “Ngoan ngoan tắm.” Liền im lặng rồi đi ra ngoài.

Mục Thanh Lê nhìn nhìn ra bên ngoài bình phong, hỏi: “Thần tiên ca ca, ngươi còn ở đây sao?”

“Ồ.” Quân Vinh Giác thanh âm lộ ra ý cười.

Mục Thanh Lê nghĩ thầm hắn nhất định là hiểu lầm nàng đang sợ, cong môi mỉm cười không cần giải thích. Cởi quần áo, đi vào trong nước không lạnh cũng không nóng ấm, toàn thân đều giãn ra một chút. Trong miệng bất tri bất giác ngâm nga một ít ca khúc giai điệu kiếp trước.

Sau bình phong âm thanh từng trận, cùng với tiếng nữ tử nhẹ nhàng ngâm nga, Quân Vinh Giác ngồi ở trên tháp cười khẽ không ngừng. Trong óc hiện lên bộ dáng đáng yêu của nàng lúc này, nghĩ nghĩ chậm rãi có chút thay đổi. Tim bất giác đập rối loạn, trên mặt thể nhưng dâng lên một tia khô nóng.

Hắn đây là suy nghĩ cái gì. Quân Vinh Giác âm thầm hồi hận. khuôn mặt trắng nõn như ngọc này một trận đỏ hồng, tựa như xuân đến hoa nở, lộng lẫy vô song, đáng tiếc không có người thấy.

“Thần tiên ca ca, người hiện tại cũng không phải thần tiên, ta đây về sau còn có thể gọi người là thần tiên ca ca sao? Hay gọi người là Thái Tử điện hạ? Hoặc là Quân Vinh Giác? Giác?” Sau bình phong, truyền ra âm thanh Mục Thanh Lê.

Quân Vinh Giác mỉm cười nói: “Tùy người.”

“Quân Vinh Giác, Quân Vinh Giác, Giác.”

Quân Vinh Giác đẩy mắt ôn nhu cùng bao dung. Trong lòng một chút khởi niệm cũng đã bị hắn xua đi.

“Ồ ào ” tiếng nước vang lên, sau đó, Mục Thanh Lê từ bình phong đi ra, trên người mặc một kiện áo choàng màu trắng rộng thùng thình, kéo dài trên mặt đất, thân thể thừa càng thêm xinh xắn lạnh lợi. Về mặt đỏ bừng, một tay cầm khăn lau tóc, hướng hắn đi tới thoải mái nói: “Không có quần áo để đổi, chỉ có tùy tiện lấy một bộ của người.”

“Là ta không có chuẩn bị tốt, nơi này không có quần áo nữ tử.” Quân Vinh Giác nhìn động tác lau tóc thô bạo của nàng, cười khẽ lắc đầu. Thân thủ giúp nàng cầm khăn trong tay cẩn thận lau, trong tay tự nhiên ôn hòa tràn ngập, độ ẩm đọng tới da đầu cũng thực thoải mái.

Mục Thanh Lê thoải mái híp híp mắt, vô sỉ tựa vào trên người của hắn, thuận theo của hắn động tác, vui cười thở dài: “ Giác thực ôn nhu, thật thoải mái.”

Xem bộ dáng nàng, thật sự là một chú mèo con làm nũng. Quân Vinh Giác lại cảm thấy như vậy thực không sai, chưa từng có cảm giác quá vui bổ sung cho hư không tâm. Rũ mắt xuống, khẽ cười: “Tiểu yêu tinh thực lười.”

Mục Thanh Lê mơ hồ nói: “Có Giác ở không phải sao?”

Quân Vinh Giác đẩy mắt tràn ngập màu sắc chột lóe, cúi đầu cười cười: “Phải” Năm ngón tay xẹt qua sợi tóc mềm mại của nàng, thấy hai tròng mắt nàng nửa híp nhan sắc mông lung, tay duỗi ra ôm quá eo của nàng không cho phản kháng đến trên giường. Khom người nhìn nàng, cười nhẹ nhàng: “Người nghỉ ngơi tại đây, ngày mai ta đưa người ra ngoài.”

Dưới ánh nến, khuôn mặt hắn như ngọc đẹp đến choáng váng, tóc đen trút xuống xuống dưới. Mục Thanh Lê như bị mê hoặc, thân thủ bắt lấy một mớ tóc của hắn, gật gật đầu. Nháy mắt hoàn hồn thấy mắt hắn hiện lên ý cười, trên mặt chột thấy nóng ran, buông đầu của hắn ra quay mặt sang một bên ồm ồm nói: “Đã biết.” Một nam nhân trưởng thành như vậy, thật sự là tai họa.

Quân Vinh Giác cười không dừng được, sờ thật mạnh đầu một của nàng chút, lúc này mới xoay người rời đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, bên người cũng đã có một bộ nữ trang màu trắng thêu xanh cùng dụng cụ rửa mặt chải đầu, Mục Thanh Lê nghĩ rằng giống như ngày hôm qua hắn lại tiến vào để đặt. Mỉm cười liền mặc quần áo tử tế, rửa mặt chải đầu một phen, đẩy cửa bước ra.

Sáng sớm ngày hôm sau bên cửa, Quân Vinh Giác một thân đơn bạc ngọc thụ lâm phong, nghe tiếng nghiêng đầu nhìn về phía nàng miệng giác liền nổi lên độ cong.

Mục Thanh Lê cũng không biết hắn rốt cuộc ở bên ngoài đợi bao lâu, khó trách cung nữ nói thấy hắn liên đầu lông, cái dạng của hắn này có thể không làm cho người ta đau lòng sao? Vài bước đi qua bắt trụ tay hắn nắm chặt, vẫn là lạnh như vậy, không rõ rốt cuộc là do nhiệt độ thân mình hắn hay do cơ thể bị cảm lạnh.

Quân Vinh Giác hiểu được ý tứ của nàng, nắm chặt tay nàng một chút, mỉm cười lắc đầu ý bảo chính mình không có việc gì, kéo nàng bước đi.

Trên đường hắn mang đi không có ai, tiến vào trong núi giả, hắn nói: “Nhìn rõ đường ta đi qua.”

Mục Thanh Lê cả kinh, này núi giả chẳng lẽ có trận pháp? Gật gật đầu phát hiện hắc cước bộ đúng quy luật, thẳng đến một mặt tường cung dừng lại. Quân Vinh Giác nhìn nàng một cái, sau đó thân thủ nắm eo của nàng, xoay người lướt qua tường cung, tiến vào một mảnh núi rừng.

Thân pháp của hắc mớ hồ bất định lại cực nhanh. Mục Thanh Lê kinh dị phát hiện, thân pháp này của hắc còn muốn cao hơn thượng đẳng thân pháp kiếp trước của nàng một ít, nhưng so với thân pháp tông sư vẫn còn kém một ít. Bất quá ở dưới chân hắc thi triển này, cho dù là dẫn theo một người, cũng linh hoạt đến cực kỳ.

Hơi thở của hắc cũng vững vàng không có một chút thay đổi, có thể thấy được cổ khí của hắc đáng sợ đến cỡ nào.

Xuyên qua núi rừng, một đường rất xa, thẳng đến cây cối thác nước quen thuộc Quân Vinh Giác mới buông nàng, khí vũ nhàn nhã, một chút mồ hôi cũng không có. Hắc vỗ vỗ tay, lúc này một đạo bóng người liền dừng ở bên cạnh hai người. Quân Vinh Giác nhìn nàng ôn thanh nói: “Tiểu yêu tinh sau này nếu muốn gặp ta, hoặc là có chuyện gì muốn cùng ta nói, nếu ta không ở đây, tới đây có thể nói cho hắc.”

Mục Thanh Lê nhìn về phía Tàn Vân, hắc hắc y toàn thân, trên mặt cũng che một nửa bởi mặt nạ, im lặng giống như không tồn tại. Thu hồi mắt, liền hướng Quân Vinh Giác mỉm cười: “Tốt, ta đi trước.” Thân thể hòa vào cây cối liền không thấy.

Quân Vinh Giác cười yếu ớt, lẳng lặng nhìn theo cây cối kia một hồi, xoay người trở về, được rồi vài bước không khỏi hít mắt “A” cười khê ra tiếng, tiếng cười réo rắt ở trong rừng cây từ từ tràn ra, say mê lòng người.

Diệu nhân, diệu nhân. Chẳng sợ khi biết thân phận của hắc, cũng chưa từng một chút biến hóa, chưa từng một chút lạnh nhạt

Tàn Vân xem chủ tử mình cười, lại nhìn cây cối xem không thấy thân ảnh Mục Thanh Lê, âm thầm cân nhắc.

40. Chương 40: Hạ Thử

Mục Thanh Lê một đường đi tới phía dưới thác nước, dưới ánh mặt trời quần áo ngày hôm qua nàng cởi để trên tảng đá vẫn còn, mỉm cười cầm quần áo lên, lúc này mới chạy về.

Phủ Bình Khang Hầu, Mục Thanh Lê mặc lại quần áo như trước mới vào cửa, chỉ thấy Đường mama mặc váy màu trắng xám vẻ mặt lo lắng đứng ngồi không yên ngay cửa nhìn xung quanh. Lúc này vừa thấy Mục Thanh Lê, sắc mặt hiện lên kinh hỉ lập tức chào đón. “Đại tiểu thư, người đã trở lại!” Nhìn Mục Thanh Lê từ trên xuống dưới, không ngừng vỗ vỗ ngực chính mình, khiếp đảm nói: “Đại tiểu thư, người đây, một ngày qua người bị làm sao? Người có biết trong nhà ai cũng lo lắng người! Người có thể bị ủy khuất gì? Làm sao mà tóc cũng không có buộc? Đây là sao.....”

“Mama, ta không sao.” Mục Thanh Lê vỗ vỗ tay trấn an nàng, tùy ý nàng lôi kéo đi về phía Lê viện.

“Ồ ô u, đại tỷ tỷ đã trở lại a!” Vừa mới đi đến hành lang, thân ảnh Mục Vân Tâm vừa vặn đối diện đi tới, cước bộ dừng lại cao thấp đánh giá Mục Thanh Lê, nắm ngay cơ hội này để xả giận châm chọc: “Đại tỷ tỷ, người một ngày qua lại đi nói nào? Nhìn xem xiêm y này, trước kia sao chưa từng thấy đại tỷ tỷ mặc qua? Tóc tai bù xù thật khó xem, đại tỷ tỷ chạy một vòng bên ngoài như vậy, không phải làm mất thể diện Bình Khang Hầu phủ chúng ta sao? Lại còn râu cằm không vệ, xem bộ dáng đại tỷ tỷ, chẳng lẽ là gặp cái gì đó?”

Đường mama nghe vậy trong lòng sôi ruột, lời này nếu như bị truyền ra ngoài, chắc chừng thành ra bao nhiêu lời đồn. “Tam tiểu thư, không nên nói lung tung, nói lung tung sẽ bị nát đầu lưỡi đấy!”

Mục Vân Tâm lông mày dựng thẳng, mắng: “Người là thể nào cần hành*, một lão bà (bà già), cũng dám uy hiếp ta?”

* căn hành : 1. thực vật, thân cây mọc ngầm dưới đất/chỉ rễ cây; 2. Căn nguyên/cơ sở. Theo ý MVT: cộng hành yếu ớt, hướng chỉ đây chỉ là rễ của cộng hành => thấp của thấp kém nữa.

Đường mama nghẹn lời, chung quy trong lòng biết nàng chỉ là thân phận nô tài, Mục Vân Tâm cho dù là thứ nữ, cũng là chủ tử, hiển nhiên không thể tùy tiện đầu khầu. Nhưng sự tình này quan hệ đến danh dự đại tiểu thư, nàng làm sao có thể không để ý tới?

“Hừ hừ.” Mục Vân Tâm đắc ý cười rộ lên, vênh váo hồng hách: “Như thế nào? Bị ta nói trúng, còn muốn giảo biện đi.” (giảo biện- nguy biện, nói xảo nhưng không từ nào có ý hay như nguyên văn cả – giảo còn là giả dối, hiểm ác, tinh ranh, MVT tưởng ai cũng giống mình @_@)

Xem bộ dáng nàng ta lải nhải, Mục Thanh Lê thờ ơ liếc qua, nhíu mày cười: “Lần trước giáo huấn còn chưa đủ? Nói thêm nữa câu, Tử Vi chính là tấm gương của người.”

Mục Vân Tâm sắc mặt tái mét, nghẹn họng không dám nói, đầy vẻ kinh sợ. Thẳng đến khi Mục Thanh Lê đi một hồi, sắc mặt mới đỏ lên, tức giận dậm chân một cái, mắng thăm: “Kiêu ngạo! Người cứ kiêu ngạo! Hừ!”

Về tới Lê viện, bốn người Xuân Hạ Thu Đông cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng Mục Thanh Lê biết các nàng lo lắng, ngồi trên ghế ôn thanh nói: “Ta không phải tiểu hài tử, có chừng mực, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy.”

Noãn Thu nói: “Là chúng ta việc bé xé ra to.” Mục Thanh Lê trước đây ở nơi nào các nàng đều biết, cũng chưa từng trải qua một ngày không thấy người, thế này mới làm cho các nàng nhất thời hiểu rằng Mục Thanh Lê nay đã không như trước.

Mục Thanh Lê mỉm cười, Noãn Thu lại nói: “Hôm qua Vạn Dực Hiền truyền đến tin tức, nói là hy vọng gặp lại tiểu thư một lần.”

Mục Thanh Lê tâm khê nhảy một cái, hỏi: “Người trả lời thế nào?”

Noãn Thu đáp: “Ta nói tiểu thư cần suy nghĩ một phen rồi từ chối.”

Mục Thanh Lê gật gật đầu, cười nói: “Cứ như vậy, cho bọn họ chờ đi.” Vạn Dực Hiền muốn gặp nàng, đơn giản vì chuyện dược liệu kia, muốn phương thuốc, chờ nàng ngày nào có tâm tình nói sau.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã tới cuối hạ, trong một hồi tiếng chiêng trống hạ thử của học viện Tổng Thụy chính thức bắt đầu. Ngựa xe như nước, toàn bộ Tổng Thụy học viện người người tấp nập, dân chúng bình dân chỉ có thể ở ngoài để xem, nhón nha nhón nháo chen về phía trước.

Quân (quân vương) Đông Tổng quốc Quân Vô Cung ngồi ở thượng cấp, hoàng hậu Yến Hàm Yên ở bên cạnh hần, phía dưới là các vị võ đại thần. Thừa tướng Yến Cẩn hướng La Kinh Thiên bên cạnh kính một ly, cười nói: “Tướng quân, hạ thử lần này người thấy thế nào?”

La Kinh Thiên không chút khách khí hừm một tiếng, chằm chọc nhìn thoáng qua lão hồ li này, khinh thường nói: “Tất nhiên là Tiểu Lê Nhi của ta thắng.”

Yến Cẩn không thấy tức giận, ha ha cười: “Võ sinh của Tổng Thụy học viện tư chất cũng không phàm, An Vương lại là tam phẩm kiếm vương, nghe nói mấy ngày nay hần còn không ngừng tu luyện tại gia, mời Vương Hằng vương đại nhân tới dạy kiếm thuật, tu luyện đối chiến. Lấy Tiểu Lê Nhi ngũ phẩm đại kiếm sư muốn thắng, Khó! Khó! Khó!” Cùng lúc thốt ra ba từ “Khó”, từng chữ từng chữ xem thường, trong giọng nói hiển nhiên có thể thấy được sự khinh thị.

La Kinh Thiên trừng mắt nhìn hần, quay mắt đi khinh thường cùng hần nói chuyện. Yến Cẩn thấy, trong lòng cười lạnh, đáy mắt đều là chằm chọc. Nhưng hần không thấy được, La Kinh Thiên gác hần qua một bên, đồng dạng cũng là trên tức cùng chằm chọc. Khó? Ngày đó hần cũng nhìn không ra Tiểu Lê Nhi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ bằng Lâm tiểu tử muốn đánh bại nàng? Kia mới là thật Khó! Khó! Khó!

Bốn võ đài bạch ngọc, toàn bộ học viện Tổng Thụy chia làm bốn tổ đồng thời tiến hành, rút thăm quyết định đối thủ.

Trong đám người, Mục Thanh Lê nhìn mảnh giấy trong tay, bốn — sáu. Cũng ngay tại bốn võ đài tỷ thí, đối thủ là bốn — năm. Trận thứ ba bắt đầu.

Ngồi yên trên vị trí, nhìn bốn phía chung quanh, liền nhìn đến cách đó không xa một thân màu trắng cũng là võ phục Tổng Thụy Quân Vinh Lâm nhìn sang. Hấn ánh mắt lợi hại, mím bạc môi, tóc đen cột ở sau đầu, phong thần tuấn lãng. Mấy ngày nay hấn thật sự tập luyện không ít, nhìn qua như vậy, nhưng thật ra có vài phần khí thế kiếm vương.

Mục Thanh Lê cong môi, híp mắt nhìn hấn khinh thường.

Quân Vinh Lâm hai má da thịt run lên, đáy mắt hiện lên khuất nhục, mím môi càng chặt, bỏ qua trăm mối ngổn ngang không hề xem năng.

“Đông —” tiếng la (cồng/chiên) vang lên, hạ thử chính thức bắt đầu.

Trên bốn võ đài đều đi lên hai người, ở giá binh khí rút ra kiếm giống nhau, bắt đầu đối chiến.

“Keng Chát Bốp —” thanh âm binh khí chạm vào vang lên, nhóm võ sinh Tổng Thụy học viện người người cũng ồn ào, toàn bộ dân chúng bên ngoài kinh hô kêu, phi thường náo nhiệt.

Hạ thử chính là phương thức tỷ thí loại bỏ, Mục Thanh Lê híp mắt nhìn một lần, rất nhiều võ sinh năng lực cũng không tệ, chính là kiếm chiêu rất giới hạn, không biết cách biến hóa. Chân chính chém giết, một sơ hở liền quyết định thắng bại.

Trên trời nắng gay gắt, Mục Thanh Lê buồn ngủ, nghĩ thầm tham gia trận thi đấu thứ ba cũng không tồi, nhanh chút bắt đầu nhanh nhanh chấm dứt, cũng không muốn phơi nắng ở trong này.

“Võ đài thứ tư, thỉnh số năm Kiều Vũ Hân, số sáu Mục Thanh Lê ra sân.” âm thanh nặng nề truyền đến.

Mục Thanh Lê mở mắt ra, liền nhìn đến một cô gái mười lăm sáu tuổi thì trên trên đài, ánh mắt kiêu căng vừa vịn hướng nàng xem đến. Mục Thanh Lê mỉm cười, chân nhún một chút, liền đứng đối diện nàng ta.

“Hừ!” Kiều Vũ Hân khinh thường từ trên giá binh khí rút ra một thanh kiếm dài nhỏ, ngửa đầu đối Mục Thanh Lê châm chọc nói: “Mục Thanh Lê, mặc kệ ngươi cuồng vọng tự đại bao nhiêu, hôm nay gặp ta, đừng tiếp tục mơ tưởng nữa.”

Mục Thanh Lê khoe miệng châm biếm, đối với loại nữ hài tự cho là đúng này, nàng không có bao nhiêu tâm tình để ý tới. Cước bộ thoáng một cái liền đến trước mặt Kiều Vũ Hân, năm ngón tay hóa thành long trảo chế trụ cổ tay nàng. Kiều Vũ Hân trên tay tê rần, kiếm rơi trên mặt đất phát ra “Lang khang” một tiếng vang trong suốt. Ngay sau đó nàng đã bị Mục Thanh Lê quăng ra khỏi võ đài, cho đến lúc té lăn mấy vòng bên ngoài võ đài, trên mặt vẫn là thần sắc kinh ngạc, không có phản ứng lại.

Một chiêu này công phu trong nháy mắt, Mục Thanh Lê ngay cả kiếm đều không có lấy, đã quăng Kiều Vũ Hân ra ngoài võ trường.

Tất cả mọi người dưới đài chú ý võ đài thứ tư này không khỏi sửng sốt, liền nhìn nữ tử thuần mỹ bạch y võ phục kia thần nhiên tiêu sái xuống võ đài, tà áo khẽ bay, miệng cười hờ hững.

“Không tính! Không tính! Người ăn gian!” Kiều Vũ Hân hoàn hồn xoay người đứng lên, vẻ mặt không cam lòng chỉ vào Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê trên mặt mang theo ý cười, liếc nàng một cái, lười nhác mang theo vài phần khinh thường không kiên nhẫn. “Có bản lĩnh tìm Hoàng Thượng nói đi?”

Kiều Vũ Hân cứng đờ.

Mục Thanh Lê đi đến chỗ râm mát ngồi xuống, Noãn Thu đưa tới băng trà. “Tiểu thư, giải khát.”

Mục Thanh Lê thân thủ tiếp nhận đến, ngửa đầu uống một ngụm mỉm cười: “Thoải mái.” Tựa vào vị trí, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Thẳng đến giữa trưa, Mục Thanh Lê đánh trận thứ hai, vẫn là như trước một chiêu đem đối thủ ném xuống võ đài, sau đó trực tiếp dẹp đường hồi phủ. Hạ thử này ít nhất phải ba ngày mới chấm dứt, hôm nay nàng đối chiến đã đánh xong, trở về cũng không ngại. Nhưng mà một màn này trong mắt những người khác

chính là một tầng ý tứ khác. Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn An Vương thắng thua hay là kiếm thuật, không khỏi quá cuồng vọng, chẳng lẽ nàng nhận định chính mình có thể thắng được? Không ít người nhìn Quân Vinh Lâm mặt biến thành màu đen dưới ánh mặt trời có chút hả hê.

41. Chương 41: Đến Đòi Nợ

Hạ thử trong nháy mắt thời gian ba ngày dưới phản ứng nhiệt liệt của mọi người ở Dương thành cuối cùng cũng đến ngày cuối, không biết là cố ý hay vô tình, Quân Vinh Lâm cũng từng bước tiến tới trận đánh cuối cùng, trận này nhất định hẳn cùng với Mục Thanh Lê hai người sẽ quyết chiến.

Mặt trời như thiêu đốt, tử nữ quyền quý ngồi ở trên tháp uống rượu ngon, có hứng thú nhìn trận quyết đấu kế tiếp. Dân chúng bên ngoài kịch liệt chen chúc, thần sắc hưng phấn chờ đợi. Hôm nay người tụ tập ở trong này cũng là nhiều nhất trong hạ thử.

“Đồng –” tiếng la đồng âm vang thấu triệt chung quanh, vị quan bình phẩm lên tiếng: “Thỉnh số mười tám Quân Vinh Lâm cùng số sáu Mục Thanh Lê ra sân.”

Quân Vinh Lâm một bước bay vọt trên bạch vô ngọc đài, thân hình hắn to lớn, mày kiếm mắt sáng, mí mắt môi sắc mặt lạnh lùng, dưới ánh mặt trời tuấn mỹ như vậy, thật làm mờ mắt người khác. Hắn nghiêng mắt, nhìn thân ảnh Mục Thanh Lê nhàn nhã đi lên, tư thái kia làm nổi bật hắn đang dè dặt và cẩn trọng, tính về khí thế thì hắn cũng đã thua một bậc.

Nhưng mà từ ba ngày này mỗi khi nhìn Mục Thanh Lê tỷ thí, hắn đều hoàn toàn thu hồi tâm tình khinh thường. Nàng mỗi lần đả bại đối thủ chỉ là dùng một chiêu thức đơn giản nhất cực nhanh, hắn cũng không biết rõ nàng rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng tuyệt đối chỉ cao không thấp.

Mặc kệ cao thấp thế nào, hôm nay một trận chiến này hắn phải thắng, liên quan đến mặt mũi thanh danh của hắn. Từ xưa đến nay, cho dù là Đông Tống quốc hay toàn bộ đại lục chưa từng có việc nữ tử lưu phụ, hắn cũng tuyệt đối sẽ không để cho phát sinh ra chuyện như vậy, bằng không cả đời hắn đều không thể ngẩng đầu, thành một vết sỉ nhục cả đời hắn.

Mục Thanh Lê đi lên vô đài bạch ngọc, trên mặt mang theo ý cười, tương phản trong mắt đều là lãnh mạc hàn lương (mấy từ này toàn mang nghĩa là lạnh, nếu chỉ dùng 1 từ lạnh lùng thôi không đủ để tả, ta để lại hết =)) lạnh của lạnh càng lạnh).

“Xoát” Quân Vinh Lâm nhỏ kiếm từ trong giá binh khí, không bỏ qua sự lạnh lùng trong mắt nàng, thật giống như một cây kim đâm vào trong lòng. Không đau lại day dứt không thôi, từng đợt cảm giác sắc nhọn làm cho người ta phiền chán. Nàng khinh thường hắn, từ khi nào thì nàng bắt đầu dùng tư thái này đối đãi hắn, trước đây khi đối mặt với hắn bộ dáng thẹn thùng khấn trương giờ trong óc hắn cơ hồ không còn nhớ rõ, lúc này hắn mới phát giác trước đây hắn chưa từng thật sự nhìn nàng.

“Mục Thanh Lê, rút kiếm đi!”

Mục Thanh Lê lạnh lùng cong môi, chậm rãi mỉm cười: “Trước kia ta đã từng nói qua ngươi không xứng sử dụng kiếm.” Nhìn sắc mặt Quân Vinh Lâm quả nhiên biến đổi, híp híp mắt, lại nói hờ hững: “Lại càng không xứng để cho ta sử dụng kiếm.”

Quân Vinh Lâm sắc mặt vẫn vẹo run lên, đại chưởng nắm chuôi kiếm run nhẹ, nghiêng răng nghiêng lợi gầm: “Mới một thời gian ngắn không thấy, ngươi miệng mồm càng ngày càng sắc nhọn. Hảo! Bốn vương sẽ nhìn xem, xem ngươi còn có thể tiếp tục kiêu ngạo hay không!”

Cổ khí Tam phẩm kiếm vương tràn ngập, tro bụi chung quanh đều lấy hắn làm trung tâm rung động mà lan ra. Hắn nắm lấy kiếm liền không lưu tình chút nào hướng nàng đâm tới.

“Hừ! Chỉ bằng ngươi?” Mục Thanh Lê một bên thoát kiếm thế của hắn, trong mắt ánh lãnh quang hiện ra, băng lăng hàn sương uy nghiêm khiếp người từ thân hình nho nhỏ của nàng từ từ tán ra. Quân Vinh Lâm

cảm giác được, toàn thân cũng không khỏi thấy lạnh lẽo, trong lòng đột nhiên dâng lên cổ hàn ý, chẳng lẽ đây mới là bộ dáng thật sự nàng?

(ây da, thỉnh các nàng phát huy trí tưởng tượng của mình thôi, QVL giống như lửa, toàn thân vận nội công, bụi bay mịn mù, còn MTL cũng vận công, xung quanh được bao bọc bởi hàn sương trắng trắng – nàng nào hay chơi game nhập vai chắc dễ hình dung hơn ah, ta chỉ phụ chú thêm cho không khí có màu oánh nhau xú, hehe)

Những người xem chung quanh cũng kinh ngạc, La Kinh Thiên sắc mặt căng thẳng, trong mắt chợt lóe kinh ngạc. Không chỉ là hắn, sắc mặt mỗi người kinh dị cũng không nhỏ, khí thế này có thể sánh bằng kiếm vương bình thường thậm chí còn mạnh hơn. Hay là Mục Thanh Lê này trước giờ vẫn che giấu thực lực?

“Quân Vinh Lâm, cho ngươi khoái hoạt nhiều ngày như vậy cũng là lúc đòi lại hết, ngươi ngàn không nên vạn không nên chọc tới ta! Nếu dám làm phải dám nhận hậu quả.” Âm thanh nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng hết trong lòng mọi người trong trường, trong lòng mọi người toàn bộ đều không khỏi rét lạnh, không biết nàng sẽ làm ra cái gì.

“Bịch” một tiếng, thân thể Quân Vinh Lâm bị hung hăng đá đi ra ngoài, mắt thấy hắn sẽ bay ra khỏi võ đài bạch ngọc. Thân ảnh linh hoạt linh lung kia rất nhanh xông đến, thân thủ lại kéo bấp chân của hắn, đưa hắn trở về, “Bịch” cả người quỳ rạp trên mặt đất.

Mục Thanh Lê chân dẫm trên tay phải hắn, “Rắc rắc” âm thanh xương cốt bị gãy vang lên, mắt Quân Vinh Lâm trong nháy mắt tròn lớn như trâu, co rút lại như kim. “A a a!” tiếng la thống khổ tê liệt vang vọng, miệng hộc máu.

Mục Thanh Lê cười lạnh, thần nhiên nói: “Chính là cánh tay này nâng chén cho ta uống rượu đã hạ được.”

Một cước lại đá vào miệng Quân Vinh Lâm lúc này nằm giống bùn trên mặt đất, thanh thanh đậm đậm nói: “Chính là mồm này nói muốn cùng ta nói rõ ràng? Thỉnh người đến chứng kiến?”

Lại một cước đá vào bụng hắn, xem bộ dáng Quân Vinh Lâm bật hơi muốn hét, bộ dáng dính máu sắc mặt dữ tợn trừng mắt nhìn mình. Mục Thanh Lê chậm rãi nói: “Quân Vinh Lâm, cũng dám dùng xuân dược bị hủy trong sạch của ta, ngươi cho ta tính tình sẽ tốt như vậy cứ để thể trôi qua? Hừ.” Ở trên bụng hắn lại nâng chân lên, chuẩn bị đạp xuống, vừa cười vừa nói từng chữ: “Người chọc ta một phần, ta trả lại mười phần!”

“Lách cách” âm thanh chén rượu trong tay một đệ tử quyền quý nào đó rớt xuống, chạm đất phát ra âm thanh.

“Ngô!” Quân Vinh Lâm thân thủ đột nhiên mạnh mẽ bắt lấy chân của nàng, dùng sức lôi kéo, lớn tiếng rống giận: “A a!”

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thật không ngờ hắn đã bị thể mà còn có khí lực, nàng dễ dàng xoay người thoát thân, dừng ở trên võ đài bạch ngọc, bình tĩnh cười nhạt nhìn hắn.

Quân Vinh Lâm vẻ mặt xanh mét, phối hợp vết máu lại có vẻ khủng bố. Ánh mắt hắn phức tạp, trừng mắt nhìn Mục Thanh Lê tất cả đều là hung ác, phần nhiều lại là bi ai khuất nhục. Vì sao hắn cố gắng tu luyện như vậy, thể nhưng chống đỡ không quá một chiêu của nàng, tại sao có thể như vậy! Hắn vẫn lấy thiên tài kiếm thuật mà kiêu ngạo đột nhiên trở nên như vậy thật buồn cười.

Về phía trước đi vài bước, một ngụm máu nhỏ ra, thẳng tắp ngã xuống, quỳ một chân, lắc lắc đầu làm cho trong đầu rõ ràng một chút, lại nhìn đến trước mắt một đôi giày thêu màu trắng không tỳ vết.

“A –!” Quân Vinh Lâm giống như phát cuồng hướng nàng chụp tới.

Mục Thanh Lê nghiêng người phản thủ tát một cái, đánh đầu hắn nghiêng một bên, nhìn thấy Quân Vinh Lâm phát điên như trước muốn chụp vào mình, Mục Thanh Lê cười lạnh, một chút không lưu tình “Ba ba ba –” Hơn mười bàn tay đánh liên tiếp, một chuỗi khiến khuôn mặt tuần tú trước mắt hoàn toàn biến thành đầu heo, một cái tát cuối cùng dùng chân khí, làm hắn hoàn toàn nằm úp sấp trên đài bạch ngọc, kịch liệt thở dốc.

Giấy thù màu trắng thoát lực kiềm của hắn, nâng cầm hắn lên, thấy hắn giấy dựa, mũi chân vừa động liền đụng ngay đến chỗ trí mạng yết hầu của hắn, với bản lĩnh nàng, tùy thời có thể cho hắn chết trong nháy mắt. Quân Vinh Lâm thân thể cứng đờ, hắn đương nhiên biết được hậu quả động tác hiện tại này của nàng, trên trán mồ hôi lạnh liền túa ra. Nàng không giống lẽ thường mà ngửa bài, ngay cả hắn cũng khó có thể không cho phép nàng nổi điên thật sự giết hắn, bởi vì nàng tựa hồ sự tình gì cũng đều có khả năng làm được.

Động tác này thật sự là làm cho hắn khuất nhục, chưa từng có khuất nhục như thế. Nhìn về phía Mục Thanh Lê giống như dã thú phát cuồng.

42. Chương 42: Hưu Phu

Mục Thanh Lê giật giật mũi chân, lãnh nhãn đối diện hắn, híp mắt liếc nhìn ánh mắt của hắn hiện lên tia bén nhọn sắc lạnh, vẫn cười nói: “Này thật sự không tính là gì, bị thương có thể trị. Nếu người còn dám chọc ta một lần nữa, ta sẽ phá hủy chân khí đan điền của người, cho người trở thành phế vật không còn có biện pháp tu luyện chân khí, như vậy mới thật là thống khổ khuất nhục.”

Quân Vinh Lâm nghe vậy bản năng thân thể rung rung một chút, yết hầu nuốt một ngụm nước bọt sợ hãi. Nhận thấy được phản ứng chính mình, lại cảm thấy thật sự mất mặt đến cực hạn, ngẩng đầu lên khô khốc cười lạnh: “Có bản lĩnh người thử xem? Đừng chỉ dám nói mà không dám làm a?”

Mũi chân điểm điểm, lời nói Quân Vinh Lâm liền hóa thành manh âm**, Mục Thanh Lê cười, cười sự ngây thơ của hắn, nói: “Đừng ngu xuẩn vì mặt mũi mà hủy chính mình, yên tâm, nếu người thật sự muốn thử xem ta có dám hay không, có thể lần sau lại đến chọc ta thử xem xem.” Nói càng nói càng thông thả, tựa như có loại ma lực không hợp ý nhau, làm cho người ta không tự chủ được liên tin lời của nàng.

** Manh âm : manh là đui/mù, còn có nghĩa là làm bừa/loạn/xằng/mù quáng, nói chung là không biết mà làm xằng/bừa thì gọi là manh, theo truyện thì QVL không biết nhận sai, không biết thức thời mà nói nhăng, nói loạn.

Nàng thật đúng là không phải không dám, mà là miễn cho phiền toái. Nàng làm sao nhìn không ra Quân Vô Cung đối đưa con này cũng không thêm để ý, nhưng là phế vật để lợi dụng thì vẫn có thể, nàng hiện tại nếu thật sự hủy Quân Vinh Lâm, chính là cho người khác tìm được nhược điểm, rước không biết bao nhiêu phiền toái về sau.

Hiện tại giáo huấn Quân Vinh Lâm, là vì lúc trước hắn làm ra chuyện đáng để giáo huấn, cũng là vì về sau tự tại, miễn cho hắn vô sự lại đến kiếm chuyện. Dù sao bọn họ còn chưa tới mức xem nhau như kẻ thù.

Quân Vinh Lâm sắc mặt dữ tợn không nói gì, nay hắn ngay cả khí lực nói chuyện đều không có.

Mũi chân nâng cầm của hắn, Mục Thanh Lê hừ cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía đám người chung quanh đã sớm lặng ngắt như tờ, nhìn một vòng sau, chậm rãi cười nói: “Thắng bại đã rõ đi.”

Một trận yên tĩnh, một hồi mới có tiếng bàn luận rất nhỏ truyền đến, tiếp theo thanh âm càng lúc càng lớn, phần nhiều là tiếng kêu sợ hãi của nữ tử.

La Kinh Thiên bật cười hơn hở, nghiêng đầu nhìn sắc mặt thay đổi thất thường của Thừa tướng Yến Cầm, hừ hừ cười nói: “Lão hồ li, nhìn rõ ràng, ta đã nói là Tiểu Lê Nhi của ta sẽ thắng.”

Yến Cầm mỉm cười, chậm rãi gật đầu, thâm ý nói: “Tiểu Lê Nhi quả nhiên không giống bình thường, một chiêu kia làm cho người ta kinh diễm, tuổi còn nhỏ còn lại có bản lĩnh như vậy, thật sự khiến người kinh ngạc.”

La Kinh Thiên kiêu ngạo cười, thấp giọng nói thầm: “Có thể không lợi hại sao, đều là ta dạy.” Lời này tuy rằng nhỏ, nhưng cũng để Yến Cầm nghe thấy, hắn sắc mặt nhất thời hiểu ra. La Kinh Thiên nắm bắt được điểm này của hắn, lỗ mũi phát ra một đạo khí thanh khinh thường. Chủ ý muốn đánh giá Tiểu Lê Nhi ta tưởng ta nhìn không ra? Ta nếu không nói một chiêu này của Tiểu Lê Nhi là ta dạy, người sẽ không từ bỏ ý đồ?

“Đồng –” Chiêng trống tiếng vang lên, lúc này Quân Vô Cung ở trên cao cũng nâng một bàn tay lên, ý bảo im lặng. Thanh âm toàn trường Tống Thụy giờ phút này mạnh mẽ ngừng lại, thẳng đến khôi phục yên tĩnh.

Quân Vô Cung mỉm cười nhìn Mục Thanh Lê trên đài bạch ngọc, ôn hòa cười nói: “Tiểu Lê Nhi nói không sai, thắng bại đã phân, Tống Thụy hạ thủ này là Tiểu Lê Nhi thắng. Tống Thụy hạ thủ thắng được có thể hướng trăm một yêu cầu, Tiểu Lê Nhi nay có thể nói.”

Thần sắc không có một chút lo lắng đối với Quân Vinh Lâm đang trọng thương, càng không có đem việc Mục Thanh Lê đánh con mình thành cái dạng này nửa phần tức giận.

Mục Thanh Lê nhìn Quân Vinh Lâm, vô tình nhất để vương gia, thật là vô tình. Quân Vô Cung này thật là đối người con Quân Vinh Lâm này không có một chút cảm tình, như vậy theo lời đồn đãi hấn đối với Quân Vinh Giác yêu thương là thật hay không? Dạng người như hấn, sẽ thật tình thương một đứa con sao?

Nếu là thật sự thương Giác, như vậy vì sao tuổi còn nhỏ đã đem hấn phong làm Thái Tử, việc này không phải làm cho hấn trở thành bia sống để ngắm?

Nếu là thật sự thương Giác, vì sao kiến tạo Thái Tử phủ cho hấn ở tận cùng phía nam, làm cho hấn thâm cư (sống nơi xa xôi) trong Thái Tử phủ không ra, như vậy Thái Tử còn có uy nghiêm đáng nói sao?

Nếu là thật sự thương Giác, vì sao làm cho hấn thân thể cùng tính tình như vậy, chẳng lẽ là trời sinh hấn như thế?

Mục Thanh Lê cười lạnh, đối Quân Vô Cung không hề có hảo cảm, người này tuyệt đối xem nhà nàng là cái gai trong thịt, kẻ hận nhất không thể trừ bỏ nhà nàng khẳng định chính là hấn. Chính là nàng thanh nhàn, chỉ cần người ta không đáng với nàng, nàng không ép người quá đáng. Bọn họ diễn vai bọn họ, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của nàng cùng người nàng để ý, như vậy ai cũng không phạm ai, nàng cũng sẽ không hủy đi sân khấu kịch của bọn họ.

Mục Thanh Lê đầu hải ma sát cảm Quân Vinh Lâm, giữa đầu cùng Quân Vô Cung đối diện, híp mắt cười yếu ớt: “Hoàng Thượng cũng biết chiến ước ta cùng với An Vương đi, ta cùng với hấn dưới chứng kiến của Kiếm Thần đã lập chiến ước, ta từng nói, nếu là ta thắng, ta sẽ trước mặt mọi người, hưu hấn, triệt tiêu hôn ước này.” Chậm rãi hít một hơi, chính khí ngang nhiên nói: “Nhưng chiến ước này chính là chuyện tình ta cùng với An Vương lúc đó, hôn ước hoàng gia không thể tùy ý do hai chúng ta quyết định, cho nên trận hạ thủ này có thể yêu cầu, ta liền hướng Hoàng Thượng thỉnh cầu cho ta đặc quyền này, cho ta thực thi kết quả Kiếm Thần chiến ước.”

Kiếm Thần là tín ngưỡng toàn bộ đại lục, Mục Thanh Lê không biết có phải hay không thật sự tồn tại, cũng không suy nghĩ, nhưng mà đôi khi, không hiểu như vậy có tác dụng ngược lại so với việc nói một ít lời đơn giản.

Một phen ăn nói cẩn thận, giữ thể diện hoàng gia, cũng theo về phương diện khác sử dụng danh nghĩa kiếm thần cùng hạ thủ đặc biệt cho phép chính khí nghiêm nghị làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Mặc dù ở yến hội Quân Vô Cung đã nghe qua Mục Thanh Lê yêu cầu như vậy, nhưng mà người thật việc thật đã xảy ra, nhìn đến bộ dáng nàng bình tĩnh vẫn không khỏi kinh dị một chút, trưởng nữ Mục gia này thật sự càng ngày càng không đơn giản.

“Nếu Tiểu Lê Nhi nói như thế, trăm liền cho phép.” Quân Vô Cung sắc mặt không thay đổi, ôn hòa mỉm cười, trong mắt chợt lóe dị sắc.

“Tạ Hoàng Thượng.” Mục Thanh Lê cảm giác được khi Quân Vinh Lâm trên chân nghe được câu kia của Quân Vô Cung, thân thể cứng ngắc lại run run. Hay là hấn không có thấy rõ ràng bộ mặt thật hoàng gia? Hay là vì đối mặt kẻ tiếp mà sợ hãi?

Sợ hãi? Cũng dám đối một nữ nhân làm ra chuyện tình như vậy, thời điểm kia hấn lại có nghĩ tới chuyện tình như vậy nếu thật sự đã xảy ra, một nữ nhân sẽ có bao nhiêu sợ hãi và bất lực? Bị nam nhân ghê tởm không hề biết mạo phạm, lại bị những người quen biết vây xem. Hơn nữa trúng xuân dược, có lý cũng không nói được.

Mục Thanh Lê đẩy mắt phát lạnh, dùng một chút lực đã đá hẳn sang một bên, thanh âm trong trẻo linh động ở trong hoàn cảnh im lặng thật rõ ràng.

“Mọi người làm chứng, ta Mục Thanh Lê hôm nay lúc này hưu phu!”

Quân Vinh Lâm run run đứng lên, nửa quỳ trên mặt đất, chỉ có thể ngửa đầu nhìn nàng xa xa như ngọc. Ánh mặt trời quanh thân nàng sáng lấp lánh, liền giống như bảo châu tán đi tro bụi, phát ra ánh sáng vô tận, phong hoa tuyệt đại.

Nay xinh đẹp, nhưng từ trong miệng nàng nói ra những lời giết tâm, từng lời lăng trì kiêu ngạo của hắn.

Mục Thanh Lê mỉm cười nhợt nhạt nói: “Từ nay về sau, người chính là nam nhân thứ nhất bị hưu, bị toàn bộ ánh mắt người ta chứng kiến.” Không nhìn thần sắc hắn xanh mét dữ tợn, nàng đứng trên đài cao, miệng cười trong suốt, chậm rãi, từng chữ từng chữ nổi lên chậm ngay tim của hắn: “Nhìn rõ ràng, là người không xứng với ta, bị ta hưu. Từ nay về sau, hôn ước người ta trở thành phế thải, không còn nữa điểm liên quan.”

Nói xong, nàng thần sắc bình thường, ánh mắt nhìn về phía hắn lãnh đạm giống như người xa lạ, xoay người đi đến dưới đài, nhìn về phía La Kinh Thiên, ngửa đầu dương môi hướng hắn cười không ngớt.

Mọi người nhìn nàng, vô phúc màu trắng trên người nàng mặc tư thế oai hùng hiên ngang, khuôn mặt tinh xảo thuần mỹ giống như hoa quỳnh chớm nở, phong thái hiện rõ, trong lúc đó thản nhiên cười, quyến rũ chúng sinh, trong khoảnh khắc chợt lóa mắt, say tâm, bao nhiêu người tại đây vì nụ cười này mà thất thần.

“Đợi chút.” Một giọng nói ôn hòa vang lên.

Trả Lời Với Trích Dẫn

43. Chương 43: Tứ Hôn

“Đợi một chút.” âm thanh ôn hòa lại vang lên. Mục Thanh Lê trong lòng nhảy dựng, cảm thấy Quân Vô Cung lúc này kêu mình tuyệt đối không có chuyện gì tốt, nhưng mà nàng đang thầm nghĩ rằng làm như không nghe thấy, kế tiếp lại nghe hắn kêu đích danh: “Tiểu Lê Nhi.”

Mục Thanh Lê cước bộ dừng lại, không lên tiếng nhíu mày một chút, xoay người nhìn về phía Quân Vô Cung, nghi hoặc cười nói: “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Quân Vô Cung không trả lời, chỉ hạ mi nhìn về phía Quân Vinh Lâm giống như bùn nhão trên đài bạch ngọc, nhạt nhẽo phân phó: “Còn không mang An Vương xuống?”

Hai thị vệ lĩnh mệnh lên võ đài, mỗi người dìu một bên Quân Vinh Lâm mang hẳn xuống.

Mục Thanh Lê nhíu mày, hắn ta rốt cuộc muốn làm cái gì? Lúc này trên võ đài bạch ngọc chỉ còn lại một mình nàng, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người của nàng, cao cao tại thượng, chỉ có thể ngưỡng mộ. Không chỉ là nàng đoán, toàn bộ mọi người cũng đang đoán, Hoàng Thượng rốt cuộc muốn làm gì.

Phía trên Quân Vô Cung nhấc tay, phía dưới toàn bộ thanh âm đều biến mất, lặng ngắt như tờ.

“Tiểu Lê Nhi.” Quân Vô Cung mặt đầy từ ái nhìn Mục Thanh Lê, ngón tay chà chà tay vịn trên ghế, mỉm cười nói: “Tiểu Lê Nhi biểu hiện làm cho trẫm phi thường vừa lòng, không chỉ võ thuật cao siêu, hơn nữa trầm tĩnh, không hổ là ngoại tôn nữ của trẫm quốc tướng quân, có phong độ của một đại tướng, đại khí.”

Không có gì tự dưng ân cần, phi gian tức đạo!

Mục Thanh Lê khiêm tốn cười: “Hoàng Thượng quá khen.”

Quân Vô Cung híp mắt chậm rãi lắc đầu. “Đây là thực tế, Tiểu Lê Nhi lấy toàn bộ quốc dân làm chứng hưu An Vương, chấm dứt hôn ước này, nay trẫm cũng nhân cơ hội này trước sự làm chứng mọi người, nên vì Tiểu Lê Nhi lại ban thưởng một môn hôn ước khác.” Ôn hòa từ ái nhìn chằm chằm Mục Thanh Lê (>___< từ=“ ái=“ mà=“ nhìn=“ chằm=“ chằm=“ àh???)=“ chằm=“ rãi=“ nói=“ “thái=“ tử=“ đã=“

sóm=“” đến=“” tuổi=“” thành=“” hôn=“” ta=“” thấy=“” tiểu=“” lê=“” nhi=“” còn=“” có=“” quý=“” khí=“” của=“” nhất=“” quốc=“” chi=“” mẫu=“” trăm=“” lần=“” nữa=“” vì=“” tiểu=“” lê=“” nhi=“” tứ=“” hôn=“” cho=“” thái=“” tử=“” từ=“” hôn=“” nay=“” trở=“” đi=“” ngưoi=“” chính=“” là=“” thái=“” tử=“” phi=“” sau=“” này=“” là=“” hoàng=“” hậu=“” đông=“”>

Mục Thanh Lê trong lòng giật mình, trong mắt hiện lên hàn sương. Lão gia hỏa này quả nhiên không có hảo tâm, trước mặt toàn bộ mọi người nói ta sẽ là Thái Tử phi, sẽ trở thành hoàng hậu, kia không phải hiểu được nói rõ ọi người là Giác về sau sẽ là Hoàng Thượng, bị đám con kia của hần ta cố kỵ, còn làm cho nàng bị toàn bộ nữ nhân muốn làm hoàng hậu này ghen tị sao?

Không nói Giác về sau có thể làm Hoàng Thượng hay không, lời này đã nói ra, đã làm mọi người nhớ kỹ.

Hơn nữa lấy thực lực nhà nàng, nếu nàng thật sự làm hoàng hậu, đối với toàn bộ đại thần Đông Tống quốc mà nói đều lo lắng, rõ ràng làm cho bọn họ có lý do loại trừ nhà nàng, ngày nào đó thất thủ liền thành đại tội phản quốc?

Hần ta cố tình ngay tại trước mặt quyền quý cả nước, nhân dân cả nước mà nói thế. Nếu nàng cự tuyệt chẳng khác nào trước mặt nhân dân cả nước bất kính hoàng quyền, hơn nữa các nữ tử đều muốn làm Thái Tử phi, mà về sau địa vị hoàng hậu lại không cần, như vậy có phải có ý tứ gì khác hay không? Tỷ như muốn soán vị, chính mình trở thành công chúa?

Đây gọi là lời nói đáng sợ.

Tại đây trong lòng bất luận kẻ nào cũng đều suy nghĩ miên man. Mục Thắng tay nắm chặt trong ống tay áo, khẽ cau mày. La Kinh Thiên sắc mặt có chút biến thành màu đen, Yên Cẩn bên cạnh không có hảo ý ha ha cười nói: “Tướng quân, chúc mừng, chúc mừng! Đây chính là việc tốt trời ban, thần sắc người như thế là thế nào? Hay là bất mãn đối với quyết định Hoàng Thượng?”

La Kinh Thiên nghiêng đầu giống như mảnh sứ vỡ hần một cái, hần ta bị trừng sắc mặt cứng ngắc, thu hồi ánh mắt không hề hé răng.

Trên đài bên tai Mục Thanh Lê truyền đến một đạo thanh âm nồng đậm: “Tiểu Lê Nhi, không cần nghĩ nhiều, không muốn chính là không muốn, muốn nói cái gì thì cứ nói!”

Là ngoại công! Mục Thanh Lê ánh mắt lưu chuyển, bật cười mềm mại. Đây là ngoại công truyền âm. Theo ý những lời này, nàng nghe ra ngoại công bảo vệ nàng, thà rằng đắc tội hoàng tộc, bị người bàn luận cũng không nguyện ý làm cho nàng bị nửa phần ủy khuất bao che khuyết điểm.

Đúng lúc này, Quân Vô Cung ôn thanh phân phó xuống: “Thỉnh Thái Tử đi ra cho Tiểu Lê Nhi trông thấy.”

“Dạ.” cung nhân bên người hần lĩnh mệnh đi.

Mục thanh tỉnh ngộ, Thái Tử phủ rõ ràng ngay tại tận cùng phía nam, nếu nhất thời muốn đi thỉnh Thái Tử ắt hần phải đợi lâu lắm, nay Quân Vô Cung nếu phân phó, nói như vậy hần sớm đã có chuẩn bị, cố tình để cho Thái Tử chờ sẵn ở nơi nào đó, khi cần thì xuất hiện.

Đây là biểu hiện yêu thương con sao? Hay là phương thức sủng ái đối với con của Quân Vô Cung không giống với người khác? Nghĩ lại muốn đem nàng gả cho Giác, tức là đem thể lực nhà nàng cũng cho Giác?

A..... Mục Thanh Lê trào phúng khóe miệng không tiếng động, nàng có cảm giác, như thế nào cũng không khả năng.

“Thái Tử giá lâm –”

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía phát ra âm thanh, Đông Tống quốc mỗi người đối với Thái Tử cũng đều tràn ngập lòng hiếu kỳ, ngay cả tầng lớp quyền quý Đông Tống quốc cũng thế. Thái Tử Quân Vinh Giác thật sự quá ít xuất hiện, không có mấy người từng gặp qua hần, mọi người chỉ nghe nói hần thiên nhân chi tử, lại chưa bao giờ thấy thực, lại nghe nói rằng những người từng gặp qua hần, đều nhin không được mà bị luân hãm, mê mẩn, thương yêu.

Như vậy dung nhan sẽ như thế nào?

Cung nhân hai bên bảo hộ, người nọ ngược hướng mặt trời đi tới, thân ảnh cao lớn loang lổ điểm sáng, giống như đến từ hư không.

Dần dần đến gần, hắc cũng rõ ràng. Hôm nay hắc mặc Hoàng Thái Tử phục xa hoa mà trang nghiêm, trên mặt thêu kim hoàng sắc phi long đằng vân (rồng vàng cười mây), ngưng chỉ ngọc bội (ngọc bội bóng loáng, trắng trẻo), dây kết màu đỏ, chân đi giày kim ti lưu vân (haiz~, tên một loại giày mà nó màu vàng). Một đầu bình thường tùy ý mà giờ đây lại búi gọn gàng trên đỉnh đầu, bao bọc bên trong bằng phát quan minh châu bạch ngọc tinh xảo, từ hai bên ngọc rủ xuống hai sợi tơ màu lục nhạt, trên trán kết thành dạng lưu hoa.

Da hắc trắng nõn như tuyết liên trong núi côn luân, con mắt giống như hồ nước trên đỉnh Thiên Sơn, đậm bạc hàn lương, như chỉ có bản thân. Trang phục trang nghiêm sáng ngời như thế, mặc trên người hắc lại không tạo được nửa phần oai nghi của hoàng gia, vẫn như trước tạo cho hắc một thân không có lấy một chút hương vị phàm trần thế tục. Trái lại hắc như phật mạ vàng, kim quang ngọc sắc càng lộ ra phật tính nội tại không nhiễm tục trần.

Không thể xâm phạm, không thể nhìn gần.

Toàn bộ lặng ngắt như tờ, người người nhìn thân ảnh kia chậm rãi đến gần, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng lại.

Chỉ có mấy người thần sắc như trước không thay đổi, Quân Vinh Sanh lẳng lẳng uống một chén rượu, Quân Vinh Trấn đáy mắt hiện lên một chút phức tạp lại như khinh thị, La Kinh Thiên khẽ lắc đầu, lẳng lẳng than nhẹ.

Quân Vinh Giác mắt nhìn thẳng, coi như hắc đang đi ở đường nhỏ trong núi, chung quanh thanh sơn lục sắc. Đến gần Quân Vô Cung, khom người thần nhiên nói: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Giác Nhi không cần đa lễ.” Quân Vô Cung gật đầu, ánh mắt không dấu vết nhìn về phía Mục Thanh Lê, thấy ánh mắt nàng đặt trên người Quân Vinh Giác, trong lòng khinh thường chung quy là một tiểu cô nương ham sắc đẹp mà thôi. “Giác Nhi, đây là Tiểu Lê Nhi, phụ hoàng giúp người chọn lựa Thái Tử phi và là hoàng hậu sau này, người còn không nhìn xem?”

“Vâng.” Quân Vinh Giác đáp bình thản không gợn sóng, hiển nhiên là không chút nào để ý. Nghiêng đầu hướng Mục Thanh Lê nhìn lại, nhưng mà liếc mắt này làm hắc có chút thất thần.

Từ sáng sớm hắc đã bị Hoàng Thượng lĩnh đến sương phòng cách đây không xa, nghe được hạ nhân bên ngoài đàm luận đến tiểu thư Mục Thanh Lê của Bình Khang Hầu đánh thắng An Vương, trước mặt mọi người hứu phụ. Kế tiếp lại nghe thấy Hoàng Thượng tứ hôn hắc cùng với Mục Thanh Lê, mệnh hắc tiến đến vô đài.

Hắc hiểu được, đây mới là nguyên nhân Quân Vô Cung sớm cho hắc đến đây.

Nhưng mà, nho nhỏ nữ tử kia trên đài bạch ngọc, không phải là người hắc chú ý nhất sao?

Tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh, nữ tử nào sẽ làm ra chuyện hứu phụ hủy hôn này, cũng chỉ có diệu nhân này.

Quân Vinh Giác đáy mắt hiện lên ý cười, lại che giấu sâu đậm, lẳng lẳng nhìn Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê nhìn thẳng hắc, tâm đã biết hắc không muốn để cho người khác nhìn ra bọn họ vốn là biết nhau, cái này sẽ rước lấy phiền toái. Thật không ngờ mới chẳng qua bao lâu bọn họ lại gặp nhau, còn trong tình huống như vậy.

Mục Thanh Lê đáy mắt chợt lóe giảo hoạt, “Đằng” từ trên vô đài bạch ngọc nhảy xuống, vừa chạy vừa kinh ngạc kêu to: “Oa! Thái Tử ca ca đẹp quá a! Giống như thần tiên ca ca!”

Mọi người ngẩn ra, yên tĩnh đáng sợ, La Kinh Thiên cùng Mục Thắng cũng trợn mắt há mồm, hay là Tiểu Lê Nhi thật sự bị sắc đẹp..... mê hoặc phải không?

Chỉ có Quân Vinh Giác trong mắt hiện lên ý cười nhu hòa, khoe miệng nhợt nhạt phác họa nụ cười ôn nhu lạc vũ phiêu hồng, thân thủ đỡ thân thể mềm mại nàng đang chạy tới. “Tiểu yêu tinh.”

– Tiểu yêu tinh –

Ngôn từ tràn ngập khiêu khích như vậy từ miệng người như thần tiên nói ra, trong đó rung động so với Mục Thanh Lê đột nhiên háo sắc còn lớn hơn, chén rượu rơi xuống đất phát ra âm thanh “Lang Khang”.

44. Chương 44: Chọn Ngày Thành Hôn

Hai người đứng chung một chỗ, nam tử minh hoàng hoa y, ngọc diện như tiên, quanh thân như được bao bọc bởi sương mù lạnh lạnh, làm cho người ta thấy không rõ, giống như cửu thiên trích tiên (tiên giáng trần) như gần thật xa. Nữ tử đứng cùng hắn lại không thấy nửa phần xa cách, một bộ bạch y vô phục, trên mặt chưa từng có qua nụ cười như đám hoa nhất hiện*, mắt cong cong, cực kỳ giống trăng non trên nền trời đêm. Hai người như kim đồng ngọc nữ thật xứng đôi, giống như bước ra từ trong tranh thủy mặc tô điểm màu đỏ xanh.

* Đám hoa nhất hiện: ý nói bỗng thấy lại biến đi ngay, diễn tả sự sinh diệt mau chóng như phù dung sớm nở tối tàn

Quân Vô Cung nghi hoặc nhìn Quân Vinh Giác, một màn này tuy rằng hắn cũng thấy có chút không hợp lý, nhưng cũng không thể gây trở ngại. “Ha ha” Cười, từ ái nhìn hai người, nói: “Xem ra Tiểu Lê Nhi cùng Giác Nhi hai người đối với đối phương đều rất thích? Hôn sự này liền quyết như vậy.....”

“Đợi một chút!” Một âm thanh từ tính ngắt lời hắn nói.

Quân Vô Cung nhíu mày, nhìn về phía phát ra tiếng này, liếc mắt một cái liền thấy Tần Vương Quân Vinh Trần đứng lên, thân hình lẫm lẫm tràn ngập bá đạo. “Tần vương đây là vì sao? Nếu không cho trẫm một lời giải thích hợp lý.....”

Quân Vinh Trần nhìn về phía Mục Thanh Lê, môi khẽ gợi nở nụ cười: “Phụ hoàng có điều không biết, nhi thần đã sớm đổi Lê Nhi khuyên tình, chỉ là Lê Nhi cùng An Vương trước có hôn ước nên mới che giấu. Nay Lê Nhi đã cùng An Vương giải trừ hôn ước, nhi thần cũng không nguyện giấu diếm nữa, cho nên khẩn cầu phụ hoàng đem Lê Nhi tứ hôn cho nhi thần, nhi thần nhất định sẽ hảo hảo đối đãi Lê Nhi!”

Lê Nhi? Bọn họ có như vậy quen thuộc sao? Mục Thanh Lê khóe miệng nhếch lên, thật sự là giả dối.

Quân Vinh Giác hơi hơi nắm chặt tay nàng, đối nàng cười khẽ.

“Hồ nháo!” Quân Vô Cung nhíu mày giận dữ, một chương chụp ở trên tháp kỷ.

Quân Vinh Trần không chút nào e ngại, trẫm đình tiệt thiết nói: “Nhi thần không phải là hồ nháo, là thật tâm yêu thích Lê Nhi, phụ hoàng làm gì tức giận như thế!”

Quân Vô Cung mặt rét lạnh, âm thanh lạnh lùng nói: “Tiểu Lê Nhi sẽ là Thái Tử phi, ngươi muốn cướp thế tử đệ đệ người!?”

Quân Vinh Trần ngửa đầu cười: “Phụ hoàng vì sao không hỏi xem Lê Nhi rốt cuộc có muốn làm Thái Tử phi không! Hay là có tình ý với nhi thần!?”

Quân Vô Cung trong mắt hàn khí bắn ra bốn phía, đứa con này cũng dám cùng hắn giằng co như thế. “Ngươi nghĩ ngờ quyết định của trẫm?”

Quân Vinh Trần ngược lại sắc bén không kém: “Không, nhi thần chính là không muốn phụ hoàng chia uyên rẽ thúy **!”

**Nguyên văn Bồng đả uyên ương = chia uyên rẽ thúy

Chia uyên rẽ thúy, lời này nghe qua, thế nào cũng cảm thấy hắn cùng với Mục Thanh Lê là tường tình tương duyệt***. Nhất là lúc này hắn không để ý sự đe dọa của hoàng quyền, bộ dáng nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa thì không chùn bước) càng làm cho người ta thêm ngờ vực. Ánh mắt mọi người nhìn về phía Mục Thanh Lê đều có một ít nghi ngờ.

**** Tường tình tương duyệt, có lẽ cũng tựa tựa như Lương tình tương duyệt (hai người yêu nhau) còn tường tình tương duyệt đây có nghĩa là tường tận, hiểu rõ nhau - _____ - thì 2 người này mới gặp nhau 1 lần thì sao yêu nhau được , cũng có lý nha.

Trong mắt những nữ tử ghen tị hăm mộ càng nhiều. Dựa vào cái gì mà hảo sắc này có thể được Thái Tử phụ quân giống thần tiên như vậy, còn có Tần vương khuynh tình như vậy, hướng Hoàng Thượng tranh luận?

“Tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân!” Mục Tử Vi ở chỗ tối vẽ mặt ghen ghét vắn vẹo, một tiếng chữ nhỏ.

“Hoàng Thượng, Tần vương, các người cần gì phải khắc khổ.” Lúc này, hoàng hậu Yến Hàm Yên ra tiếng giảng hòa, ánh mắt đoan trang ôn nhu hướng Mục Thanh Lê, bao hàm thâm ý, mỉm cười nói: “Không hổ là nữ nhi của Vô Hà, còn tuổi nhỏ mà xinh đẹp như thế, mê hoặc tâm thần nam tử nhiều như vậy, ha ha.” Lúc trước La Vô Hà dù là mỹ mạo hay là tài hoa toàn bộ đều hơn nàng một bậc, nam tử nàng yêu lại yêu La Vô Hà, cho dù La Vô Hà không cần, người nọ vẫn không quan tâm nàng, dù La Vô Hà đã chết, sỉ nhục này nàng vẫn nhớ rõ ràng.

Quân Vô Cung nhìn về phía nàng, khẽ đáp: “Hoàng hậu nói rất đúng, đã sớm nói qua, Tiểu Lê Nhi là đứa trẻ khiến người người yêu thích.”

Không khí nhất thời thả lỏng.

Yến Hàm Yên cười nói: “Đúng vậy, việc này hôm nay, nô tì thấy Hoàng Thượng cũng không muốn làm tên xấu xa, nếu Tần vương cũng thích Lê Nhi, không hôn sự bằng này để cho Lê Nhi chính mình quyết định là được rồi, mặc kệ là Thái Tử hay là Tần vương, nô tì tin rằng, bọn họ đều sẽ hảo hảo đối xử tử tế với Tiểu Lê Nhi, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng bị ủy khuất.”

Quân Vô Cung nở nụ cười, gật đầu: “Hoàng hậu nói đúng, là trẫm vô đoán.” Cúi mi nhìn về phía Mục Thanh Lê, cười lại nói: “Tiểu Lê Nhi, người liền dựa vào tâm ý của người chọn một người, cho dù là ai, trẫm đều thành toàn.”

Quay đi quay lại nói mấy câu, cũng ép nàng phải chọn một người, mà không cho nàng một chút cơ hội cự tuyệt.

“Lê Nhi, nếu phụ hoàng cho người cơ hội này, cũng không nên bỏ lỡ.” thanh âm Quân Vinh Trần truyền đến, ánh mắt hân hoan thúy, cong môi cười nói: “Ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi người, sau này sẽ không để cho người ta động tới người một chút nào.”

Nàng là người thông minh, sao lại không biết bên trong tứ hôn này có bao nhiêu thách thức, so sánh với Thái Tử ốm yếu đó, có được cam đoan của hắn, nàng sẽ chọn như thế nào?

Nếu là không lấy Thái Tử nhất định phải gả cho hắn, Tiểu Lê Nhi, làm sao người tránh được tay lòng bàn tay ta?

Mục Thanh Lê bĩu môi hừ cười, không cho người ta động vào nàng một chút sao? Hắn không khỏi quá cuồng vọng tự đại, hay là hắn thật sự tự tin nàng sẽ chọn hắn?

Dù sao cũng phải gả, trước mắt mọi người thật sự phải chọn ra một người, thật còn sự lựa chọn sao? Trong lòng bàn tay rét lạnh, mùi thơm dịu nhẹ thoang thoảng từ người bên cạnh, lại làm cho nàng không cảm giác nửa phần rét lạnh, an tâm thoải mái.

Trong đám người Lam Phiêu Phiêu mặc một thân la quần đỏ rực vẽ mặt trắng bệch, vài kẻ ngồi chung quanh nàng đều là cơ thiếp với ánh mắt trêu tức. Ai chẳng biết Lam Phiêu Phiêu hiện là sủng cơ thiếp của Tần vương, mà Lam Phiêu Phiêu cùng Mục Thanh Lê có một đụng chạm mà các nàng cũng biết rõ, nay Tần vương nói lời này, không phải hoàn toàn không đem Lam Phiêu Phiêu để vào mắt?

“Khanh khách, Lam cơ, vốn chính là một cơ thiếp mà thôi, người phải hiểu được rộng lượng. Nếu Mục Thanh Lê kia thật sự lựa chọn Tần vương, xem thân phận nàng vị trí chính phi, người cần phải hảo hảo nịnh bợ người ta, nếu như bằng không ngày sau của người sợ là không dễ chịu lắm.” Nữ tử tiểu mị toàn thân mặc phấn y không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Lam Phiêu Phiêu hung hăng trừng liếc nàng ta một cái, cười lạnh: “Đừng có kiếm chuyện, việc này còn chưa thành, người ngậm miệng lại, cẩn thận đầu lưỡi người nát vụn.”

“Hừ.” Phấn y nữ tử đắc ý nhú mày, trào phúng cười cười: “Lam cơ miệng lưỡi quả là thật độc, có nát cũng nên là người.”

Lam Phiêu Phiêu không cùng nàng nhiều lời, bởi vì từ trong đám người Mục Thanh Lê đã mở miệng:

“Thần tiên ca ca, nếu ta gả cho người, người sẽ rất tốt với ta sao?”

– Thần tiên ca ca, nếu ta gả cho người, người sẽ rất tốt với ta sao?–

Sẽ đối với người tốt sao? Quân Vinh Giác trong lòng biết rõ tính khí nàng tùy ý lại như vô tình, cũng là đang hỏi quyết định của hắn, chỉ cần hắn tỏ thái độ không muốn làm như vậy, nàng sẽ bảo toàn hắn, chính mình đối mặt hết thảy chuyện tình này.

Nhưng mà, sẽ đối với người tốt sao?

Người như vậy, ta làm sao có thể không đối tốt với người? Chỉ sợ chính mình không có cách nào đối với người thật tốt. Quân Vinh Giác đối diện một đôi đồng tử như hạt châu thủy tinh của nàng, trong đôi mắt tràn ngập không ngừng nhu sắc, nhẹ nhàng gật đầu: “Sẽ.”

Ánh mặt trời chói mắt, Mục Thanh Lê chỉ nhìn đến một đôi mâu tử bao dung hết thảy của hắn, không khỏi ngây người ngẩn ngơ. Rất đẹp. Đôi mắt này, cũng chỉ nàng nhìn thấy.

Khôi phục lại, hít một hơi thật sâu, Mục Thanh Lê tâm thần: Thiên nhân chi tư, ôn nhu của hắn, mấy ai cản được? Nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn đám người Quân Vô Cung, lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng, ta chọn thần tiên ca ca.”

Quân Vinh Trấn sắc mặt hơi đen, trong lòng nảy lên không cam lòng cùng khinh rẻ. Mục Thanh Lê này bất kể thay đổi như thế nào, quả nhiên vẫn không đổi được tính tình háo sắc này!

Quân Vô Cung cười to, “Hảo, hảo.” Ánh mắt dừng trên người Mục Thanh Lê cùng Quân Vinh Giác hai người đánh giá, ôn thanh nói: “Hôn sự này cứ định như vậy, chọn ngày thành hôn!”

“Hoàng Thượng.” Yến Hàm Yên ôn nhu vui sướng “Chọn ngày không bằng đúng ngày, để nô tì xem, trăng tròn mùa thu chính là một ngày lành, không bằng chọn ngày đó thế nào?”

“Hảo!” Quân Vô Cung khen ngợi đáp ứng, nhìn về phía Mục Thanh Lê hai người, nói: “Giác Nhi, Tiểu Lê Nhi, các người cảm thấy như thế nào?”

Lúc này hỏi bọn hắn hữu dụng sao? Các người đã muốn quyết định, nếu bọn họ lúc này không đáp ứng, không phải cố ý làm mất hứng?

Mục Thanh Lê hoàn toàn không sao cả, tùy ý gật gật đầu. Quân Vinh Giác thờ ơ nói: “Vay do phụ hoàng làm chủ.”

Quân Vô Cung cười nói: “Ha ha ha, hảo.”

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Thái Tử.” quyền quý chung quanh đứng dậy, hướng về phía Quân Vô Cung chúc mừng.

Yến Cần nâng chén hương La Kinh Thiên, cười chúc mừng: “Kính quân, chuyện tốt a! Ta kính người một ly, về sau chúng ta có thể xem như là thông gia rồi.”

La Kinh Thiên cũng giơ cái chén lên chạm vào cùng hắn, lãnh đạm nói: “Thông gia không dám, còn lời chúc mừng này ta xin nhận.”

“Ân?” phản ứng của hắn ngoài ý muốn của Yến Cần, ngón tay chà chà chén rượu, đánh giá thần sắc La Kinh Thiên, không mẫn không nhạt hỏi: “Tướng quân giống như đột nhiên thực tán thành hôn sự này?”

La Kinh Thiên hừ cười: “Nếu Tiểu Lê Nhi thích, ta còn có cái gì không tán thành?”

Yến Cần cũng cười gượng vài tiếng, trong mắt khinh thị cũng nhiều. Một đứa nhỏ tùy ý và một lão nhân hồ nháo, cho dù là kiếm tôn thì như thế nào? Đối với đứa nhỏ tính tình sùng ái quá đáng thật đúng là không đối được, sự tình gì cũng đều để tiểu gia hỏa Mục Thanh Lê kia làm chủ, không sợ gây chuyện sao.

45. Chương 45: Công Tử Đưa Tin

Trời lặn về tây, hạ thử kết thúc, đến khi mọi người cùng nghe “Hoàng Thượng khởi giá” xong rồi đều tự động giải tán.

Ở một sương phòng tại lầu các trong học viện Tổng Thụy có thể xem toàn bộ cuộc thi hạ thử, Quân Vô Cung lúc này đang đến đó, liền thấy cửa sương phòng đã mở sẵn, cung nữ đang dọn dẹp trong đấy. Vừa thấy Quân Vô Cung đến, hai người lập tức quỳ xuống đất: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Miễn lễ.” Quân Vô Cung bình thản xua tay, đi vào trong phòng, ngồi xuống ghế, hỏi: “Công tử ở chỗ này đi rồi?”

“Hồi Hoàng Thượng, đúng vậy.” một cung nữ lớn tuổi cúi đầu trả lời.

Quân Vô Cung lại hỏi: “Công tử khi kia xem tỷ thí, có hành động hoặc là vẻ mặt đặc biệt gì không?”

Sắc mặt cung nữ lớn tuổi biểu lộ một tia khó xử, nhẹ giọng đáp: “Hồi Hoàng Thượng, công tử kia khi xem hạ thử, không cho đám nô tỳ tiến vào phòng, cho nên nô tỳ cũng không rõ.”

Quân Vô Cung nhú mày, khoát tay: “Đã biết, lui ra.”

“Vâng.” Hai cung nữ lĩnh mệnh quay ra.

Trong sương phòng, Quân Vô Cung một tay gõ gõ trên thành vịn, trong mắt vừa là nghi hoặc lại có suy nghĩ. Hắn không biết tại sao công tử kia có thể để ý với hạ thử của học viện Tổng Thụy tại Đông Tổng quốc nho nhỏ này, lại còn đưa ra yêu cầu muốn đến xem. Rốt cuộc do nhất thời có hứng thú hay là vì người nào?

Ngón tay khẽ dừng một chút, trong đầu hắn ta chợt nhớ tới một người.

Mục Thanh Lê?

Nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có khả năng, lại cảm thấy có chút kỳ quái. Việc này vốn khó đoán, công tử đến không hề báo trước, đi cũng dứt khoát, người thế này làm sao mà biết ý? Tâm tư của hắn ta cũng không thể tùy tiện đoán.

“Hoàng Thượng, Tấn vương cầu kiến.” Ngoài cửa, tiếng một cung nhân thông báo đến.

Quân Vô Cung hơi hơi thả lỏng, ngón tay khẽ ngừng, lãnh đạm nói: “Cho hắn tiến vào.”

Trong khi đó, bên ngoài đường lớn của Tổng Thụy, một chiếc xe ngựa hai ngựa kéo đứng chờ sẵn, hai con tuấn mã màu đen, có điều xe ngựa này không giống xe ngựa quyền quý phú quý bình thường, mà lại có vẻ thật thô kệch, đại khí ổn trọng, trên xe có một thanh kiếm to tiêu biểu.

Theo dấu hiệu chỉ cần là người của Đông Tổng quốc đều có thể nhận ra, dấu hiệu xe ngựa này đúng là của trấn quốc tướng quân La Kinh Thiên.

Mục Thanh Lê lúc này đứng ở bên cạnh xe ngựa, một chân vừa chuẩn bị leo lên, nhưng có một đạo âm thanh trong trẻo đột nhiên truyền đến: “Mục đại tiểu thư, xin đợi một chút.”

Chỉ thấy một nam tử một thân màu lam với áo choàng màu xám đang hướng bên này đi tới, ngũ quan đoan chính, bên hông đeo kiếm, ánh mắt trong sáng ẩn ẩn sự lợi hại, đây là một kiếm sĩ chân chính, kiếm sĩ đã trải qua chém giết. Hắn dừng cách nàng một khoảng, cầm trong tay một cẩm trù (khăn gấm) màu trắng, nói không nhún nhường không kiêu ngạo: “Mục đại tiểu thư, đây là công tử nhà ta muốn đưa cho người, mong nhận lấy.”

Công tử của hắn? Đó là ai?

Mục Thanh Lê nhìn phía sau lưng hắn ta, chỉ thấy đó là một cỗ kiệu bốn người khiêng đẹp đẽ quý giá bình thường, đàn mộc sơn màu đỏ, khắc hoa xanh ngọc, bốn phương treo châu, rèm màu đỏ sẫm, chung quanh cỗ kiệu là bốn nam tử đeo kiếm đứng thẳng.

Có thể dùng cỗ kiệu hành tẩu ở trong này, bên người lại mang theo kiếm sĩ, hiển nhiên là đối với hoàng gia coi rẻ, toàn bộ Đông Tổng quốc cũng chỉ có ngoại công La Kinh Thiên của nàng là được hoàng gia cho

phép mà có thể ở trong cung cùng nơi để vương ở được dùng xe ngựa tiến đến, nhưng mà có kiếm cũng là không được.

Hiện tại nhóm người này lại có thể không kiêng nể mà trắng trợn làm như vậy, cũng không hề e ngại, chỉ sợ là có tự tin rằng Đông Tống quốc không dám trách tội.

Là ai có năng lực lớn như vậy? Đông Tống quốc có một người như vậy sao? Cố ý chọn ngày hôm nay, lại còn đưa tin cho nàng? Nghe nam tử này nói là công tử của mình, nói cách khác chính là nam tử bên trong kiệu, hơn nữa tuổi cũng không lớn.

“Tiểu Lê Nhi, như thế nào còn chưa lên?” Trong xe ngựa, La Kinh Thiên thanh âm truyền ra.

“Nga~, lập tức lên.” Mục Thanh Lê lên tiếng, thu nhận cấm trù từ trong tay nam tử y bào màu lam, xoay người liền lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, La Kinh Thiên lúc này tâm tình mặc dù không tốt lắm, nhưng đối Mục Thanh Lê luôn bày ra một bộ mặt hoà nhã, nói: “Tiểu Lê Nhi hôm nay xem ra mê hoặc tâm thần không ít người, này lại là công tử nào đưa tin cho người?” Hẳn đương nhiên là nghe được thanh âm bên ngoài xe ngựa, nhưng không có thấy trang phục người nọ, chỉ là một công tử quyền quý cho người tới đưa thư tín. Sự tình bọn nhỏ cứ để cho bọn nhỏ chính mình xử lý, hẳn không đến mức những việc này cũng quan, bằng không sẽ làm cho Tiểu Lê Nhi cảm thấy hẳn quá bảo thủ cũng không tốt lắm.

Mục Thanh Lê thu hồi cấm trù kia, cười cười cũng không giải thích.

Xe ngựa một đường về đến Bình Khang Hầu phủ. Mục Thắng trở về đã ọi người lui xuống, chỉ để lại Mục Thanh Lê cùng La Kinh Thiên cùng hẳn vào trong thư phòng, “Cách” một tiếng, cửa thư phòng bị La Kinh Thiên mạnh mẽ đóng lại.

“Tức chết ta!” La Kinh Thiên ngồi ở trên ghế, sát khí đầy mặt, sát khí này ngay cả Mục Thanh Lê cũng có chút kinh hãi, cảm thán thật không hổ là trấn quốc tướng quân, là người sống từ trong đông thi thể*. Quay đầu lại chỉ thấy Mục Thắng sắc mặt có chút trắng, trên trán toát mồ hôi lạnh, hiển nhiên hẳn không có bao nhiêu khí thế như vậy, để thừa nhận cỗ sát khí này của La Kinh Thiên có vẻ phi thường vất vả.

Mục Thanh Lê đứng bên cạnh lấy một ly trà trên bàn đưa tới trước mặt La Kinh Thiên, cười cười nói: “Ngoại công, uống chén trà cho bớt giận.”

La Kinh Thiên vừa thấy nàng đến một thân sát khí cũng tự nhiên tiêu bớt, xoa xoa đầu của nàng, tiếp nước trà, thở dài: “Vẫn là Tiểu Lê Nhi nhu thuận.” trà cũng liền uống một ngụm rồi để lại ở trên bàn, đối Mục Thanh Lê chỉ vào cái ghế bên cạnh, “Tiểu Lê Nhi, ngồi ở đây, cùng ngoại công hảo hảo nói nào.”

Mục Thanh Lê ngồi xuống, cười nói: “Ngoại công muốn hỏi cái gì liền hỏi đi.”

La Kinh Thiên run run một chút, chân mày giãn ra thoải mái, hẳn làm sao lại quên mất tiểu nữ tử trước mắt là có thất khiếu linh lung tâm Tiểu Lê Nhi. “Tiểu Lê Nhi, nói cho ngoại công, người rốt cuộc có biết hay không thách thức bên trong tứ hôn này.”

“Thách thức?” Mục Thanh Lê gác tay trên thành ghế, mu bàn tay chống cằm, ngược lại hướng La Kinh Thiên cười nói: “Nói như vậy, ngoại công phải cho ta biết là Thái Tử này rốt cuộc chỉ là cái vỏ hay là thật sự được yêu thương, ta mới có thể biết việc này rốt cuộc là có thách thức gì, hay là đơn thuần chỉ vì Thái Tử tốt.”

“Người nha đầu kia.” Xem bộ dáng nàng, La Kinh Thiên làm sao nhìn không ra tâm tư của nàng, thâm trầm nói: “Người đã muốn đoán được, vì sao còn đáp ứng tứ hôn này. Quân Vô Cung không có lúc nào là không tính kế chúng ta, hiện tại chủ ý là đánh vào trên người của người, thực khi dễ chúng ta!?”

“Ngoại công.” Mục Thanh Lê thân thủ vỗ vỗ tay hẳn trấn an, bình tĩnh nói: “Kỳ thật ngoại công cũng không cần tức giận như vậy, chuyện này ta cũng từng thật sự nghĩ qua.”

“Ân? Tiểu Lê Nhi nói thử xem.” La Kinh Thiên nghi hoặc.

46. Chương 46: Năng Lực Lớn, Phiền Toái Lớn

Mục Thanh Lê gật đầu, cười nói: “Thái Tử chỉ sợ là nguy trang, nếu Quân Vô Cung đem ta tứ hôn cho hần, e là nắm chắc tuyệt đối chúng ta không có cách nào giúp hần đến được ngôi vị hoàng đế, lúc trước là Quân Vinh Lâm, hiện tại lại là như vậy. Tuy rằng ta không biết vì sao hần ta tự tin như vậy. Nhưng thế cũng tốt, ta cũng vui vẻ nhân rồi.” Ánh mắt trong sáng nhìn về phía hai người La Kinh Thiên cùng Mục Thắng: “Cha, ngoại công, các người muốn ta làm hoàng hậu sao?”

Mục Thắng mỉm cười, La Kinh Thiên sờ đầu của nàng, từ ái lại có cả bá đạo nói: “Chỉ cần người muốn!”

Mục Thanh Lê khoe miệng gọi lên, đẩy lồng ầm áp, tiếp tục nói: “Tuy rằng còn không rõ ràng lắm toàn bộ tính toán của Quân Vô Cung, nhưng đại khái vẫn đoán được. Dù sao đều phải lập gia đình, gả cho Thái Tử so với người khác còn tốt hơn.” Đột nhiên bốn cột nháy mắt mấy cái: “Thái Tử thiên nhân chi tư, lại ôn nhu như vậy, hần còn nói sẽ rất tốt với ta, có sao mà không làm?”

La Kinh Thiên cùng Mục Thắng bị lời nói này làm cho sững sốt, hết sức dở khóc dở cười. Thầm nghĩ: thật sự còn không phải bị sắc đẹp mê hoặc sao? La Kinh Thiên sắc mặt lại trầm xuống, đối nàng còn nghiêm túc nói: “Tiểu Lê Nhi, tuy rằng đối với Thái Tử ngoại công cũng không quen thuộc lắm, nhưng là có thể làm cho Quân Vô Cung yên tâm như vậy đem người gả cho, tuyệt đối là người không thể đoạt được ngôi vị hoàng đế. Lúc trước là phế vật Lâm tiểu tử, hiện tại Thái Tử, cho dù tài tình hay tướng mạo đều là thiên hạ vô song, nhưng mà ngoại công cũng nghe nói hần trời sinh mang bệnh, tuy rằng chưa nhiều nghiêm trọng, nhưng Quân Vô Cung nếu để người gả cho hần, như vậy.....”

Mục Thanh Lê tâm thần chấn động, Giác bệnh nặng như vậy sao?

Hai người không có bỏ qua biến đổi bất chợt của nàng, chỉ cho là nàng nghĩ đến chính mình về sau khả năng trở thành quả phụ mà sợ hãi, nữ tử dù là ai gặp được chuyện như vậy cũng sẽ có chút kinh sợ đi? Hơn nữa hiện giờ Tiểu Lê Nhi mới mười bốn tuổi.

La Kinh Thiên “Ba” một chương vỗ trên bàn gỗ đàn, lớn tiếng trấn an nàng: “Tiểu Lê Nhi, không nên nghĩ nhiều, nếu người không muốn, ngoại công sẽ không để người ủy khuất!”

“Ngoại công!” Mục Thanh Lê định thần lại, giơ tay để trên bàn tay hần, lắc đầu nói: “Ngoại công, người suy nghĩ nhiều. Hôn sự này ta không cảm thấy nhiều ủy khuất, nếu Thái Tử có bệnh, ta khẳng định ta có khả năng chữa khỏi cho hần.”

La Kinh Thiên muốn nói, lại cảm giác được tay nàng siết chặt một ít, ngẩng đầu thấy thần sắc nàng không giống giả bộ, cũng dừng nói. Việc này chỉ cần Tiểu Lê Nhi quyết định vậy thì quyết định, nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, có sự tình gì, đã có bọn họ giúp nàng phụ trách.

Thấy hần thỏa hiệp, Mục Thanh Lê cũng cười rồi buông tay ra, hai tay chống cằm, đột nhiên có chút nghi hoặc lại hứng thú hỏi: “Lại nói tiếp, cha, ngoại công, ta nhưng thật ra có chút không rõ.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc hai người hướng về nàng, Mục Thanh Lê tiếp tục: “Bản lĩnh các người ở Đông Tống quốc, chỉ sợ trước kia Quân Vô Cung âm thầm tính kế sẽ không ít đi, mà các người e là cũng không phải không có cơ hội thâm tóm Đông Tống quốc này. Nếu đã như thế, các người vì sao còn muốn tiếp tục ngốc nghếch im lặng như vậy.” Trừ phi là vì chuyện của nàng, bọn họ tựa hồ lúc nào cũng trầm mặc. Đối với phương diện này, nàng vẫn có chút nghi hoặc.

La Kinh Thiên cùng Mục Thắng đột nhiên trầm mặc hần. Một lát sau vẫn là Mục Thắng trước mở miệng: “Cũng không có lý do gì đặc biệt, chính là cát bụi rồi cũng trở về với cát bụi*, cha là thương nhân, cũng không người hoàng gia, cần gì phải đi tranh cái vị trí kia? Về phần người nói âm thầm tính kế, hần chỉ có làm một việc tàn nhẫn thôi, nhưng cũng bởi vì chuyện này làm cho ta có thể có cuộc sống bình thường, ta cũng sẽ không để ý quá.”

*Nguyên văn địa lạc quy căn - _____ - mà mình chỉ biết có điệp lạc quy căn – lá rụng về cội nên đoán rằng ý cũng không khác biệt quá ^^.

Mục Thanh Lê nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Mục Thắng mỉm cười, đẩy mắt lại không có bao nhiêu độ ẩm, thản nhiên nói: “Người chưa từng có đệ đệ.”

Đệ đệ?

Mục Thanh Lê tâm động chần động, chớp mắt liền tỉnh ngộ. Mục Thắng không có nhi tử (con trai), hẳn một đứa cũng không, chỉ có ba nữ nhi, phương diện này nàng vốn không có nghĩ nhiều, hiện tại nhắc tới, nàng liền hiểu được. Chỉ sợ trong đó chính là có Quân Vô Cung gây trở ngại, có lẽ hãm hại? Cũng bởi vì hẳn không con trai, Quân Vô Cung đối với hẳn lo lắng cũng ít rất nhiều.

Mục Thắng thu lại lãnh đạm trong mắt, ôn hòa nói: “Lê Nhi không nên nghĩ nhiều, có hay không có con trai mấy năm nay cha đã sớm thấy được.” Vô Hà sở sinh chỉ có một mình nàng, cũng là kéo dài sinh mệnh Vô Hà, chỉ có nàng mới là quan trọng nhất.

Mục Thanh Lê chậm rãi gật đầu, thấy được hẳn là thật sự đã nhìn ra, chính là đáy lòng hẳn đối Quân Vô Cung vẫn là có phần nộ. Quay đầu nhìn về phía La Kinh Thiên, nếu lý do cha là không quan tâm, như vậy tính tình táo bạo ngoại công là sao? Ngoại công thoát nhìn căn bản không giống như người trung thành với vua, lại càng không là người có tính tình tốt, nhất là đối mặt với Quân Vô Cung thỉnh thoảng tìm cách xa lánh, như vậy hẳn vì sao muốn tiếp tục như vậy?

La Kinh Thiên quy đi, thần sắc trong lúc đó chợt lóe sự biệt ly, than thở nói: “Ngoại bà (bà ngoại) là người của Đông Tống.”

Mục Thanh Lê chớp chớp mắt mấy cái. Sau đó?

La Kinh Thiên sắc mặt đỏ lên, thần sắc hiện lên càng nhiều thâm tình hoài niệm âm thầm, thở dài một hơi nói: “Nàng là người trọng tình cảm, lúc trước là dân Đông Tống quốc cứu nàng, nàng trước khi chết muốn ta hảo hảo bảo hộ quốc gia này, đây là nguyện vọng của nàng.”

Mục Thanh Lê ngẩn ngơ. Vì một nguyện vọng nữ tử, cứ như vậy đem nửa đời sau ném đi, ngoại công rốt cuộc yêu ngoại bà là bao nhiêu.

Nhưng đối với cái chết kia của ngoại bà, Mục Thanh Lê nhiều ít có một chút nén giận xem thường. Đem an toàn một quốc gia cứ như vậy phó thác cho ngoại công, nàng ta có nghĩ đến thể này cho hẳn bao nhiêu áp lực cùng trách nhiệm?

Đây chính là tình yêu bọn họ, nàng có tư cách gì mà bàn luận, mỗi người đều tính cách riêng.

Hiện tại là nên nói ngoại công ngốc, hay là nên nói hẳn rất si tình? Ai còn sự tỉnh táo, giải thích mỗi người cũng đều là vậy thôi, có lẽ đoạn cảm tình này có chút ở trong lòng, nhưng trong lòng ngoại công hiển nhiên là so với cái gì cũng đều quan trọng hơn.

Mục Thanh Lê gật đầu, bắt gặp La Kinh Thiên đang lâm vào thần sắc hồi tưởng mê mang, không quấy rầy cùng Mục Thắng liếc nhau, nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài đã khuya rồi, trăng sáng giữa trời.

Mục Thanh Lê bước chân, hướng Lê viện đi đến, lấy tay đưa vào trong ngực rút ra cái khăn mà nam kiếm sĩ buổi chiều đã đưa đến mở ra. Chữ bên trên mình tú lại lộ ra cổ tiêu sái không kèm chế được, lại tao nhã thanh thấu, chữ chữ đều đẹp, giống như xuất thân từ danh gia.

Mục Thanh Lê ngón tay mạnh mẽ thu lại, đem trù khăn đều nắm đến nhăn, nàng không tự chủ nhăn mặt, sắc mặt chợt lóe không thể tin.

“Chữ này..... Không có khả năng.” Thì thào một tiếng, Mục Thanh Lê nhẩn nại nghi hoặc trong lòng, đem trù nội dung bên trong khăn đập vào mắt xem, sau đó chậm rãi thu hồi, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng rõ ràng lại mơ hồ.

Mắt lạnh như băng, dạt dào sương mù u buồn, lệ chí yêu trị, nam tử ưu nhã thanh quý.

Trong khăn chỉ có một lời đơn giản: Buổi trưa ba ngày sau, gặp tại xuân phong các.

Phụ danh (ký tên/người gửi): Vạn Dục Hiên.

Vạn Dực Hiên, đại lục được lâu đệ nhất, vị kia công tử chỉ sợ chính là chủ tử Vạn Dực Hiên? Hoặc là thiếu chủ tử? Không thì cũng là người có địa vị quan trọng. Mà Vạn Dực Hiên năng lực rất cuộc là bao nhiêu, có thể ở Đông Tống quốc không kiêng nể gì như thế.

Mục Thanh Lê dương môi lãnh đạm mỉm cười. Người bảo ta gặp, ta liền đi gặp?

Nếu đã biết năng lực này Vạn Dực Hiên, như vậy càng không thể tùy tiện, năng lực lớn, phiền toái cũng lớn.

47. Chương 47: Thanh Mộc Tế Vũ

Ba ngày sau, tại nhã gian lầu hai của Xuân Phong Các Dương thành đệ nhất lầu. Một nam tử ngồi bên cửa sổ, một thân cẩm bào màu xanh da trời, tóc đen dài phủ hai bên, làn da nõn nà, chiếc cằm thon thon; môi đỏ như son.

Ngón tay hắn tựa vào cửa sổ, dưới ánh mặt trời năm ngón tay dài nhỏ trắng nõn giống như trong suốt, trên ngón trở đeo hắc ngọc lục bảo phát ra ánh sáng màu xanh lục. Hắn như tượng điêu khắc bằng gỗ, đứng yên bất động, lại tràn ngập tức giận mà thanh tú, thanh nhã cùng tự phụ không người có thể sánh được.

Bên cạnh, huyền y hộ vệ bẩm báo: “Công tử, đã đến buổi trưa, vẫn chưa thấy bóng dáng Mục đại tiểu thư.”

Công tử chưa nói, một hộ vệ gầy gò khác nhện không được nhú mày: “Một tiểu thư hầu phủ của Đông Tống quốc nhỏ nhỏ tính tình cao ngạo, dám để công tử đợi nàng, đến giờ cũng không đến, nàng thực cho là nàng không xảy ra chuyện gì sao?”

Huyền y hộ vệ hướng hắn lắc đầu, nhìn công tử bên cửa sổ.

Gầy gò hộ vệ mím môi, cũng im lặng.

Người dưới lầu âm ỉ, ngựa đến người đi, đều không lọt khỏi mắt công tử. Trong mắt hắn hiện ra cảnh tượng nhộn nhịp này cũng như nhìn vào khoảng không, môi son mấp máy, cũng chỉ có chính hắn biết được, hắn không ngừng nhớ kỹ ba chữ — Mục Thanh Lê.

Nhưng hắn lại không vì sao chính mình để ý tên này như thế.

Đợi suốt, đợi cho đến đêm khuya, cũng không thấy có người đến.

Huyền y hộ vệ từ bên ngoài tiến vào, hướng công tử nói: “Công tử, Xuân Phong Các đã xác định. Mục đại tiểu thư không đến đây.”

Công tử gạt đầu, nhắm mắt lại.

Gầy gò hộ vệ tức giận nói: “Công tử, Mục Thanh Lê này không biết tốt xấu, muốn hủy Mục gia của nàng còn không đơn giản, không giáo huấn một phen thật sự.....” Hắn nhìn đến một đôi mắt phượng lạnh như băng ấy, trong đó lạnh đến nỗi làm cho những lời kể tiếp hắn muốn nói cũng dừng trong cổ họng.

Công tử đứng dậy, “Đi thôi.”

Huyền y hộ vệ kéo gầy gò hộ vệ, đi theo sau hắn.

.....

Hồ Minh Kính, năm nào cũng có thuyền hoa du ngoạn, xuân hạ thu đông cảnh vật đều vui vẻ.

Một con thuyền so với những thuyền hoa khác càng có vẻ khéo léo lại tinh tế lẳng lặng trôi nổi trên mặt hồ, trong thuyền hoa chỉ có năm người, đều là nữ tử.

Lớn tuổi nhất ước chừng mười sáu mười bảy, những người khác cũng khoảng mười bốn mười lăm, lụa trắng bay bay, các nữ tử người người bất phàm, từ cửa sổ điêu khắc mở ra có thể thấy được phong tư thướt tha trong đó, linh lung xinh đẹp.

Trong số đó nữ tử váy thủy lam nằm nghiêng ở trên tháp, bờ môi lúm đồng tiền xinh như hoa, mặt mày như họa, trong lòng ôm một con hoa điều* nhỏ nhỏ màu trắng, ngón tay thỉnh thoảng đùa nó.

Bạch điều, trong số điều là cực kỳ trân quý. Ngàn năm một thuở, nghe nói rất thông linh, cả đời chỉ nhận thức một chủ.

Bốn nữ tử phần y cười rộ xem nữ tử đùa bốn bạch Điều Nhi rất vui vẻ, trong đó nữ tử dung mạo tú lệ, mặt hạnh phần môi, còn có một đôi thu thủy linh động tử hướng nàng nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nhị tiểu thư đang theo sau chúng ta.”

“Nàng muốn cùng thì liền cùng đi, chỉ cần nàng không gây chuyện, cũng không cần đi quản, miễn cho quấy rầy hưng trí của chúng ta.” nữ tử áo lam đùa bốn bạch Điều Nhi lăm lăm không thèm để ý, trong tay cầm một khối điểm tâm liền hướng bên trong miệng nó, nhìn thấy bạch Điều Nhi bị nghẹn, cuống quýt nắm nó lên cười hớ hớ vui vẻ nói: “Tiểu Bạch, không cần ăn gấp như vậy, tiền của tỷ tỷ đủ người ăn cả đời!”

“Chi chi chi –” Bạch điều phồng miệng bắt đầu chạy trốn.

“Ha ha a.” Bốn nữ tử xem bộ dáng nó đáng yêu đều không khỏi cười thành tiếng.

Bốn người này không ai khác, chính là Mục Thanh Lê cùng Xuân Hạ Thu Đông. Ngày thành thân của nàng cùng Thái Tử Quân Vinh Giác càng ngày càng gần, hôm nay thời tiết thuận tiện, mấy người đến đây tới đây hưng trí du hồ. Bạch điều này cũng do Thái Tử vì vị hôn (chưa cưới) Thái Tử phi đi tìm, việc này truyền ra nhất thời giết chết người bên ngoài, nghĩ thầm Thái Tử thiện tâm ôn nhu, thật sự cùng An Vương lúc trước không thể so sánh. Mục Thanh Lê này có đức hạnh gì, lại được yêu thương đến như thế?

Bất được bạch điều, Mục Thanh Lê đem đặt ở trong lòng, chợt buồn ngủ, nghiêng đầu hướng Liên Hạ nhàn nhàn cười: “Liên Hạ, đàn một khúc đi.”

“Được.” Liên Hạ nhã thanh đáp ứng, đứng dậy đi lấy đàn cổ đến đây. Nghiêng thân ngồi ở trên thảm mềm, phần y bốn phía, đàn cổ đặt trên bàn hai chân, năm ngón tay thiên thiên đàn tấu.

Khúc linh tịnh thanh mỹ, giống như đặt mình trong thiên sơn vạn thủy, tuyền khe bích thảo, khô mộc nảy sinh, cảnh sắc tự nhiên dạt dào, thoải mái vui vẻ.

Tiếng đàn theo gió đi ra ngoài, toàn bộ tiếng ồn ào trên hồ Minh Kính cũng nhất thời im lặng rất nhiều, thẳng đến yên tĩnh, mỗi người đang say mê trong đó.

Nhưng vào lúc này, một đạo tiếng tiêu cùng đến, tiếng tiêu giống như ti trúc phá phong (đàn sáo xé gió), cùng phối hợp tiếng đàn không hề có khe hở, giống như hai người trong lúc đó vốn là nhất thể, hai khúc này hỗ trợ lẫn nhau. Tiếng tiêu này vừa tới, giống như xuân vũ nhuận vạn vật, sinh sôi nảy nở, hoàn toàn thảo mộc.

Liên Hạ đáy mắt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hướng Mục Thanh Lê trên tháp, trong đó cũng có thưởng thức, bội phục. Nàng đang đàn khúc này vốn do Mục Thanh Lê chỉ, nay đột nhiên tiếng tiêu hợp tấu như thế lại rất hợp, thật sự quý dị, cứ như thế, tiếp tục hợp tấu, hay là dừng lại?

Mục Thanh Lê thần sắc cũng ngớ ra, đối Liên Hạ nhẹ nhàng gạt đầu, lẳng lặng neoh đôi mắt lại. Khúc nhạc này, hợp tấu này, rõ ràng chính là Thục Sơn phái sở giáo ‘Thanh mộc tế vũ’ khúc đầy đủ. Thanh mộc tế vũ chỉ khúc vốn là cầm tiêu hợp tấu, nhưng nàng chỉ biết đánh đàn, cũng không thổi tiêu, cho nên chỉ dạy Liên Hạ khúc nhạc nàng lúc trước phi thường yêu thích này.

Nay làm sao có thể có người hợp tấu hợp như vậy, thậm chí tài nghệ so với Liên Hạ rất cao, cuối cùng Liên Hạ ngược lại trở thành tô điểm.

Một khúc cuối cùng, trán Liên Hạ lấm tấm một ít mồ hôi, trong mắt lại tất cả đều là gặp được tri kỷ bình thường sáng rọi, nhẹ nhàng thở dài: “Tài nghệ tiếng tiêu người này e là đến tiêu chuẩn tông sư, thật sự nô tỳ không thể so sánh được.” Nhìn về phía Mục Thanh Lê, chờ một chút lại nói: “Nếu là tiểu thư cùng hần hợp tấu mới là thật Thiên Âm (âm thanh tự nhiên) chi khúc.” Lúc trước khi Mục Thanh Lê đàn qua khúc này, nàng chấn kinh vì Thiên Âm, thỉnh cầu Mục Thanh Lê đem khúc này dạy cho nàng.

Mục Thanh Lê lắc đầu, ánh mắt hướng cửa, cười nói: “Liên Hạ, có người muốn tới, đi ra ngoài ứng phó một chút.”

“Dạ.” Liên Hạ gật đầu, đẩy cửa rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài mặt hồ không ít thuyền hoa đến gần nơi các nàng, lúc này vừa thấy Liên Hạ quần áo phần trang xuất hiện. Nàng mặt mày xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt như minh châu mỹ ngọc, trong ánh mắt lúc đó mờ mờ ảo ảo. Gió nhẹ từ từ thổi bay sợi tóc đen của nàng, nàng hơi hơi cười yếu ớt, đưa tay vén tóc ra sau tai, nhíu mày cười, giờ tay nhắc chân đều thanh lịch thanh uyển.

Chung quanh thuyền hoa xuất hiện âm thanh nam tử tán thưởng, còn có ước hẹn, phần nhiều là hỏi có phải nàng chính là người đánh đàn hay không.

Liên Hạ đối nhân vật xuất hiện chung quanh thuyền hoa chậm rãi thi lễ, thanh nhã mỉm cười nói: “Các vị chen chúc chỗ này như thế, thuyền hoa ta nhỏ nhỏ có thể không thể tiếp tục hành tẩu.”

“Là chúng ta mạo phạm cô nương, ta đây liền tản ra.” Trong một con thuyền thuyền hoa phía trước nam tử áo xanh thẳng tắp nhìn Liên Hạ hữu lực nói, xoay người liền đối thuyền phụ phân phó, chờ thuyền phụ có động tác, mới quay đầu đối Liên Hạ tỏ ý cười.

Liên Hạ nhợt nhạt cười đáp.

Cái thuyền hoa khác cũng chậm chậm tản ra, nhưng cũng có người bá đạo bất động, nói thẳng: “Vị cô nương này rất xinh đẹp, chẳng những quốc sắc thiên hương, lại có thể tấu âm thanh của tự nhiên như vậy, không biết cô nương có thể có nhã hứng cùng tại hạ tâm tình một phen.”

Liên Hạ nhìn về phía người nọ, ăn mặc phú quý, thần sắc ngả ngớn, không chút nào che giấu âm tà. Nhã hứng? Tâm tình? Chỉ bằng hãnh? Liên Hạ đáy mắt phát lạnh, vẻ mặt kiêu căng, cười nói: “Công tử cũng thật hiểu được nhã (nhã = con quạ/ nhã nhạc)?” Nàng tuy là tỷ nữ, chính là một người tỷ nữ của Mục Thanh Lê, trong lòng nàng kiêu ngạo không đáng hạ thấp vì một người. Đối với người không thích, nhất là người đối chính mình có mục đích, trước giờ chưa từng hoà nhã.

Nam tử kia sắc mặt nhất thời tím tái như gan heo, đang muốn chửi ầm lên, nhưng mà “Sư” một thanh kiếm đột nhiên cắm vào bắp chân của hắn. “A a a!” Phú quý nam tử thống khổ kinh hô, quỳ xuống.

Mọi người đều kinh ngạc, Liên Hạ cũng sửng sốt.

Phú quý nam tử gào thét: “Thằng nhóc nào làm, lăn ra đây cho lão tử!” Vừa mới kêu xong, một đạo thân ảnh xuất hiện ở bên người của hắn, đưa tay rút kiếm trên bắp chân hắn ra, âm thanh bình tĩnh như máu tươi trên thân kiếm: “Thêm một câu nữa, giết ngươi.”

Phú quý nam tử bị sát khí dọa sợ, sắc mặt nhất thời xanh trắng, nghẹn miệng không nói. Nam tử cầm kiếm cũng xoay người rời thuyền hoa của hắn, ở bình tĩnh đập nhẹ vài cái trên mặt hồ, liền dừng ở một chiếc bè nhỏ nhỏ thuyền đang chậm rãi đến, thu kiếm giắt ở thắt lưng, cầm sào trúc thật dài trúc lẳng lẳng khua.

Trên bè trúc hành động thoải mái, ngay lầu trúc trung tâm trung ương, hé ra một bàn thấp, trên bàn duy nhất chỉ có một bình trà thanh hoa. Một bàn tay bạch ngọc, đang áp chế một cái ngọc tiêu màu xanh khắc hoa, ngọc tiêu xanh đậm cùng với ngón trở mang nhẫn ngọc lục bảo sắc to lớn, làm nổi bật ngón tay thon dài này không hề tỷ vết nào.

Liên Hạ trong lòng không khỏi dâng lên cao hứng gặp tri kỷ lương tài. Người này chính là người cùng nàng hợp tấu? Nàng không khỏi muốn thấy rõ dung mạo người này. Đáng tiếc bên ngoài bè trúc có cách rèm gấm, chỉ có thể nhìn thấy người nọ mặc áo dài thanh lan, cầm như điều khắc, chắc là một vị công tử trẻ tuổi.

Bè trúc tới gần, hộ vệ cầm kiếm buông sào trúc lui ra một bên.

Nam tử cầm ngọc tiêu đứng dậy, thân thủ dừng mở rèm cầm liêm, khom người tóc đen trút xuống, từ giữa đi ra. Hắn thân pháp vô cùng tốt, lơ đãng đã đứng trên thuyền hoa, ngay trước mặt Liên Hạ.

Liên Hạ cười yếu ớt, vừa muốn hướng hắn nói không cho phép hành vi vô lễ trên thuyền hoa. Nhưng vừa ngẩng đầu thấy rõ khuôn mặt trước mắt, không khỏi ngáy ra một chút.

Công tử như ngọc. Hắn sinh đắc cực tốt, giống như lãnh ngọc ẩn sâu trong băng sơn, lạnh lẽo cũng không bức người. Đôi mắt hắn đẹp như tạc, lạnh như băng, dạt dào sương mù, lại thêm một viên lệ ch dưới mắt

làm cho tâm người khác bắt giắc sa vào.

Công tử mấp máy môi đỏ : “Người nào chỉ cho người khúc nhạc này ?”

Liên Hạ hoàn hồn, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Hắn làm sao biết khúc nhạc này do người khác chỉ? “Vị công tử này vì sao cho rằng khúc nhạc lúc này là do người khác sở giáo?”

Công tử hạ mi, trầm mặc một hồi, khẩu khí ngược lại mơ hồ mà khẳng định: “Cảm giác không đúng, không phải người, nên có người khác.”

Liên Hạ nghe cũng không hiểu, cảm giác? Chỉ bằng cảm giác liền khẳng định? Thấy thần sắc thể này của hắn, giống như chính hắn cũng không hiểu được .

Công tử nhìn về sương phòng phía sau nàng.

Liên Hạ tâm tư minh bạch, liếc mắt liền hiểu được hắn nhìn ra sương phòng có người. Đôi mắt nhìn công tử tự nhiên có hảo cảm, hơn nữa vừa mới cùng hắn cầm tiêu hợp tấu một phen, tài nghệ dùng tiêu ngọc của hắn làm cho nàng bội phục và vui vẻ. Cười yếu ớt, nghiêng người hướng sương phòng nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, khả nguyện cùng vị công tử này gặp mặt?”

Công tử bộ dạng phục tùng nhìn về phía Liên Hạ: “Tạ cô nương.” Mặc dù bình thản, cũng không khó nghe ra trong đó rõ ràng có lòng biết ơn.

Liên Hạ mỉm cười, việc này nói giúp cũng không tính là giúp, hắn hiện tại trên thuyền hoa, cho dù chỉ là một khách nhân. Nàng nếu không thể trực khách, chỉ có thể hỏi chủ nhân.

Trong cửa truyền ra âm thanh tùy ý lười biếng: “Cho hắn vào đi.”

Công tử vừa nghe đến thanh âm này, đáy mắt chợt lóe kinh ngạc hiểu ra. Liên Hạ bên cạnh không chú ý tới điểm này, đưa tay làm động tác mời : “Công tử, thỉnh.”

48. Chương 48: Phiến Nhân (gạt Người)?

Cửa sương phòng chậm rãi mở ra, bên trong nữ tử trên tháp (sạp) dần dần hiển lộ.

Nàng một thân áo váy màu thủy lam nằm nghiêng dài trên sạp, vạt áo tứ tán hỗn độn, một con Đâu Nhi thuần trắng không hề lẫn tạp sắc nhu thuận nằm úp sấp trong lòng nàng, đồng tử tròn tròn đen đen nhìn chằm chằm vào công tử xa lạ. Ngón tay nàng chậm rãi vuốt ve trên mình Đâu Nhi trắng như tuyết, bờ môi hàm chứa thích ý cười, đồng tử u chuyển nhìn về phía hắn, chợt lóe lên kinh ngạc.

Cảnh tượng như thế, hắn thậm chí không thấy nàng lỗ mãng, ngược lại còn cảm thấy đáng yêu.

“Là người.”

“Là người.”

Cửa đóng lại, hai người đột nhiên trầm mặc một lời.

Mục Thanh Lê cùng công tử đó sắc mặt đều hiện lên kinh ngạc, lập tức lại thoải mái. Bọn họ đều hiểu được đối phương từng gặp qua chính mình, chỉ là không có gặp qua như vậy mặt đối mặt

Mục Thanh Lê lười nhác rời khỏi sạp, xua tay nói: “Mời ngồi.”

Công tử gạt đầu, tìm ghế ngồi xuống, Noãn Thu vì hắn châm trà đặt trên bàn trước mặt. Hắn trời sinh thanh quý công tử, dù đang ở nơi nào, sang trọng tự nhiên. Công tử nâng mắt đánh giá nàng. Thời gian trước hắn vốn đợi người ở Xuân Phong Các người ta lại không đến, tính không hề qua lại với nàng. Thật không ngờ, chẳng bao lâu sau, một hồi hợp tấu lại đưa hai người bọn họ ở cùng một chỗ.

Mục Thanh Lê mặc hắn đánh giá, đồng thời cũng đánh giá trên người hắn. Hắn dung mạo tuyệt đỉnh, khí chất lãnh đạm. Trong đó có chứa chất tự phụ, từ tận bên trong da thịt thấm đầy sự thanh ngạo. Lần đầu

tiên ở Vạn Dược Hiên nhìn thấy ánh mắt này từng nghĩ tới bộ dáng của hắc tuyết đối là bất phàm, hiện tại xem ra nàng còn đánh giá thấp.

Mục Thanh Lê thấy hắc không nói, cũng sờ sờ mó mó Điều Nhi trắng tuyết, làm như cái gì cũng không biết.

Công tử thấy gương mặt nàng trắng nõn, đáy mắt của nàng thích ý cười, giống như thủy tiên (bông/hoa súng) yên tĩnh lại sáng lạn. Chậm rãi nói: “Ta tên là Đông Phương Mặc.”

Mục Thanh Lê nâng mắt gạt đầu, sau đó đột nhiên nhìn thấy hắc đưa tay chạm đến chén trà ở trên bàn, ngón tay chậm rãi ma sát ở mặt trên, động tác thành thạo. Mục Thanh Lê đồng tử co rút lại một chút, tinh tế nhìn cái tay kia của hắc.

Nhìn một hồi, thấy hắc không nói lời nào, im lặng giống như tượng điêu khắc gỗ. Mục Thanh Lê hỏi có chút sâu xa: “Người ở đây đang tự hỏi cái gì?”

Đông Phương Mặc động tác ngón tay dừng một chút, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Mục Thanh Lê nhìn hắc thật sâu, lại hỏi: “Lần trước ở Tống Thụy chữ trên trù khăn trên cũng là do người viết?”

Đông Phương Mặc gạt đầu, cùng con người nàng dần dần đối diện nhau: “Không sai.”

Mục Thanh Lê đột nhiên trầm mặc, chuyện như vậy dù sao cũng có chút không thể tưởng tượng, nhưng là ngay cả nàng cũng xuất hiện ở đây, như vậy nàng có thể nói nếu ai khác xuất hiện ở trong này là bất khả tư nghị sao? Chính là nếu nói là hắc, hắc vì sao giống như thay đổi, cũng không nhận ra nàng? Hay là bộ dáng của nàng thay đổi, hành vi lúc trước không quá tương xứng, cho nên mới không nhận ra?

“Ta tên là Mục Thanh Lê, Thục Sơn vân diên, tam thiên phi hạc, băng hạp cốc.” (ây da, danh từ, danh từ thôi, các nàng đừng để ý quá, ta chịu >__<, đại=“” khái=“” hiểu=“” nô=“” na=“” là=“” đĩnh=“” thực=“” sơn,=“” ba=“” ngàn=“” hạc,=“” băng=“”>

Đông Phương Mặc bắt vì sử động, trầm mặc một hồi, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, đối Mục Thanh Lê hỏi: “Lời này có ý gì?”

“Người không hiểu?” Mục Thanh Lê hỏi lại. Chẳng lẽ không đúng? Chữ kia của hắc, cùng hành vi thói quen, còn có thể vũ thanh mộc khúc, đây là vì cái gì?

Đông Phương Mặc ngẩng nàng lắc đầu lại gạt đầu, đơn giản híp lại con ngươi, trong đó u buồn sâu xa: “Không hiểu nhưng cảm thấy quen thuộc khó tả, Mục tiểu thư biết cái gì, có thể cho ta biết?”

Không hiểu lại quen thuộc?

Chẳng lẽ hắc nói là, lại mất trí nhớ?

Mục Thanh Lê thoải mái mỉm cười, việc gì đi để ý thế này? Mỗi người đều có con đường của mình, cho dù là hắc đến đây, hắc cũng có đường của mình. Hiện tại nhiều lời có ích lợi gì, nhớ rõ chính là nhớ rõ, nhớ không được thì nhớ không được.

Lắc đầu, Mục Thanh Lê cười nói: “Không có gì, người không hiểu coi như xong.” Coi thường thần sắc bất mãn của Đông Phương Mặc, cúi mi tiếp tục sờ mó tiểu Điều Nhi của nàng, tùy tiện đổi đề tài: “Đông Phương công tử tới nơi này không phải là vì muốn cùng ta nói chuyện này đó chứ, nếu không có chuyện gì, ta cũng không tiện.”

Đông Phương Mặc nhìn thật sâu nàng một cái, hỏi: “Ta muốn hỏi thủ khúc kia là người xuất thủ.” Dừng một chút, lại nói: “Ngoài ra những phương thuốc dược liệu kia có bán ra không?”

Có hai vấn đề, lại muốn ở lại một lát, rốt cuộc là vì sao? Vì biết rõ là đáy lòng nghi vấn? Hay là.....

Mục Thanh Lê lắc đầu, nếu sự tình là như thế này, như vậy càng không cần dây dưa nữa. Nghiêng đầu mỉm cười, nói: “Cái này ta cũng không biết, khúc nhạc kia là do một thương nhân cho ta, dược liệu kia cũng do thương nhân kia muốn ta giúp nàng làm, phương thuốc đó, cũng chỉ nàng mới có.”

Đông Phương Mặc mím môi nói: “Không biết thương nhân kia theo như lời Mục tiểu thư là ai.”

Mục Thanh Lê chớp chớp mắt, vẻ mặt hơi có chút ra vẻ thần bí: “Người hắc là cũng biết mùa hè thì phải có băng trà, người nọ chính là làm băng trà kia.”

Đông Phương Mặc ánh mắt theo nàng đột nhiên cười khê vẻ mặt dừng một chút, bình tĩnh né mắt, lạnh đạm nói: “Không biết có thể tiến cử ta với người nọ.”

“Nàng đến vô ảnh đi vô tung, ta cũng không có biện pháp.” Mục Thanh Lê đáp một cách vô trách nhiệm.

Đông Phương Mặc trầm mặc. Cũng không ai biết nàng đang nói là thật hay là giả, nhưng mặc kệ là thật hay giả, hành vi lời nói của nàng hết thấy đều biểu hiện ra là từ chối, hiển nhiên cũng không muốn nhiều lời.

“Một khi đã như vậy, ta chính mình tìm.” Đông Phương Mặc đứng dậy, cảm bào thanh lan không có nửa phần nếp gấp. Đứng thẳng trước mặt của nàng, mắt phượng băng lãnh sáng chói lại lạnh, nói đơn giản rõ ràng: “Nếu Mục tiểu thư có việc tìm ta, có thể tại nửa đường Vạn Dược Hiên: đông phương nhật xuất, thủy mặc bích lam.” (hu hu, ta cũng không hiểu TT^TT, ai giúp ta với)

Bóng dáng của hắc như tùng, thẳng mà không cương, tóc đen thả trên đầu vai.

Cửa sương phòng “kèo kẹt” đóng lại, ở ngoài cửa hai gã hộ vệ đứng canh giữ ở bên người của hắc. Đông Phương Mặc cước bộ tạm dừng, quay đầu nhìn sương phòng khép kín một cái, nghi hoặc tiếc nuối. Thu hồi con người, rồi thuyền trở lại bè trúc.

Bè trúc xanh biếc, giản dị tao nhã, ở hồ đầy thuyền hoa giống như trong cảm phồn hoa có một chút lá cây, dần dần trôi xa.

Trong thuyền hoa.

Liên Hạ không khỏi hướng Mục Thanh Lê hỏi: “Tiểu thư, người vì sao muốn gạt Đông Phương công tử kia?”

Mục Thanh Lê ngửa đầu mỉm cười, vẻ mặt nghi hoặc, đáy mắt lại tràn đầy ý cười: “Ta gạt sao?”

“Không gạt sao?”

“Ta nói khúc nhạc cùng phương thuốc đều là thương nhân làm băng trà cấp, thương nhân băng trà kia không phải là ta sao?”

Liên Hạ ngạc nhiên, ba nữ tử khác chung quanh đều nhin không được bật cười.

49. Chương 49: Tử Ma Lạc Du

Mặt trời di chuyển về tây, thiên không chậm rãi biến thành đen, thuyền hoa bắt đầu thấp đèn lồng, ánh sáng sắc màu phản chiếu huyền huyền ảo ảo trên mặt hồ.

Một chiếc thuyền hoa vừa phải lại gần bến tàu, trên bến tàu sớm đã chuẩn bị xe ngựa, xe ngựa tinh xảo, toa xe khắc họa tinh mỹ, nền xanh thêu hoa cúc vàng, dây kết đỏ sậm cùng bảo châu chói lọi, ở trong gió đêm nhẹ nhàng lắc lư, còn có âm thanh thanh thúy của chuông bạc.

Ngồi vị trí xa phu là một thiếu niên hắc y, mày kiếm mắt phượng, vẻ mặt hàn băng, giống như một thanh kiếm bén nhọn che giấu trong đêm đen.

Mục Thanh Lê ôm bạch Điều Nhi từ thuyền hoa đi ra, cùng bốn người Xuân Hạ Thu Đông tiến lên xe ngựa, thanh âm truyền ra: “Đường Thủ, về nhà.”

“Vâng.” Đường Thủ vung mã tiên, con ngựa ngửa đầu chạy.

“Kèo kẹt kèo kẹt –” Bánh xe chậm rãi lăn trên đường, bên tai mơ hồ truyền đến nghị luận dân chúng:

“Kia không phải xe ngựa của đại tiểu thư phủ Bình Khang Hầu sao? Qua mấy ngày nữa nàng sẽ cùng Thái Tử thành thân, như thế nào còn ra ngoài.”

“Nữ tử đợi gả, không hảo hảo ở trong nhà, lại nửa đêm ra đường, thật sự không có quy củ.”

“Mục đại tiểu thư xem ra vẫn không đổi được tính tình ham chơi, sau này cùng Thái Tử thành thân, sợ là gây ra chuyện mất mặt.”

Bên trong xe ngựa Mục Thanh Lê không thèm để ý, trong nhà đợi gả? Nữ nhân sắp thành hôn ở trong nhà mới tốt sao? Cầm một viên thuốc đặt ở bên miệng bạch Điều Nhi, bạch Điều Nhi nhất thời vui mừng kêu lên, há mồm đem viên thuốc nuốt vào.

Bạch điều thông linh, bách độc bất xâm, thích được vật, bất kể là hảo dược hay là độc dược, cho gì cũng không cự tuyệt.

“Hu –” Bên ngoài truyền đến âm thanh bình tĩnh của Đường Thủ, xe ngựa vốn đi chậm, lúc này đây đột nhiên dừng lại cũng không có bao nhiêu chấn động. Chỉ nghe thấy âm thanh Đường Thủ lạnh lùng nói: “Người là người nào, vì sao chặn đường.”

“Van cầu người, liền liền, cứu ta!” Thanh âm nho nhỏ, kích động đáng thương, có chút cao thấp biện bạch. “Van cầu người, van cầu người! Cứu ta!”

Đường Thủ nhất thời không có thanh âm, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng rống giận của nam giới: “Con ranh! Dám can đảm chạy, nhanh chút bắt lấy nàng cho ta!”

“A –! Công tử, công tử, cứu cứu ta! Coi như để cho ta làm nô vì ta cũng không oán, van cầu người!”

“..... Tiểu thư.” âm thanh Đường Thủ có chút chần chừ.

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên một chút tò mò, hướng bên người bốn người nói: “Đi xuống xem xem.”

Màn xe kéo ra, Mục Thanh Lê từ giữa bốn người Xuân Hạ Thu Đông đi ra. Chung quanh dân chúng đã sớm vây xem không ít, sắc trời hơi ám chỉ nhìn thấy làn váy màu lam nhạt, bạch Điều Nhi trong lòng, tứ mã hộ vệ, đi về hướng thân ảnh nho nhỏ run run đang quỳ phía trước.

Người này giống như con thú nhỏ bị chấn kinh cuộn thành một đoàn, tóc đen tuy hỗn độn, nhưng mềm mại lại sáng bóng mà người bình thường không thể so sánh được. Nàng ta ngẩng đầu, hai mắt dăm lệ mông lung hướng Mục Thanh Lê, ánh mắt trong veo sáng ngời, đột nhiên một trận ngó ra, lẳng lẳng nhìn nàng.

Khuôn mặt khéo léo, thủy sắc mông lung ánh mắt tinh thuần không mang theo một chút tạp sắc, đuôi mắt lại mang theo trời sinh mị, môi đỏ bồng như hoa hồng nở rộ. Rất đẹp, đẹp không tả nổi. Mỹ nhân khuynh thành lại đáng thương như vậy, khó trách Đường Thủ cũng sẽ nhất thời mềm lòng.

Lúc này một đám nam tử rất cục chạy tới nơi này, vừa mới muốn mắng to người trên mặt đất, đột nhiên nhìn thấy Mục Thanh Lê, lập tức đình chỉ lời nói, quay đầu đối Mục Thanh Lê về mặt a dua nói: “Nguyên lai là Mục gia đại tiểu thư, Mục đại tiểu thư vì sao ở chỗ này, chẳng lẽ là tiểu tiện nhân này trêu chọc ngài? Ta đến đem nàng ta trở về sẽ nghiêm khắc xử trí!” Quay đầu đối người bên cạnh, vội vàng nói: “Còn không đem tiện nhân chọc giận Mục đại tiểu thư này mang về?!”

Mục Thanh Lê cười lạnh, ngón tay bắn ra, bốn đạo cổ khí đánh trúng bốn người đang muốn động thủ, một đạo cổ khí khác nặng hơn đánh trúng miệng nam tử đang nói chuyện kia, một cái răng cửa đã bị đánh bay. “Người chớ có cùng một đám kia đến giở thủ đoạn đùa giỡn ta.”

Nam tử kinh hoảng thất sắc, hần như thế nào lại quên mất vị này chính là chủ tử hoàn toàn không phân rõ phải trái. “Phanh” Quỳ xuống đất, dập đầu lạy: “Mục đại tiểu thư tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi, là tiểu nhân sai.” Nói xong, hai tay “Ba ba ba” bắt đầu vả miệng chính mình.

Đối loại hộ viện của thanh lâu có ý đồ bắt nạt kẻ yếu này không có gì hảo cảm. Mục Thanh Lê nhìn thoáng qua mỹ nhân khuynh thành, cũng không nhiều hứng thú liền đi.

“Tiểu thư, tiểu thư không cần đi!” Tiểu nhân trên mặt đất kinh hoảng gào to, quỳ lết đi, bắt lấy làn váy Mục Thanh Lê, ngửa đầu khóc kêu lên: “Tiểu thư, cầu người cứu ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa, chỉ cầu người đừng để ta bị bọn họ mang đi, cầu người! Người đại phát từ bi đi!”

“Ngại quá, ta không có tâm từ bi nhiều lắm.” Mục Thanh Lê nhìn tay nàng, trắng nõn thon dài, vừa thấy liền biết không là tay người thường.

“Tiểu thư, không cần! Van cầu người, van cầu người!” Tiểu nhân sắc mặt đại biến, bắt quần áo của nàng, sạch sẽ hứng trọn lấy dập đầu mạnh mẽ, không đến hai cái liền đầu rơi máu chảy.

Mục Thanh Lê nhìn nàng ta yên lặng không nói gì, bất vi sở động, người chung quanh cũng đã nghị luận:

“Nghiệp chướng ah nghiệp chướng, người ta đều đã nhờ như vậy, thế nhưng hoàn toàn thờ ơ!”

“Nàng rốt cuộc tâm địa gì, chẳng lẽ là tảng đá làm thành sao?”

“Ai, rất đáng thương. Mục Thanh Lê này sao lại không hề động đây, thật sự là làm cho người ta xem thường.”

Lời của bọn họ cũng không dám nói quá khó nghe, ai cũng biết nàng là trưởng nữ Bình Khang Hầu, ngoại công là trấn quốc tướng quân, mà thêm mấy ngày nữa chính là Thái Tử phi, lại về sau nói không chừng chính là hoàng hậu, một quốc gia chi mẫu của Đông Tống, nữ nhân tôn quý nhất cả nước, ai dám nói nàng?

Mục Thanh Lê ánh mắt nhìn mọi người chung quanh, giữa đầu hừ cười một tiếng, thuận miệng nói: “Các người đều nói như vậy, thế cũng tốt, tâm của ta là tảng đá làm, của các người là ẩm áp, người này liền để các người cứu, các người sẽ không phải không cứu chứ?”

Chung quanh đột nhiên im lặng, không ít người trốn tránh ánh mắt Mục Thanh Lê, những lời này của nàng đâm trúng sự dối trá của bọn họ. Những người này chính là như vậy, so với ai khác nói đều dễ nghe, nhưng muốn bọn họ thật sự làm, cũng không thấy được một người làm.

“Khụ khụ, nếu Mục đại tiểu thư không cứu, không bằng để cho ta đến đi?” Một đạo âm thanh hùng hậu truyền đến, chỉ thấy trong đám người một nam tử trung niên mập mạp đang nhìn hướng bên này, y phục phú quý, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt cho thấy do mệt mỏi quá nhiều. Hơn nữa lúc này bộ dáng muốn lại không dám tùy ý tiến lên, lại có vẻ a dua cựa kỳ bỉ ổi.

Thân thể nàng ta co rút lại, bàn tay nắm chặt vạt áo Mục Thanh Lê, trong mắt đều là cầu xin cùng kinh sợ.

Mục Thanh Lê cười nói: “Có người cứu người, người còn muốn ta cứu?”

“Tiểu thư.....” nàng ta cắn môi, gắt gao ôm lấy thân thể lạnh run.

Xuân Hạ Thu ba người đều có chút không hiểu nhìn Mục Thanh Lê, tuy rằng các nàng đều biết tính tình Mục Thanh Lê thực lãnh đạm, đối với người xa lạ thường không quá để ý, nhưng cũng không hoàn toàn bất vi sở động đối với một nữ nhân đáng thương như vậy, còn đã kích tâm linh của nàng như vậy. Chỉ có trong mắt Mai Đông có chút đăm chiêu, nhìn nữ nhân kia là có chút nghi hoặc.

“Buông tay.” Mục Thanh Lê một cước không nặng không nhẹ đá văng nữ nhân kia, xem nàng té trên mặt đất, máu tươi trên trán ứa ra, hai mắt đầm lệ mông lung thật sự làm cho người ta cảm thấy không đành lòng. Ánh mắt đánh giá vài lần trên người nàng ta, lại nhìn đại hán cùng trung niên mập mạp chung quanh như hổ rình mồi kia, đối đám đại hán thanh lâu âm thanh lạnh lùng nói: “Người này ta muốn, rút về nói trực tiếp cùng cấp trên các người là được.” Về phần trả thù lao? Coi như hết, có bản lĩnh thì tìm nàng lấy.

Lại nhìn về hướng trung niên mập mạp kia một cái, lại nói: “Ồ Dương thành tốt nhất không nên xuất hiện vụ án cường đạo không tốt gì, dù sao đây cũng là dưới chân thiên tử.” Nói xong, không để ý trung niên mập mạp mặt đột nhiên trắng bệch, xoay người trở về xe ngựa.

Xuân Hạ Thu Đông bốn người cũng đi lên theo, Mục Thanh Lê nói: “Đi thôi.”

Đường Thủ cũng biết coi như nàng đã cứu nàng ta một mạng, liền vung roi, không để ý đám người kia nữa trực tiếp đánh xe mà đi.

Không lâu sau, bên trong xe ngựa Noãn Thu đem cửa sổ xe đóng lại, hướng Mục Thanh Lê nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, người nọ còn theo ở phía sau.”

“Không cần xen vào.” Mục Thanh Lê không thèm để ý nói.

Noãn Thu cũng sẽ không nhiều lời. Được một lát, Hàn Xuân bên ngoài thoát nhìn lãnh tình, trong lòng ngược lại là nhiệt tình nhất mở miệng hỏi: “Tiểu thư, nếu có thể cứu, vì sao không cứu?”

Mục Thanh Lê nghiêng mắt thấy không chỉ là nàng, mà trong mắt Noãn Thu cùng Liên Hạ đều đồng dạng nghi hoặc. “Ta không có nhiều lòng tốt như vậy. Ta đã để cho nàng thoát khỏi ma chướng không phải sao? Chỉ cần nàng tùy ý đều có thể tìm công việc, vì sao cố tình muốn theo ta?”

Noãn Thu lắc đầu cười nói: “Bình Khang Hầu tỳ nữ đãi ngộ tốt nhất.”

“Xi.” Mục Thanh Lê bật cười, lắc đầu không nói lời nào.

Mai Đông mỉm cười: “Tiểu thư cảm thấy nàng ta có chút vấn đề đi? Phòng hoạn (đề phòng tai nạn, chuyện xấu = phòng cháy hơn chữa cháy) chưa xảy ra luôn tốt, hơn nữa cho dù nàng ta không có vấn đề, cũng không nhất thiết phải đi theo tiểu thư mới có thể sống sót, cho nên tiểu thư mới có thể không để ý nữa.”

Xuân Hạ Thu ba người nghe vậy đều nhìn về phía Mai Đông, không cần hỏi nữa, xem như đã chấp nhận Mục Thanh Lê, đều sáng tỏ cả.

Trên đường đá xanh lá khô, dưới chân dẫm nát phát ra tiếng lào xào. Hành lang chạm khắc, trong hồ đàn cá chép bơi lội như gấm như hoa.

Mục Thanh Lê một đường đi đến tiền thính, thị nữ ngay cửa nói: “Kiến quá đại tiểu thư.” Mục Thanh Lê gạt đầu, bước qua cửa, bên trong trên bàn cơm Mục Thắng cùng La Kinh Thiên hai người đang ngồi ở cùng nhau, nhìn thấy nàng đi đến, Mục Thắng nói trước: “Lại đây ăn cơm.”

“Ân.” Mục Thanh Lê đáp ứng, ngồi giữa hai người, thị nữ nhanh chóng đưa chén dưa tới.

La Kinh Thiên nhận thấy nàng ăn uống bình thường, hỏi: “Nghe hạ nhân nói, một nữ tử quỳ ở ngoài cửa, đã muốn quỳ suốt hai ngày hai đêm, chuyện này cùng người có quan hệ gì?”

“Không có gì, nàng muốn quỳ thì quỳ đi, mệt mỏi tự nhiên sẽ đi thôi.” Mục Thanh Lê gấp một miếng cá bỏ vào trong chén của hân.

La Kinh Thiên nhất thời cười mỉ. Vẫn là Tiểu Lê Nhi ngoan, còn biết ngoại công thích ăn cá.

Buổi trưa trong ngày, mặc dù là thu, nhưng ở Đông Tống hạ nóng, đông lạnh, mùa thu thì thời tiết lúc lạnh lúc nóng.

Ngoài cửa phủ Bình Khang Hầu một thân hình gầy yếu quỳ gối nơi đó, quần áo đơn bạc, sợi tóc đen rối tung, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô sắc, miệng đã bị gió làm khô nứt nẻ, cũng không giảm tư sắc của nàng, ngược lại càng làm thêm vẻ yếu đuối diễm đạm đáng yêu.

“Vị cô nương này, uống nước đi.” hộ vệ trông cửa thật sự nhìn không nổi nữa, bưng một chén nước sạch đưa tới trước mặt nàng ta.

“Cám ơn.” đôi mắt nàng vừa nhấc, giọng nói cảm ơn êm ái, nở một nụ cười thiện ý. Đưa tay nhận nước, uống xong hoàn trả lại cho hân, đã thấy vẻ mặt thị vệ đỏ bừng, đôi mắt có chút đại ra.

“Hộ vệ đại ca?” Nàng nhẹ nhàng cúi mi, có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Hộ vệ bình tĩnh, đồng tử lập tức có chút bối rối nhìn chung quanh, ấp úng nói: “Không, không cần cảm ơn.” Tiếp nhận chén ngay lập tức đáy lòng lại không muốn trở lại chỗ cũ.

“Kèo kẹt” Đại môn mở ra, Mục Vân Tâm một thân váy màu xanh nhạt đi ra, bên cạnh nàng có hai phần y thị nữ, trên tay hai người đều bưng một chậu nước, trong đó nước sạch tràn đầy.

“Hừ! Đây là con ranh* mà đại tỷ tỷ cứu trở về?” Mục Vân Tâm mắt lạnh nhìn chằm chằm nữ tử, một bước đi đến, tức giận nói: “Ngẩng đầu lên, cho bốn tiểu thư nhìn xem, món hàng từ thanh lâu ra này cái dạng gì.”

Trên mặt đất nữ tử bất động, thân thể nhẹ nhàng run run.

Mục Vân Tâm trừng mắt: “Bổn tiểu thư cùng người nói chuyện, không nghe phải không!” Một cước đá trúng thắt lưng của nàng, đã làm nàng nghiêng một bên, ngẩng đầu mãnh liệt nhìn về phía Mục Vân Tâm. Đôi mắt tràn đầy kiên trì lại quật cường.

Mục Vân Tâm đột nhiên nhìn rõ ràng khuôn mặt quốc sắc thiên hương này, cũng không khỏi ngẩn ngơ, sau đó thần sắc chợt lóe một tia ghen tị. Liếc mắt, âm dương quái khí châm chọc: “Ai u, quả nhiên không hổ là xuất thân thanh lâu, bộ dạng thật đúng là xinh đẹp! Hừ! Chẳng lẽ người không biết người quý gồi nơi này làm ô uế cánh cửa Bình Khang Hầu phủ ta sao?”

Nữ tử sắc mặt hơi hơi bạch, không thể tin nhìn Mục Vân Tâm, run run nói: “Người..... Người làm sao có thể nói như thế!” Nàng làm sao cũng không nghĩ đến một tiểu hài tử mười hai mười ba tuổi có thể nói ra những lời chói tai như vậy.

“Hừ! Ta nói thì như thế nào?” Mục Vân Tâm trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên thần sắc chuyển động, cười hì hì nói: “Người còn không biết đi, đại tỷ tỷ nói không thích người quý gồi nơi này, cho nên bảo ta đến giáo huấn người, người muốn trách thì trách đại tỷ tỷ đi, cũng không nên trách ta a! Ta cũng không có cách nào khác, lệnh của đại tỷ tỷ, ta không dám không làm.”

Nữ tử trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Mục Vân Tâm đắc ý dào dạt, ngẩng đầu lên, đối hai người bên cạnh nói: “Thiên Hương, còn không bắt nước, xem nàng ta một thân dơ bẩn, không gột rửa sạch sẽ, làm sao có thể quý gồi trước cửa chúng ta.”

“Dạ.” Hai thị nữ nhất tề gật đầu. Không chút do dự đưa chậu nước trong tay hướng trên người nữ tử đổ xuống.

“A –” Nữ tử quá sợ hãi, tránh không kịp, toàn thân bị nước làm cho ẩm ướt. Vốn là quần áo đơn bạc giờ toàn bộ dán hết trên người, đem dáng người tuyệt vời đều lộ ra.

“Hừ hừ!” Mục Vân Tâm càng cười, ánh mắt đánh giá ở trên người nàng ta, sau đó lại nhìn đến trước ngực nàng bằng phẳng, không khỏi hiện lên nghi hoặc, “Người..... Người như thế nào, so với ta còn.....” Còn chưa có nói xong, nhất thời sắc mặt đỏ lên bừng bừng.

Nữ tử nghe được nàng chưa nói dứt lời, ánh mắt hướng trước ngực của mình, trong mắt lại hiện lên kinh hoàng, rũ mắt xuống trong đó thâm hàm lợi hại. Hai tay toàn bộ che chắn trước ngực, hai vai run rẩy, có thể nghe thấy tiếng khóc âm âm như tiếng nhạc.

“Uy, người có thể nghe rõ rồi chứ, việc này không phải ta muốn làm. Đều do đại tỷ tỷ của ta phân phó, không phải ta sai.” Mục Vân Tâm nhắc lại, xoay người trở vào cũng không quay đầu lại.

Đã là mùa thu, nữ tử vốn ăn mặc đơn bạc nay lại bị ướt nước, hơn nữa chung quanh gió lạnh, không sinh bệnh chỉ sợ cũng không có khả năng. Hai gã thủ vệ đứng trông cửa thấy, trong lòng tuy không tàn nhẫn, nhưng là cũng bất lực.

Thủ vệ đưa nước cho nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Vị cô nương này, ta thấy người vẫn là thôi đi. Đại tiểu thư xem ra sẽ không thu nhận người, còn không bằng chính mình đi tìm một con đường khác, cần gì ở trong này chịu khổ, chịu bức cùng khuất nhục này.”

Nữ tử lạnh run gục gục, cúi đầu, âm thanh trầm thấp truyền ra: “Không..... Tiểu thư là ân nhân cứu mạng của ta, ta nói rồi dù làm nô tì, làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp tiểu thư, đi theo bên người tiểu thư. Làm sao có thể nói đi là đi.”

Nghe được lời của nàng, hai vị thủ vệ lại không đành lòng, đối với việc nàng trọng tình trọng nghĩa trong lòng còn có bội phục.

Thái dương dần dần xuống núi, bóng đêm bao trùm, ánh trăng mờ nhạt.

Ngoài cửa phủ Bình Khang Hầu cũng treo đèn lồng lên, chiếu sáng nữ tử đau khổ đáng thương đang quý.

“Ngô.” Nữ tử một tiếng kêu rên, đột nhiên nghiêng về một phía.

Thị vệ gác cửa vẫn chú ý nàng nhất thời hoảng sợ, hai người đều vội vàng tiến đến, muốn đỡ lại cảm thấy như vậy là đường đột, liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng chỉ có thể đứng ở một bên, một người lo lắng hỏi: “Người..... Người có khỏe không? Nếu không thì đi tìm đại phu, không cần tiếp tục quý.”

Nữ tử hai gò má đỏ bừng như đang bệnh, hai mắt ngập nước, thỉnh thoảng có nước mắt từ trong đó chảy ra. Bộ dáng này làm cho hai người nhìn đến ngây người, nhin không được thương tiếc đau lòng tràn đầy, hoàn toàn đem dục vọng chèn ép đi xuống.

Nữ tử thấp giọng suy yếu nói: “Thủ vệ đại ca, van cầu người! Giúp ta thông tri đại tiểu thư một tiếng, liền, mời nàng tới gặp ta ... ta có ... ta có chuyện muốn cùng nàng nói, không chừng nàng có hứng thú ... van cầu người.” Nói xong, trong mắt của nàng tất cả đều là nước mắt tràn ra.

Thủ vệ kia phút chốc bị tiếng khóc làm mềm nhũn, mạnh mẽ đứng dậy, lớn tiếng nói: “Người yên tâm đi! Ta nhất định sẽ đem lời của người nói, cho dù là cầu xin cũng đem đại tiểu thư cầu đến!” Nói xong hẩn bỏ chạy, hướng trong phủ phóng đi.

Một thủ vệ khác thấy nàng thân thể lạnh run, bóng đêm lạnh lẽo. Thở dài một hơi liền cởi áo khoác chính mình, khoác lên trên thân thể của nàng, nhẹ giọng nói: “Người đừng đi, chớ để bị cảm lạnh.”

“Cám ơn.” Nữ tử cúi đầu nói lời cảm tạ, ánh mắt trong veo đầy cảm kích. Bị ánh mắt này nhìn đến hộ vệ sắc mặt đỏ lên, đáy lòng có áy náy. Mất đi tín nhiệm nàng như vậy, nàng vừa mới vẫn còn đối với hẩn có vọng tưởng.

Lúc này trong Lê viện.

Mục Thanh Lê đã khoác áo ngoài, sắc mặt không tốt nhìn thị vệ này xâm nhập vào trong sân. Chỉ thấy hẩn hai đầu gối quỳ xuống đất, vẻ mặt cương nghị nói: “Đại tiểu thư, nô tài biết nô tài vừa rồi đắc tội, chỉ là van cầu đại tiểu thư đi ra ngoài nhìn xem vị cô nương kia một cái đi. Vị kia cô nương cũng sớm bệnh đến hôn mê, cầu người, đại tiểu thư!”

Mục Thanh Lê kinh ngạc liếc hẩn một cái, đơn thuần hỏi: “Người biết nàng?”

“Không, không biết.” Thủ vệ lắc đầu, lập tức lại lớn tiếng nói: “Đại tiểu thư, vị kia cô nương thật sự không được. Nàng nói chỉ cầu đại tiểu thư đi ra ngoài nhìn nàng một cái, nàng có chuyện muốn cùng đại tiểu thư nói, nói đại tiểu thư sẽ có hứng thú. Đại tiểu thư, người phải đi nhìn xem nàng đi! Nô tài cầu ngài!”

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên dị sắc, chuyện tình ta sẽ có hứng thú? Nàng ta rốt cuộc có bản lĩnh gì, lại khiến cho thủ vệ này mạo hiểm đắc tội di hạ phạm thượng (đại khái kẻ dưới mạo phạm người trên) cũng muốn cầu chính mình đi gặp nàng ta một mặt, chỉ bằng dung mạo? Không có khả năng! Nếu là như vậy, sẽ chỉ làm bọn họ khi dễ, sẽ không che chở như thế này.

Quả nhiên không phải người thường, cũng thật phiền toái. Chỉ là chuyện có hứng thú kia, nàng ta lại vì sao khẳng định như vậy?

“Đại tiểu thư! Đại tiểu thư, cầu ngài!” Thủ vệ gào to.

Mục Thanh Lê nhíu mi nói: “Người còn dám lớn tiếng, muốn làm âm ỷ tất cả mọi người.”

Thủ vệ nhất thời cảm miệng, tuy rằng hẩn thật nghĩ giúp vị cô nương kia, nhưng không ngờ hoàn toàn quên đi chính mình, nếu Hầu gia cùng tướng quân bị làm ồn, chỉ sợ tính mạng của hẩn không lo, trách phạt e là cũng không phải ít.

“Đi thôi. Bản thân ta muốn nhìn nàng có thể nói ra chuyện gì làm cho ta cảm thấy hứng thú.” Mục Thanh Lê lãnh đạm nói, để Noãn Thu giúp nàng khoác thêm một áo choàng cấm trừ sau đó bước đi ra ngoài.

Thủ vệ nghe vậy, trên mặt vui vẻ còn có may mắn, vội vàng theo sau.

.....

“Kèo kẹt –”

Đại môn đỏ màu nước sơn chậm rãi mở ra, nữ tử ngay tại cửa hai tay nắm vạt áo ướt đẫm, trong lòng nhất thời kinh hãi, ngẩng đầu nhìn phía trước chờ đợi, một cái nhìn cũng làm cho nàng hoàn toàn ngây người.

Thiếu nữ đi ra kia, áo choàng gấm có mũ màu trắng, đem thân hình xinh xắn lạnh lẽo của nàng bao bọc trong đó, tóc dài đen chưa buộc, rối tung vén ở hai tai cho sau đầu, dưới ánh trăng cùng đèn đuốc mờ ảo, càng có vẻ mềm mại trơn bóng, thanh nhã mang vài phần khí chất xuất trần.

Nàng chân thành đi tới, có thể thấy được tóc đen bị gió thổi nhẹ, mềm mại lướt, làm cho người ta có một loại cảm giác bay bay. Khuôn mặt trơn bóng trắng nõn không có một chút phấn trang điểm, đôi mắt đẹp nhìn quanh, môi đỏ mọng cười yếu ớt, trên đầu vai bạch Điều Nhi buồn ngủ đang tựa vào cổ của nàng, và làm cho nàng tăng thêm một phần đáng yêu thanh tú.

Nàng đẹp, không chỉ đẹp, cơ hồ làm cho người ta tìm không được tỳ vết nào, như bảo vật đẹp nhất trong các loại bảo vật, chỉ có thể khinh nã khinh phóng**, luyến tiếc sợ làm nàng bị thương.

Cái nhìn này, trong nháy mắt hình như có cái gì đó phát sinh ở trong lòng nữ tử, có chút hoảng hốt lại có chút rối loạn, tỉnh tỉnh mê mê.

Mọi người nói nữ tử khuynh quốc khuynh thành, nữ tử chính mình cũng biết. Nhưng mà lúc này cùng người trước mắt so sánh với, lại cảm thấy cái gì cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

Lúc mới gặp Mục Thanh Lê, bởi vì quá hỗn loạn, nàng cũng không có thật sự nhìn, ai ngờ nàng ta lại xinh đẹp như thế?

Nữ tử mạnh mẽ gục đầu xuống, đáy lòng bình phục bối rối. Đầu vai lạnh run, cắn môi.

Mục Thanh Lê kinh ngạc nhìn thấy y phục ẩm ướt trên người nàng, đây là làm sao vậy? Quay đầu nghi hoặc nhìn thoáng qua thủ vệ. Thủ vệ này thông minh, khom người báo: “Buổi trưa hôm nay, tam tiểu thư nói là linh mệnh đại tiểu thư, trút lên người cô nương hai bồn nước lạnh.”

Mục Thanh Lê gật đầu, cũng không xem xét giải thích. Vài bước đi đến bên người nữ tử, đánh giá nàng ta vài lần, phát hiện bộ dáng nàng ta lạnh run như vậy xác thực làm cho người ta thương tiếc, nếu lại nâng khuôn mặt kia lên, cơ hồ không ai có thể chống lại đi?

Y sinh nhất gan (= thầy thuốc nhất gan, câu này là sao???? O___o), trên cao nhìn xuống hỏi: “Người không phải nói có chuyện làm cho ta cảm thấy hứng thú muốn nói với ta sao?” Dừng một chút, nhìn nữ tử rất cục cựa đầu, đây là một khuôn mặt làm cho bách hoa thất sắc, ánh mắt tinh khiết giống như nai con, đuôi lông mày lại trời sinh mang mị, giống như hoa đào nở rộ, hỏi nam tử trong thiên hạ có mấy ai có thể chống lại đôi mắt hàm lệ mông lung (đôi mắt đa tình ướt át) như vậy? Khóe môi chậm rãi gợi lên, ánh mắt lãnh đạm tương phản khuôn mặt tươi cười: “Nếu ta không có hứng thú, người có biết hậu quả đánh thức ta ngủ ra sao?”

Thân thể nữ tử run run một chút, chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nhìn nhìn bốn phía, nhẹ giọng kinh sợ nói: “Tiểu thư, là người đã cứu mạng ta, mạng của ta đã sống là của người. Nhưng ta cũng hy vọng tiểu thư có thể thật tình với ta, không cần đem ta tùy tiện tặng người khác, hoặc là đùa bỡn, van cầu tiểu thư.”

“Người trước tiên vẫn là nói về chuyện tình làm cho ta cảm thấy hứng thú đi.” Mục Thanh Lê cũng không kiên trì.

Nữ tử cắn môi đau khổ nhìn nàng, thấy nàng hoàn toàn không có một chút buông lỏng. Chỉ có nhụt chí đưa tay hướng Mục Thanh Lê, muốn bắt được tay nàng.

“Người làm cái gì!” Hàn Xuân một kiếm trong chớp mắt liền chắn trước mặt của nàng, mắt xé lạnh như băng nhìn chằm chằm nữ tử. Tiểu thư cùng Mai Đông đều đoán nữ tử này có vấn đề, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ tử này tới gần tiểu thư.

Nữ tử bị một kiếm này của nàng sợ tới mức cả người ngã ra, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt đầy hoảng sợ ủy khuất.

Mục Thanh Lê khoát tay, cười nói: “Hàn Xuân, không có việc gì, thu hồi kiếm đi.”

Hàn Xuân nghe được Mục Thanh Lê mở miệng, chỉ có lạnh lùng quét mắt nữ tử một cái, đem kiếm thu lại.

Mục Thanh Lê thân thủ hướng nữ tử, “Người muốn tay ta làm gì?”

Nữ tử nhìn chăm chăm tay nàng, đây là một đôi tay không có tỳ vết nào, trắng nõn mượt mà, mím môi đem tay nàng nắm trong tay, nhất thời cảm giác còn muốn mềm mại hơn so với tưởng tượng trong lòng. Hai gò má nữ tử hiện lên hồng nhạt, ánh mắt hơi hơi nhấc, làm như có chút kinh hoảng lại thẹn thùng nhìn nàng một cái, mắt giống như chim phượng giương cánh mà bay, mị hoặc vô song.

Mục Thanh Lê trong mắt cũng chỉ là thần nhiên nháy mắt hiện lên kinh diễm. Nàng vốn là tâm tư bình tĩnh, hơn nữa từng cùng Quân Vinh Giác ít giống như phàm nhân như vậy rung động, thật sự ít có người có thể lại làm cho nàng ngây ngốc mà nhìn ngắm.

Đây là, nữ tử hơi hơi híp mắt, nắm tay Mục Thanh Lê hướng tóc mai trên đỉnh đầu chính mình. Trên mặt nàng sắc hồng cũng càng nhiều thêm, trong mắt không rõ là nước mắt hay là gì khác.

Mục Thanh Lê nghi hoặc nương theo động tác của nàng, trong tóc nàng có cái gì? Nhưng mà ngay sau đó nàng liền đụng đến hai chỗ nhô ra. Gồ lên! Thật là gồ lên! Mục Thanh Lê trong mắt mặt hiện lên kinh dị, bàn tay không khỏi vuốt ve, không cần xem, gồ lên này khiến cho trong óc nàng tự nhiên xuất hiện một vài hình ảnh, mượt mà nhòn nhòn, hình dáng có chút xoắn ốc, giống như ác ma trong phim ảnh.

“Ân..... Ngô.” Nữ tử thân thể mềm nhũn, trong miệng tràn ra thanh âm nam tử toàn thân tê dại. Ánh mắt cầu xin Mục Thanh Lê, tựa như đang nói không cần làm như vậy.

Mục Thanh Lê ánh mắt kinh ngạc cùng ngạc nhiên càng nhiều hơn, chẳng lẽ này là chỗ mẫn cảm của nàng? Không khỏi rất quái dị, đây rốt cuộc là đột biến gen, hay là? Nàng không khỏi nghĩ đến cánh tay chính mình có tứ hồn băng tinh, thứ này cũng không phải nhân loại bình thường nên có đi?

“Hàn Xuân, Noãn Thu.” Mục Thanh Lê nghiêng đầu gọi hai người, sau đó âm thanh đối với hai người thủ vệ có chút khác biệt lạnh lùng nói: “Các người, tránh xa một chút.”

“Dạ.” Hai người tuy rằng tò mò, nhưng là cũng không dám chọc tức Mục Thanh Lê.

Hàn Xuân cùng Noãn Thu hai người theo mệnh lệnh Mục Thanh Lê, liền tiến lên bên cạnh nàng ta. Nữ tử kinh sợ nhìn hai người, che đầu không nghĩ để cho hai người xem. Mục Thanh Lê một phen ngăn tay nàng, “Không cần lộn xộn.” Sau đó liền đẩy tóc mai của nàng ra, chứng kiến trọn vẹn hai cái sừng nhỏ từ đỉnh đầu nàng ta. Quả nhiên giống nàng đã tưởng tượng không sai biệt lắm, sừng nhỏ này màu đỏ sậm, cong dạng xoắn ốc, chiều dài này nếu không nàng tết tóc mai, chỉ sợ sẽ có chút lộ ra.

“Cái.....” Noãn Thu ánh mắt mạnh trợn to, thiếu chút nữa thốt ra kinh hô trong lòng, vừa vặn ngừng lại.

“Nhận thức?” Mục Thanh Lê nghiêng đầu nhìn nàng.

Noãn Thu gật gật đầu, thần sắc Hàn Xuân tựa hồ cũng cùng nàng không sai biệt lắm, trong ánh mắt mặt đều kinh hãi còn có một chút sát ý.

“Nhận thức là tốt rồi.” Mục Thanh Lê buông tóc mai nữ tử, ánh mắt cùng nàng ta kinh loạn lại chờ đợi đối diện nhau, trong lòng suy tư một phen, híp mắt nở nụ cười: “Theo ta đi thôi.”

Thần nhiên cười, bách mị sinh.

Nữ tử nhìn thấy nụ cười của nàng, đôi mắt ngẩn ngơ liền hiện lên kinh hãi, nói không ngớt: “Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư!”

Nhìn thấy nữ tử đi theo Mục Thanh Lê, trong mắt Hàn Xuân hiện lên lãnh sâm (lãnh =lạnh, sâm =tối tăm, dày đặc). Noãn Thu khẽ kéo góc áo của nàng, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư đều có quyết định của chính mình.”

Hàn Xuân mím môi gật đầu, tay nắm cây kiếm trên thắt lưng cũng chậm chậm buông ra.

Trong Lê viện.

Liên Hạ cùng Mai Đông cũng đang chờ tại nơi đây, thấy mấy người Mục Thanh Lê trở về, Liên Hạ tươi cười chào đón, nhìn Mục Thanh Lê trên đầu ướm ắt thì biết nàng không có đội mũ. Mục Thanh Lê hướng nàng cười, sau đó lại nhìn lướt qua nữ tử đi theo sau, nói: “Chuẩn bị nước ấm cùng quần áo, cho nàng tắm rửa.”

Liên Hạ kinh ngạc liếc nhìn mắt nàng kia một cái, biết nàng ta chính là thanh lâu nữ tử quý gồi ở cửa nọ. Gật đầu liền dẫn nữ tử rời đi, nhóm người Mục Thanh Lê cũng tiến vào trong phòng ngồi.

Một lát sau, lúc Liên Hạ trở lại, còn bưng thêm một mâm cao điểm (bánh ngọt/bánh điểm tâm), chè (đây là chè ngọt, không phải trà), đặt ở trên bàn, mỉm cười nói: “Tiểu thư ráng chờ thêm một chút đi*.” (câu này mình nhờ papa dịch giùm ^__^)

Ban đêm ở phủ Bình Khang Hầu trù phòng (nhà bếp) thường chuẩn bị sẵn bữa khuya, vì sợ chủ tử giữa đêm không thoải mái, đột nhiên muốn dùng bữa ăn khuya. Để tránh tốn nhiều thời gian, cho nên sớm đã có chuẩn bị. Dù sao Bình Khang Hầu phủ có tiền, nho nhỏ thế này cũng không đáng kể, nếu chủ tử không ăn, liền tiện nghi cho hạ nhân của trù phòng.

Cho nên nói, hạ nhân của Bình Khang Hầu phủ đãi ngộ tốt, thật sự rất tốt.

Mục Thanh Lê hướng nàng gật đầu cười tán thưởng, đưa tay cầm một khối điểm tâm, hỏi Noãn Thu: “Nói đi, người nọ rốt cuộc là?”

Noãn Thu nhìn nhìn ba người khác, sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng đáp: “Người nọ là người ma tộc***.” Lời này không chỉ nói cho Mục Thanh Lê nghe, cũng là nói cho Liên Hạ cùng Mai Đông nghe.

***Tử ma tộc: Người ma tộc: Tử đây vừa là con cái (chỉ con trai), vừa là người, lại chỉ những người đàn ông có học thức, là mỹ tửu để chỉ nam giới thời xưa.

Liên Hạ và Mai Đông nghe vậy, sắc mặt cả kinh.

Người ma tộc?

Mục Thanh Lê vẻ mặt nghi hoặc, đó là cái gì? Một quần tộc (kiểu như quần thể, sống thành đàn)? “Nói tiếp.”

Noãn Thu nhìn về phía Mai Đông, Mai Đông mỉm cười tiến lên một bước, mở lời với Mục Thanh Lê: “Tiểu thư, vấn đề nô tỳ nói đi.”

Mục Thanh Lê gật đầu, ai nói đều giống nhau.

Mai Đông đầu tiên là nói với Noãn Thu: “Đi lấy cấm điển (ngăn cấm + từ điển) ra đây.” Noãn Thu gật đầu liền đi ra ngoài, Mục Thanh Lê cũng không ngăn cản, nhìn Mai Đông thập phần hứng thú. Ma tộc, cấm điển? Xem ra lúc này đây nàng tựa hồ tìm được một thứ không phải là người. Mà, nếu không phải người này tìm đến, nàng có thể cũng chưa biết là có việc này, ít nhất sẽ không biết sớm như vậy.

Mai Đông này mới bắt đầu giải thích: “Chuyện này, vốn là không tính nói cho tiểu thư sớm như vậy, thậm chí có thể cả đời cũng không nói cho tiểu thư, nhưng nếu tiểu thư hỏi, hơn nữa lúc này một người thuộc ma tộc hiện ở trong này, không thể không nói.” Thấy thần sắc Mục Thanh Lê như bình thường, Mai Đông thầm nghĩ nếu tiểu thư vẫn giống lúc trước, chỉ sợ các nàng thà rằng đem kẻ ma tộc kia giết, cũng sẽ không nói cho tiểu thư. Nhưng mà tiểu thư bây giờ, tự mình đã có thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

“Người ma tộc bị người bình thường gọi là ác ma, chỉ biết là một loại ma quỷ đáng sợ sẽ mang đến khủng bố cùng vận rủi. Nhưng mà trên thực tế, bọn họ chỉ là một loại người khác mà thôi, cũng là dịch nhân của chúng ta.” Nói tới đây, Mai Đông sắc mặt trầm trọng, thận trọng nói: “Bọn họ sinh hoạt tại địa phương cực bắc, bị bốn vị thần cường giả bày ra kết giới phong ấn, không thể tiến vào khu vực nhân loại chúng ta. Nhưng mà thời gian đi qua, không biết người ma tộc tìm được biện pháp gì, tựa hồ thỉnh thoảng một hai người có thể ra vào, nhưng cũng chỉ là một hai người mà thôi, sẽ có người đánh chết bọn họ, không để cho bọn họ tiến vào trong nhân loại chúng ta. Về phần một vị tiểu thư mang về này, nô tỳ cũng không biết rốt cuộc là thế nào trốn ra được.”

Lúc này Noãn Thu cầm một quyển sách bìa đen đi vào, Mai Đông gật gật đầu với nàng, Noãn Thu đã đem sách đưa tới trước mặt Mục Thanh Lê, Mai Đông nói: “Những gì tiểu thư muốn biết đều ở bên trong, nô tỳ sẽ không nhiều lời. Nếu tiểu thư còn nghi vấn gì nô tỳ tự nhiên giải đáp.”

Mục Thanh Lê gật đầu, cầm lấy sách trên bàn liền mở ra bắt đầu xem.

Người ma tộc, nghe đồn lúc trước ẩn cư ở một chỗ thế ngoại đào nguyên, không người biết được.

Người ma tộc lúc nhỏ cùng người không khác, chỉ là trên đầu có hai sừng, lỗ tai hơi nhọn, nam tuấn nữ mỹ, trời sinh thân thể nhẹ nhàng, cao thủ luyện kiếm.

Mỗi người ma tộc nhập thế (ra đời- xuất hiện trên trần thế), đều được loài người hâm mộ, trở thành kẻ mà người đời tranh đoạt. Nhưng một lần, một tên ma tộc bị chia lìa với toàn tộc, dẫn tới việc nơi ẩn cư bị phát hiện, sau đó liền xảy ra đại chiến lần đầu tiên của ma tộc với nhân loại.

Trong đại chiến đó, ma tộc chiến bại. Trong một đoạn lịch sử. Từng trở thành cấm sủng mà loài người hoan hỷ yêu nhất, quý tộc vì có ma tộc làm cấm sủng mà kiêu ngạo.

Sau đó không lâu, ma tộc xuất hiện một vị ma chủ, dẫn dắt toàn bộ người ma tộc cùng nhân loại xuất hiện trận đại chiến thứ hai. Và lần này, ma tộc dù thua, nhân loại cũng không tốt lắm, cuối cùng tộc trưởng của tứ đại gia tộc thủ giới đưa bọn họ vào kết giới phong ấn tại trong đó, không thể ra được.

Ma tộc trong mắt loài người dần dần phai nhạt đi, truyền lưu ở trên đại lục cũng chỉ là hình tượng ác ma.

Lặng lẽ đem một ít nội dung trọng yếu xem xong, Mục Thanh Lê sâu kín thở dài. Đây là được làm vua thua làm giặc, người ma tộc có sai sao? Bọn họ vốn cũng chỉ là sinh ở chốn thế ngoại đào nguyên, đáng tiếc trên đời có kẻ tham lam mỹ mạo, một khi bị phát hiện chính là tai nạn.

Và loại này không phải tộc của ta thì tư tưởng tất khác nhau, đó là nhận thức đã xâm nhập vào tâm huyết của loài người! Người ma tộc thật sự cùng nhân loại bất đồng, hơn nữa thiên phú rất tốt, lại là một tộc sống quây quần, làm cho người ta cảm thấy mang đến nguy cơ, khẳng định sẽ trở thành địch nhân.

Buông sách bìa đen xuống, thoải mái tựa vào trên ghế, cười nhìn bốn người trước mắt, sóng mắt lưu chuyển, hỏi: “Thứ này ... ma tộc gì đó, hẳn là không phải người bình thường có thể biết, các người làm sao có thể có?”

Mai Đông nhẹ giọng đáp: “Là tướng quân cấp cho.”

Mục Thanh Lê gật gù đầu, liền cười nói muốn ăn bữa khuya, không hỏi thêm một câu.

Xuân Hạ Thu cả ba người vẻ mặt đều sững sốt, ngay cả Mai Đông cũng có chút nghi hoặc. Chuyện như vậy, người bình thường không phải thích hỏi đến cùng sao? Nhưng mà các nàng làm sao biết, Mục Thanh Lê chỉ là do lưỡi hỏi, trong lòng có thể hiểu đại khái là được.

“Đại tiểu thư, cô nương đến đây.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm tỳ nữ.

Mục Thanh Lê cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Cho nàng ta tiến vào.”

“Kèo kẹt –” Cửa gỗ khắc hoa của sương phòng chậm rãi đẩy ra, con người lưu chuyển như sóng nước mùa xuân, trên đầu rơi rạc tóc mai. Khuôn mặt như ngọc yêu kiều mềm mại, má lúm đồng tiền, môi đỏ như chu đan (son đỏ), một cái nhãn mày một nụ cười cũng động lòng người, giống như mẫu đơn màu trắng, tinh khiết lại mỹ hoặc.

Thật không hổ là người ma tộc, nếu cả bộ tộc đều là dung tư bậc này, khó trách sẽ tạo tai ương ngập đầu.

Nữ tử vừa mới vào cửa, có chút khấn trương khi thấy ánh mắt bốn người, đối với Mục Thanh Lê bên cạnh bàn liền quỳ lạy xuống, vừa tôn kính lại sợ hãi kêu lên: “Lạc Du bái kiến tiểu thư.”

Mục Thanh Lê nghiêng đầu xem nàng, chậm rãi nói: “Người biết thân phận của mình sao?”

Lạc Du vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu, “Thân phận?”

“Không biết?” Mục Thanh Lê hí mắt mỉm cười, đem một khối điểm tâm dứt cho Điêu Nhi ăn không nhanh không chậm nói: “Vậy người vì sao cho ta sờ sừng trên đầu, cho ta xem, còn nói ta sẽ có hứng thú.”

Lạc Du thấp giọng nói: “Do Lạc Du nhận thấy, tiểu thư là nữ tử như vậy, đối với chuyện tình không biết đều có hứng thú mới đúng.” Nói xong nàng sắc mặt chưa sót lại tự giễu, kinh sợ: “Ta cũng không biết mình vì sao lớn lên thành cái dạng này, nhưng cha ta nói, tuyệt đối không thể tùy tiện cho người khác xem. Mạng của ta là do tiểu thư cứu, vì để ở lại bên người tiểu thư, ta, ta chỉ có thể ra hạ sách này.”

Mục Thanh Lê ánh mắt chớp động, đánh giá trên mặt nàng ta, nói: “Lấy bản thân của người, đi nơi nào cũng có thể, vì sao cố tình muốn đi theo ta?”

Lạc Du liên tục lắc đầu, run run nói: “Không giống như vậy, ta biết, nếu ta tùy tiện nương nhờ vào người khác, chỉ biết là sẽ bị chà đạp. Tiểu thư chẳng những đã cứu ta, hơn nữa lại là nữ tử tôn quý nhất Đông Tống quốc, đi theo bên người tiểu thư mới là an toàn nhất.”

Những lời nghe như nịnh hót này của nàng ta, nhưng cũng là sự thật. Trong mắt mọi người ở Đông Tống quốc, Mục Thanh Lê quả là nữ tử tôn quý nhất Đông Tống quốc. Trưởng nữ Bình Khang Hầu, ngoại tôn nữ được trấn quốc tướng quân thương yêu nhất, không bao lâu nữa sẽ trở thành Thái Tử phi, về sau chính là hoàng hậu Đông Tống quốc, nữ tử nào tôn quý được so với nàng?

“Ha ha, cũng là người thông minh.” Mục Thanh Lê cười hì hì nói, đột nhiên sắc mặt ngừng lại một chút. “Ba” Một chương thật mạnh chụp trên bàn gỗ đàn, giận dữ lạnh lùng nói: “Nhưng mà người không nên đối gạt ta, người là một nam nhân, còn sợ bị ai chà đạp?”

Âm hưởng tiếng vang làm cho cả sương phòng càng yên tĩnh, âm thanh Mục Thanh Lê lại càng vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người cả kinh, Xuân Hạ Thu Đông nhìn về phía người đang quỳ trên mặt đất, hắn là nam? Nam!?

Lạc Du sắc mặt tái nhợt, bàn tay nắm chặt vạt áo của mình. Hắn phạm sai lầm sao? Khi nào thì bị nhìn ra? Hắn hiểu rõ ràng dung mạo chính mình, hoàn toàn là nữ tử, lại thêm kỹ xảo biểu diễn cùng hành vi động tác của hắn, tuyệt đối sẽ không bị nhận ra mới đúng! Nàng rốt cuộc là làm sao thấy được?

“Đông” tức khắc đập đầu thật mạnh trên mặt đất, âm thanh Lạc Du run run từ dưới truyền đến: “Tiểu thư thứ tội! Lạc Du không phải là cố ý lừa gạt tiểu thư, chính là ta trời sinh khác người thường, nếu không buộc tóc mai nữ tử, sẽ bị phát hiện, nên chỉ có cách ngụy trang thành nữ tử! Hơn nữa..... Hơn nữa.....” Hắn vừa nghiêng răng nghiêng lợi, vừa bị ai nói: “Chính bởi vì như thế, nếu bị người ham dung mạo ta phát hiện ta là nam tử, chỉ sợ sẽ thẹn quá thành giận. Thậm chí cũng có thể như cũ không buông tha ta, tra tấn như vậy, ta thật sự không thể chịu đựng được.”

Nói xong, hắn liền đứng yên bất động, không dám ngẩng đầu, không dám nói chuyện, trong lòng khẩn trương.

Sau một lúc im lặng, Mục Thanh Lê mới nói chậm rãi: “Nếu như vậy, người không sợ ta đùa bỡn người? Đem bộ dáng khác thường của người cho người ta xem?”

Lạc Du hoảng sợ ngẩng đầu, bên trong đôi mắt tràn đầy không thể tin. Nhìn thấy Mục Thanh Lê bất vì sở động, hắn chưa sót cười, suy sụp nói: “Nếu thật là như thế, coi như là mệnh của ta đi. Dù sao ta vốn là đã người chết, may mắn được tiểu thư cứu, ta mới sống đến bây giờ, nếu nơi này của tiểu thư không phải chỗ dung thân của ta, như vậy ta cũng không thể nói gì hơn.”

Cái trán hắn máu màu đỏ tươi chảy qua mắt, hắn như không có biến hóa, nhưng giờ khắc này các nàng không thể không biết hắn là nữ tử. Tuy rằng tuyệt mỹ, mặc nữ trang, nhưng không có nửa phần nữ khí, so với nữ tử còn xinh đẹp hơn.

Nghe hắn nói này lời, nói cách khác lúc trước ở trên đường Mục Thanh Lê không cứu hắn, hắn sẽ chết? Hoặc là sẽ tự tìm đến cái chết?

Mục Thanh Lê cắn điểm tâm, cao thấp đánh giá hắn, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc cùng với hứng thú.

Lạc Du đối diện nàng, ánh mắt trong sáng mà thản nhiên.

Được một lúc, Mục Thanh Lê đứng lên, phỉu phỉu những mảnh điểm tâm còn dính trong tay, nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười lại không mang ý cười:

“Nếu đã như vậy, người về sau ở bên người ta đi.”

Lạc Du đầu tiên là ngẩn ra, bị kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) đột nhiên này làm cho choáng váng, lập tức cuống quýt dập đầu, mừng rỡ nói: “Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư.”

“Noãn Thu, tìm cho hần một chỗ ở.” Dừng một chút, lại đối Lạc Du nói: “Đúng rồi, về sau người vẫn làm nữ tử đi.”

“Vâng.” Noãn Thu và Lạc Du hai người đồng thời đáp, sau đó dưới sự dẫn dắt của Noãn Thu rời đi ra ngoài.

Mục Thanh Lê cũng cất bước về chỗ ở của mình, Xuân Hạ Đông ba người tự nhiên theo kịp, Liên Hạ vừa đi vừa nghĩ hoặc hỏi: “Tiểu thư, vì sao phải lưu hần lại?”

Bóng đêm như nước, vạn vật vắng vẻ. Mục Thanh Lê cười chum chim: “Nếu nghỉ ngơi, cho dù là thật hay giả, lưu lại chỗ mà chính mình quản được ngược lại mới tốt.”

Sáng sớm mặt trời ló dạng, phát ra thứ ánh sáng vàng óng ánh nơi xa xa phía chân trời. Trong Lê viện đã sớm có người tụ tập, truyền đến âm thanh không còn là tranh luận, thậm chí có dấu hiệu càng ngày càng kịch liệt.

Trong chần gẫn, một bàn tay mạnh mẽ kéo xuống, Mục Thanh Lê thần sắc không tốt từ trong đó đưa đầu ra, mang giấy vào, tiện tay lấy áo khoác choàng lên trên vai rồi đi ra ngoài.

Giờ khắc này cửa sương phòng đã mở ra, Liên Hạ vội vàng tiến vào, nhìn thấy ánh mắt Mục Thanh Lê không kiên nhẫn, sắc mặt chợt lóe “quả nhiên là thế” thần sắc. “Tiểu thư, người đã tỉnh.” Mục Thanh Lê thích ngủ cho đến lúc tự tỉnh, điểm này Xuân Hạ Thu Đông đều biết rõ, nhưng giấc ngủ nàng lại không sâu, một chút thanh âm liền dễ dàng làm nàng bừng tỉnh. Hôm nay âm thanh bên ngoài này hiển nhiên quá lớn.

Mục Thanh Lê tiếp nhận khăn nóng nàng đưa qua, tùy ý lau mặt một chút, liền đi ra, không nhìn được: “Bên ngoài sao lại thế này?”

Liên Hạ thấy bộ dáng nàng tức giận, đáy mắt hiện lên ý cười, nhẹ giọng nói: “Nguyên là cấm tú phường (chuyên may mặc) làm đã tốt giá y (đồ cưới) muốn hôm nay cho tiểu thư thử xem xem, Lam tiểu thiếp cùng Phó cơ, còn có Đường mama đều đã đến đây. Ta nghĩ tiểu thư còn đang ngủ, đã để cho bọn họ chờ ở thiên điện, ai biết tam tiểu thư tự mình lại tìm Lạc Du nói chuyện, đến lúc này lời qua tiếng lại****, hiện tại đang ở hướng nam.”

Mục Thanh Lê gạt đầu, đẩy cửa đi ra.

Ngoài cửa, một đám người đang đứng lố nhố. Thật sự là gồm Xuân Thu Đông, Lạc Du, Đường mama, cùng mẫu nữ Lam Tú Ngọc hai người, mẫu nữ Phó Hiểu Yên hai người, còn có một phu nhân quý khí đứng gần đấy, sau lưng nàng là hai nữ tử, mỗi người đều bưng một hộp gấm.

Nếu Lạc Du thật sự là nữ tử, với một màn này trước mắt, rõ là tuồng kịch lớn chỉ toàn nữ tử. Toàn bộ đều tụ tập trong này, già trẻ lớn bé đều có.

“Lê Nhi.” Lam Tú Ngọc gọi nhỏ một tiếng, chân thành tiến đến, thân thủ muốn chạm vào vạt áo nàng, ôn thanh dặn dò: “Người làm sao vậy? Ngay cả tóc cũng không buộc đã đi ra. Quần áo cũng không mặc tốt, nếu cảm lạnh làm sao bây giờ? Mau, theo nương..... A!”

“Ba” gạt nàng ta ra không lưu tình chút nào, Mục Thanh Lê không kiên nhẫn đảo qua một lượt, âm thanh lạnh lùng: “Lam đi, ta gọi là người một tiếng đi là cho người mặt mũi, không cần không biết xấu hổ, luôn tự xưng nương trước mặt ta. Còn có lần sau, ta không ngại bảo ta cha vị trí tiểu thiếp cũng không cho người làm, đến lúc đó đã có thể không phải Lam đi, nhị thập Lam cơ.”

Lam Tú Ngọc còn không có chú ý bàn tay mình đỏ bừng, nghe được lời nói kế tiếp nàng, sắc mặt nhất thời trắng bệch, ánh mắt chợt lóe kinh hoàng cùng phẫn hận. Tiểu tiện nhân này không biết xấu hổ, hảo tâm của ta đều bị sói ăn, chẳng những không cảm kích, còn uy hiếp ta như thế? Nghĩ là nghĩ vậy, nàng ta cũng không dám nhiều lời. Nếu nàng thật sự đi tìm Mục Thắng nói gì đó, lấy thân phận hiện tại của Mục Thanh Lê, chưa chắc Mục Thắng không nghe lời của nàng, hơn nữa có lão gia hỏa chấn quốc tướng quân kia.

Nhìn thấy Lam Tú Ngọc kinh ngạc, Phó Hiểu Yên khéo miệng nhẹ nhàng gợi lên, đứng im lặng.

Mục Thanh Lê từng bước một đi xuống, đảo mắt qua Mục Tử Vi, mẫu nữ Phó Hiểu Yên hai người một cái, bực bội trực tiếp nói: “Toàn bộ đứng ở chỗ này làm cái gì? Lê viện ta không có cái gì ngon chiêu đãi các người, nên đi đều rời đi cho ta, sáng sớm không có việc gì làm lại muốn kiếm chuyện, có tình lực như vậy thì đi tìm thau nước lạnh, làm thanh tỉnh đầu du mục ***** của mình một chút đi!?”

***** Du mộc: cây du, gỗ rất chắc, dùng để chế tạo khí cụ hoặc kiến trúc (trích Từ điển Hán Việt) – Tương tự câu óc bả đậu bên mình, ý chỉ nói mãi không thông/hiểu trong trường hợp này.

Những lời này nói không chút khách khí, Xuân Hạ Thu Đông cũng đã quen rồi, đối với người không thích, cho tới bây giờ Mục Thanh Lê vốn không có hoà nhã gì, hơn nữa hôm nay các nàng còn làm cho nàng tỉnh ngủ.

Lạc Du hơi hơi kinh ngạc tròn tròn mắt, hiển nhiên là đối với vẻ điệu ngoa lại bá đạo thể này của Mục Thanh Lê, có chút kinh ngạc. Nhưng mà phản ứng kế tiếp của mọi người lại càng làm cho hắn thêm kinh ngạc, bởi vì bị Mục Thanh Lê giáo huấn một phen vô lý như vậy, mọi người thể nhưng không có một chút phản bác.

Mục Tử Vi hung hăng cắn răng, nhìn Mục Thanh Lê lại nhìn Lạc Du, đáy mắt đều là hận ý và tính kế.

Phó Hiểu Yên nhẹ giọng tùm tùm nói: “Đại tiểu thư giáo huấn rất phải. Thiếp thân chính là muốn đến xem đại tiểu thư mặc giá y, không nghĩ tới đã quấy rầy đại tiểu thư. Đây là lỗi thiếp thân, quả thực thất lễ với đại tiểu thư, thiếp thân nên rời đi.” Liền kéo Mục Vân Tâm chuẩn bị rời đi.

Mục Thanh Lê giương mắt nhìn nàng một cái, Phó Hiểu Yên này nàng rất ít gặp, bởi vì Phó Hiểu Yên thật sự biết điều, ở trong phủ cũng ít đi lại, tính toán số lần gặp qua, tính cả lần này cũng mới hai lần. Đối lời nói của nàng ta, Mục Thanh Lê cũng gật gật đầu, bởi vì cái gọi là không đưa tay đánh người đang cười với mình, Phó Hiểu Yên này vốn cùng nàng không có gì qua lại.

“Nương, làm sao có thể cứ như vậy đi rồi!” Mục Vân Tâm vùng vẫy trong tay của Phó Hiểu Yên, trong lúc Phó Hiểu Yên biến sắc, một tay chỉ vào Lạc Du, liền đối Mục Thanh Lê lớn tiếng nói: “Đại tỷ tỷ, người rốt cuộc có biết đức hạnh nữ tử hay không? Sắp sửa xuất giá, lại mang thanh lâu nữ tử về, còn giữ làm thị nữ bên người, không chỉ đã đánh mất thể diện Bình Khang Hầu phủ chúng ta, mà cũng làm cho hoàng gia mất hết thể diện! Hay là người là muốn học tập thanh lâu các nàng kia, mê hoặc..... Ngô ngô!”

Phó Hiểu Yên một tay che miệng nàng ta, kéo Mục Vân Tâm liền hướng Mục Thanh Lê quỳ xuống, vội vàng khẩn thiết nói: “Đại tiểu thư, Tâm Nhi chỉ là một đứa nhỏ, không hiểu chuyện, lời này cũng là vô tâm, thỉnh đại tiểu thư thứ tội! Tha Tâm Nhi đi!” Nàng đã sớm nghe nói qua chuyện Mục Thanh Lê khi dễ Mục Vân Tâm, khi đó nghe còn có chút cảm phẫn nhưng cũng đành nhìn xuống, chỉ là kêu Mục Vân Tâm về sau tránh đụng chạm Mục Thanh Lê một ít là được. Lúc này lại nghe Mục Vân Tâm nói nói một phen, cuối cùng hiểu được trong chuyện này cũng có phần nguyên nhân của Mục Vân Tâm.

“Ngô ngô, ngô ngô!” Mục Vân Tâm không cam lòng lắc đầu, lập tức liếc mắt một cái đột nhiên nhìn thấy thần sắc Mục Thanh Lê cười lạnh. Trong lòng chấn động mạnh, một cỗ cảm xúc sợ hãi tràn ngập trong đầu của nàng.

“Phó cơ, cầu tình đã đủ, cho tới bây giờ ta là người không có nhiều độ lượng.” Mục Thanh Lê vốn thấy Phó Hiểu Yên thức thời, muốn để cho các nàng đi thì cứ đi, đỡ phải phiền toái. Có điều Mục Vân Tâm này cố tình sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nghe Liên Hạ vừa mới nói, ngay từ bắt đầu khắc khẩu này chính là nàng ta công khai lên án Lạc Du là thanh lâu nữ tử tử mà ra.

Không chú ý mẫu nữ Phó Hiểu Yên thần sắc kinh sợ, nghiêng đầu đối Lạc Du vẫn im lặng đứng thẳng hỏi: “Nghe nói ngày hôm qua nàng ta cho người dùng hai chậu nước hắt người?”

Lạc Du ngẩn người, gật gật đầu.

Mục Thanh Lê nhìn bốn phía chung quanh, không thấy tỷ nữ, mỉm cười nói: “Xem ra hai tỷ nữ kia không ở đây, nếu như vậy, toàn bộ đắc tội liền để một mình chủ tử gánh.” Vẫy tay một cái, nói với Liên Hạ: “Phân phó người đem sáu chậu nước đá đến!”

“Dạ.” Liên Hạ lĩnh mệnh, phân phó người đi làm.

Một lệnh này đi ra, tất cả mọi người đều biết Mục Thanh Lê muốn làm cái gì. Phó Hiểu Yên vốn là người không có gì hậu thuẫn, mấy năm nay cũng nhìn thấu một số việc ở Bình Khang Hầu phủ, cho nên thường ở trong viện không ra, đối với Mục Vân Tâm cũng chỉ là dạy vài câu liên thôi cũng không quản chuyện của nàng, thậm chí để nàng vui vẻ tự tại (nàng đây là MVT nha). Ai biết, chính bởi vì tâm tư này của nàng, ngược lại làm cho Mục Vân Tâm không kiêng nể gì, làm nhiều việc sai mà nàng không biết như vậy.

“Đại tiểu thư, Tâm Nhi chỉ là đứa nhỏ, cái gì cũng không hiểu, đều là tỳ nữ giựt giây mới có thể làm như vậy, người muốn trừng phạt tỳ nữ kia, thiếp thân liền gọi người tìm đến, cùng chịu khổ vì Tâm Nhi.” Phó Hiểu Yên van cầu, nhưng những lời này vào trong tai Mục Thanh Lê lại không có tác dụng gì, thậm chí một chút hảo cảm vừa mới có đối với nàng ta cũng tiêu tan hết.

Thấy Mục Thanh Lê bất vi sở động, đã muốn có sáu tỳ nữ bưng chậu nước hướng bên này đi tới. Trong lòng nàng quýnh lên, làm sao nhần tâm nhìn nữ nhi âu yếm ở trước mặt mình chịu khổ. Nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp, liền thốt ra: “Đại tiểu thư, Tâm Nhi nói như thế nào là thứ xuất muối muối của người, tuy rằng không cùng nường, nhưng cũng là đồng phụ, nhất mạch tương truyền, vì một thanh lâu nữ tử dơ bẩn, cứ như vậy đối đãi muối muối chính mình, nói thế nào được? Người liền.....”

“Câm mồm!” Mục Thanh Lê một tiếng lãnh xích đã đem lời của nàng cắt đứt, từng chữ từng chữ bình tĩnh nói: “Đừng nói là thanh lâu nữ tử, cho dù là khát cái (ăn mày/ăn xin) ven đường, chỉ cần là người của Mục Thanh Lê ta, các người không thể chạm vào!”

Lãnh nhần đảo qua mấy người đang sững sờ, lạnh lùng nói: “Cho nên về sau đừng có mà không việc gì lại đến tìm ta gây sự, lại càng không nên vọng tưởng đụng đến người của ta dù chỉ cọng lông tơ, đây là lần cuối!” Vừa dứt lời, ánh mắt kia vô tình hay cố ý lại nhìn Lạc Du một cái.

Thời điểm Lạc Du hẩn minh bạch, lại thấy Mục Thanh Lê hình như căn bản không có nhìn qua chính mình. Phía sau, sáu tỳ nữ cũng bưng chậu nước tới. Thật bên trong là nước đá.

Mục Thanh Lê lãnh đạm hỏi: “Phó cơ, người không đi, là muốn cùng Mục Vân Tâm chịu phạt sao?”

Phó Hiểu Yên cắn chặt răng, trong lòng đè nén, lại bất đắc dĩ, cuối cùng thở một hơi, cười khổ: “Tâm Nhi như thế, cũng có trách nhiệm của ta.”

Mục Thanh Lê gật đầu nói: “Lạc Du, hắt!”

Bởi vì Lạc Du chậm chạp chưa ra tay. Mục Thanh Lê đưa mắt nhìn qua, nhìn hẩn một hồi, tiếp theo mỉm cười: “Người không hắt, là tính muốn ta tự mình động thủ? Ta đây cho người cơ hội trút giận.”

Mặc dù nàng đang cười, nhưng Lạc Du lại cảm thấy giật mình. Thật sâu hít một hơi, lắc đầu mím môi nói: “Không, nô tỳ có thể.” Thân thủ tiếp nhận chậu nước đá từ tỳ nữ liền hướng trên đầu mẫu nữ Phó Hiểu Yên xối xuống.

Bị bệnh do trúng nước, tuy trên người cũng ề ẩm, nhưng tuyệt đối không khó chịu bằng nước lạnh như băng này.

Hết một chậu, tỳ nữ tự nhiên đưa lên chậu thứ hai, Lạc Du cũng tự giác bưng lên, hướng trên người hai người đổ xuống.

Liên tục sáu chậu nước đá toàn bộ xối xong, hai người cũng không dám có chút phản kháng, lạnh run đứng lên. Tại kia phó*6 quý phụ nhân thu hết một màn này trong mắt, cũng có chút đồng tình, nhưng cũng chỉ là đồng tình mà thôi, ngược lại nàng đối với lời Mục Thanh Lê vừa nói kia càng thêm lưu tâm thích thú một ít.

Lạc Du thối lui một bên, hướng Mục Thanh Lê thấp giọng nói: “Tiểu thư, nước đã hắt xong rồi.”

Mục Thanh Lê gật đầu, quay đầu xem Lam Tú Ngọc cùng Mục Tử Vi vui sướng khi người gặp họa này, trực tiếp đuổi khách: “Xem cũng xem đủ rồi, trừng phạt cũng xong rồi, các người đều đi đi.”

Lam Tú Ngọc nhin bất mãn trong lòng xuống, lại tỏ ra vẻ tươi cười nói: “Nếu Lê Nhi không thích Lam đi nhìn bộ dáng người mặc giá y, Lam đi liền đi.” Nói xong liền không chút do dự đi ra ngoài. Tới gần Mục Tử Vi liền nhìn nàng ta một cái, Mục Tử Vi tự nhiên đi theo sau, nhưng vẻ mặt không còn thân thiết như trước đây.

Trên mặt đất Phó Hiểu Yên dịu Mục Vân Tâm đang run lấy bầy đứng lên, một thân chặt vật nói với Mục Thanh Lê: “Đại tiểu thư, không biết thiếp thân cùng tiểu nữ cũng có thể đi chưa?”

“Đi đi.”

“Tạ đại tiểu thư.” Phó Hiểu Yên liền xoay người mang Mục Vân Tâm vội vàng rời đi.

Lạc Du yên lặng nhìn, tuy nói các nàng tự mình chọc Mục Thanh Lê trước, nhưng mà bị trừng phạt như thế, cuối cùng lại còn nói lời cảm tạ? Mục Thanh Lê này rốt cuộc có bản lĩnh gì? Hoàn toàn chỉ dựa vào sự sủng ái trong nhà thôi sao?

Người cũng đã đi hết. Lúc này, phú quý phu nhân của cẩm tú phường chậm chậm đi tới, đối Mục Thanh Lê làm một nghi thức xã giao, mỉm cười nói: “Ra mắt Mục đại tiểu thư, ta là lão bản (người đứng đầu/người làm chủ) của cẩm tú phường, đặc biệt đưa tới giá y cho Mục đại tiểu thư.” Nhìn nhìn trang phục lúc này của Mục Thanh Lê, lại nói: “Có cần ta chờ ở phòng sau một lúc hay không?”

Mục Thanh Lê lắc đầu thản nhiên hít thở một hơi, đem khó chịu trong lòng tán đi, nhàn nhạt nói: “Dù sao cũng là thử y phục, vừa vặn ta cũng không có mặc bao nhiêu, cứ như vậy đi.” Xoay người đi đến phía sương phòng, đồng thời nói với Lạc Du: “Lạc Du, trông cửa.”

“Dạ” Lạc Du tự biết chính mình là nam tử, đương nhiên không thể đi theo vào.

Bên trong gian phòng.

Phú quý phu nhân cẩm tú phường phân phó hai thiếu nữ phía sau mở hộp gấm trong tay ra, trong đó đúng là giá y đồ thẩm. Đông Tống quốc giá y coi trọng phóng khoáng xinh đẹp, hơn nữa lại là giá y của hoàng gia, lại càng hoa lệ mà không kém trang nghiêm, tơ vàng để thêu phượng, đằng vân giá vũ (cưỡi mây đạp gió), không chỗ nào không tinh tế.

Phú quý phu nhân đích thân vì Mục Thanh Lê cầm y phục cởi ra, sau đó lại thật cẩn thận đem giá y theo trình tự mặc vào cho Mục Thanh Lê, động tác thuần thục nhẹ nhàng.

Mục Thanh Lê mặc cho nàng làm việc, phối hợp nâng tay nghiêng đầu, buông mắt tùy ý hỏi: “Không biết phu nhân xưng hô thế nào?”

“Ta gọi tú nương, đại tiểu thư có thể gọi ta như thế.” Phú quý phu nhân mỉm cười đáp, nụ cười của nàng ôn nhu mà cao quý, lại không có cảm giác a dua.

“Tú nương.” Mục Thanh Lê gật gật đầu, nhìn y liệu (vật liệu may mặc) trên người thêu tinh xảo, đột nhiên linh quang chợt lóe trong đầu, hỏi: “Giá y này sẽ không phải là do tú nương người thêu a?”

Tú nương ha ha cười, gật đầu cười vui vẻ: “Bêu xấu.”

Mục Thanh Lê lắc đầu, cái này gọi là bêu xấu, những cái thêu khác trên đời này thì tính cái gì? Thêu khéo tay vậy, chỉ sợ châm kĩ (kĩ thuật dùng kim/châm, dùng luôn trong trường hợp tiêm chích a~^^) của nàng thật sự tuyệt đỉnh. Làm cho Mục Thanh Lê không khỏi nghĩ tới sư nương từng nói qua một loại công phu, châm.

Không biết tú nương này có biết hay không, trong thiên hạ năng nhân dị sĩ (người tài như siêu nhân ==) và quái dị) chỗ nào cũng có, không biết chừng đang ẩn thân bên cạnh người, người còn không biết.

Giá y rườm rà, chồng tới chồng lui mặc tới mấy tầng mới hoàn thành. Liên Hạ đã sớm đưa đến một gương cao ngang người đặt ở trước mặt Mục Thanh Lê, để cho nàng có thể thấy rõ chính mình.

Mục Thanh Lê lúc lắc ống tay áo rộng thùng thình, giương mắt nhìn chính mình trong gương.

Quần dài đỏ chấm đất, thêm một đai lưng đỏ thẩm, thêu đầy hoa văn, phượng bay sắc sỡ, lại được khảm một khối mã ngọc tốt nhất trên đai gấm, bên hông trái đính có một ngọc bội thượng đẳng bằng lưu ly, trang trọng lại thêm quyền rũ hòa nhã. Quỳnh tư hoa mạo, tần thủ nga mi, thân thanh cốt tú (tạm hiểu là: mặt như hoa quỳnh, trán vuông mà đẹp, từ xương đến khí chất), một đầu tóc rối tung, nguyên bản khuôn mặt vốn thanh lệ bởi vì mặc y phục đồ rục này tuy còn ngây ngô non nớt nhưng đã hiện ra tí ti vũ mị, phong tư trác tuyệt (nhẹ nhàng quyền rũ, phong thái hơn người), khiến nam tử đột nhiên lạc mất hồn phách. Mà làm người khác khó quên nhất cũng là đôi thủy mâu xán lạn tinh quang kia.

“Ha ha, đẹp! Đại tiểu thư thật sự là thiên sinh lệ chất.” Tú nương tán thưởng thật tình, trong tay đang cầm hộp bằng ngọc, trong đó là một tảng đồ bồng. Tú nương mỉm cười, nói: “Trang điểm thế này tất nhiên là hiện tại khó có thể tô vẽ thêm, nhưng điểm này cũng là không thể thiếu.” Nói xong, ngón tay chấm chấm vào trong hộp bằng ngọc kia, lại ấn trên mi tâm của Mục Thanh Lê.

Một chút màu son, hiện ra mi tâm.

Giống như họa long điểm tình*7, hết thấy rất sống động, càng làm khuôn mặt Mục Thanh Lê vốn trắng nõn mềm mại như thấp sáng, tất cả thêm một phần sức sống.

Tú nương trong mắt yêu thích, đem hộp gấm đưa cho thị nữ bên người, đối Mục Thanh Lê cười nói: “Đại tiểu thư, có vừa lòng?”

Mục Thanh Lê ha ha cười, gật đầu nói: “Đương nhiên vừa lòng, bản lĩnh tú nương quả thực thiên hạ vô song.”

“Thiên hạ vô song? Ha ha ha, vậy ngoại công cũng muốn nhìn, rốt cuộc là thiên hạ vô song ra sao!” Một đạo nồng hậu thanh âm đột nhiên từ ngoài cửa vọng đến, La Kinh Thiên chính thức đến đây.

Tú nương chậm rãi thối lui sang một bên, hành lễ với La Kinh Thiên đang đi vào, nhẹ giọng nói: “Tham kiến trấn quốc tướng quân.”

“Ân.” La Kinh Thiên tùy ý gật đầu một cái, vừa vào cửa ánh mắt liền hoàn toàn dừng ở trên người Mục Thanh Lê, Mục Thắng cũng đồng dạng như thế. Trong mắt hai người đều hiện ra tán thưởng kinh diễm, La Kinh Thiên đột nhiên thất sắc, giống đứa nhỏ cáu kỉnh không được tự nhiên nói: “Sớm như vậy thành hôn làm cái gì, về sau cơ hội muốn được gặp Tiểu Lê Nhi lại càng ít đi.”

Ở đây mấy người đều nhin không được gọi lên khóe miệng, cũng không dám cười ra tiếng.

Mục Thanh Lê biết La Kinh Thiên thật yêu thương nàng, vài bước đi lên, kéo tay hần cười nói: “Ngoại công, người đang nói cái gì a? Cho dù ta giả vẫn là nữ ngoại tôn của người, hơn nữa phủ Thái Tử lại không xa nơi này, như vậy mỗi ngày muốn gặp cũng không vấn đề gì.”

La Kinh Thiên bị nàng nói mấy câu liền nở nụ cười, đại chưởng sờ đầu của nàng, nét mặt nghiêm túc nói: “Nói cái gì, nữ tử xuất giá, hiện tại lại giả hoàng gia, há lại để người muốn làm gì thì làm cái đó sao. Tiểu Lê Nhi thông minh, mọi sự nhớ phải cẩn thận, dù sao giả rồi sẽ không cách nào giống như trước vậy sự tình gì đều có ngoại công giúp đỡ. Nếu Thái Tử đối với người tốt, dĩ nhiên là tốt, nếu Thái Tử.....”

“Ngoại công!” Mục Thanh Lê một tiếng gọi to cắt ngang lời hần, thấy thần sắc hần lo lắng lại không đành lòng, đôi mắt hơi híp, oán giận nói: “làm sao người so với Đường mama còn nhiều lời hơn.”

“Khụ.” Một bên Đường mama không nhin được ho nhẹ một tiếng.

La Kinh Thiên cứng đờ, dở khóc dở cười, đối Mục Thanh Lê chính là bất mãn: “Ngoại công đây là quan tâm người, người nói cái gì. ”

“Ha ha, Thái Tử khẳng định sẽ thương yêu ta, cho dù hần không thương ta, ta chính mình cũng sẽ thương mình, ngoại công không tin bản sự của ta sao?” Mục Thanh Lê phe phẩy tay hần. Tiểu bạch điều nhi lại nhảy lên đầu vai của nàng, con mắt đen như mực nhìn chằm chằm La Kinh Thiên.

La Kinh Thiên nhìn bạch điều này, trong lòng than nhỏ. Người ngoài đều nói Thái Tử yêu thương Tiểu Lê Nhi, đưa tới bạch điều, nhưng hần vẫn không thể không có chút lo lắng, tuy rằng hần từng gặp qua Thái Tử tuy có vài lần, nhưng cũng nhìn ra được vài phần tính nết của hần ta. Có thể làm cho hần ta thật tình đối đãi, chỉ sợ đã ít lại càng ít đi. Nếu Tiểu Lê Nhi thật sự được hần ta yêu thích thì tốt, nhưng bọn họ mới gặp qua một lần, làm thế nào mà người ta đưa đến lễ vật quý giá như vậy?

Nhưng, nếu Tiểu Lê Nhi thực thích Thái Tử, mặc kệ Thái Tử thích hay không thích, lại nói bệnh của hần, vạn nhất ngày nào đó chết đi, như vậy đối với Tiểu Lê Nhi mà nói không công bằng cỡ nào?

Trong lòng đang trải qua rối loạn, sắc mặt La Kinh Thiên cũng nhất biến tái biến (đổi tới đổi lui), thẳng đến khi Mục Thanh Lê mở lời: “Ngoại công, người sẽ không phải đang nhớ lão bà đã mất mà tưởng tượng đấy chứ? Đây... ta không phải nói trúng rồi sao?”

La Kinh Thiên sắc mặt lại cứng đờ, thăm mắng chính mình thế nào lại suy nghĩ lung tung như vậy, lúc trước khi Vô Hà xuất giá đã như thế, nay Tiểu Lê Nhi xuất giá lại cũng như vậy. Vội vàng lắc đầu, thô thanh nói: “Không có, ngoại công chính là nghĩ giá y này của Tiểu Lê Nhi thật sự không tồi, nên thưởng!” Hần thật ra nhớ rõ lúc trước cũng bị Vô Hà cười cợt, lần này làm sao có thể để cho Tiểu Lê Nhi cũng xem thấp hần?

Cho dù ai đều nhìn ra hấn cố giả bộ, nhưng tự nhiên cũng không ai nói ra. Tú nương nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Trần quốc tướng quân nói đùa, có thể vì đại tiểu thư chế tác giá y cũng đã là vinh hạnh cảm tú phường ta, sao có thể còn muốn được thưởng cho.”

La Kinh Thiên thuận miệng đáp: “Ta nói thưởng thì thưởng, Mục Thắng, còn không thưởng?”

Mục Thắng bắt đắc dĩ, nói với người bên cạnh: “Còn không đi kho phòng lấy hai ngàn lượng bạc đến?”

“Dạ.” Người nọ lập tức lĩnh mệnh đi.

Tú nương cũng không nói thêm gì nữa, ai cũng biết trần quốc tướng quân tính tình cổ quái một chút. Thưởng bạc cho nàng đối với Mục Thắng mà nói, cũng không tính là cái gì. Chỉ là một tình thế, một trường hợp mà thôi.

Mục Thanh Lê lúc này nói: “Giá y đã thử qua, bộ dạng này tuy thật tốt. Nhưng cha, ngoại công, các người đi ra ngoài trước đi, ta muốn thay y phục.”

Nhìn Mục Thanh Lê trong bộ giá y này, La Kinh Thiên cùng Mục Thắng hai người cũng cảm thấy không tệ, thuận lời của nàng bước đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Lạc Du cung kính cúi đầu, La Kinh Thiên đi ngang qua bên người hấn, cước bộ hơi dừng một chút, trong mắt chợt lóe thâm duệ (thâm sâu + nhuệ khí/sắc bén), không ai chú ý.

Lạc Du trong lòng vụng trộm thở ra một hơi, đột nhiên hai mắt co rút, đơn giản là bên tai của hấn truyền đến một câu:

“Nếu Tiểu Lê Nhi muốn lưu người lại, tốt tốt hầu hạ nàng.”

Lạc Du trong lòng biết đây là âm thanh La Kinh Thiên, sắc mặt vừa buông lỏng trở nên trắng, mồ hôi đầy trán.

Kiểm tôn, quả nhiên không hổ là kiểm tôn.

50. Chương 50: Thành Hôn Yên - Luận Đúng Sai

Chớp mắt ngày lại qua ngày, mùa thu trời se lạnh, hoa cỏ cũng úa tàn, mà hoa cúc lại nở rộ như ánh mặt trời.

Ngày trăng tròn, cả nước vui mừng, Thái Tử thú thê (cưới vợ), Bình Khang Hầu gả nữ.

Dương thành, hai bên đường sớm đã trưng bày ngàn chậu hoa cúc, đều là màu vàng óng ánh, phong phú nở rộ, trăm hoa không gì sánh nổi, từng khóm không có lấy khiếm khuyết. Thảm đỏ bắt đầu từ phủ Bình Khang Hầu thẳng tắp một đường đến hoàng cung phủ Thái Tử. Binh lính hai bên cũng đều mặc đồ đỏ, thủ hộ chặt chẽ không cho dân chúng xông loạn.

Kết hôn xa xỉ như thế, ai nấy đều bị kinh tâm. Thật không hổ là hôn nhân của Bình Khang Hầu cùng hoàng gia, sớm đã nghe nói Bình Khang Hầu thương yêu nhất vị trưởng nữ này, nay xem ra đồn đãi chẳng đáng kể. Kết hôn thế này, không biết tiêu hết bao nhiêu ngân lượng.

Từng nhóm dân chúng đã ra khỏi nhà từ sớm, đứng ở hai bên đường lớn nhìn xung quanh, hy vọng hưởng lây chút việc mừng, hơn hết là vào để góp vui.

Bên trong phủ Bình Khang Hầu.

Trước tấm gương đồng chạm khắc, Mục Thanh Lê mặc giá y vào, hiện đang ngồi yên trên ghế, tùy ý để Liên Hạ tô điểm ỳnh.

Bốn người Hàn Xuân, Noãn Thu, Mai Đông cùng Lạc Du đều im lặng đứng một bên. Noãn Thu nhẹ nhàng nói: “Vì hôn giá (kết hôn + xuất giá) của tiểu thư, Hầu gia cùng tướng quân đều mang lý mang ngoại (bận từ trong bận ra ngoài = bận tối mắt tối mũi), chỉ là bộ dáng chính tiểu thư tuyệt không sốt ruột.”

Mục Thanh Lê nhàn tản cười nói: “Dù gì cũng có các người, ta đương nhiên là thanh nhàn.”

Liên Hạ chưa vẽ mắt cho nàng xong, nghe mấy lời này, nhin không được khẽ cười: “Nếu dám nô tỳ không ở đây, xem tiểu thư làm thế nào đây?”

Mục Thanh Lê sóng mắt lưu chuyển, hiện lên ý cười, nói: “Yên tâm, các người khẳng định sẽ ở bên người ta. Nhìn xem, người ta xuất giá, các người không phải cũng theo ta đi sao?”

Gặp cơ hội này, Lạc Du mím môi, đột nhiên mở miệng: “Tiểu thư.....”

“Ân?” Mục Thanh Lê cũng không quay đầu lại, lúc này nếu nàng chuyển động một chút, sẽ phá hủy nửa ngày tô điểm vát vả của Liên Hạ, đến lúc đó nàng cũng không muốn phải tiếp tục ngồi thêm nữa canh giờ đâu.

“Đông” Hai chân quỳ xuống đất, Lạc Du cầu xin: “Cầu tiểu thư cũng mang nô tỳ theo.”

Hàn Xuân, Noãn Thu, Mai Đông đều nhìn về phía hấn, mi bút trong tay Liên Hạ cũng hơi hơi dừng một chút, liếc nhìn hấn một cái. Mục Thanh Lê thừa dịp này chớp chớp đôi mắt mỗi một, thuận miệng nói: “Ồ lại phủ Bình Khang Hầu không phải rất tốt sao? Theo ta qua Thái Tử phủ làm cái gì?”

Mấy ngày nay, Lạc Du biểu hiện không hề khác thường, cũng không giống có mục đích gì. Hơn nữa thông qua điều tra, thân phận hấn cùng với từng việc đã phát sinh đều thực bình thường, cùng lời hấn nói không có một chút sơ hở. Cảnh giác của Mục Thanh Lê đối với hấn giảm đi rất nhiều, nếu hấn muốn đi, có lẽ nàng cũng có thể hảo tâm giúp hấn an bài một chút.

Lạc Du mím môi : “Nô tỳ chính là nô tỳ của tiểu thư.”

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên kinh ngạc, ngay cả nàng cũng không hiểu được ý tứ của hấn. Nói thế nào hấn cũng là một nam nhân, cho dù từ nhỏ đã chịu khi dễ, từ nhỏ phần thành nữ tử mà sống, thậm chí bị mua đi bán lại cho đến khi trưởng thành, ít nhất vẫn phải còn tôn nghiêm nam nhân. Mà hấn lập đi lập lại nhiều lần nói rõ phải làm nô tỳ của mình?

Mục Thanh Lê khoát tay Liên Hạ, ý bảo nàng dừng lại một chốc. Nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Du, nếu như quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện hấn cao gầy hơn rất nhiều so với nữ tử bình thường, xương cốt cũng không nhỏ, chỉ là trang điểm một phen, người khác chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt hấn, bình thường đều không tự chủ được xem nhẹ mấy vấn đề này. Trong mắt hiện lên suy tư, nhàn nhạt nói “Nếu người lo lắng cho thân phận mình hoặc là không có đi, ta có thể an bài cho người, coi như thù lao mấy ngày nay người hầu hạ ta.”

Lạc Du đột nhiên ngẩng đầu, vừa vặn nhìn nàng trang dung đã hoàn thành không sai biệt lắm. Nàng vốn rất đẹp. Nay mặc giá y đỏ thắm, tô son điểm phấn, cánh môi đỏ thắm, yếm hồng thủy nhuận làm cho người khác thấy miệng khô cổ đắng, dung nhan cơ hồ nhìn không ra có son phấn, chỉ cảm thấy nhan sắc thêm yêu kiều, hé ra ngọc cốt phấn liên, khóe mắt được vẽ dài một ít, lộ ra một cổ yêu mị, hai hàng lông mày đến tóc mai. Đây mà là người? Rõ là yêu tinh rơi xuống trần.

Lạc Du ngơ ngẩn nhìn, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cỗ tham muốn chiếm lấy không thể ngăn cản, nhưng mà ngay sau đó đã bị lãnh ý trong mắt nàng đông lạnh mà khôi phục. Ánh mắt rũ xuống, đầu vai run rẩy, người khác không ai thấy sắc mặt hấn kinh hãi. Nàng hôm nay phải gả đi, hấn làm sao có thể có ý nghĩ như vậy?

“Lo lắng thế nào?” Mục Thanh Lê đuôi mắt hơi hơi nheo, hỏi lại.

Lạc Du hít sâu một hơi, lắc đầu, kiên định nói: “Nô tỳ đã sớm nói qua, nô tỳ là người của tiểu thư, cầu tiểu thư mang theo nô tỳ đi.”

Mục Thanh Lê trong lòng nghi hoặc, lúc trước nàng nghĩ hấn đến là có mục đích, nếu không phải nhằm vào nàng thì chính là thân nhân trong nhà. Mà thân nhân trong nhà nàng chỉ có Mục Thắng cùng La Kinh Thiên, nhưng mà đã nhiều ngày đi qua như vậy hấn không có một chút hành động khác thường, thời điểm

này lại kiên trì muốn đi theo bên người mình như vậy, càng thêm khẳng định không có mục đích đối với bọn họ.

Xem ra nàng thật là đa tâm.

Chẳng qua hần kiên trì đi theo mình, thật sự chỉ là bởi vì báo ân, bởi vì cần một chỗ dựa vào, hay cần một chốn dung thân? Hoặc là hần có cừu gia (kẻ thù) gì, cần trốn?

Mục Thanh Lê chú ý thần sắc của hần, chậm rãi nói: “Đừng quên, ngươi là nam, ta hiện tại phải gả cho Thái Tử, nếu như bị phát hiện ta mang theo một nam nhân hầu hạ bên người, ảnh hưởng này ngươi hần là biết.”

Lạc Du mím môi, cuối cùng mỉm cười, đuôi mắt như hoa đào nở rộ, lưu tình diễm mĩ, nghiêm túc nói: “Chỉ cần có thể đi theo bên người tiểu thư, cả đời Lạc Du làm nữ tử cho rằng cũng không sao. Nếu thực bị phát hiện, Lạc Du tuyệt đối sẽ không liên lụy tiểu thư.”

Mục Thanh Lê đồng tử thâm sâu. Lời này của hần là có ý tứ gì, nghe thế nào cũng giống như tỏ tình?

Xuân Hạ Thu Đông bốn người sắc mặt cũng có chút cổ quái.

Lạc Du đột nhiên tỉnh ngộ, cũng phát hiện trong lời nói mình có chút nghĩa khác. Hai gò má hơi hơi nổi đỏ lên, liên tục lắc đầu giải thích: “Tiểu thư, nô tỳ không có ý tứ khác, chỉ cầu tiểu thư mang theo nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo tận trách (chịu trách nhiệm đến tận cùng), tuyệt đối sẽ không để tiểu thư phiền toái.” Dừng một chút, sắc mặt hần khó xử, thấp giọng nói: “Nếu tiểu thư không ở đây, nô tỳ ở Bình Khang Hầu phủ chỉ sợ không qua được nửa ngày.”

Nghĩ nghĩ cũng biết hần nói gì, hần đã dắc tội với Mục Vân Tâm. Hơn nữa trong mắt người khác hần chính là nữ tử thanh lâu. Vốn dĩ bởi vì có Mục Thanh Lê mới không ai dám nhiều lời, nếu Mục Thanh Lê đi rồi, chỉ sợ hần thật sự ngay cả nửa ngày đều không còn mạng. Không nói những người khác thế nào, chỉ riêng Mục Vân Tâm là một người lòng dạ hẹp hòi. Không có Mục Thanh Lê, nàng ta làm sao có thể buông tha cho hần?

Mục Thanh Lê nghĩ nghĩ, kỳ thật mang theo cũng không mang theo cũng không việc gì. Nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của hần, liền gật đầu: “Tùy ý, chỉ cần ngươi không gây phiền toái. Nếu ngày nào đó ngươi muốn rời đi, cùng ta nói một tiếng, ta sẽ giúp an bài ngươi.”

“Tạ ơn tiểu thư!” Lạc Du vội vàng dập đầu nói lời cảm tạ. Trong lòng hần biết, nếu một ngày nào đó hần thật sự rời đi, an bài của nàng, chỉ sợ kia cũng chính là ngày nàng cùng hần hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.

“Đứng lên đi.” Mục Thanh Lê quay đầu lại, đối diện với gương. Lạc Du cũng đứng lên, đứng im lặng, vẻ mặt vui sướng mỉm cười.

Hàn Xuân, Noãn Thu hai người đều trông chừng hần, nếu hần không phải là người của ma tộc, không phải nam tử, hần là các nàng cũng sẽ thích hần. Mai Đông chỉ liếc hần một cái cũng không xem nhiều, Liên Hạ tiếp tục vì Mục Thanh Lê họa trang dung (trang điểm), thẳng đến cuối cùng một bút vẽ hoàn tất. Nàng nở nụ cười vừa lòng, cầm lấy một thanh hình trụ nho nhỏ, ấn vào mặt trong một hộp ngọc yên hồng, sau đó hướng vào mi tâm Mục Thanh Lê ấn nhẹ một cái, mi tâm hiện lên chu sa.

“Tốt lắm” Liên Hạ buông khối trụ ra, đánh giá Mục Thanh Lê từ trên xuống dưới thật lâu, thán phục liên tục: “Tiểu thư thật đẹp, có thể thú được tiểu thư, Thái Tử kia thật là có phúc.”

Mục Thanh Lê lắc đầu cười khẽ, nụ cười này liền thấy trong gương chính mình đồng dạng cười. Sóng mắt liễm diễm, lưu ly lưu quang ngàn hướng, môi son nhếch lên, quả nhiên là mỹ diệu tuyệt luân. Mục Thanh Lê trong mắt cũng hiện lên một chút yêu thích, chung quy trong lòng mỗi nữ nhân đều tưởng tượng bộ dáng chính mình mặc giá y, tuy rằng hiện tại là giá y cổ đại, nhưng lại phá lệ vừa lòng.

“Tiểu thư, đội mũ phượng, phủ khăn che đầu lên.” Noãn Thu đi tới, trong tay cầm mũ phượng màu vàng, cùng thiển sa màu đỏ. (thiển là mỏng, mà sa cũng là vải mong/lưới => chắc giống ren?)

Mũ phượng của Thái Tử phi Đông Tống quốc cũng không tính hoa mỹ, chính là cánh phượng xòe ra, rèm che phía trước là một loạt hạt châu màu vàng. Về phần khăn voan màu đỏ cũng như ẩn như hiện, cũng có thể nhìn được khuôn mặt tân nương trong đó, lại nhìn không được rõ lắm.

Từ ý để Noãn Thu cùng Liên Hạ hai người đem hai món đồ đó đội lên đầu, Mục Thanh Lê thử thử, cũng không tính nặng nhưng cũng không thể có động tác quá lớn.

“Tiểu thư, đi thôi.” Noãn Thu và Liên Hạ mỗi người giúp đỡ một bên, dẫn nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Mục Thanh Lê gật đầu, mỉm cười đi ra ngoài.

Hàn Xuân cùng Mai Đông tự nhiên theo kịp, Lạc Du lẳng lặng nhìn nàng một thân giá y đỏ thắm, đáy lòng không khỏi từng đợt xao động, trên mặt tiếp tục duy trì tươi cười, đi theo ra ngoài.

Cửa phòng mở ra.

Dưới ánh mặt trời, liếc mắt một cái liền nhìn thấy mọi người đứng ngoài cửa, cơ hồ người trong phủ Bình Khang Hầu đều tập trung trong này.

La Kinh Thiên là người thứ nhất nhận ra động tĩnh trong phòng, đương nhiên là người thứ nhất lại chỗ này xem. Nhìn thân ảnh Mục Thanh Lê đến, trong mắt vừa bù nhìn vừa không đành lòng, vài bước tiến lên bên cạnh nàng. Nhìn Noãn Thu cùng Liên Hạ một cái, hai người tự nhiên buông tay ra, thối lui một bên.

“Đến, Tiểu Lê Nhi, ngoại công đỡ người lên kiệu hoa.” La Kinh Thiên một tay nâng tay Mục Thanh Lê, thanh âm trang trọng lại từ ái.

Việc này vốn là không phù hợp, nhưng hấn muốn làm như thế, những người khác ở đây cũng không thể nói gì. Mục Thanh Lê hướng hấn gật đầu mỉm cười: “Hảo a.” (= được ạ, vâng ạ)

Trong đoàn người, Mục Vân Tâm nhìn bộ dáng Mục Thanh Lê, trong mắt không khỏi toát ra kinh diễm, sắc mặt đỏ lên, kéo kéo ống tay áo Phó Hiểu Yên bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Nương, nương, khi Tâm Nhi thành thân, có phải cũng có thể xinh đẹp như vậy hay không?”

Phó Hiểu Yên thấy nàng hiếm khi có được bộ dáng trẻ con đơn độc, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, gật đầu đáp: “Ân, chờ Tâm Nhi thành thân, cũng sẽ xinh đẹp như thế.” Ánh mắt nàng mê ly, nhìn về phía khuôn mặt tươi cười của Mục Thắng, nhẹ giọng nói: “Thành thân là ngày đẹp nhất của mỗi nữ tử.”

Mục Vân Tâm gật gật đầu, thời gian vui vẻ này, nàng ta cũng nhất thời quên mất tranh cãi cùng Mục Thanh Lê, chỉ kích động nhìn.

Mặt khác, ngón tay Mục Tử Vi lại đâm thật sâu vào trong lòng bàn chính mình, giờ khắc này nội tâm nàng ta ghen ghét dường như bốc lên đến cực hạn. Vì sao, vì sao tiện nhân này có thể được đến hết thảy? Nàng ta dựa vào cái gì có mệnh tốt như vậy? Không thể, không thể tha thứ, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho nàng ta cứ như vậy.

Nghĩ lại từ lúc đêm đó cùng An Vương yêu đương vụng trộm bị phát hiện, hết thảy của nàng đều thay đổi, bằng hữu không còn, người ái mộ không có, sự tán thành không có, ánh mắt từng người nhìn nàng đều thay đổi, thậm chí nàng đi đâu cũng đều có thể nghe được âm thanh bàn luận của người khác. Hết thảy này, hết thảy đều là lỗi tiện nhân kia, vì sao nàng ta không gặp việc đó, còn hạnh phúc xuất giá như thế, mà lại là gả cho Thái Tử, tương lai trở thành hoàng hậu!

Càng nghĩ càng không cam lòng, ánh mắt cừu hận Mục Tử Vi đánh giá trên người Mục Thanh Lê, cuối cùng lại nhìn đến Lạc Du đi theo phía sau nàng, khóe miệng cong lên, âm trầm cười, xoay người bước đi.

“Vi Nhi.....” Lam Tú Ngọc nhất thời không suy xét, vội vàng thấp giọng kêu, lại phát hiện Mục Tử Vi một chút cũng không nghe, đã muốn đi xa. Trong mắt Lam Tú Ngọc tất cả đều là sốt ruột cùng tức giận, nha đầu chết tiệt này, tại sao càng ngày càng không nghe lời, hôm nay như thế nào cũng không thể có hành động theo cảm tính a.

Nhưng mà Mục Tử Vi chạy nhanh, Lam Tú Ngọc nay cũng không thể rời đi, chỉ có thể lo lắng suông. Chỉ cầu trong lòng Mục Tử Vi hiểu được, không cần làm ra sự tình gì.

.....

“Xem! Không ngờ là trấn quốc tướng quân tự mình hộ kiệu. Đã sớm nghe nói trấn quốc tướng quân yêu thương nữ ngoại tôn này, thậm chí yêu thương đến thế.”

“Năm nữ nhân đi theo bên ngoài kiệu hoa kia là tỳ nữ? Trời ơi! Mỗi người đều là mỹ nhân khó gặp, vậy mà đều là tỳ nữ!”

“Nhất là người kia, dung mạo cỡ này, thế lại là một tỳ nữ, Mục đại tiểu thư kia, không, không đúng, là Thái Tử phi, mỹ mạo sẽ thế nào?”

Dân chúng ven đường, đều bị hôn giá này làm cho cực kỳ khiếp sợ và hâm mộ. Liền năm tỳ nữ, người nào người nấy đều là người mà bọn họ mong muốn nhưng khó cầu, vậy mà cứ thế toàn bộ đi theo Mục Thanh Lê đến Thái Tử phủ.

Đội ngũ kiệu hoa đi ngang qua Xuân Phong Các, chỉ thấy nhả gian lầu hai, ngoài cửa sổ đang mở. Đông Phương Mặc ghé mắt nhìn một đường phồn hoa phía dưới, hồng trù cúc thai, bảo châu lưu tô, ngân linh đồng cổ, giai thị hỉ khánh (tạm hiểu: vàng đỏ xen lẫn, rèm châu lưu chuyển, chuông bạc trống đồng, đều là việc vui, do đoàn người MTL mặc màu đỏ, mà hai bên đường thì đầy hoa cúc => sẽ thấy màu đỏ và vàng xen lẫn nhau, mà kiệu MTL thường hay gắn các loại châu ngọc, chuông bạc => khi đi sẽ tạo ra âm thanh, hơn nữa, đoàn đưa dâu thường có đoàn người thổi kèn đánh trống đi cùng, ôi, mình nói theo trong phim ấy).

Ánh mắt hần dường như mang theo một phần lười nhác, đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, khiến cho trong mắt mịt mờ lại thêm phần buồn bực, làm cho trong lòng người khác cũng cảm thấy chua chát. Quần áo xanh biếc, cẩm tú thanh trúc, nang eo giắt theo thanh ngọc tiêu, thần sắc u tĩnh, giống như nhàn đình khán hoa. (nhàn nhã ngắm hoa ở trong sân)

“Công tử, đó là kiệu hoa của đại tiểu thư Mục gia.” Huyền y hộ vệ bên cạnh hần thấp giọng nói.

Đông Phương Mặc gật đầu, thản nhiên chuyển mắt.

“Àn?” thanh âm mang theo nghi hoặc, Đông Phương Mặc nhìn Lạc Du đi bên cạnh kiệu hoa, trong mắt hiện lên một chút kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ). Giây tiếp theo liền nhìn thấy La Kinh Thiên, kinh ngạc trong mắt hần càng thêm nồng đậm một ít, thân hình hơi nghiêng một bên, thuận tiện rời cửa sổ.

Cũng ở một khắc ấy, đầu lĩnh đội ngũ La Kinh Thiên quay đầu thật nhanh, nhìn về phía cửa sổ đang mở tại lầu hai của Xuân Phong Các, mà nơi đó đột nhiên không thấy bóng người. Sắc mặt hần nghi hoặc cùng thận trọng, lại thâm sâu thâm nhìn thêm một lần nữa, mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi trước.

Bên ngoài, đội ngũ hôn giá chậm rãi đi xa, Đông Phương Mặc đứng dậy đi rời đi.

Hộ vệ gầy gò không kiềm được nói: “Công tử?”

Đông Phương Mặc đáp: “Đến hôn yến.”

Hôn yến này, hộ vệ huyền y cùng hộ vệ gầy gò đều biết là hôn yến của ai, người thành hôn hôm nay, cũng chỉ có Mục Thanh Lê cùng thái tử Đông Tống quốc.

Phủ thái tử ở phía nam, hoàng hôn đang đến, cũng vì thế này mà tòa phủ đệ được bao phủ một tầng ánh sáng kim hồng (đỏ + vàng) rực rỡ. Phủ thái tử treo đầy lụa đỏ cùng đèn lồng đỏ thắm.

Ngay cửa, Quân Vinh Giác mặc hỉ bào đỏ thắm, kim long đăng vân, làm cho dung mạo vốn như thiên nhân lại thêm vài phần phàm trần, vốn dĩ phong tư như tiên trác tuyệt khuynh quốc tuyệt thế, mà hiện tại nhiễm chút ít bụi trần nhẹ ngược lại càng làm cho người ta trầm luân si mê, một đôi mắt đậm bạc nhìn thấy đội ngũ kiệu hoa đang đến từ phương xa, chuyển dần sang ôn nhu, lại như biển sâu tĩnh lặng, cao thâm mịch trắc (sâu hiểm khó dò) mà lại bao dung toàn bộ, không bị vấy bẩn.

Người bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể âm thầm than thở Thái tử điện hạ này không hổ là đệ nhất mỹ nam Đông Tống. Sắc như thế (sắc đây vừa là sắc đẹp, lại vừa là tướng tá và còn có ý là chất lượng), đừng nói là nam tử, cho dù là nữ tử, người nào có thể so sánh được đây? Hần đẹp, không phải kiểu ôn nhu nữ tử, cũng không phải tuấn mỹ như nam tử, mà là vẻ đẹp mông lung không chân thật, không cần dung mạo, chỉ cần một thân khí tức phong vận này thì không người so sánh được.

“Hu-!” La Kinh Thiên kéo dây cương, trên cao nhìn xuống Quân Vinh Giác, trong mắt hiện lên sự vừa lòng. Biết sớm chờ ở chỗ này, cuối cùng là tôn trọng đối với Tiểu Lê Nhi. Hần xoay người xuống ngựa, nói một tiếng hướng phía sau: “Ngừng kiệu!”

Kiệu hoa hạ xuống đất, đội ngũ cũng dừng cước bộ.

Một lão bộc bên cạnh Quân Vinh Giác nói: “Tân nương đến, tân lang nghênh kiệu.”

La Kinh Thiên lãnh khốc, nhìn Quân Vinh Giác. Nhìn bộ dáng hần, e rằng chỉ cần Quân Vinh Giác có một chút bạc đãi Mục Thanh Lê, hần liền xông lên cùng hần liều mạng.

Quân Vinh Giác cất bước đi đến trước kiệu hoa, lẳng lẳng nhìn kiệu hoa, khoe miệng nổi lên ý cười nhợt nhạt, một tay nâng màn kiệu, một tay hướng vào bên trong, cười nhạt: “Cầm tay, hỏi rằng nàng có nguyện cùng ta đi?”

Nụ cười này của hần, đúng là sát thương người bên ngoài. Thái tử không thích cười, hần yêu thích sự yên tĩnh. Nhưng, hần chỉ là lẳng lẳng đứng, hay là ngồi, cho dù làm gì cũng sẽ trở thành nơi tập trung của sự chú ý nhất, mặc cho là nhắm mắt ngủ yên, cũng đẹp như tranh, làm cho người ta không đành lòng quay rầy.

Từng nghe nói qua, năm đó khi hần còn trẻ có một lần xuất môn. Lúc đó tướng mạo chưa thành thực, thư hùng mạc biện (thư là giống cái, hùng giống đực => không phân biệt được là nam hay nữ), đã bị một gã quyền quý nhìn thấy mà giật mình, ngàn vàng chỉ đổi một nụ cười, kết quả là thành truyền kỳ ngàn vàng mua nụ cười khuyên thành, danh xưng đệ nhất mỹ nam Đông Tống từ đó bắt đầu lan truyền.

Có thể nhìn thấy được nụ cười Thái tử, thử hỏi đây là vinh hạnh đến nhường nào?

Thế mà dân chúng đã hai lần nhìn thấy hần cười, tất cả đều vì Mục Thanh Lê. Một lần là khi lần đầu họ mới gặp ở cuộc thi thăng cấp của Tống Thụy, lần thứ hai chính là lần rước dâu này, tất cả đều là ý cười ôn nhu.

Lạc Du nhìn Quân Vinh Giác gần như thế, thân hình không khỏi hơi hơi chấn động, trong mắt phát ra ánh sáng lấp lánh.

Noãn Thu ở bên cạnh kỳ quái liếc hần một cái, lại theo ánh mắt hần nhìn về phía Quân Vinh Giác, thần sắc hiện lên cổ quái. Thái tử mặc dù tuấn đạt vô song, thiên nhân chi tử, nhưng cũng là phu quân của tiểu thư sau này, hần không phải đã bị mê hoặc?

Trong kiệu có vẻ u ám, đã lâu như vậy, Mục Thanh Lê có chút buồn ngủ. Bên tai liền truyền đến tiếng nói du thanh của hần, cùng bàn tay trắng nõn như ngọc thâm nhập cổ kiệu.

Đã sớm nghe Liên Hạ nói qua quy củ thành thân của Đông Tống, Mục Thanh Lê không chút hoang mang cầm lấy đôi tay lạnh lẽo này, khẽ cười nói: “Cầm tay, đáp chàng rằng nữ nguyện đi theo chàng.” Nói xong, sẽ nắm tay Quân Vinh Giác, khom người đi ra kiệu hoa.

Hai người nắm tay nhau, tương cận lẫn nhau, đều nhìn thấy trang phục đối phương, trong mắt không khỏi chợt lóe lên kinh diễm.

Dân chúng xung quanh đã sớm kinh hô đứng lên, sợ xem không rõ dung nhan Mục Thanh Lê, nhưng cố tình như ẩn như hiện càng làm cho cảm thấy xinh đẹp tuyệt luân, nghĩ lại nay hai người này thành hôn, cùng đứng bên nhau, thật sự kết thúc mơ tưởng của những người khác.

“Tân nhân nhập phủ!”

Quân Vinh Giác mỉm cười nhìn Mục Thanh Lê, nắm tay nàng, cùng nàng bước từng bước hướng vào trong thái tử phủ. Nhìn một màn này, La Kinh Thiên khoe miệng cũng hiện lên yên tâm tươi cười.

Trong phủ thái tử giăng đèn kết hoa, đã sớm tụ tập hoàng thân quyền quý của Đông Tống quốc, nhìn một đôi tân nhân này, cho dù là người có tâm tư, sắc mặt cũng không khỏi kinh thần, còn miệng thì nói lời chúc.

Một đường đi đến điện Thiên Vân phủ thái tử, người gác cửa hô to: “Tân nhân đến –!”

Quân Vinh Giác cùng Mục Thanh Lê hai người nắm tay đi vào cửa, nhìn thấy trong đó đúng là những người quyền quý nhất của Đông Tống quốc. Lần lượt trên từng sập thấp, tràn ngập quỳnh hào ngọc lộ (đồ ăn đẹp đẽ, tinh xảo, nước uống thì như ngọc quý), hoa quả điểm tâm, người người ngồi ở trên nhuyễn đệm, mọi ánh mắt đều hướng một đôi tân nhân này.

La Kinh Thiên cũng đã đi theo đến, hần ngồi xuống vị trí của hần. Vị trí chủ thượng đúng là Hoàng Thượng Quân Vô Cung cùng hoàng hậu Yến Hàm Yên.

Quân Vinh Giác nắm tay Mục Thanh Lê đi vào trung tâm cung điện trên đài hoa chạm trở tinh xảo, để cho người chung quanh đều có thể lấy nhìn thấy hai người. Người chủ trì chương hôn cho hai người nắm một đầu lông khổng tước. Hần đứng tránh một bên, thanh âm trang nghiêm: “Tân nhân đứng dậy, hoàng ân mệnh mông, trời tác hợp, hỉ kết lương duyên.”

“Tân nhân nhất lễ bái, bái thiên địa.”

Quân Vinh Giác cùng Mục Thanh Lê tự nhiên cùng nhau đối với hướng mặt trời, khom người cúi đầu bái thiên địa. (lạy trời đất)

“Tân nhân nhị lễ bái, bái song thân.”

Hai người xoay người, hướng Quân Vô Cung cùng Yến Hàm Yên, bình thân khom người lạy xuống.

“Tân nhân tam lễ bái, bái phu thê.”

Mặt đối mặt, Quân Vinh Giác mỉm cười, đáy mắt ý cười trong suốt nhẹ nhàng, Mục Thanh Lê thấy, không khỏi cũng mỉm cười đáp. Hai người đối diện mà cười, trong mắt những chung quanh, trong lòng kinh ngạc. Không chỉ vì dung mạo hai người tuyệt đỉnh, mà còn do hai người lúc đó tràn ngập cảm giác ăn ý. Nếu người khác không biết, còn tưởng rằng hai người yêu nhau đã lâu.

Quân Vô Cung thần sắc chợt lóe kinh ngạc, bất động thanh sắc.

Trên đài hoa chạm trở tinh xảo, hai người đã mặt đối mặt bái xong. Thi lễ này, sợ là trong ba lễ này, là duy nhất bọn họ chân chính thật sự đối đãi.

“Lễ thành! Mọi người chúc mừng, thành phu thê, hồng loan tình động, thành đôi giai lão.”

Từ cuối cùng vừa xong, quyền quý bốn phương tám hướng đều đứng lên, nâng chén hướng về phía trước, cùng nói: “Chúc mừng thái tử, chúc mừng hoàng thượng.”

“Ha ha ha, hảo, hảo!” Quân Vô Cung nâng chén, một hơi cạn sạch.

.....

Trên đài khắc hoa, cung nữ lấy đi lông khổng tước. Quân Vô Cung cũng không lưu lại lâu lắm, có một người ghé vào lỗ tai hần nói gì đó, sắc mặt hần hơi hơi biến hóa một chút, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng cố kỵ. Nhìn cùng Quân Vinh Giác cùng Mục Thanh Lê, nói vài tiếng mặc cho các nhóm quyền quý tự mình náo nhiệt, liền một người đi trước. Yến Hàm Yên cũng không có ở lại bao lâu cũng rời đi.

Quân Vinh Giác cùng Mục Thanh Lê đứng ở trung tâm phần đông quyền quý, cung nữ xiêm y hồng nhạt bưng khay đứng bên người hần giữ khoảng cách một bước, một cung nữ khác nhìn thấy có quyền quý tiến đến kính rượu, liền vì hần rót rượu, đặt trên khay cung nữ khom người bưng.

“Ha ha, chúc mừng Thái tử, cuối cùng ôm được mỹ nhân về.” Một âm thanh từ tính trầm ổn chậm rãi truyền đến, trong đại sảnh náo nhiệt có vẻ phá lệ rõ ràng. Chỉ thấy Tần vương Quân Vinh Trần đoạn chính đi tới.

Hần một thân huyền y, đầu đội mũ quan màu đen, lộ ra khuôn mặt anh tuấn có góc cạnh rõ ràng như dao gọt. Dao mi mắt hổ, thâm thúy khó hiểu, trên mặt mặc dù cười, trong mắt lại lạnh trầm, ngầm có ý đao phong (mũi/lưỡi đao). Ánh mắt không chút che giấu nào đánh giá gương mặt Mục Thanh Lê sau mạng sa che mặt đỏ mông, hiện lên kinh diễm hứng thú. Nâng chén hướng Quân Vinh Giác, cười lạnh không chút nào che giấu: “Bất quá, Thái tử cũng nên cẩn thận. Mỹ nhân này luôn đào hoa, không nắm chắc không được, không được tự mãn, mà chọc mỹ nhân bất mãn.”

Những người chung quanh kinh hãi, Tần vương Quân Vinh Trần này thật là không kiêng nể gì. Ở đại hôn yến người ta, lại dám khẩu xuất cuồng ngôn (mở miệng nói lời ngông cuồng). Lời tuy rằng khó hiểu, nhưng ở đây người nào mà không phải là người thông minh? Ai chẳng hiểu ý tứ này chứ?

Lời này của Tần vương không chỉ nhắc nhở Thái tử cẩn thận Thái tử phi hồng hạnh xuất tường*, hơn nữa vũ nhục tôn nghiêm nam nhân của Thái tử, nói hần không được.

Càng nhiều kẻ vui sướng khi người khác gặp họa, bọn họ thật muốn nhìn, người mà hàng năm không xuất hiện, trong khi Thái tử điện hạ thần thái như tiên tử nên ứng phó thế nào với Tần vương bá đạo này thì chén rượu trong tay La Kinh Thiên “răng rắc” hoàn toàn thành bột phấn, điểm này của hắn bị thu hết vào trong mắt, không khỏi một trận kinh hồn táng đảm, tiếp đó cũng không thấy La Kinh Thiên có động tác gì, chỉ thấy hắn đem ánh mắt toàn bộ dừng ở trên người Thái tử, lắng sâu trong mắt kia còn có chút chờ mong.

Hắn muốn nhìn, Thái tử này, có thể bảo hộ Tiểu Lê Nhi hay không, hơn nữa, hắn ta có nguyện ý bảo hộ Tiểu Lê Nhi hay không.

Cung nữ bên cạnh Quân Vinh Giác đương nhiên cũng không phải kẻ ngu dốt, táo bạo đem chén rượu rót đầy, quả thật không dám đưa cho hắn. Nếu là đưa cho, ngược lại nàng như trở thành đồng lõa với Tần vương. Sinh tồn ở trong cung lâu như vậy, phần nhiều đã sớm hiểu được một ít con đường sinh tồn — biết cũng phải giả không biết, càng ngốc sống được càng lâu, nhưng ngốc này đương nhiên không thể là ngu ngốc thật.

Quân Vinh Giác lãnh đạm nhìn hắn, trong mắt bình thản.

Ánh mắt này, sau đó làm cho Quân Vinh Trấn sinh giận trong lòng. Đúng rồi, chính là ánh mắt này, ngay từ khi còn nhỏ kia. Cái gì cũng không để ý, cái gì cũng đều không sao cả, bị nhục mạ cũng bất vi sở động. Cổ tình một thân nguyệt hoa chiều chiều này giống như thiên nhân, bọn họ nhục mạ hắn, ngược lại lại cực kỳ giống khiêu lương tiểu sửu (kẻ tiểu nhân/làm trò hề).

Chẳng qua lúc trước hắn chỉ một người, nay hắn đã có Mục Thanh Lê, nếu hôm nay hắn vẫn bất vi sở động, như vậy đối với Mục Thanh Lê mà nói, đối mọi người ở đây mà nói thì đại biểu cái gì?

Quân Vinh Trấn cười lạnh, nói thật chậm rãi trầm ổn: “Thái tử điện hạ, vậy đây là người cam chịu.” Hắn dương khóe môi, trong mắt lộ vẻ bá đạo lợi hại như chim ưng, chớp mắt chuyển hướng nhìn về phía Mục Thanh Lê, ngoe nguẩy chén rượu trong tay: “Lê Nhi, người có thể sẽ hối hận quyết định ngày đó? Bất quá hiện tại hối hận vẫn là kịp, tâm ý của ta với người không thay đổi.”

Tại hôn yến mọi người lần nữa giật mình vì sự lớn mật hắn, ở tân hôn yến, trước mặt mọi người dám đùa giỡn Thái tử phi, lại còn xúi giục Thái tử phi tiến vào trong lòng của hắn, tỏ rõ tâm ý. Giờ khắc này, mọi người cuối cùng cũng hiểu được lời đồn đãi Tần vương bá đạo là như thế nào.

Tất cả không khỏi nhìn về phía hai người Quân Vinh Giác cùng Mục Thanh Lê, trong mắt tràn ngập tò mò. Người bình thường gặp phải chuyện như vậy không phải tức giận đến đỏ mặt tía tai? Huống chi là Thái tử một quốc gia. Lại xem bộ dáng Thái tử, sắc mặt không thay đổi, thần sắc lãnh đạm, nhìn thế nào cũng giống như là không có nghe đến hoa* của hắn. (Hoa: thông dụng nghĩa là bông hoa, còn có ý lừa gạt, lừa bịp, làm trò, con hát (từ điển Hán Việt))

Bọn họ không biết, Mục Thanh Lê lại biết. Hôn ước này, đối hai người mà nói chỉ là một hình thức mà thôi. Muốn trở thành phu thê thật sự, tình cảm bọn họ còn chưa đạt tới mức kia, nhưng Mục Thanh Lê nhận thấy, nếu thật phải gả đi không bằng gả cho hắn. Về phần hắn, e là cũng có ý nghĩ như vậy.

Nay hai người, chính là có một loại ăn ý, một loại tri kỷ, một loại hảo hữu (bạn tốt), một cách tự nhiên, nghĩ sẽ không thay đổi.

Cho nên nàng biết, nàng không tỏ thái độ, Quân Vinh Giác sẽ không tùy tiện quấy nhiễu chuyện của nàng.

Mục Thanh Lê đuôi lông mày nhíu lại, ngón tay nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Quân Vinh Giác.

Quân Vinh Giác có cảm giác cúi nhìn, đáy mắt thoáng chốc tán đi tầng mông lung lạnh lùng như sương mù kia, thấy rõ trong đó ôn nhu như dạ nguyệt hải thủy (ánh trăng trong đêm trên mặt nước biển). “À?” một tiếng nhột nhạt hàm chứa ý cười.

Mục Thanh Lê ngẩng đầu, híp mắt cong như tân nguyệt (trăng non/trăng khuyết), nhìn lướt qua Quân Vinh Trấn, âm thanh không nhỏ không lớn, lại như vô ý làm cho người ta nghe ra trong đó hàm xúc ý tứ làm nùng: “Thần tiên ca ca, ta ghét hắn.”

Thần sắc La Kinh Thiên cùng Mục Thắng phút chốc hiện lên cổ quái. Mục Thanh Lê làm nũng? Đối bọn họ việc kia đã ít lại càng hiếm, đa số chỉ lắc lắc tay bọn họ, cười đáng yêu một chút.

Huống chi, nàng hiện giờ đang nói cái gì?

– Thần tiên ca ca, ta ghét hẳn.–

Thần tiên ca ca? Ghét hẳn?

Ghét hẳn? Ghét thì thế nào? Nói như vậy là có ý tứ gì. Hướng Thái tử điện hạ để chứng minh trong sạch cùng kiên định của mình?

Nhưng mà, bọn họ chứng kiến Quân Vinh Giác nở nụ cười, cho dù người nào cũng đều có thể nhìn ra trong nụ cười kia tràn đầy sủng nịch. Sủng nịch như hồng vũ (lông hồng), nhìn như nhợt nhạt, nhưng bất kể chuyện gì, lại không mang theo một chút yêu cầu được sủng ái. Này cười nhất thời làm cho nữ tử ở đây đều thất thần.

“Ân.” Quân Vinh Giác gật đầu, mỉm cười nói: “Ghét thì cho hẳn rời đi.”

Quân Vinh Trần sắc mặt rét lạnh, bị bộ dáng tình ý nồng đậm của hai người chọc tức, hơn nữa còn vì khẩu khí phốt tỉnh của Quân Vinh Giác này. Khẩu khí phốt tỉnh này, thế mà khiến cho tóc gáy hẳn không hiểu vì sao dựng thẳng.

Mục Thanh Lê lại nói: “Ta còn ghét hẳn gọi ta Lê Nhi.” Lúc này đây, mọi người từ trong tiếng nói của nàng đã rõ ràng nghe ra ý cười làm nũng, dường như trêu tức lại giống như khinh thường mà càng giống như không có việc gì.

Quân Vinh Giác chậm rãi ngẩng đầu, đối Quân Vinh Trần nhàn nhạt nói: “Tần vương, về sau không cho phép lại tiếp tục kêu là Lê Nhi.”

Quân Vinh Trần đáy mắt thâm hàn, một chữ một chữ, cười nói: “Ta cứ kêu thì thế nào.”

Quân Vinh Giác lãnh đạm nhìn hẳn, đáy mắt vô ba, tất hắc vô quang, lại như u tuyền địa ngục, tĩnh bạc lương (đáy mắt phẳng lặng, không gợn sóng, tối đen không ánh sáng, lại âm u như dưới địa ngục, tĩnh lặng lạnh lẽo). Không có đáp trả hẳn, ngược lại nói: “Lê Nhi không thích người, hôn yển này người cũng không cần ở lại.”

Hắn đây là không chút do dự, không chút nào quanh co lòng vòng trực tiếp đuổi khách.

Toàn bộ mọi người trong ngoài cao thấp lặng ngắt như tờ, so với Tần vương bá đạo, Thái tử này ngôn ngữ bình thản lại làm cho bọn họ càng thêm rung động. Cái gì gọi là bá đạo? Đây mới thật sự là bá đạo. Không cần giải thích gì, lời nói ẩn chứa cái gì gì, khí thế gì, thần nhiên một câu, chân thật biểu đạt ý hẳn muốn nói, muốn làm thì làm.

“Thái tử! Người có biết người đang nói cái gì!” Quân Vinh Trần mỉm cười, thân hình như hổ như tì hưu.

Quân Vinh Giác nói: “Không muốn chính mình đi?”

Không muốn chính mình đi? Hẳn kế tiếp muốn nói cái gì?

Tâm trạng toàn bộ mọi người cũng đều ngưng trọng. Cho dù nghĩ rằng có người có thể, nhưng mà không được tận mắt thấy, bọn họ vẫn có chút không thể tin. Quân Vinh Trần đồng dạng tâm trạng cổ vũ, thờ ơ chờ lời nói kế tiếp của hẳn.

“Kéo xuống.” Quân Vinh Giác lãnh đạm.

Kéo xuống!?

Trong nháy mắt mọi người trợn mắt há hốc mồm, chỉ có ánh mắt Mục Thanh Lê nheo lại, nhin không được môi gợi lên khe cười.

Một tiếng cười thanh thúy giữa bốn bề tĩnh lặng phá lệ rõ ràng, mọi người sững sốt ánh mắt bất định đặt hết trên người Quân Vinh Giác rồi sang Mục Thanh Lê. Nàng cười, nàng lúc này đang cười. Nàng rốt cuộc có biết giờ phút này thật khẩn trương hay không?

“Cao hứng?” Quân Vinh Giác cúi đầu hỏi, ánh mắt giãn ra, ý cười ôn nhuận như ngọc.

Mục Thanh Lê kéo góc áo của hắn, liếc mắt nhìn về phía Quân Vinh Trần, lắc đầu nói: “Hắn còn ở nơi này.”

“Đợi chút sẽ không còn ở.”

Mục Thanh Lê khoe miệng độ cong càng lớn hơn nữa. Quân Vinh Trần sắc mặt lại khó coi hơn. Giờ khắc này hắn cuối cùng cũng biết cái gì gọi là chân chính không phân biệt cấp bậc! Hai người kia bình thản nói chuyện như vậy, nhưng mà lời nói thể nào cũng lòi hắn theo? Hơn nữa còn làm trò trước mặt hắn.

Ngay tại giờ khắc yên bình này, đột nhiên truyền đến từng âm thanh nói chuyện ở bên ngoài, đại sảnh yên lặng nhất thời càng rõ nét:

“Có thật hay không? Thái tử phi thật sự cởi hết quần áo câu dẫn An Vương? Trời ăh, còn có việc này Khụ! Ta thấy thời điểm Thái tử phi đánh bại An Vương, còn thực sùng kính nàng đấy, vậy mà không nghĩ tới.....”

“Thái tử phi trước lúc cùng Thái tử thành hôn còn cùng nam tử lén lút hẹn hò tại Minh Kính Hồ?”

“A, Thái tử phi mang đến năm thị nữ, còn có một người là từ thanh lâu chọn lựa ra, tính muốn học tập thanh lâu kia mê hoặc Thái tử?”

“Thái tử giống thần tiên như vậy, làm sao có thể thú nữ tử như thế, thật sự là rất đáng giận!”

“Muốn ta nói hả, Mục à..... Thái tử phi, cũng phải thành thân, vẫn không đổi được tính tình này, vẫn là điều ngoa hoàn khổ như vậy đấy?”

Theo từng tiếng nói chuyện với nhau này, trong điện sắc mặt quyền quý dần dần kỳ quái, nhìn Mục Thanh Lê cùng Quân Vinh Giác, hôn yến này xem ra thật đúng là nhiều tai nạn.

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, trong lòng đã biết là ai truyền bá lưu ngôn ở đây. Mục Tử Vi, Mục Tử Vi! Thật đúng là không học ngoan một chút, thật muốn gây ra chuyện mới cao hứng? Hay thật ra càng bị áp chế lại càng hung hăng.

Đột nhiên nhận thấy được một đạo ánh mắt xâm lược, Mục Thanh Lê nghiêng đầu, liền nhìn ra thần sắc Quân Vinh Trần tựa tiểu phi tiểu, còn có trêu tức và hứng thú. Mục Thanh Lê lãnh cười nhạt, đưa tay đặt ở bên môi.

“Hừ –” Một âm thanh thanh duệ (rõ ràng + bén nhọn) từ nàng ngón tay cùng môi xinh vang lên.

Mọi người còn chưa hiểu nàng làm như vậy là ý tứ gì, chỉ thấy trước mắt một màu trắng lung linh lướt qua, còn có tiếng kêu “Chi chi chi”, cuối cùng dừng ở trên đầu vai Mục Thanh Lê, mọi người cuối cùng cũng được là vật gì có tốc độ cực mau đó.

Da lông trắng như tuyết, không hề pha tạp sắc. Hai mắt đen nhánh trong veo, căn bản chính là con Điều Nhi màu trắng.

Mục Thanh Lê nghiêng mắt cười với Điều Nhi trên đầu vai, cười yếu ớt: “Tiểu Bạch, đi giáo huấn Mục Tử Vi.”

“Chi chi.” Bạch sắc Điều Nhi lại như nghe hiểu được, đầu nhỏ gật gật, trong đôi mắt đen có lãnh sâm quang mang chột lóe, nháy mắt không còn thấy trên đầu vai của nàng.

Công phu trong chớp mắt, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận kinh hô, tiếng sau cao tiếng trước, nội dung trong đó đại khái: “A! Mục nhị tiểu thư té xỉu, cứu mạng a!”

Ánh mắt mọi người trong điện nhất thời dừng trên người Mục Thanh Lê, nàng một chút cũng không có che giấu những lời vừa mới nói với bạch sắc Điều Nhi, cơ hồ tất cả mọi người đều nghe được.

Đối mặt mọi người, Mục Thanh Lê cười cười, không chút nào để ý, lại chỉ thấy lưu quang rất nhanh lướt qua, bạch sắc Điều Nhi lại trở về trên đầu vai của nàng, hướng tới gáy nàng cọ cọ. Mục Thanh Lê bật cười, nhẹ nhàng sờ soạng đầu nó, tán thưởng: “Làm tốt lắm.”

“Chi chi.” Bạch sắc Điều Nhi híp mắt hưởng thụ.

Hành hành hung này, còn làm như là đương nhiên, cũng từ một người ra? Nhưng mà, vẫn không có một người dám ra đây lên án công khai nàng. Chỉ nghe thấy bên ngoài có người đột nhiên kêu lên: “Ta vừa nhìn thấy giống như có một cái gì màu trắng lướt qua bên người Mục nhị tiểu thư, sau đó liền chạy theo hướng nội điện, liệu vật kia có đi gây thêm tai nạn.”

“Vào xem không! Cho dù là thông tri bên ngoài một tiếng cũng tốt.”

Có người đi đầu, nhất nhất những người bên ngoài liền hướng đại điện đi tới, ngay khi bọn họ tới gần, giờ khắc này mới phát hiện, trong đại điện thế nhưng lại một mảnh im lặng, hơn nữa không khí thật sự quỷ dị.

Trong điện, Lưu Ngọc Yến sắc mặt phức tạp ngồi cùng Lưu Minh Hiên, bàn tay hết nắm chặt lại thả lỏng, thả ra rồi nắm lại. Cuối cùng mạnh mẽ đứng dậy, hướng Mục Thanh Lê lớn tiếng quát: “Người làm sao có thể ác độc như vậy, lại thương tổn muội muội của mình! Cho dù lúc trước Tử Vi có sai, người lập đi lập lại thương tổn nàng nhiều lần như thế, không cảm thấy thẹn sao?”

“Ngọc Yến!” Lưu Minh Hiên chấn động. Nàng làm sao cố tình lên tiếng, trong lời nói vẫn sắc bén như vậy, thế này không phải làm cho thế cục càng loạn thêm hay sao? Hắn quay đầu, áy náy nhìn phụ thân cách đó không xa một cái, quả nhiên liền nhìn thấy ánh mắt thâm trầm trách cứ của phụ thân. Trong lòng thở dài, đều do hắn không có chú ý.

Trầm mặt, Lưu Minh Hiên đưa tay muốn kéo Lưu Ngọc Yến về chỗ ngồi, nhưng mà nàng ta lại ngậm giãy dụa, làm cho hắn càng thêm bất đắc dĩ, lúc này động tác hắn cũng không thể quá lớn.

Từ lúc chuyện kia xảy ra đã kêu nàng không cần qua lại cùng Mục Tử Vi, nàng thế nào còn tìm Mục Thanh Lê gây phiền toái, muốn cùng Mục Thanh Lê đấu? Lưu Minh Hiên nghĩ mà đau đầu. Chỉ bằng nàng ta liêm liệt thẳng vài lần ở hạ thủ, cũng đủ làm cho người khác biết nàng ta đã không phải Mục Thanh Lê của lúc trước, muốn đối phó sao mà nghĩ đơn giản như vậy?

Ngọc Yến làm sao lại thấy không rõ!

Mục Thanh Lê cũng dám ở trong này trắng trợn khi dễ người khác, liền khẳng định là hữu thị vô khủng (có chỗ dựa vô cùng vững chắc). Nếu hữu thị vô khủng, nàng lúc này lại xông ra, không phải là tự tìm phiền toái sao?

Quả nhiên, nàng ta vừa nói xong, tất cả mọi người bên ngoài đem ánh mắt dán tại thân thể của Mục Thanh Lê, còn có bạch sắc Điều Nhi tại đầu vai nàng. Bọn họ đột nhiên nhớ ra, vừa nãy không phải có người đứng xem nói là thấy vật màu trắng gì đó lướt qua người Mục Tử Vi, do đó Mục Tử Vi mới té xỉu sao?

Hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, Mục Thanh Lê còn trốn tránh trách nhiệm thế nào?

“Ác độc? Nhục nhã?” Khuôn mặt Mục Thanh Lê sau sa mỏng như ẩn như hiện, có thể thấy được khóe môi nàng nhợt nhạt cong lên, ý cười thần nhiên, tư sắc diễm lệ động lòng người, làm người ta nhìn không khỏi ngây người ngẩn ngơ. Nàng sóng mắt lưu chuyển, đặt ở khuôn mặt Lưu Ngọc Yến đang phẫn hận, đột nhiên sắc mặt biến đổi, lãnh nhàn trừng nàng, âm thanh lạnh lùng: “Lưu Ngọc Yến, ngươi là thân phận gì? Dám trước mặt mọi người nhục mạ Thái tử phi? Dựa theo luật pháp, ít nhất cũng phải vả miệng hai mươi cái!”

Thanh âm bất nộ nhi uy (tuy không giận mà có uy thế) ở trong điện truyền ra, tất cả mọi người đột nhiên bị khí thế này của nàng chấn động. Lưu Ngọc Yến sắc mặt hơi hơi trắng, trong lòng rốt cục tràn đầy sợ hãi, nàng thiếu chút nữa liền quên, người ở trước mắt này, căn bản chính là vô pháp vô thiên! Nhưng nàng lúc này lại không thể để mất mặt mũi mà thoái nhượng, mặt đỏ lên, mồ hôi lạnh rơi xuống chân: “Người..... Người chớ có nói bậy! Ta chỉ là muốn lên án công khai tội của ngươi! Người trước mặt mọi người hành hung còn tính thế nào!”

Lưu Minh Hiên mắt thấy khóe miệng Mục Thanh Lê cười lạnh, trong lòng rung mình. Đã muốn nháo thành như vậy, cũng bất chấp việc khác, trong tay dùng một chút lực đã đem Lưu Ngọc Yến đẩy xuống, không nhìn nàng ngã trên mặt đất, đứng lên liền đối Mục Thanh Lê khẩn thiết nói: “Thái tử phi thứ tội, Ngọc Yến chính là vì quá mức lo lắng mới nói năng lỗ mãng! Sau khi về nhà, thân nhất định sẽ quản giáo thật nghiêm.”

“Ca.....” Lưu Ngọc Yến tức giận vừa định muốn nói gì, lại bị Lưu Minh Hiên liếc một cái liền quay về.

Lưu Ngọc Yến kinh hãi, đối với Lưu Minh Hiên vừa kính sợ hơn nữa hồi phục thanh tỉnh lại e ngại đối với Mục Thanh Lê, miệng cũng nghẹn, không dám lại nửa phần nói chuyện.

Mục Thanh Lê chậm rãi lắc đầu nói: “Nói mấy câu liền tính đem tội của nàng triệt tiêu, không phải rất đơn giản đi?”

Lưu Minh Hiên sắc mặt khê biến, mím môi nhìn Mục Thanh Lê. Mục Thanh Lê hừ cười, nàng cùng hắn vốn sẽ không cùng xuất hiện, một kiếm ân tình kia lần trước đã trả, thậm chí còn khuyên bảo hắn để hắn đem Lưu Ngọc Yến canh giữ cho kỹ. Đừng tới chọc mình, nhưng hiện tại Lưu Ngọc Yến vẫn đến xâm phạm, cái này trách không được nàng.

“Người đâu, vả miệng!” Mục Thanh Lê một tiếng ra lệnh.

Hai gã thị vệ không có nửa phần do dự tiêu sái đến, dưới ánh mắt Quân Vinh Giác đi tới Lưu Ngọc Yến đã sợ tới mức lạnh run, một người chế trụ hai tay của nàng, không để nàng giãy dụa.

“A a! Buông tay! Mục Thanh Lê! Người dám, người dám đối với ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua người!” Lưu Ngọc Yến kinh sợ kêu lên, trong mắt tràn ngập nước. Cầu cứu nhìn về phía bộ binh thượng thư: “Cha, cha! Cứu con!”

Mục Thanh Lê lãnh đạm nói: “Uy hiếp Thái tử phi, lại thêm thêm tội! Bịt mồm.”

Với một miếng vải bố liền bịt chặt miệng Lưu Ngọc Yến, thị vệ kia cầm lấy một tấm ván gỗ muốn vả miệng.

Lưu Minh Hiên sắc mặt một trận trắng lại một trận xanh, ánh mắt nhìn Mục Thanh Lê vừa giận lại vô lực, há mồm muốn nói lại không biết nên nói gì. Lúc này, bộ binh thượng thư Lưu Vũ Lăng rút cục trầm trọng ra tiếng: “Thái tử phi, hôm nay là hôn yến người kiến huyết (thấy máu) là không tốt. Có thể nể mặt lão phu, chỉ mười cái liền bỏ qua?”

Lưu Ngọc Yến mắt tròn lớn, măn nhãn không thể tin. Cha nói cái gì? Mười bản tử (bản tử: tấm ván mỏng, chắc, cứng mà hồi xưa các quan hay dùng để bức cung phạm nhân ấy) ? Còn muốn đánh? Vì sao, vì sao như vậy!

Nhưng mà Lưu Minh Hiên lại một hơi thở dài nhẹ nhõm, cũng nhìn Mục Thanh Lê. Lưu Vũ Lăng lời này rất nội mạc (tức có hàm ý bên trong), đánh bằng roi này là vì trừng phạt Lưu Ngọc Yến, để Lưu Ngọc Yến cùng Mục Thanh Lê đều có bậc thang đi xuống. Nhưng mà hôn yến kiến huyết không tốt, cho nên mười bản tử này không thể đổ máu. Đã không thể đổ máu, như vậy tự nhiên không thể ra tay quá nặng.

Mục Thanh Lê nghiêng đầu nhìn Lưu Vũ Lăng không chớp mắt, lập tức mỉm cười, gật đầu: “Mặt mũi lão thần ta tự nhiên sẽ cấp cho, liền theo như người nói, chỉ đánh mười bản.”

Lưu Minh Hiên trong mắt tinh quang chợt lóe, vừa mới tính mở miệng nói lời cảm tạ. Nhưng mà Mục Thanh Lê lại nhanh hơn hắn một bước, vừa cười nói: “Bất quá, về phần Lưu lão nói hôn yến gì mà thấy máu là không tốt, nhưng ta lại cảm thấy màu đỏ ngược lại vui vẻ hơn, cho nên nhất định phải đánh cho đổ máu.”

Lưu Vũ Lăng cùng Lưu Minh Hiên nghe vậy sắc mặt đều hơi hơi cứng lại, Mục Thanh Lê đã lạnh lùng hạ lệnh: “Đều nghe hiểu rồi? Vả (tát)!”

“Ba –”

Một bản gỗ vừa xong, mặt Lưu Ngọc Yến nhất thời nghiêng một bên, trên má phải xuất hiện một dấu màu đỏ.

Cái này mà đánh vô mặt thì ... =__=!!!

“Tê –” Một trận tiếng hút không khí không kìm được vang lên, đại bộ phận đều măn nhãn kinh sắc nhìn Mục Thanh Lê. Ác! Quá độc ác! Nhất là nàng đang trong giá y như vậy, đối mặt với quần thần Đông Tống, nói mà mặt không đổi sắc lại còn tiểu trường tiểu giới*?

: tiểu trường tiểu giới : theo ta tự hiểu theo trong nội dung truyện tức là lấy sự trừng phạt nhỏ để làm một sự răn đe nhỏ ^^ còn nếu ta hiểu sai thì (hắc hắc, ngại quá ... bạn nào hiểu chính xác hơn thì giúp ta với, ta cảm ơn nhiều)

“Ba!” “Ba!” “Ba!” “Ba!”

Từng cái đánh liên tiếp, đánh tới cái thứ năm, Lưu Ngọc Yến lệ rơi đầy mặt, miệng cũng chảy máu, ánh mắt hoảng hốt sợ hãi.

Trong điện một mảnh im lặng, ai cũng không nói chuyện, nhưng bên ngoài điện lại ầm ầm truyền đến thanh âm tinh tế nhỏ nhỏ: “Thật độc ác, Thái tử phi này quá độc ác.....”

“Làm sao có thể như thế, trời ạ, ô, máu, đều là máu!”

“Không nên nhìn, ác ma, ác ma a.”

Trong đám người, Mục Vân Tâm cùng Phó Hiểu Yên đồng dạng ở trong đó, giờ khắc này, Mục Vân Tâm trợn mắt há mồm nhìn, sắc mặt tái nhợt. Nàng đột nhiên cảm thấy trước kia Mục Thanh Lê đối với nàng thậm chí cho dù có trừng phạt cũng có thể nói là nhẹ, tuy rằng mỗi lần đều đả kích tự tôn của nàng. Nhưng ít nhất chưa từng để da thịt chịu đau khổ như vậy, mà tóm lại nàng có thể hồi phục lại rất nhanh.

Nhưng mà ngẫm lại, tựa hồ mỗi lần đều do nàng đến gây chuyện với Mục Thanh Lê trước. Nghĩ, nghĩ, thân thể nàng không khỏi run lên, phục hồi tinh thần lại, trốn vào trong lòng Phó Hiểu Yên, run run giọng: “Nương, đại tỷ tỷ thật.....” Thật đáng sợ.

“Không việc gì, không việc gì. Về sau không cần lại tiếp tục chọc nàng bực mình liền có thể, nàng cũng không phải là người cố tình gây sự.” Phó Hiểu Yên cũng chậm rãi thu hồi ánh mắt, cường chế tâm thần, khẽ trấn an nàng, nhẹ tay vuốt ve lưng Mục Vân Tâm.

Mục Thanh Lê nhìn bốn phía chung quanh, cuối cùng dừng ở trên đám người ngoài cửa, nhẹ nhàng cười: “Ta nhớ rõ, vừa mới nãy còn nghe các người chính là đang thảo luận về ta.”

Theo lời của nàng hạ xuống, âm thanh bên ngoài cũng đột nhiên ngừng lại, một mảnh tĩnh lặng.

Mục Thanh Lê cười nhạt. Giết gà dọa khỉ. Nàng muốn cấp mọi người xem, nàng Mục Thanh Lê không phải dễ khi dễ, không cần một đám không có việc gì tới gây chuyện, phiền toái lớn nhỏ không ngừng. Điều nói tiểu quý khó chơi, tiểu quý khó chơi (nhất quỷ nhì ma mà ^^). So với người thông minh thì tiểu quý (trong chữ quý tộc) lại còn gây nhiều phiền toái hơn.

(Nguyên văn: , : Tiểu đất hơn, so với người thông minh còn chọc người phiền toái. Chỗ này ta edit cho xuôi theo ý ta hiểu thôi, có thể không chính xác lắm)

“Lời này của ngươi là có ý tứ gì? Hay là Thái tử phi muốn vả miệng cả chúng ta phải không!”

Âm thanh diêm lệ ầm ầm chứa sắc bén vang lên, mọi người nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy kia chính là sủng cơ của Tần vương, Lam Phiêu Phiêu, Lam cơ.

Nàng hôm nay như trước vẫn mặc một thân y phục hỏa hồng (đỏ rực như lửa), kiều mỹ tận xương, trang dung xinh đẹp, gờ tay nhắc chân đều là mềm mại đáng yêu của tiểu nữ nhân. Người bình thường đều biết Tần vương thích nhất nữ tử mặc hồng y, và cũng là cách ăn mặc Lam Phiêu Phiêu thích nhất. Nhưng hôm nay đại hôn của Mục Thanh Lê, nàng ta một thân hỏa hồng y này cùng đại hồng (đỏ thắm) giá y của Mục Thanh Lê đối diện nhau.....

Mọi người sắc mặt lại bắt đầu biến hóa, không biết Lam Phiêu Phiêu này cố ý khiêu khích, hay là vô tri (không biết). Cho dù nàng ta ngày thường yêu thích mặc đồ màu đỏ, nhưng là ở hôn yến người khác, người một thân diêm lệ này thật sự rất thương mắt ah(cướp đi/lôi cuốn ánh mắt người khác).

Lam Phiêu Phiêu nhận thấy ánh mắt mọi người, sắc mặt không khỏi thay đổi. Lúc này nàng coi như là phản ứng kịp, trong lòng dâng lên một chút cẩn thận. Bất quá thế này không thể đem nàng dọa lui. Nàng ta sắc mặt chính khí nghiêm nghị, đứng bên ngoài điện còn mọi người đứng giữa, bình tĩnh nói: “Thái tử phi, người không biết là người làm quá mức sao? Đây là hôn yến hoàng gia, người thân là Thái tử phi chẳng những không làm gương tốt, ngược lại trước mặt mọi người hành hình. Hơn nữa ngôn ngữ đầy sự uy hiếp, đây là tấm gương Thái tử phi nên làm? Thái tử phi thể còn thể nào phục chúng, thể nào làm cho ta phục tùng người.”

Những lời này của nàng dẫn tới các nữ tử bên cạnh đều cộng hưởng, một đám phần hận nhìn chằm chằm Mục Thanh Lê, thật giống như tìm được một chỗ dựa vào rồi.

Quân Vinh Trần bên cạnh liếc mắt nhìn Lam Phiêu Phiêu một cái, khóe miệng hiện lên một đạo tươi cười tán thưởng.

Lam Phiêu Phiêu nhìn thấy, không khỏi vui vẻ, thầm nghĩ lúc này đây quả nhiên đánh cược xứng đáng, lần này trở về, không chừng Vương gia thăng ta làm sườn phi? Cho dù không phải cũng chắc chắn càng thêm sủng ái ta! Trong lòng nàng cao hứng, nhưng không nhìn ra đáy mắt Quân Vinh Trần chỉ là lợi dụng cùng khinh thường.

“Ha ha.” Một tiếng cười khê, dẫn tới ánh mắt mọi người lại hướng về phía Mục Thanh Lê đang đứng xa xa.

Nàng đang cười, tiếng cười thần nhiên không chút nào để ý. Xuyên thấu qua sa mỏng màu đỏ kia, có mấy người thấy được đáy mắt nàng đầy ý cười. Chỉ bằng điểm ấy, khiến cho người khác cảm giác được, nàng căn bản là không có đem lời nói Lam Phiêu Phiêu để vào mắt.

Đúng vậy, nàng không có đem hoa ngôn của Lam Phiêu Phiêu để vào mắt, một người vì muốn nam nhân sủng ái, làm náo động nữ tử mà thôi, Lam Phiêu Phiêu đứng ra từ phía sau nhất định nàng ta không phải một người thông minh.

Nàng rõ ràng muốn dùng hành vi nói ọi người, nàng chính là ngoan, nàng chính là cuồng, chính là không hề kiêng kị, người làm gì ta! Nhưng Lam Phiêu Phiêu này thế nhưng còn đứng ra. Nàng ta chẳng lẽ nghĩ đến nói mấy câu là có thể thuyết phục nàng?

Mục Thanh Lê ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm nàng ta khinh thường: “Vì sao ta cần các người phục ta?”

Lam Phiêu Phiêu ngẩn ra.

Mục Thanh Lê mỉm cười: “Ta chỉ muốn các người đừng vác mộc ngư nào đại (mộc là gỗ, ngư là cá, chắc là nào cỡ nào con cá ???) đến gây chuyện với ta, tự tìm phiền toái mà thôi.”

Lam Phiêu Phiêu sắc mặt đỏ lên, mộc ngư nào đại? Mục Thanh Lê này thế nhưng trắng trợn nhục mạ nhóm các nàng như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ đến nàng là thiên hạ đệ nhất hay sao? Nam nhân ai lại có thể dễ dàng tha thứ thê tử của mình cố tình gây sự, điều ngoa bá đạo, chút không cho hấn một chút mặt mũi như vậy. Ở trước mặt quyền quý cả nước nói ra thế này, thật làm cho hấn mất mặt?

Hơn nữa người này còn là một Thái tử quốc gia, người giống như một trích tiên. Hấn là người như vậy, hấn không thể dễ dàng tha thứ vô lực thô tục nữ tử như vậy đi? Lâu như vậy cũng dám đem Thái tử gạt sang một bên, chính mình trong này cố tình gây sự. Thái tử lúc này đối nàng hấn là cực kỳ chán ghét.

Lam Phiêu Phiêu trong lòng cười lạnh, trong mắt cũng hiện lên tính kế. Hơi ngửa đầu, liền nhìn về phía Quân Vinh Giác, thấy khuôn mặt hấn như ngọc như tuyết, trong lòng cũng không tán thưởng: Người này thật sự giống như từ trong tranh bước ra. Thu liễm tâm thần, hướng hấn chính khí nói: “Thái tử điện hạ, Thái tử phi hành vi như thế, hay là người mặc kệ?” Nàng nhắc nhở tới, nhiều người nhìn như vậy, Thái tử nhất định nhìn không được trừng phạt tiểu tiện nhân này mới đúng.

Khóe miệng Lam Phiêu Phiêu đắc ý tự tin nổi lên, nhưng mà nàng liền nhìn thấy cặp mắt lạnh lẽo kia của Quân Vinh Giác quét qua khuôn mặt của nàng, thậm chí là ngay cả dừng lại đều không có, nhưng mà nàng thủy chung không khỏi ngẩn ngơ. Đó là một đôi mắt như thế nào..... thanh trác kiến đế (trong đến thấy đáy). Nhưng song mâu kia chỉ thanh chỉ đạm, như cố tình không đáy, làm người ta chìm vào vô tận. Đẹp, thật đẹp, lại làm cho thân thể nàng run lên, chỉ có nội tâm hàn triệt.

Đây là làm sao vậy? Lam Phiêu Phiêu không rõ, cái gì đã xảy ra, lòng của nàng cũng không khỏi chậm một nhịp, sau đó cấp tốc nhảy lên, lão đảo lui từng bước.

“Vả miệng.” thanh âm thần nhiên lạnh lẽo vang lên.

Mọi người hướng Quân Vinh Giác. Ý vả miệng này của hấn là sao? Vả miệng Mục Thanh Lê?

Mục Thanh Lê ngẩng đầu nhìn hấn, thấy ánh mắt hấn thủy chung không thay đổi, trong lòng cũng là ảm áp. Nhìn thần sắc mọi người cổ quái, buồn cười gọi lên khóe miệng, cười a a hỏi: “Vả miệng ai?”

Quân Vinh Giác cười khê, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc của nàng, động tác mềm nhẹ như nước. Mọi người mở to hai mắt mà nhìn, bọn họ từ một động tác nho nhỏ này mà nhìn ra một loại ôn nhu dịu dàng đến mức tận cùng, hình như chỉ cần mạnh một chút sẽ làm đầu tóc nàng bị thương.

“Các nàng.”

Các nàng? Hắn nói là các nàng, mà không phải nàng! Trong lòng mọi người ngưng trệ, lời này của hắn nói các nàng, chẳng lẽ là toàn bộ người hay sao?

Quân Vinh Giác nghiêng mắt nhìn đám người Lam Phiêu Phiêu, ánh mắt nhìn bọn họ giống như là đang xem phong cảnh bình thường, không hề có tình cảm dư thừa dao động: “Người đâu, và miệng toàn bộ người ngoài điện bàn luận Thái tử phi mười bản.”

“.....” Một mảnh yên tĩnh, một đám thị vệ đi ra, từng hồi tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Song, phủ Thái tử có quân đội hùng hậu trấn giữ, một người cũng không có cách nào chạy thoát, toàn bộ bị thị vệ bắt lại, lĩnh mệnh hành hình.

Ác! Ác hơn!

Trong điện sắc mặt mọi người đều thay đổi, ai ngờ một người luôn không quan tâm mọi sự như Thái tử vậy mà một lời nói ra chính là tất cả chịu phạt. Đây là tình huống gì? Có thể nào Thái tử bị mê hoặc, hay là đang lấy lòng Mục Thanh Lê, do đạt được thế lực ủng hộ sau lưng nàng? Hoặc đơn giản chỉ là vì hắn muốn che chở Mục Thanh Lê?

Ý tưởng mỗi người không đồng nhất, nhưng mà bên ngoài đã sớm khóc kêu liên miên. Một đám xiêm y hỗn độn, khuôn mặt sưng đỏ, miệng đổ máu, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

Vài vị quyền quý trên sập đều chịu không được đứng lên, rồi lại nhịn xuống, sắc mặt cũng không tốt, nhất biến tái biến, cố nén lại. Người bên ngoài điện, phần lớn đều là cơ thiếp hoặc là thứ xuất tử nữ của quyền quý. Nhưng cho dù là cơ thiếp hay là thứ xuất tử nữ, thì vẫn là người của bọn hắn, hiện tại bị người ta không để vào mắt mà đánh thế này, chẳng phải cũng đánh vào thể diện của bọn họ?

Thái tử, Thái tử! Người đã sớm bị bọn họ quên đi, thật không ngờ a, thật không ngờ. Phen này vì Mục Thanh Lê mà xuất hiện, như vậy lại càng có trò hay.

Chén rượu trong tay Tần vương Quân Vinh Sanh hơi dừng một chút, nhìn thoáng qua hỗn loạn ngoài điện, lại nhìn một đôi tân nhân đang đứng kề cận nhau. Cặp mắt nhạt màu bên dưới ánh nến, phảng phất như có màu hổ phách, như bất đắc dĩ lại như tư lự, nhẹ nhàng lắc đầu, liền thu con ngươi, quẳng chén rượu trong tay đi.

An Vương Quân Vinh Lâm sắc mặt phức tạp, tự phần tự nộ hựu tự phúng (như tự cảm phần tự tức giận lại như trào phúng), nâng chén liền uống rượu, trong mắt luôn chột lóe chua xót cùng mê mang.

Yến Cẩn bất động thanh sắc, nhìn Quân Vinh Giác lại nhìn Mục Thanh Lê, có chút dăm chiêu.

La Kinh Thiên khoe miệng hiện lên nụ cười vui vẻ mà yên tâm, lại có chút tiếc nuối, bột phấn của chén rượu trong tay cuối cùng cũng một khắc này buông ra, bị một cơn gió thổi tan, không còn thấy một chút bóng dáng.

Bên ngoài việc đánh người đã hoàn thành tất cả, thị vệ thối lui trở về vị trí cũ. Trong đó cũng có không ít người không có bị phạt, mà trong lòng những người đó thâm cảm thấy may mắn đồng thời cũng có kinh nghi. Bọn họ thực sự không có bàn luận Thái tử phi, nhưng những thị vệ này làm sao mà biết?

Đa số bị đánh đều là nữ tử, một đám thảm trạng (tình trạng bi thảm) làm cho người khác thấy mà kinh tâm, ngã ngồi trên mặt đất, khẩu nan ngôn (miệng khó mở).

“Ba — ba ba ba” tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên, Quân Vinh Trần vừa vỗ tay vừa cười: “Hảo! Hảo! Hảo! Thật không hổ là Thái tử, có uy phong Thái tử!” Mặt liền đổi sắc, đột nhiên liền trợn mắt hung ác, nói từng chữ lạnh lẽo: “Nhưng xin hỏi Thái tử, sủng cơ bốn vương có gì sai đâu, không được bốn vương đồng ý đã đem ra dụng hình như vậy, không khỏi hơi quá đáng đi?” Bàn tay nhìn như bình thường, thực tế ngầm sử dụng cổ khí liễm liệt hướng đầu vai Quân Vinh Giác.

Mục Thanh Lê hai mắt hơi hơi nhú lại, khóe miệng nổi lên một tia lạnh nhạt. Nhưng mà thần sắc Quân Vinh Giác nửa phần cũng không thay đổi, ngay cả xem cũng không có xem, mọi người thấy hoa mắt, bàn tay hắn đã chặn cổ tay Quân Vinh Trăn.

“Tê.” Quân Vinh Trăn đồng tử co lại như châm (cây kim), ngậm hít một hơi, tay kia đã muốn tê dại. Hắn ta làm cái gì? Bấy tuổi hắn ta vốn không còn tới học viện, càng không có lão sư dạy kiếm thuật, làm sao có thể ngay cả động tác của hắn ta đều thấy không rõ lắm, cổ khí của hắn ta đến trình độ nào rồi?!

Không chỉ là hắn, chung quanh không ít quyền quý cũng không khỏi cả kinh mà đứng dậy, bởi vì quá mau, làm đổ cả mấy món điểm tâm cùng chén đĩa trên sạp tạo nên một trận tiếng vang nhỏ.

Mục Thanh Lê mỉm cười, quả nhiên cùng suy nghĩ giống nhau, bản lĩnh của hắn tuyệt đối không thấp. Chính là hắn vừa mới điểm huyệt đi? Ra hắn cũng biết?

Quân Vinh Giác đạm tĩnh (lãnh đạm + yên tĩnh) buông tay, động tác vừa tự nhiên lại tùy ý, như hành vân lưu thủy (mây bay nước chảy) làm cho người ta cảm thấy hắn chỉ là trùng hợp nâng tay lên thật bình thường. Nghiêng mắt nhìn Quân Vinh Trăn, thần nhiên nói: “Thái tử phủ, lời ta nói là đúng.”

– Thái tử phủ, lời ta nói là đúng –

Cho dù là lời trăn thuật bình thần như vậy, nhưng hắn nói sao mà thật bá đạo dữ dội.

51. Chương 51: Sự Tình Dễ Chịu

Cho dù là lời trăn thuật bình thần như vậy, nhưng hắn nói sao mà thật bá đạo dữ dội.

Lời hắn nói chính là tuyệt đối! Chẳng lẽ Hoàng Thượng ở trong này, lời hắn nói vẫn là đúng?

Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới*, mọi người thấy nhiều lần** không lên tiếng thì thôi, Quân Vinh Giác thật biết gây kinh ngạc cho người khác, cũng không rõ hắn lấy tự tin đó từ chỗ nào, chẳng lẽ bởi vì hắn là Thái Tử? Nhưng mà hắn quanh năm bất xuất (không ra mặt), cũng không tham dự triều chính, cũng chỉ có Hoàng Thượng cùng một ít lão thần ủng hộ hắn. Trừ bỏ danh hiệu đệ nhất mỹ nam, thì cũng không còn nghe đồn gì khác nữa.

* : Nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi: Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới hay nạn này chưa xong nạn khác đã đến, hết nạn nọ đến nạn kia.

, : Nhất nhi tái, tái nhi tam: lần lặp đi lặp lại nhiều lần, hết lần này đến lần khác, tóm lại là nhấn mạnh ý “nhiều lần”.

Nhưng mà hôn giá (kết hôn) lúc này đây, hoàn toàn đưa hắn từ nơi tăm tối vào trong cuộc hỗn loạn này. Mọi người thấy cũng đã là một cảnh tượng cường thế như vậy. Rốt cuộc là do hắn luôn luôn ngụy trang, bồi dưỡng tinh lực***, hay hắn vốn là như thế.

*** Nguyên văn Dưỡng tinh sức duệ, Convert thì là nghỉ ngơi dưỡng sức, bồi dưỡng tinh lực có vẻ hợp hơn.

Con người của Quân Vinh Trăn lại một lần nhanh chóng co rút lại, Quân Vinh Sanh đang một bên trên sạp chén rượu trong tay hắn hơi dừng một chút. Những lời này của Thái Tử, hiển nhiên đã làm cho không ít người chú ý.

“Thái Tử phủ, lời của ngươi nói chính là tuyệt đối? Hảo! Hảo khí phách!” về mặt Quân Vinh Trăn hung ác cười nham hiểm. “Theo lời Thái Tử nói, Thái Tử không định cấp cho bốn vương một cái công đạo sao?”

Quân Vinh Giác lãnh đạm liếc hắn một cái, rũ mắt nắm tay Mục Thanh Lê, dịu dàng, sau đó lẳng lặng đảo mắt nhìn chung quanh.

Mọi người đều có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, nhưng lại không cảm thụ được chú ý của hắn, con người của hắn làm như nhìn qua mọi người, lại như chưa từng có chú ý. Từ trong ánh mắt, mọi người đều cảm nhận được hắn không quan tâm, không phải khinh thường bọn họ, mà là hoàn toàn không để bọn họ vào trong mắt, vô dục tác cương (không muốn lại được), không muốn lại được, hắn vô dục vô cầu, đối với bọn họ lại không có nửa phần để ý.

Hắn làm như đem tất cả mọi người nhìn một lần, sau đó chậm rãi mở miệng: “Lê Nhi là thê tử của ta.”

Mọi người đột nhiên bị khẩu khí này của hắn khiến cho ngẩn ra, trong lòng đều tràn ngập một trận kinh dị. Đường như Thái tử đối với Thái tử phi thật sự cùng người bình thường khác là bất đồng.

Quân Vinh Giác mắt tối lại, thâm sâu không ánh sáng, so với cái gì đều cũng đi sâu lòng người. Giống như màn đêm vô tận, liếc nhìn Mục Thanh Lê một cái, duy độc điểm này tinh quang cô đơn vì nàng mà lóng lánh. Từng chữ chậm rãi, lại bao hàm bình thần lãnh mạc: “Nhục nàng chính là nhục ta!”

– Nhục nàng chính là nhục ta –

Toàn bộ hoàn toàn bị chấn động, những lời này, lại trước mặt mọi người, rõ ràng đem địa vị Mục Thanh Lê đặt lên cao nhất, ngang hàng cùng hắn, thậm chí còn cao hơn.

Các nữ tử ngây ra, có đồ kị, ghen ghét, và càng hâm mộ. Đến lúc nào thì, một nam tử phong hoa tuyệt đại quyền cao chức trọng có thể trước mặt nhiều người vì chính mình nói ra những lời như vậy, thật là hạnh phúc đến cỡ nào? Vinh hạnh biết bao? Vì sao cứ cố tình được đến hết thấy này lại là Mục Thanh Lê? Nữ tử vô pháp vô thiên này?

Si si niệm niệm nhìn xung quanh Quân Vinh Giác, hôn yển này, bao nhiêu nữ tử mất hồn vì Thái Tử nhiều năm chưa từng lộ diện, đã đánh mất tâm. Sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt mê mang nhìn xung quanh hắn, nhưng lại thủy chung không chiếm được một chút để ý của hắn.

Mục Thanh Lê đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hoàn hồn, cười khê với Quân Vinh Giác, cũng không nhắc lại nữa, tùy ý để Quân Vinh Giác giải quyết những chuyện kế tiếp.

Còn Quân Vinh Trần bị những lời này làm cho nhất thời cũng không nói gì. Nhìn nhìn Quân Vinh Giác lại nhìn nhìn Mục Thanh Lê, hai người này rõ ràng chỉ gặp nhau có hai lần, làm sao lại như ăn ý với nhau từ sớm, Thái Tử vậy nhưng che chở nàng như thế? Đây là thật tâm hay là giả ý?

Quân Vinh Trần trong lòng tràn ngập phiền não, từ trong thần sắc và khẩu khí Quân Vinh Giác hắn đều nghe ra là thật tình, nhưng hắn không muốn thừa nhận. Hắn ta vì sao có thể thật tình? Nếu đối lại cùng một cảnh tượng, bọn họ trao đổi thân phận, liệu chính mình có thể vì nàng nói ra như vậy hay không?

Không có khả năng!

Nàng bất quá chính là một người phụ nhân mà thôi (phụ nữ/dàn bà, phụ nữ thì nghe có vẻ hiện đại mà đàn bà nghe sỗ sàng quá), vì nàng nói ra những lời này? Cho dù có nói, cũng bất quá vì nhất thời xúc động mà thôi, nhưng mà chỉ vì nàng liền đắc tội quần thần, hắn sẽ không làm sinh ý lỗ vốn như vậy.

Nhưng dựa vào gì mà chuyện mình không làm được, còn Thái Tử thì làm được?

Quân Vinh Trần sắc mặt lãnh cương, thoáng hiện lên nụ cười có chút khinh thường châm chọc mà nhìn Quân Vinh Giác. Vì một phụ nhân, làm ra chuyện như vậy, thật sự là ngu xuẩn.

Đối mặt hắn ta vẫn không che giấu khinh thường châm chọc, Quân Vinh Giác không vì thế mà thay đổi, giống như không nhìn thấy. Mà Mục Thanh Lê khước miệng hạ một chút, hơi hơi nghiêng đầu, đối với bạch sắc Điều Nhi trên đầu vai thổi một hơi, sau đó đưa mắt nhìn thoáng qua Quân Vinh Trần.

Tuyết trắng Điều Nhi như hiểu ý nàng từ trên đầu vai nhảy dựng, ngay sau đó đột nhiên xuất hiện trước mặt Quân Vinh Trần. Vốn dĩ khoảng cách hai người khá gần, hơn nữa tốc độ Điều Nhi cực nhanh, cú nhảy này bất ngờ xảy ra, ngay cả Quân Vinh Trần cũng nhất thời bất ngờ.

“Phình”

“A –”

Quân Vinh Trần biến sắc, nhất thời không rõ, thân thể liên tiếp lui về phía sau mấy bước, mu bàn tay đã bị Điều Nhi cào ra vài vết dấu vết. Thân thể cao lớn lui quá nhanh, cũng khiến cung nữ bên cạnh hắn bị đụng cho ngã, khay trong tay rơi xuống, văng tung tóe trên đất, cũng dính trên người hắn.

Quân Vinh Trần sắc mặt chuyển đen, nhìn thấy Điều Nhi đã trở lại trên đầu vai Mục Thanh Lê, lại nhìn Mục Thanh Lê, trông mắt đã bốc lên ngọn lửa bùng bùng. “Mục! Thanh! Lê!”

Hết thấy phát sinh này cực nhanh, đợi mọi người có phản ứng cũng không kịp, khi hoàn hồn lại, mọi chuyện đã xong, thật sự là việc này chưa xong thì việc khác lại đến*, khởi khởi phục phục (lên lên xuống xuống), hôn yển này, hoàn toàn hỗn loạn. Mà cố ình loạn thành như thế, phần lớn vẫn là từ một đôi tân nhân này tự mình tạo thành.

Mục Thanh Lê không để ý tới phần nộ của hắn, lay động bàn tay Quân Vinh Giác một chút, ngừng đầu nói nhỏ: “Thần tiên ca ca, hắn vẫn còn trước mắt ta.”

Quân Vinh Giác tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng, nâng mắt thần nhiên nhìn về phía Quân Vinh Trần.

Quân Vinh Trần ngửa đầu cười nhìn thẳng hắn, hắn ta cũng hiểu ý tứ Mục Thanh Lê. Hắn thật muốn nhìn, Thái Tử thật sự dám đuổi hắn đi sao.

“Hôn yển không lưu người mà Lê Nhi không thích.” Quân Vinh Giác lặng im nghiêng nghiêng con mắt, quét qua mọi người chập vạt ngoài điện, bình tĩnh nói: “Những người bị điện hạ trừng phạt, thỉnh tự rời đi, nếu như không muốn, liền cho người kéo ra.”

Lời này của hắn vừa xong, ngoài điện nhất thời vang lên một mảnh tiếng kêu sợ hãi, một đám bắt đầu hướng ra bên ngoài đào ly (đào thoát + ly khai). Không sai, chính là đào ly. Chỉ cần nhanh thêm một ít nữa, rốt cuộc chẳng quan tâm đáng vẻ. Cho dù là người không có bị phạt, đồng dạng rất nhiều hướng ra bên ngoài rời đi, không muốn lại tiếp tục ở lại.

Trong đám người, Lam Tú Ngọc ôm thân thể Mục Tử Vi đang hôn mê, sắc mặt chua sót lại lạnh lẽo, nhìn thân sắc Mục Tử Vi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép và đau lòng. Đứa nhỏ này làm sao cứ không hiểu rõ đây? Nhìn mà không hiểu thế cục, thấy mà không rõ tình cảnh, đến cuối cùng cũng chỉ có chính mình bị thương, cứ một mực không chịu nghe lời của nàng.

Nếu Thái Tử không thích Mục Thanh Lê, như vậy nói không chừng còn có thể cùng nàng ta đấu, từ thời điểm này xem ra, Thái Tử làm sao mà không thích Mục Thanh Lê, rõ ràng là thích đến tận xương tủy, thế này không phải các nàng thành người có tội do tìm nàng ta gây phiền toái sao.

Không thể tiếp tục nhận thêm rủi ro, Lam Tú Ngọc vận chuyển cổ khí, xuyên qua trong đám người lập tức rời đi.

Không đến một lát, người ngoài điện rời đi cơ hồ chín phần, những người còn lại đứng cũng là im lặng đến cực hạn.

“Người đâu.” Lúc này, Quân Vinh Giác lại bình thần mở miệng.

Từ ngoài điện nhất thời đi ra bốn thị vệ trước mặt hắn, cung kính hành lễ.

Quân Vinh Giác lãnh đạm: “Đem Tần vương lôi ra ngoài.”

“Xôn xao xì xào—”, ngoài điện mấy người còn sót lại đều không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Thái Tử lại thật sự cho kéo Tần vương ra ngoài. Hắn nói là lôi, mà không phải thỉnh.

“Dạ!” Bốn tên thị vệ không chút do dự, sắc mặt lạnh lùng hướng Quân Vinh Trần ra tay.

“Người dám!” Quân Vinh Trần toàn thân bộc phát cổ khí, gầm lên một tiếng, đem bốn người toàn bộ bức lui. Một tiếng bá đạo, bàn tay nắm chặt, hướng Quân Vinh Giác hung ác nham hiểm tức giận: “Thái Tử, người cũng biết hành vi hôm nay sẽ mang đến là hậu quả gì?”

Quân Vinh Giác thờ ơ nói: “Muốn động thủ?”

Quân Vinh Trần thần sắc kiềm hãm, vừa mới giao thủ trong chớp mắt, hắn chỉ biết thực lực hắn cùng Thái Tử chỉ sợ nếu không phải tương đương, thì Thái Tử tuyệt đối so với hắn còn cao hơn, hiện giờ vẫn là địa

bàn của hắn ta, động thủ cũng chỉ có hắn chịu thiệt. Bình tĩnh buông lỏng rảnh tay, lại nhìn bốn tên thị vệ đợi mệnh vây quanh, Quân Vinh Trần lãnh nhàn cười cười, vung tay áo, cười lạnh nói: “Không cần, bốn vương tự mình đi!”

Trước khi đi lại liếc nhìn Mục Thanh Lê một cái, một cái liếc mắt này mang theo vài phần ngạc nhiên vài phần tức giận mà phần nhiều là hứng thú cùng trả thù. Phủi tay rời đi, có thể làm cho Thái Tử vì nàng mà làm được như thế, Mục Thanh Lê, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Nổi nhục hôm nay, hắn sớm muộn cũng sẽ đòi lại.

Bóng dáng hắn cao lớn chính trực, tuy là rời đi, khí thế lẫm liệt, lại như người chiến thắng.

Mục Thanh Lê đáy mắt thoáng xúc động. Tần vương Quân Vinh Trần, thật là có phong độ của một đại tướng, biết tiến biết lùi*, chẳng qua là gặp phải nàng, nàng tự nhiên sẽ không lùi bước.

*Nguyên văn: : năng khuất năng thân, một câu nhỏ trong “Minh tâm bảo giám” (hay còn gọi là “Minh tâm bửu giám” – có nghĩa là “gương báu” (soi) sáng lòng” – gương báu chỉ những lời răn dạy của thánh hiền (những nhân vật trong xã hội và lịch sử có trí tuệ, nhân cách vượt trội mọi người). Lời răn dạy của các nhân vật ấy vốn chịu nhiều ảnh hưởng của ba luồng tư tưởng chính thống trong xã hội Á Đông: Nho, Phật, Lão.)

Đương hành tắc hành , bất lý tà kính ; đương tọa tắc tọa , vô thiên vô ý ; đương lập tắc lập , đoạn ngưng bất cầu ; đương ngôn tắc ngôn , thị phi bất a ; đương áp tắc áp , đương bá tắc bá , vô sự nhứt hào kiêu cường , hà đẳng tự tại ! Hữu thời lao cân cốt , khổ tâm chí , ngã thể phu , đồ chỉ an tâm thuận thụ , thiết mặc oán thiên vưu nhơn , khả thượng khả hạ , năng khuất năng thân , tâm tính viên minh , liễu vô sắc tướng , tài thị đỉnh thiên lập địa nhứt cá hán tử . “

Tạm dịch: Đang đi thì đi, không đi đường tắt, đang ngồi thì ngồi, không nghiêng không ngã, đang đứng thì đứng, nghiêm trang không cầu thả, đang nói thì nói, không nói điều sai, đang chào thì chào, đang lạ thì lạ, bình thường không giả dối, được tự do tự tại. Cũng có lúc gân cốt mệt nhọc, cũng có khi tâm trí mệt mỏi, thể xác đối, cứ việc thuận theo, đừng oán trời trách đất, có lúc lên lúc xuống, lúc tiến lúc lùi, tâm tính sáng ngời, tướng mạo vô sắc, đó mới là nam tử hán đội trời đạp đất.

Bên tai đột nhiên cảm giác được một chút ấm áp, kéo suy nghĩ Mục Thanh Lê trở về, lỗ tai nho nhỏ tự nhiên run lên, nếu không phải biết là Quân Vinh Giác bên cạnh, chỉ sợ đã sớm một nghiêng người né tránh trong nháy mắt.

“Ha ha.” Một tiếng cười réo rắt truyền vào lỗ tai, Mục Thanh Lê hơi hơi nghiêng mắt nhìn Quân Vinh Giác đang nhìn chằm chằm lỗ tai nàng, trong mắt chớp động ý cười. Lỗ tai của nàng bị hắn làm vui thích? Mục Thanh Lê trong lòng không khỏi nghĩ vấn đề nhảm chán vậy, nhưng mà nhìn đến nụ cười rõ ràng trên mặt hắn, khóe miệng cũng tự nhiên cong lên.

Quân Vinh Giác môi cũng không có đụng chạm đến lỗ tai của nàng, nhưng hô hấp ấm áp lại có thể cảm nhận được. Khoảng cách tiếp cận như vậy, nàng thậm chí có thể cảm giác được chung quanh thân thể đều tràn ngập lãnh hương đặc biệt ở trên người hắn, thoả mái mà dễ ngủ, không khỏi hí hửng, thấp giọng nỉ non hỏi: “Như thế nào?”

Quân Vinh Giác cười yếu ớt, đồng dạng thấp giọng đáp: “Không vui trước hết đi tắm cung đi.”

Mục Thanh Lê vừa nghe liền nở nụ cười, gật gật đầu.

Quân Vinh Giác liền dắt nàng đi ra ngoài.

Một đường đi ngang qua các vị quyền quý, lướt qua chỗ Quân Vinh Lâm, hắn vừa mới uống hết một chén rượu, trong mắt hình như có chút men say, ngẩng đầu liền vừa vặn nhìn thấy Mục Thanh Lê một thân đồ thẩm giá y, sa mỏng che mặt, thể nhưng ha ha cười, nói: “Đẹp, đẹp.....”

Mục Thanh Lê lãnh đạm quét mắt qua hắn một cái, không để ý. Hắn thật sự là càng ngày càng vô dụng không chịu nổi.

Giống như là bị cái liếc mắt này của Mục Thanh Lê kích thích một chút, Quân Vinh Lâm giật mình, giống như tỉnh ngộ lại. Sắc mặt nhất biến tái biến, đỏ từ cổ hướng lên trên. Hắn vừa mới nói gì đó? Ngay sau đó

chỉ thấy hai người không có dừng lại, không chút để ý mọi người còn đang ngồi mà muốn ly khai, liền mở miệng: “Thái Tử, người tính cứ như vậy rồi đi? Như thế người xem những người chúng ta là cái gì?”

Quân Vinh Giác cũng không quay đầu lại, âm thanh u tĩnh (u nhã + tĩnh mịch) nhẹ nhàng xuất ra: “Nếu là các vị một mỗi thỉnh trở về.”

Ngoài điện tất cả mọi người đang đứng tự giác tránh đường, tùy ý hai người cứ như vậy đi ra ngoài, trong điện trừ bỏ Mục Thắng cùng La Kinh Thiên thì sắc mặt những kẻ quyền quý đều không tốt, hiển nhiên cuộc hôn yển này, Thái Tử từ đầu tới đuôi đều không có cho bọn hắn một chút mặt mũi gì. Đây là Thái Tử? Hay là thanh cao đến hoàn toàn không đưa bọn họ đặt vào trong mắt sao? Không có bọn họ, địa vị của hắn há có thể ngồi yên?

“Bao cỏ!” (kẻ ngu ngốc, vô dụng, có vỏ không có ruột)

Bao cỏ! Không có sai, bao cỏ! Trong mắt rất nhiều người, Quân Vinh Giác hoàn toàn chỉ là một Thái Tử bao cỏ có dung mạo không cổ khí. Người như vậy, không biết Hoàng Thượng như nào mà đem ngôi vị Thái Tử cho hắn, chỉ bởi vì yêu thương? Ngay cả trách nhiệm Thái Tử còn làm không tốt, huống chi Hoàng Thượng.

Nhưng mà càng nhiều người bảo trì trầm mặc, tuy rằng trong lòng đối với sở tác sở vi (hành động/hành vi của một ai đó) của Quân Vinh Giác phi thường khó chịu, nhưng mà không thể phủ nhận, bọn họ đều nhìn ra Quân Vinh Giác thật sự bất phàm. Nhưng, bất phàm thì bất phàm, hắn lại một phen làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, đắc tội quần thần, nếu về sau hắn vẫn không nói lời nên nói, cho dù hắn bất phàm, cũng sẽ không có người giúp hắn, việc đó là khuyết điểm trí mạng của hắn, khuyết điểm không thể bù lại.

Hay là, hắn căn bản vô tâm với ngôi vị hoàng đế, vô tâm dĩ nhiên là không bị ảnh hưởng gì, không quản bọn họ quần thần này có giúp hắn hay không.

Chỉ là có người không muốn địa vị cao nhất kia ư? Hắn thân là Thái Tử, thân phận này đặt trên người hắn, hắn thì không sao cả, người khác cũng sẽ không không sao cả, nếu hắn không tranh, vẫn sẽ bị những người khác chú ý như cũ, như thế, hắn có thể thật sự không sao cả không?

Không hiểu! Cũng không rõ!

Giờ khắc này, mặc kệ mọi người đang nghĩ đến điểm gì, nhưng đã có một chút giống nhau — bọn họ đều không xem hắn là Thái tử Đông Tống.

Trong đám quyền quý, Yến Cần đứng lên, bưng chén rượu hương La Kinh Thiên đi tới, nâng chén hướng hắn kính rượu, cười nói: “Chúc mừng a chúc mừng! Nhìn ra được, Thái Tử rất là yêu thương Tiểu Lê Nhi a! Về sau xác định bọn họ có thể ở chung với nhau vô cùng tốt.”

Có thể không tốt sao? Xem toàn bộ những phát sinh trong hôn yển này xem, bọn họ chẳng những cực vì ăn ý, sở tác sở vi đều là vô pháp vô thiên như thế, không chút chần chờ.

La Kinh Thiên dường như hoàn toàn không nghe ra được tầng ý tứ khác của hắn ta, giờ chén rượu lên chạm vào, cười ha ha: “Cùng vui, như vậy ta cũng có thể yên tâm, ha ha ha.” Cao hứng của hắn là thật, Thái Tử có thể che chở Tiểu Lê Nhi thế này, cuối cùng làm cho hắn yên tâm không ít.

Hai người chạm cốc, Yến Cần nhìn thần sắc La Kinh Thiên vui sướng, cúi mi uống rượu, đáy mắt hiện lên suy nghĩ âm lãnh.

.....

Tân nhân hôn yển không có mặt, tự nhiên không có duy trì được bao lâu, liền tự tản đi.

Đêm tối như mực, những chòm sao điểm điểm tạo thành dòng ngân hà, một vầng trăng tròn nhô lên cao, tràn ngập ánh sáng ôn nhu, tròn vành vạnh.

Từ phủ Thái tử từng từng nhóm từng nhóm được cung nữ đưa tiễn rồi đi, nhân lúc kiệu xe ngựa rời đi, người càng ngày càng ít. Trong chỗ tối có một người chậm rãi đi ra, hắn mặc một bộ úc thủy lục y, cẩm tú thanh trúc, tóc đen thả trên vai, nhất cử nhất động đều thanh quý, bóng dáng như tùng như trúc, thẳng mà không cương.

Một đôi mắt phương lúc này chớp động suy nghĩ, nhợt nhạt híp lại, lệ chỉ dưới mắt giống như đang sống, to điểm dung nhan.

Cách đó không xa một cỗ kiệu ngừng lại, cỗ kiệu xuất hiện trong đám quyền quý cũng không tính thu hút, duy nhất làm cho người ta thấy chói mắt chính là thị vệ mang kiếm thủ vệ bốn phía cỗ kiệu kia.

Thị vệ mang theo kiếm? Chẳng lẽ đây là cỗ kiệu của Hoàng thượng? Không đúng, Hoàng thượng sẽ không dùng kiệu như vậy, là ai mà lớn mật như thế? Những người chú ý tới điểm này đã từ từ thả chậm động tác, muốn nhìn chủ nhân cỗ kiệu này rốt cuộc là ai.

Đông Phương Mặc cước bộ hơi dừng một chút, rồi ngừng hẳn lại. Chỉ vì phía trước hắn vừa vặn cũng có một người đi tới, tựa như cả hai người đều có vấn đề đang suy nghĩ, cho nên gần đụng phải mới đều dừng bước lại, không nhiều không ít, khoảng cách hai người là hai bước.

Đông Phương Mặc ánh mắt khẽ động, nhìn nam tử trước mắt.

Nam tử thân mặc trường bào xanh ngọc, phối với thắt lưng đai ngọc, ngọc bội Đằng Long đeo lệch một bên. Khuôn mặt tuấn tú, màu mắt nhạt hơn rất nhiều so với người thường, trong bóng đêm dưới ánh nến càng có vẻ u thiển (âm u + nhạt nhòa), giống như một đầm thanh tuyền, như côی mỹ hổ phách (côی là một loại đá quý, mỹ là đẹp => một loại đá quý đẹp màu hổ phách), câu dẫn lòng người. Đôi mắt này nếu là dưới ánh mặt trời, sẽ càng rực rỡ đến thế nào, làm cho người ta yêu thích không thôi.

Với tính chất đôi mắt như thế, ở Đông Tống quốc chỉ sợ không người nào không biết không người nào không hiểu, nam tử này đúng là Tấn vương Quân Vinh Sanh.

Quân Vinh Sanh nâng mâu, thấy dung mạo khí chất Đông Phương Mặc cũng không khỏi cảm thán. Lắc đầu cười xin lỗi, nhìn bộ dáng người cũng biết hắn ta là người không nhiều lời, hắn liền nói trước: “Thật có lỗi, đã cản đường công tử, chỉ trách ta suy nghĩ quá mức nhập thần, công tử đi trước đi.” Hắn nói xong, liền nghiêng người đứng sang một bên, để cho Đông Phương Mặc rời đi trước.

Một màn này trước mắt cuối cùng đều bị những người còn lưu lại chứng kiến được, người nào cũng biết tính tình Tấn vương rất tốt, chỉ là không biết người khiến hắn ta nhường đường là ai.

Nhưng, mỗi người khi nhìn thấy Đông Phương Mặc thì thần sắc cũng không khỏi kinh dị. Đông Phương Mặc tuy không cố ý biểu hiện, nhưng mà những người lần đầu nhìn thấy hắn không khỏi cảm nhận được sự tôn quý của hắn. Loại tôn quý này, không phải thời khắc được người ta chú ý, cũng không phải bởi vì địa vị, chẳng qua đơn giản là hắn, từ tận trong xương cốt thẩm thấu ra. (đoạn này nó cứ lủng củng sao á >__<)

Người như thế, nếu không phải có bản lĩnh siêu phàm, nếu không phải bối cảnh hùng hậu, và từ nhỏ thân đã ở địa vị cao, sao dưỡng thành quý khí như thế.

Đông Phương Mặc gật đầu, không nói thêm gì khác đi qua bên cạnh hắn, khom người liền vào trong kiệu có thị vệ kia mang kiếm.

“Khởi kiệu.”

Bốn người nâng cỗ kiệu lên, chậm rãi đi về phía trước.

Trong cỗ kiệu, ngón tay Đông Phương Mặc nhẹ nhàng vuốt ve ngọc tiêu ở bên hông, cảm thụ hoa văn chạm khắc ở mặt ngoài.

La Kinh Thiên, năm nay năm mươi chín, không phải người của Đông Tống quốc.

Họ La.

Động tác trong tay Đông Phương Mặc càng vuốt càng thông thả, trong mắt suy nghĩ cũng càng sâu một ít.

.....

Tầm cung phủ Thái Tử.

Quân Vinh Giác dắt Mục Thanh Lê đến nơi này, liền gặp Xuân Hạ Thu Đông cùng Lạc Du đang đứng ở cửa. Nhìn thấy thân ảnh hai người cùng nhau đi vào đều có chút kinh ngạc, lại vì hai người mở cửa phòng

tân hôn ra, đợi hai người tiến vào rồi tiện tay đóng cửa lại, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều là các loại cảm nhận không nói nên lời.

Đây là muốn động phòng, tiểu thư muốn cùng Thái Tử động phòng. Lấy tính tình tiểu thư cùng Thái Tử điện hạ thiên nhân tư sắc như vậy, cảm giác lạnh lẽo, động phòng này rốt cuộc sẽ như thế nào?

Trong tân phòng được bố trí độc đáo lộ ra ái muội. Trần ngập trong không khí đều là hương thơm từ hương lò ngọt mà mịn, ngọn nến điều long màu đỏ, chiếu trong phòng không sáng mà cũng chẳng tối. Ở giữa bàn chạm trổ bày biện các món điểm tâm, hai chén long phượng bằng vàng ngọc, cách đó không xa là giường mềm cảm tú đỏ thắm.

Mục Thanh Lê ánh mắt tứ chuyển (chuyển bốn hướng), gian phòng này khắp nơi đều lộ ra hơi thở ái muội, kết hợp với hương thơm từ hương lò cũng có chút tác dụng phiền tình. Tùy ý Quân Vinh Giác đi đến cạnh bàn ngồi xuống, đối với hắc khê cười nói: “Giác, gian phòng này không phải người biến thành đi?” Lấy tính tình của hắc khê, tuyệt đối sẽ không làm ra căn phòng như vậy.

Quân Vinh Giác tùy ý để nàng ngồi xuống bên cạnh, cười nhẹ gật đầu. Thuận tiện nhìn theo trước mặt nàng. Gian phòng này bố trí xác thực tinh diệu, ánh nến hòa hợp. Lúc này trên đầu nàng vẫn còn sa mỏng màu đỏ, trong đó khuôn mặt xinh đẹp như họa như ẩn như hiện, hơn nữa một đôi mắt long lánh như ánh sao, dù là gì cũng đều ngăn không được, hướng chỉ chỉ là thiếu sa mỏng manh.

Mỉm cười, ngón tay thon dài chạm vào sa mỏng trước mặt nàng, hỏi: “Không cảm thấy phiền phức sao?”

Bị che bởi sa mỏng này đã muốn một ngày, lấy tính tình nàng mà nghĩ sẽ cảm thấy phiền phức mới đúng, như thế nào không lấy xuống?

Mục Thanh Lê đuôi mắt nhú lại, hắc khê thật đúng là hiểu suy nghĩ của nàng. Trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, Mục Thanh Lê đưa tay nắm lấy ngón tay hắc khê chạm đến sa mỏng trên đầu nàng, hơi hơi nhú mi, biểu tình ủy khuất vô hạn: “Thần tiên ca ca, người chẳng lẽ không biết, hôn lễ đối với một nữ nhân mà nói quan trọng biết bao nhiêu sao?” Cảm nhận bàn tay hắc khê run lên, Mục Thanh Lê nhẹ nhàng lại nói: “Ta..... Cũng muốn một kết hôn đầy đủ, cái đầu (khăn cô dâu) này, cần có thần tiên ca ca mới lấy xuống được a.”

Thần tiên ca ca. Xưng hô này, Quân Vinh Giác đã biết trừ phi tới thời điểm đặc biệt một ít, nàng mới có thể lại kêu ra xưng hô này, mỗi lần kêu lên đều làm cho hắc khê mềm lòng.

Trong mắt Quân Vinh Giác chợt lóe bối rối, nhìn ủy khuất trên mặt nàng, trong lòng hắc khê như bị nhéo một cái. Bị lời này của nàng làm cho bừng tỉnh, cho dù là một cuộc kết hôn bị người ta tính kế, nhưng nàng cũng là lần đầu tiên kết hôn, tính tình nàng tiêu sái thế nào, cũng hy vọng đây sẽ là một cuộc hôn nhân hoàn chỉnh.

Mục Thanh Lê nhìn thấy vẻ mặt hắc khê biến hóa, thấy hắc khê bối rối khi nở nụ cười không lý do. Nhưng mà ngay sau đó liền nhìn thấy trong mắt hắc khê thương tiếc và đau lòng, sùng nịch thương tiếc không hề tỳ vết nào, nhu hòa có thể rót vào xương tủy người, cơ hồ muốn say mê vĩnh viễn.

Mục Thanh Lê trái tim ngừng một chút, trong lòng biết hắc khê đem lời của nàng nghĩ thành thật.

“.....” Quân Vinh Giác đứng lên không tiếng động, cạnh giường đặt khay long phượng dùng vén khăn. Hắc khê cầm lên lại chậm rãi đi đến. Đứng trước mặt nàng, thấy nàng nhẹ nhàng ngẩng khuôn mặt lên, khóe miệng không khỏi gợi lên, nở nụ cười nhu hòa. Trong mắt trần ngập ý cười nhu sắc mông lung, cảm long phượng câu chậm rãi vạch một góc khăn voan nàng, thái độ gần như là thành kính.

Trái tim Mục Thanh Lê lại nhảy loạn một nhịp, thậm chí có chút khản trương, nuốt một ngụm nước, thầm nghĩ: Yêu nghiệt, đây mới thật sự là yêu nghiệt ah.

Thế mà, trên mặt nàng lại nổi lên ý cười nhu hòa, có một cuộc hôn nhân giá với nghi thức hoàn chỉnh như vậy thật ra cũng không tệ, hắc khê còn thật sự chân thành, nàng làm sao có thể cô phụ?

Bàn tay hắc khê chậm rãi nâng lên, khăn voan của nàng cũng chậm rãi mở ra, lộ ra trang dung tựa như yêu tinh của nàng. Mắt nàng loàn loàn, khóe miệng kiêu kiêu, vốn đáng yêu lại càng thêm xinh đẹp, chạm thẳng đến tâm thần của hắc khê, trong mắt không khỏi hiện lên yêu thích thương thức.

“Tiểu yêu tinh.”

Âm thanh của hân bởi vì cố ý dè dặt mà có chút khàn khàn, lan tỏa ý cười cùng tán thưởng. Mục Thanh Lê bị một tiếng kêu này mà toàn bộ thân thể giống như bị một luồng điện chảy qua, nhin không được mà liếc mắt xem thường. Lúc này, một tiếng ‘Tiểu yêu tinh’ này thật sự rất nhẹ giọng điệu lại ái muội, nhưng thần sắc hân vẫn rất trong sáng.

“Ha ha ha.” Nhìn thấy bộ dáng khả ái kia của nàng, Quân Vinh Giác bật cười. Dem long phượng câu cùng khăn voan đặt lên một góc bàn, bưng bầu rượu lên, “Láp láp láp” rót rượu vào hai chén long phượng bằng vàng ngọc. Một tay cầm lấy, đưa tới trước mặt Mục Thanh Lê một chén khác: “Chạm chén, trao tình, dây đưa cả một đời” (Nguyên văn: “Giao bôi, giao tâm, dữ nữ triền nhất sinh.”, ta để thế cho vần điệu giống của tác giả)

– Chạm chén, trao tình, dây đưa cả một đời –

Làm được bước này, nói ra lời này, ánh mắt hân chuyên chú, trong đó vừa thoáng qua tia âm đậm. Mục Thanh Lê giữ lấy chén long phượng mà hân đưa tới, mỉm cười với hân, cùng tay đang cầm chén của hân giao triền với nhau, híp mắt cười nói: “Chạm chén, trao tình, dây đưa cả một đời.” Chạm rãi cùng hân uống chén rượu giao bôi này.

Nếu thật sự có thể, trao trái tim, có tình cảm, thuận theo tự nhiên, cùng hân triền miên cả đời cũng không tồi.

Chén rượu cách môi, nhin tình Mục Thanh Lê vừa nhấc, vừa vẫn thấy hân đang nhìn, hai mắt đối diện nhau. Cả hai như ngây người trong chớp mắt. Mục Thanh Lê sóng mắt lưu chuyển, buông chén rượu xuống, ngay sau đó liền kéo bàn tay hân lại, ngửa đầu cười.

“Ân?” Quân Vinh Giác không biết nàng lại đang có chủ ý gì.

Mục Thanh Lê nói chậm rãi: “Thần tiên ca ca, hiện tại..... Có phải nên tháo mũ phượng, cởi áo, lên giường, diên long đảo phượng, phiên vân phúc vũ hay không (mây mưa thất thường, lật mây che mưa > theo ngôn ngữ hiện đại gọi là XXOO ^o^)..... Ngô!” Trên miệng xuất hiện một đại chưởng, nhất thời trong mắt nàng bị một cố ý cười xâm chiếm, chỉ thấy thần sắc Quân Vinh Giác bất đắc dĩ, đáy mắt sùng nịch.

Một lát sau, Quân Vinh Giác mới buông bàn tay ra. Nghênh tiếp lại là Mục Thanh Lê hả miệng ha ha cười to, hiển nhiên là nàng vừa mới cố ý nói như vậy.

Thấy nàng cười đến hoa chi chiêu triền (cười đến rạng rỡ), Quân Vinh Giác cũng không nhin mà cười rộ lên. Đột nhiên, ngón tay hân nhẹ nhàng run lên, ánh mắt thoáng qua chỗ cửa sổ đang đóng chặt.

“Thần tiên ca ca, giúp ta gỡ mũ phượng xuống đi.” Mục Thanh Lê nhanh chóng kéo tay hân, lôi tay hân chạm vào mũ phượng trên đầu mình, cũng trừng mắt nhìn cửa sổ kia.

Quân Vinh Giác càng nhẹ nhàng, dịu dàng gỡ mũ phượng giúp nàng, theo đó mái tóc nàng tùy ý rơi ra.

Cởi mũ phượng ra, Mục Thanh Lê đứng lên, thân thủ bắt đầu thoát y tháo thắt lưng, đem giá y rườm rà trên người từng món từng món cởi ra, cho đến lúc chỉ còn lại một kiện áo lót mới dừng lại. Lúc này ngẩng đầu nhìn Quân Vinh Giác một cái, thần sắc hân vẫn như thường.

“Thần tiên ca ca, chúng ta đến chơi trò thoải mái đi.”

“Trò chơi thoải mái?”

Mục Thanh Lê lôi kéo tay hân đi về phía giường, hai người cùng nhau ngồi trên giường. Mục Thanh Lê đánh giá cao thấp thân thể hân, khẽ cười: “Trước hết đem quần áo cởi ra.”

Giữa giường ánh nến càng tối đi một ít, đồng tử của hân như nửa đêm. Nghe thấy lời này, lắc đầu cười nhẹ nhàng, cũng không hỏi thêm, bắt đầu cởi áo khoác. Ngón tay hân như ngọc, tháo thắt lưng nút áo, động tác lưu loát, phiêu hồng lạc vũ, không mang theo nửa phần hèn mọn. Cho dù trong lòng Mục Thanh Lê thật sự không có một chút tạp niệm, nhưng thấy một màn như vậy, tâm tình cũng không nhin được mà có chút nhảy loạn.

Hân cởi cũng chỉ chừa lại có áo lót, áo lót màu trắng hòa hợp với ngọc diên hân, giống như bạch ngọc điêu nhân. Ngừng tay, rồi mỉm cười nhìn Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê híp mắt cười: “Vây bây giờ bắt đầu.”

Không lâu, trong tấm cung đột nhiên liền truyền ra từng trận tiếng nữ tử vui vẻ vang lên:

“Ân, thoải mái, cứ như vậy.....”

“Ngô, dùng sức, lại dùng lực một chút, a! Lực quá lớn!”

Ngoài phòng, bốn người Xuân Hạ Thu Đông cùng Lạc Du canh cửa toàn bộ sắc mặt đều biến hóa trong chớp mắt. Bọn họ vốn tập trung chú ý trong phòng, lúc này nghe âm thanh làm cho người ta mặt đỏ tim đập như thế, trong lòng đã hiểu được bên trong phát sinh cái gì. Nghĩ Mục Thanh Lê thế nhưng không kiêng nể gì quất to như vậy, còn rõ ràng như thế, lại liên tưởng đến bình thường nàng vô pháp vô thiên, đột nhiên cảm thấy hết thảy này là đương nhiên không ngoài dự liệu.

Xuân Hạ Thu Đông bốn người đều nghiêm mặt, nhưng con người các nàng không ngừng chuyển động đã bán đứng tâm trạng bất bình thường lúc này của các nàng, cho dù Mai Đông cũng như thế, chỉ là trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc. Lạc Du thì cúi đầu, sắc mặt không cho người ta thấy rõ, tay ở trong áo, thỉnh thoảng run run nhẹ nhẹ.

“Hô hô..... Lợi hại, thật lợi hại, a a, phía dưới một chút.” Lúc này, trong sương phòng, Mục Thanh Lê đang nằm ở trên giường, híp mắt, vẻ mặt thích ý thở dốc quất to.

Quân Vinh Giác thì ngồi bên cạnh nàng, hiện nay hai tay đang đặt trên lưng của nàng, cười khê bất đắc dĩ.

“Ân?” Còn chưa đi? Mục Thanh Lê nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt hiện lên suy nghĩ. Nâng tay chống đỡ, sau đó xoay người bắt lấy tay Quân Vinh Giác, mặt đối mặt nhìn hắn, trên mặt tràn đầy thích ý, trong miệng lại lấy âm thanh thở gấp nói: “Thần tiên..... Ca ca, người không thoải mái sao?”

Quân Vinh Giác ngón tay nhẹ nhàng run lên. Âm thanh giả bộ đó của nàng xác thực rất giống.

“Ta cũng làm cho thần tiên ca ca thoải mái đi.” Nếu là hoan hảo, không có khả năng chỉ có âm thanh nữ nhân, người bên ngoài thật sự là cẩn thận. Mục Thanh Lê nói xong, ngón tay vừa động, điểm vào một chỗ huyết vị ở chỗ bụng Quân Vinh Giác.

“Ân?!” Quân Vinh Giác bật thốt rên rỉ, hơi hơi trợn mắt, lộ ra một phần kinh ngạc.

Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên ý cười, thừa dịp hắn điểm còn đang sững sờ, thân thủ đẩy hắn ngã trên giường: “Ha ha, thoải mái sao?” Ngón tay lại điểm vài huyết vị thượng trên người hắn. Mấy huyết vị đó cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy khoái cảm tê dại, cũng không dễ dàng gợi dục vọng lên như vậy, ở thời điểm hắn có dục vọng, nàng tự nhiên sẽ điểm huyết vị khác không chế, miễn cho chơi đùa quá lố. (Giống spa, mát-xa huyết vị nhể, đúng là phê~)

“Ngô, Lê Nhi, có thể.” Quân Vinh Giác không có cách nào khác, chỉ có thể để người tùy ý hồ nháo.

Người ngoài cửa sổ đã đi rồi.

“Quả nhiên không hổ là Giác, kêu một tiếng người ta liền đi.” Mục Thanh Lê nhin không được cười rộ lên, đột nhiên phát hiện khuôn mặt hắn cách gần như vậy, đè thấp thanh âm ghé vào lỗ tai hắn nói xong. Nhưng mà ngay tức khắc nàng nhìn thấy lỗ tai trước mắt nhiễm một chút đỏ bừng, sáng lóng lánh.

Lỗ tai đỏ!?

Mục Thanh Lê kinh dị mở to hai mắt, trong đó hiện lên ngạc nhiên, một ý xấu xuất hiện, nhắm ngay lỗ tai hắn cúi đầu nói: “Giác, người sợ nhột sao?”

“Ân?”

“Ân?” đồng thanh đáp trả, hai tay Mục Thanh Lê đã ở trên bụng hắn bắt đầu náo loạn.

“Ngô ha ha, khụ, Lê Nhi, a, ha ha a, ngừng, ngừng lại.”

“Sợ nhột? Thật sự sợ nhột sao?” Mục Thanh Lê nghe thấy tiếng cười trong sáng réo rắt bên tai, giống như ánh sáng ấm áp ban mai vào mùa đông, ấm đến khiến người ta quên hết mọi thứ. Tâm tình cũng tốt lên theo, nhìn vẻ mặt hắn đơn thuần tươi cười không gột dưới thân.

Một cái nhìn nhau này, hai mắt đối diện nhau, hai người đều đại ra trong chớp mắt.

Cái gì là tuyệt sắc, cái gì mới là diễm sắc, cái gì mà khuynh quốc khuynh thành, trước mặt hấn tất cả thành chuyện hài. Áo trắng hấn hỗn độn, tóc đen tán loạn bốn phía trên giường, tuần dung phiếm hồng, mâu tử (con mắt) mông lung khép hờ ý cười còn chưa tán đi, khoe miệng gior lên, câu hồn nhiếp phách.

Quân Vinh Giác hồi phục lại, đôi mắt u tối như giữ a đêm thoảng qua tia ảo não, làm cho người ta thấy không rõ. Thân thủ nhẹ nhàng vén mớ tóc đen đang tán loạn của nàng, ôn nhu nói nhỏ như bình thường: “Ồ trong này nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ân, được.” Mục Thanh Lê gật đầu, cũng khôi phục lại thái độ bình thường. Xoay người an vị một bên, lôi kéo chăn mềm. Vài giây sau như nhớ tới cái gì, nghiêng đầu hỏi hấn: “Vậy còn người?”

Ngón tay Quân Vinh Giác chỉ nhuyễn tháp trong hôn phòng (cái giường mềm trong phòng cưới), nhuyễn tháp kia ước chừng một thước bảy, thước tám, có sẵn đệm cùng tấm chăn mềm mại, mặc dù không đủ hấn nằm hoàn toàn, nhưng cũng đủ để ngủ. Mục Thanh Lê vừa nhìn liền hiểu được, chỉ sợ trong hôn phòng này, chỉ có cái kia mới là do chính hấn an bài.

“Ân.” Mục Thanh Lê gật đầu, mỉm cười với hấn: “Ngủ ngon.” Đưa tay đem chăn cái đắp lên thân thể.

Quân Vinh Giác đứng dậy rời khỏi giường, đứng bên giường lẳng lặng nhìn nàng một hồi, xoay người đi đến chúc thai (giá/đế cấm nển) thổi tắt. Toàn bộ hôn phòng nhất thời lâm vào một mảnh hắc ám, vào lúc này, Quân Vinh Giác thân thủ nhẹ nhàng phủ trụ tâm điền, trong bóng đêm khoe miệng nhẹ nhàng chéch lên, nếu lúc này là sáng sủa, sẽ phát hiện hai gò má của hấn vậy mà lại hiện lên một chút hồng.

Trái tim dưới tay tựa như không chịu khống chế kịch liệt nhảy lên, Quân Vinh Giác cước bộ không có một chút tiếng động tiêu sái đến nhuyễn tháp, nằm trên đó. Trong óc tự nhiên hiện lên bộ dáng vừa nãy của nàng, làm cho tâm thần hấn hỗn loạn.

Sợi tóc tán loạn, từng từng tán tán rũ xuống trên đầu vai, mặt mày tinh xảo, ba phần nhập mị (ba phần quyến rũ/khiêu gợi). Tiểu nhan thuần tịnh (cười tinh khiết, trong sáng), môi xinh hé mở thấy cả răng, cái lưỡi nho nhỏ ẩn hiện, chu sa tại mi tâm quá mức chấn động, hoài nghi là tiên tử giáng trần, cực thanh mà lộ ra mị hoặc.

Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hấn lại nhịn không được muốn đem nàng ôm vào trong lòng, cứ thế mà thân cận.

Chưa từng có cảm thụ như vậy, thế nhưng nghĩ đến ‘Thiếu chút nữa nhịn không được’, trước giờ chưa từng có, nhưng mà hiện tại lại có, muốn thấy nét tươi cười của nàng, chuyên chú của nàng. Thấy được, đó là vui sướng ‘không chịu khống chế’.

Hấn hô hấp cực nông, cơ hồ làm cho người ta không cảm thụ được. Chậm rãi điều tiết tim đập, lại nhìn trên giường, híp mắt cười yếu ớt.

Trên giường.

Mục Thanh Lê mắt chớp chớp mấy cái, âm thầm thở ra một hơi. Nàng thế mà vừa mới bị mê hoặc? Ngẫm lại gương mặt như tranh vẽ kia, có thể không bị mê hoặc sao?

Tuy rằng để hấn đến nhuyễn tháp ngủ là không tốt, nhưng cũng chỉ có hôm nay mà thôi. Tình huống vừa mới này cũng xác thực khó có thể đưa ra cái gì mà đồng giường cộng chằm, dù sao hấn cũng sớm có sự chuẩn bị, lúc đó chỉ sợ nàng làm cho người ta xấu hổ.

Cũng chỉ có hôm nay mà thôi, chờ đến ngày mai nàng dĩ nhiên là có thể ở tại chỗ của Thái Tử phi, bằng không, cũng có thể cho người tới ngăn thành hai phòng.

Sáng sớm chân trời tờ mờ sáng, một tầng nắng sớm.

Bốn cung nữ mặc phấn trang bưng dụng cụ rửa mặt chải đầu chậm rãi đi ra, chỉ thấy trước phòng tân hôn Thái Tử có hai nữ tử đang đứng, hai nữ tử này đồng dạng xiêm y thị nữ màu hồng nhạt, tư sắc cũng là bất phàm. Một người bên trái làm cho người ta nhìn thấy thanh tú dễ chịu, còn lại người bên phải một thân hơi thở thư hương, nói là tỷ nữ, lại càng giống như tiểu thư khuê các.

Tuy rằng hai người này các nàng lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng đã sớm nghe nói Thái Tử phi mang đến vài thiếp thân tỷ nữ, đặc thù rõ ràng, hai người này dường như tên là Noãn Thu cùng Hạ Liên.

Bốn cung nữ đi đến trước mặt hai người đó, trong những cung nữ, tựa như nữ tử đầu lĩnh nghi hoặc nhìn hai người một cái, cung kính nói: “Hai vị tỷ tỷ ở đây làm gì? Chỉ là ... Thái Tử cùng Thái Tử phi đã tỉnh?”

Hôn yển hôm qua, chuyện Thái Tử che chở Thái Tử phi đã sớm truyền ra, hơn nữa khi Thái Tử phi gả đến, cung nữ Thái Tử phủ các nàng cũng được hạ mệnh lệnh, đối với Thái Tử phi cùng người mà Thái Tử phi mang đến tất cả đều phải cung kính, không thể có nửa phần khi nhục (khinh khi + sỉ nhục), nếu như bằng không, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Lúc này cho dù nàng ta là nhân vật được hạ nhân thảo luận ở Thái Tử phủ, nhưng đối với hai người Noãn Thu cũng không dám tỏ ra một phần cao ngạo.

Noãn Thu cùng Liên Hạ liếc nhau, Liên Hạ thuận miệng cười nói: “Ta thấy các người vẫn là trẻ chút nữa hẳn đến đây, tiểu thư lúc này sợ là còn chưa có tỉnh, chỉ ít cũng tới lúc thái dương lên hẳn mới có thể thức dậy.” Huống chi, buổi tối hôm qua còn làm cái loại sự tình này, chỉ sợ ngủ dậy càng muộn đi?

Sắc mặt cung nữ đầu lĩnh hơi cứng đờ, nếu không phải nghe ra thiện ý trong lời nói Liên Hạ, nàng ta chỉ sợ cảm thấy Liên Hạ có ý đùa bỡn nàng ta. “Tỷ tỷ đây là nói cái gì? Hiện tại đã muộn giờ mẹo (tầm từ 5 đến 7 giờ sáng), nên gọi Thái Tử cùng Thái Tử phi dậy để thỉnh an hoàng hậu.”

“Tiểu thư luôn luôn ngủ cho đến lúc tự nhiên tỉnh, lúc này quá sớm.”

“Nhưng mà..... thỉnh an hoàng hậu là đại sự, không thể qua loa như chuyện đùa được.” Cung nữ đầu lĩnh có chút nóng nảy, này nếu bỏ lỡ thời gian, đến lúc đó tội danh này ai gánh đây?

Liên Hạ cũng nhìn ra của nàng ta khó xử, trong lòng biết đây không phải là phủ Bình Khang Hầu, mà là phủ Thái Tử, mọi sự đều có quy củ. Trong lòng không khỏi thở dài, việc tiểu thư không thích nhất chính là quy củ bó tay bó chân, cuộc sống sau này.....

Noãn Thu giật giật ống tay áo của nàng, lắc lắc đầu, nói: “Vẫn nên hỏi tiểu thư một chút đi.”

Liên Hạ gật đầu, lại nhìn cung nữ đầu lĩnh kia cũng thở dài một hơi, mỉm cười với nàng.

“Tạ hai vị tỷ tỷ.” Cung nữ đầu lĩnh nói lời cảm tạ, sau đó bước đi đến trước cửa phòng.

Noãn Thu cùng Liên Hạ hai người liếc nhau, đều chứng kiến trong mắt đối phương sáng rọi, đều tự hiểu được suy nghĩ hiện tại. Đây là cung nữ cung đình, rõ ràng các nàng cũng không có làm cái gì, cung nữ đầu lĩnh này lại đối với hai người các nàng nói lời cảm tạ. Đây là một loại thủ đoạn, thủ đoạn không lúc nào không duy trì cẩn thận.

Lại nói tiếp, các nàng thật sự tốt hơn rất nhiều, ít nhất từ nhỏ bốn người cùng nhau lớn lên, cũng không cần phải phòng bị từng người. Đi theo bên người Mục Thanh Lê, lại càng không cần nơm nớp lo sợ mà xử sự như thế. Đồng dạng, tài hoa các nàng cũng không phải cung nữ bình thường có thể so sánh được.

“Khẩu khẩu”

Cung nữ đầu lĩnh nhẹ nhàng gõ cửa, cung kính gọi: “Thái Tử, Thái Tử phi, đã tới giờ mẹo, nên thức dậy.”

Sau cánh cửa không có bất kỳ âm thanh gì, cung nữ đầu lĩnh có chút lo lắng. ‘Uy danh’ vị Thái Tử phi mới đến này các nàng đều nghe được rành mạch, đêm qua lại thấy rõ ràng, hiện tại, thật đúng là không biết kêu nàng nên làm cái gì bây giờ.

Cung nữ đầu lĩnh cắn chặt răng, lại thấp giọng nói: “Thái Tử, Thái Tử phi, đã tới giờ mẹo, nên thức dậy thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

Noãn Thu cùng Liên Hạ đều nghe được rõ rệt trong phòng cũng có một ít động tĩnh.

52. Chương 52: Ta Thật Sự Không Đánh Người

Mục Thanh Lê cuộn trong chăn gắm theo hoa đỏ thắm, khẽ cau mày, nhắm nửa mắt, đưa tay kéo chăn xuống, nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy Quân Vinh Giác đang mặc áo khoác ngoài. Giá y trên mặt đất vẫn chưa xử lý, mà trang phục hần đang mặc lúc này chính là những bộ mà ngày thường nàng hay thấy. Bạch y đơn giản như thế ở trên người hần cũng trở nên sáng sủa hơn.

Trong đầu lại hiện lên âm thanh âm ỹ bên ngoài đã phá giấc ngủ của nàng, muốn đi thỉnh an, cũng không nên mặc tùy ý như vậy nha? Mục Thanh Lê nghiêng đầu tựa người trên giường, giọng nói còn mang theo ngái ngái vừa tỉnh ngủ: “Phải rời giường để đi thỉnh an cái gì?”

Quân Vinh Giác thấy trên trán nàng có chút bực bội, bộ dáng trong mắt còn buồn ngủ chưa tỉnh táo, bật cười lắc đầu: “Không quan hệ, nàng muốn ngủ bao lâu cứ ngủ bấy lâu.”

Nghe được đáp án này, Mục Thanh Lê hí hóp mắt gật đầu, đầy hứng thú: “Như vậy không quan hệ sao?”

Quân Vinh Giác cười yếu ớt: “Thái Tử thân thể không tốt, Thái Tử phi chiếu cố ở bên người, vô tâm thỉnh an.”

“Ha ha.” Mục Thanh Lê nghe hần nói dối tự nhiên như vậy nhin không được cười thành tiếng, ánh mắt tiếp theo dừng trên nhuyển thấp mà hần ngủ đêm qua. Tươi cười trên mặt hơi hơi thu lại một ít. Nhìn thấy Quân Vinh Giác đã ăn mặc chỉnh tề, chớp chớp mắt mấy cái nhẹ nhàng hỏi: “Huynh không biết là ta rất điều ngoa lười biếng sao?”

Quân Vinh Giác trong mắt hiện lên kinh ngạc nhân nhạ, trực tiếp đối diện chậm rãi đi tới.

Một lúc sau, hần đã đứng trước mặt của nàng, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trán của nàng.

Mục Thanh Lê không khỏi thốt ra: “Ta không bệnh.”

“Àn?” Quân Vinh Giác ngẩn ra, lập tức chớp mắt bật cười. Cười liên tục một hồi, hần mỉm cười: “Nàng chỉ cần làm những việc mà nàng muốn.”

Mục Thanh Lê cảm thụ mát lạnh từ bàn tay hần, nó cũng làm yên lòng nàng, cứ như vậy cứ nằm ở dưới nhìn hướng lên khuôn mặt của hần, giảo hoạt cười nói: “Ý của huynh là về sau có sự tình gì đều có huynh giải quyết?”

Thế mà Quân Vinh Giác lại gật đầu, động tác ngón tay dịu dàng vuốt ve trán nàng, vẻ mặt hần bình tĩnh mà mỉm cười, làm cho nàng cảm nhận trong đó là sự thật cùng khẳng định. Cùng lúc là giọng nói từ từ dịu dàng mà u tĩnh: “Nếu nàng đã chọn ta, ta đương nhiên là sẽ bảo hộ nàng chu toàn, cho nàng một cuộc sống yên ổn.”

Mục Thanh Lê lại nhìn nhìn, một lúc sau liền nở nụ cười. Hần một chút cũng chưa thay đổi, cho nàng lời hứa hẹn trực tiếp như vậy mà không có một chút yêu cầu nào. Khẽ nhắm mắt lại, dùng trán cọ cọ trong tay hần, rồi nhìn hần cười nói: “Đây cũng là lời ta muốn nói, thần tiên ca ca, huynh đã thật tình bảo hộ ta như vậy, ta cũng nhất định sẽ che chở huynh, cho huynh sự yên bình.”

“Được.” Quân Vinh Giác gật đầu, đáp lại lời của nàng.

Đưa tay giúp nàng kéo lại chăn gắm một chút: “Ngủ đi.”

“Àn.” Mục Thanh Lê cũng không hỏi hần muốn đi đâu, chỉ gật đầu nhắm mắt ngủ tiếp.

Quân Vinh Giác thấy hô hấp nàng đều đều mới xoay người đi ra ngoài.

.....

Ở ngoài cửa, cung nữ thấy đã gọi hai lần nhưng không ai trả lời, không khỏi có chút gấp gáp, nhưng cũng không dám lại kêu nữa hay là tiến lên gõ cửa, chỉ có thể lẳng lặng đứng ngoài cửa, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong.

“Kéo kẹt” Một tiếng rất nhỏ vang lên bên tai, cung nữ đầu lĩnh trong lòng vui vẻ cùng kinh ngạc, ngẩng đầu liền nhìn thấy thân ảnh giản dị màu trắng đang đi ra. Nàng cung kính khom người hành lễ: “Ra mắt Thái Tử điện hạ.”

“Ra mắt Thái Tử điện hạ.” Ba cung nữ phía sau nàng nhanh chóng hành lễ. Noãn Thu cùng Liên Hạ nhìn nhau một cái, cũng khom người xuống.

Quân Vinh Giác thần sắc đậm bạc, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Động tác tinh tế tỉ mỉ cùng cẩn thận hết thảy rơi vào trong mắt các cung nữ và hai người Noãn Thu.

Đóng cửa thật kỹ, Quân Vinh Giác lãnh đạm nói: “Về sau Thái Tử phi chỉ cần thị nữ nàng mang đến hầu hạ. Các người xuống hết đi.”

Cung nữ đầu lĩnh nghe vậy, tự nhiên hiểu được là Thái Tử không cần các nàng. Cũng không nhắc lại việc thỉnh an hoàng hậu, rõ ràng Thái Tử nghe được lời của nàng, thế mà lúc này bảo nàng đi xuống, nếu nàng tiếp tục ngược lại sẽ chạm vào tôn uy Thái Tử. Thất lưỡng càng hạ thấp, mở miệng nói: “Vâng, nô tỳ cáo lui.” Ba cung nữ phía sau cũng vội vàng đáp ứng, cùng nàng ta rời đi.

Quân Vinh Giác nhìn về phía Noãn Thu cùng Liên Hạ đang đứng một bên: “Trong phủ Thái Tử, trừ bỏ Lê Nhi, các người không nên nghe theo lời bất luận kẻ nào.”

Noãn Thu, Liên Hạ hai người vừa nghe vậy, trên mặt đều hiện lên một chút kinh ngạc vừa mừng vừa sợ. Đồng loạt không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Tạ ơn Thái Tử điện hạ.”

Quân Vinh Giác thần sắc không đổi, chậm rãi bỏ đi.

Bóng dáng hần phiêu nhiên xuất trần, đi lại giống như tranh thủy mặc cao sơn lưu thủy, một mình hần một sắc thái. Trắng mà sạch lại che mờ hết thảy.

Cho đến lúc hần đi xa, hai người Noãn Thu cùng Liên Hạ mới ngẩng đầu nhìn, chỉ một thoáng thần sắc hai người đều có chút biến hóa rất nhỏ.

“Thái Tử, nhìn không thấu, một chút cũng đều nhìn không thấu.” Liên Hạ nhẹ nhàng nói, tròng mắt di động vừa tò mò lại cảm thán.

Noãn Thu khẽ cười nói: “Nhìn không thấu cũng không lo, quan trọng là hần tốt với tiểu thư.”

Liên Hạ nhin không được cười một tiếng, vẻ mặt hiện lên một ít cổ quái cùng hàm mộ: “Nói như thế, ta thấy Thái Tử tựa hồ chỉ cười trước mặt tiểu thư, hơn nữa cười mãi không ngớt. Nhưng mà nếu không có tiểu thư, Thái Tử đối với bất cứ kẻ nào lại như không có để ý dù chỉ một chút, biểu tình vô cùng lãnh đạm như không có cảm tình.”

Noãn Thu đồng cảm gật đầu, lại nhìn thoáng qua phương hướng Quân Vinh Giác rời đi. Tiểu thư không ở đây, toàn thân Thái Tử đều tràn ngập lạnh lùng, cứ như tùy lúc thuận theo gió mà đi, rõ ràng ngay tại bên người, lại có cảm giác không thể chạm đến.

Mặt trời đứng bóng, ước chừng giờ Ngọ. Mục Thanh Lê từ trong chần tỉnh lại. Ngoài cửa hai người Liên Hạ cũng đoán chừng được thời điểm này, chuẩn bị xong xiêm y cùng dụng cụ rửa mặt chải đầu tiến vào. Vừa vào liền thấy hồng y đầy đất, sắc mặt các nàng không hèn mà từ từ đỏ đỏ lên, mắt nhắm mắt mở tránh đi.

Để hai người hầu hạ xong, Mục Thanh Lê mặc vào xiêm y rồi rửa mặt chải đầu, bước ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời giữa trưa, hoa cúc từng đóa nở rộ, căn tràn sức sống. Phủ Thái Tử so với phủ Bình Khang Hầu còn kém không ít, nhưng cảnh sắc tự nhiên lại có phần hơn. Cổ cây tự nhiên, cỏ tình không tỉ mỉ xử lý, dây leo tùy ý bò ngang dọc, đá tảng phủ đầy rêu xanh.

Mục Thanh Lê hỏi Noãn Thu đi bên cạnh: “Những người khác đâu?”

Noãn Thu đáp: “Mọi người ở Lê viện.”

Mục Thanh Lê ngẩn ra: “Lê viện”

Nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, Noãn Thu không khỏi cười rộ lên, gật đầu nghiêm túc nói: “Àn, là ở Lê viện trong phủ Thái Tử. Chúng nô tỳ mới đến cũng giật mình. Nghe nói Thái Tử từ lúc tứ hôn mà bắt đầu

cải biến tấm cung Thái Tử phi. Tuy rằng không thể so sánh với Lê viện của phủ Hầu gia, nhưng cũng có vài phần tương tự, có lẽ chẳng bao lâu sau là có thể hoàn toàn giống nhau.”

Mục Thanh Lê khoe miệng cong lên, trong lòng dâng lên ầm ập. Ôn nhu của hãn nàng vẫn biết, chỉ là nghĩ đến sự tỉ mỉ tinh tế như vậy vẫn làm cho nàng cao hứng không thôi. “Đi, mang ta đi nhìn xem.”

“Vâng.” Noãn Thu cười khẽ, cùng Liên Hạ bên kia đưa mắt nhìn nhau một cái. Nhìn ra được tiểu thư thật cao hứng. Cũng đúng, nếu có một cái nam tử đối với mình tinh tế như vậy. Làm nữ tử đương nhiên là cao hứng?

Được Noãn Thu dẫn đường, Mục Thanh Lê một đường đi qua phủ Thái Tử, đi ngang qua một nhóm cung nữ, nhóm cung nữ hành lễ tôn kính. Lúc trước nàng từng thông qua thác nước trong học viện Tổng Thụy mà rơi vào đến hồ sen. Lúc này, hoa sen trong hồ đã héo tàn, chỉ còn lại có đài sen lững lờ trên mặt nước.

Dọc suốt hành lang đều có tranh vẽ, xà nhà chạm trổ cột trụ điêu khắc. Không bao lâu, Mục Thanh Lê đi qua một cây cầu gỗ chạm trổ, thấy sân viện xuất hiện ở trước mắt.

Một bức hoành phi với hai chữ ‘Lê viện’ treo cao cao, hoành phi này hiển nhiên không phải là cái của phủ Bình Khang Hầu. Chữ trên bề mặt như rồng bay phượng múa, tự nhiên phóng khoáng, bên trong lại có nhu hòa. Nhìn những chữ này, Mục Thanh Lê không khỏi nghĩ đến thân ảnh Quân Vinh Giác, những chữ này chắc là hãn viết.

Chỉ nhìn từ bên ngoài Lê viện, phong cảnh quả thực cùng Lê viện ở phủ Bình Khang Hầu của nàng không sai biệt lắm.

“Tiểu thư.” Noãn Thu nhẹ giọng kêu.

Mục Thanh Lê gật đầu mỉm cười, tự nhiên tiêu sái đi vào như ở phủ Bình Khang Hầu.

Cây cỏ tươi tốt, từng đám nở rộ ngào ngạt hương thơm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vài đạo thân ảnh đang bận việc trong đó, đúng là Hàn Xuân, Mai Đông, Lạc Du, còn có Đường mama. Lại nhìn thấy một thiếu niên toàn thân mặc đồ đen im lặng đứng một bên, Mục Thanh Lê hơi hơi có chút kinh ngạc: Đường Thủ sao lại cũng đến đây? Chẳng lẽ ngay cả hãn cũng là của hồi môn?

Noãn Thu chú ý tới ánh mắt nàng, nhỏ giọng giải thích: “Đường công tử từ nhỏ giống bốn người nô tỳ, đều do tướng quân an bài ở bên người tiểu thư. Chẳng qua tiểu thư là nữ tử, cùng nam tử chung quy không tiện, cho nên tướng quân vẫn không cưỡng cầu Đường công tử mọi lúc đi theo bên người tiểu thư. Lần này, Đường mama đến đây, Đường công tử cũng bị mang đến đây.”

Noãn Thu chú ý tới ánh mắt nàng, nhỏ giọng giải thích: “Đường công tử từ nhỏ giống bốn người nô tỳ, đều do tướng quân an bài ở bên người tiểu thư. Chẳng qua tiểu thư là nữ tử, cùng nam tử chung quy không tiện, cho nên tướng quân vẫn không cưỡng cầu Đường công tử mọi lúc đi theo bên người tiểu thư. Lần này, Đường mama đến đây, Đường công tử cũng bị mang đến đây.”

Mục Thanh Lê gật đầu, kỳ thật nàng cũng hiểu được đại khái ý tứ của La Kinh Thiên. Có vài lần, ngoại công đều trước mặt nàng mà khích lệ Đường Thủ, nói hãn tư chất tài giỏi, hơn nữa tính tình cũng tốt, sẽ là thị vệ không tồi. Vốn nếu ngoại công thưởng thức hãn như vậy, kiếm thuật của hãn không nên chỉ cố gắng học tập ở trong học viện Tổng Thụy mới đúng, ngoại công tùy tiện dạy hãn mấy chiêu cũng đủ để hãn tiến bộ. Nhưng ngoại công cố tình không làm như vậy.

Mục Thanh Lê nhìn ra được. Ngoại công muốn nàng có cơ hội làm cho hãn phải mang ơn. Chấp nhận hãn, và vì hãn phải nhận ân của nàng mà hoàn toàn nguyện trung thành với nàng. Nhưng mà hiện tại nàng đối với Đường Thủ mà nói cũng không có bao nhiêu cảm tình, chính là một người có nhận thức mà thôi, địa vị trong lòng nàng hoàn toàn không giống với Đường mama, càng miễn bàn với bốn người Xuân Hạ Thu Đông.

Ba người Mục Thanh Lê đi vào nơi này, ngay lập tức liền bị những người trong đó phát hiện.

Toàn bộ mấy người đó động tác trên tay ngừng lại và đồng thời nhìn về phía nàng, Đường mama buông cây chổi đang quét trong tay. Về mặt từ ái cùng kích động đi đến trước mặt nàng, đánh giá Mục Thanh Lê từ trên xuống dưới. Cầm tay nàng xúc động mấp máy môi: “Tốt. Thật tốt! Đại tiểu thư trưởng thành, đã trưởng thành. E là đêm qua đại tiểu thư thật vất vả, cho nên hiện tại mới thức dậy đi, Nhanh! Mama có

nấu bát súp cho đại tiểu thư, mau mau tới bồi bổ thân mình! Ha ha a, trưởng thành, lập gia đình, về sau không thể tùy tiện chạy loạn! Nhanh chóng sinh đứa bé trắng trẻo mập mạp ama ôm một cái.”

Càng nói càng thái quá, nghe những lời này của nàng, sắc mặt mọi người ở đây đều có chút biến hóa, đến cả Mục Thanh Lê cũng muốn cắt lời nàng.

“Nương.” Một tiếng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, cũng chính là Đường Thủ mặt lạnh đang đứng ở ánh mặt trời kia.

Lời này mà cũng nói được, trên trán Từ công công nhất thời đầy mồ hôi, theo lời của nàng lại cẩn thận nhìn Quân Vinh Giác. Thoáng chốc thấy đôi mắt Quân Vinh Giác lạnh lùng quan sát lại, cũng không phải quá lạnh lùng, mà chính là bình tĩnh vô cùng, vô thanh vô tức, cũng đã thẩm thấu đến phát lạnh. Sắc mặt Từ công công trắng bệch, trong lòng không rõ, trước đây hiếm khi gặp Thái Tử, nghe nói thân thể hần không tốt, hàng năm không thấy người, hần là một nhân tài ốm yếu yếu đuối, thế nào chỉ một cái liếc mắt lại khiến cho đáy lòng run không thôi.

Đường mama ngừng lại một chút, nghi hoặc nhìn về phía con mình: “Làm sao vậy?”

Đường Thủ mím môi, thần sắc bất động: “Đại tiểu thư chắc còn chưa dùng bữa sáng.”

“A!” Đường mẹ bừng tỉnh, buông tay Mục Thanh Lê ra, vội vàng nói: “Đại tiểu thư, người đợi chút, mama liền đi lấy mấy món người thích ăn. Đã lập gia đình sao còn không biết chiều cố chính mình như vậy, thật làm cho người ta lo lắng.” Tuy là nói như vậy, nhưng sắc mặt Đường mama đều tràn đầy từ ái.

Nhìn thân hình mập mạp Đường mama đi xa, Xuân Hạ Thu Đông đều nhìn Đường Thủ, hần nhìn có vẻ như không quan tâm tiểu thư, nhưng mà đối với những thói quen cuộc sống tiểu thư lại phi thường hiểu biết. Lạc Du cũng nhìn nhìn Đường Thủ, không nói gì. Lúc hần ở phủ Bình Khang Hầu, chỉ nghe nói về Đường Thủ nhưng chưa gặp qua lần nào, thật không ngờ hần ta cũng cùng Mục Thanh Lê đi tới phủ Thái Tử. Cho dù chỉ là một thị vệ, nhưng với thân phận nam tử của hần, chỉ sợ là được mọi người ngầm đồng ý.

“Chi chi” Có tiếng kêu vang lên cùng với một bóng dáng tuyết trắng quét qua, dừng lại trên đầu vai Mục Thanh Lê.

Mục Thanh Lê đưa tay vuốt ve nó, chỉ chỉ cái mũi nó, cười cười: “Lại đi ăn vụng chỗ nào.” Nói xong ngồi xuống nhuyển tháp dưới tàng cây trong Lê viện.

“Chi chi chi” Điều nhi trắng như tuyết cúi đầu kêu, không ngừng ma sát cổ nàng.

Mục Thanh Lê chịu không được cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo thích ý. Nàng ngẩng đầu, nhìn bốn người Xuân Hạ Thu Đông đang đứng ở trước mặt, cười khê: “Các người muốn nói cái gì? Không cần miễn cưỡng, nếu nơi này là Lê viện, thì cứ xem nó là Lê viện.”

Bốn người nghe vậy nhìn nhau cười, tự nhiên thả lỏng. Noãn Thu tới gần bên nàng, cười nhẹ: “Nghe những lời này của tiểu thư, xem ra tiểu thư thực tín nhiệm Thái Tử.” Ba người còn lại đều nhìn về phía Mục Thanh Lê, chờ nàng ột đáp án.

Mục Thanh Lê mỉm cười gật đầu, ôm điều nhi, nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai nó nói: “Àn, ở phủ Thái Tử không cần lo lắng gì. Hơn nữa Giác muốn làm cái gì các người cũng không cần quản, cứ như ở nhà trước kia là được.”

Bốn người trong mắt chợt lóe kinh dị, theo lời Mục Thanh Lê nói, hoàn toàn nghe được là nàng đối với Quân Vinh Giác hoàn toàn tín nhiệm. Hơn nữa nàng gọi thẳng tên Quân Vinh Giác, có vẻ càng thân thiết. Các nàng không khỏi nghĩ đến việc động phòng đêm qua, chắc không vì bọn họ đã.....

Trên mặt Hàn Xuân hiện lên một tia đỏ ửng, hơi hơi cúi đầu.

Mai Đông nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ cười, hướng Mục Thanh Lê cười nói: “Nếu tiểu thư nói thế, chúng ta cũng an tâm.” Nàng mới mở miệng, ba nữ kia cũng gật đầu.

Lạc Du cùng Đường Thủ nhìn thân ảnh năm người các nàng đứng cùng một chỗ, trong lòng đều hiểu được, mặc kệ là thế nào, bọn họ căn bản không thể đạt tới địa vị như vậy trong lòng Mục Thanh Lê, mặc kệ là vì hần là thân nam nhi, hay là vì lý do nào khác.

..... Tiếng keng báo hiệu đúng Ngọ, mặt trời hoàn toàn đứng bóng.

Một cung nữ mặc bộ đồ màu hồng phấn không nhanh không chậm đi về hướng Lê viện, chỉ thấy trong Lê viện cũng không có bao nhiêu thủ vệ. Khi đi vào, cung nữ ngậy người nhìn hình ảnh trong đó.

Cây cối xanh thắm, lầu gác như tranh họa, lại thoang thoảng mùi đàn hương. Dưới tàng cây rậm rạp có một nữ tử mặc váy màu xanh nhạt đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp. Nàng thanh cao thoát tục, môi hồng răng trắng, ánh nắng xuyên qua tàng cây tạo thành những vệt lốm đốm trên mặt nàng càng làm cho nàng có vẻ thanh thuần thoát tục, trong tay nàng cầm một viên tròn tròn như viên thuốc, nhỏ cỡ hạt đậu, thỉnh thoảng ném lên trên không, chỉ thấy Điều Nhi trắng muốt nằm úp sấp trong lòng nàng thoảng cái nhảy dựng lên, đớp lấy viên thuốc kia nuốt vào bụng.

Lúc đó người con gái ấy sẽ cười rộ lên không kìm nén, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Hơn nữa, vây xung quanh người con gái xinh đẹp đó còn có một mỹ nam đang đứng cùng năm người nữ tử khác cũng cực kỳ xinh đẹp. Nhất là người con gái cao gầy kia, dung mạo nàng cùng người con gái đang nằm trên nhuyễn tháp, so ra thì khí chất hoàn toàn tương phản, dường như “hắn ta” trời sinh đã mang e lệ, chỉ hơi động ánh mắt thì đến cả nữ tử cũng mê muội.

Lại nói về nam tử mặc bộ đồ đen đang đứng xa xa, cũng thần thái bất phàm, mày kiếm mắt phượng, da thịt trắng nõn, ánh mắt lợi hại lạnh như băng làm cho nàng liếc mắt một cái thôi cũng không dám nhìn lại lần nữa.

Cung nữ không khỏi ngậy người một chút, tuy trong phủ Thái Tử cũng vài lần nhìn thấy Thái Tử với dung mạo như thiên tiên từ xa xa, nhưng vào lúc này và tại đây với phong cảnh hữu tình và với những con người này, cùng với không khí thích ý lan tràn chung quanh, làm cho nàng thoảng chốc đã nghĩ mình lạc vào tiên cảnh.

“Người là ai?”

Một câu hỏi lạnh lùng từ trong miệng Hàn Xuân, cung nữ nhanh chóng hoàn hồn. Vội vàng đối cung kính bẩm báo với Mục Thanh Lê trên nhuyễn tháp: “Ra mắt Thái Tử phi, nô tỳ tới thỉnh Thái Tử phi tiến đến tiền điện tiếp chỉ.”

“Tiếp chỉ?” Mục Thanh Lê ngẩng đầu. Trong lòng cười lạnh một tiếng, mới ngày đầu tiên thế này đã có thánh chỉ? Hướng cung nữ khoát tay: “Đã biết, người đi xuống đi, ta đi.”

“Dạ.” Cung nữ lĩnh mệnh lui xuống.

Mục Thanh Lê từ trên trên nhuyễn tháp đứng dậy, Điều Nhi trong lòng nàng tự nhiên bò bò vài cái liền xuất hiện trên đầu vai của nàng. Noãn Thu cùng Hàn Xuân tự giác đi theo.

Tiền điện phủ Thái Tử.

Đại tổng quản Đông Tổng quốc Từ công công mặc trang phục cung đình màu xanh đậm đang đứng ở trong đại sảnh, trong tay cầm thánh chỉ màu vàng, một cử động nhỏ cũng không dám, mồ hôi trên trán nhè nhẹ toát ra. Hắn đứng chờ ở trong này đã muốn nửa canh giờ, nhưng trước sau vẫn không thấy Thái Tử phi đến. Nếu là những người khác, chỉ sợ đã sớm nổi giận, nhưng mà lúc này Quân Vinh Giác ngồi trên ghế đối diện với hắn khiến hắn không cách nào mở miệng.

Quân Vinh Giác thần sắc lãnh đạm tĩnh lặng, quần áo trắng sạch gọn gàng, ngồi tựa vào trên ghế. Hắn râu mắt xuống, khóe mắt cong cong, môi hồng cũng khẽ cong lên thế nhưng vẫn biểu hiện tĩnh lặng đạm mạc như bình thường. Hắn tựa như đang ngồi ở trong sân vắng lặng với muôn vàn hoa đang nở, chứ không phải đang ở tại tiền điện vắng lặng trang nghiêm này.

Từ công công lại ngẩng đầu nhìn hắn một cái, chỉ dám bực bội ca thán trong lòng, thật không mở miệng quấy rầy, tay cầm thánh chỉ cũng đã toát mồ hôi.

“Thái Tử phi đến –”

Âm thanh vang dội truyền vào, Từ công công sắc mặt lạnh lùng, đối với Mục Thanh Lê có vài phần bất mãn. Quân Vinh Giác thần sắc khẽ nhúc nhích, khóe miệng nhàn nhạt cong lên hơn nữa, nâng mắt nhìn về

phía cửa.

Ánh nắng ban trưa chói chang ngoài cửa, chỉ thấy có người con gái mặc váy xanh nhạt kia đang đi tới, mái tóc cột đơn giản và xoả tự nhiên sau đầu, trang phục tinh khiết dưới ánh mặt trời che kín một vầng sáng mỏng manh mỏng lung, giống như một đóa hoa quỳnh nở rộ, tự nhiên thuần mỹ.

Mục Thanh Lê bước qua cửa, đi ngang qua bên người Từ công công, ngồi xuống bên cạnh Quân Vinh Giác, nghiêng đầu hướng hẳn thuận miệng nói: “Nghe nói có thánh chỉ đến.”

Trong lòng Quân Vinh Giác biết nàng đây là cố ý chọc giận Từ công công, buồn cười gật đầu. Lãnh đạm nói với Từ công công: “Từ công công, tuyên chỉ.”

Cơn tức trong lòng Từ công công khó mà dằn nổi, hai vị này có ý gì? Không nói ngay từ đầu mà bắt hẳn chờ lâu như vậy, hiện tại Thái Tử phi đã đến đây, vậy mà cũng không nói gì lại trực tiếp an vị, tiếp chỉ cũng không đứng dậy hành lễ thế này chẳng những bất kính với Hoàng Thượng, cũng là khinh thường hẳn.

Từ công công sắc mặt càng lạnh hơn, giọng nói cũng thâm trầm bén nhọn: “Thái Tử, Thái Tử phi, xin người trước hết đứng lên hành lễ tiếp chỉ.”

Mục Thanh Lê nhú mày, bất mãn nói: “Công công, giọng nói của người đúng là bất nam bất nữ khiến cho người ta khó chịu, về sau vẫn ít mở miệng thì tốt hơn.”

Từ công công sắc mặt nhất thời xanh mét. Bất nam bất nữ?

Mục Thanh Lê mỉm cười nhìn Quân Vinh Giác, sau đó cười nói: “Hôm nay thân thể Thái Tử không khỏe, ta hơi nặng cũng mệt, thật sự không có khí lực hành lễ.” Trợn mắt nói dối, cho dù hẳn ta không tin thì thế nào, nàng cứ nói như vậy, hẳn cũng không có cách nào ép nàng. “Từ công công. Người cứ như vậy mà tuyên đi.”

Từ công công ánh mắt bốc hỏa, Mục Thanh Lê này thật không biết phải cái gọi là gì, quá lớn mật! Cố nén lửa giận nói: “Thái Tử phi nói đùa, tiếp chỉ không hành lễ, đó là bất kính đối với Hoàng Thượng.”

“Ta sẽ giải thích với Hoàng Thượng.” Mục Thanh Lê không khách khí đáp.

Thấy Từ công công như trước không muốn tuyên chỉ, Mục Thanh Lê trong mắt hiện lên ý cười, nói với Quân Vinh Giác: “Giác, xem ra hẳn muốn lợi dụng thánh chỉ ra oai phủ đầu với chúng ta, nô tài thế này cũng dám đập lên đầu chủ tử.”

Lời này cũng thật quá đáng, Từ công công lập tức đỏ mồn hôi đầy trán, sau đó cẩn thận quan sát Quân Vinh Giác. Nhất thời nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Quân Vinh Giác hướng lại đây, không phải cực kỳ lạnh lùng, mà là bình tĩnh không gợn sóng, vô thanh vô tức thế mà thẩm thấu lạnh buốt từ tận xương tủy. Sắc mặt Từ công công trắng bệch, trong lòng không rõ, trước đây vốn ít gặp Thái Tử, nghe nói thân thể Thái Tử có không tốt, quanh năm không thấy người, hẳn là một người có tài mà bệnh tật yếu đuối, mà sao chỉ liếc mắt một cái lại khiến hẳn run rẩy từ đáy lòng.

Cho dù là như vậy, Thái Tử cũng không có chủ kiến thế này mà lại chỉ nghe theo lời nói một bên của Mục Thanh Lê đang cố tình gây sự này, hay là hẳn ta không nhìn thấy được rõ ràng là Mục Thanh Lê cả vú lấp miệng em chèn ép hẳn?

Từ công công chịu không nổi đôi mắt lạnh lẽo của hẳn, vội vàng nghiêng người tránh đi, tuy trong lòng phần hận lại vội vàng mở miệng nói: “Nô tài cũng không ý này, thỉnh Thái Tử phi minh xét.”

Mục Thanh Lê im lặng, Quân Vinh Giác lãnh đạm nói: “Tuyên chỉ.”

Nó giống như một mệnh lệnh đi thẳng vào trong lòng Từ công công, Từ công công cũng không dám tiếp tục nhai lại việc hành lễ, nghĩ thâm việc này có thể báo cáo lên, mọi chuyện đều đã có Hoàng Thượng, hà có gì hẳn tiếp tục chỉ cho thêm mất mặt mũi? Nghĩ đã thông suốt liền đem thánh chỉ trong tay mở ra, sắc mặt nghiêm trang cẩn trọng, bắt đầu đọc thánh chỉ: “Thái Tử, Thái Tử phi tiếp chỉ!”

Mục Thanh Lê chỉ lo sờ mó Điều Nhi trắng muốt trong lòng, thần sắc Quân Vinh Giác căn bản bất động, lặng lẽ ngồi nhìn.

Từ công công cũng không dám hy vọng xa vời là bọn họ có thể làm theo trình tự, đành tiếp tục đọc thánh chỉ: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Thái Tử thành hôn là đã nhận được ơn trên, từ hôm nay phải vào triều học hỏi. Thái Tử phải lấy việc học trị nước làm chính yếu, khâm thủ.”

Cặp mắt Mục Thanh Lê hơi hơi nhú lại, Quân Vinh Giác lãnh đạm nói: “Thần tiếp chỉ.”

Từ công công vung trộm thở phào một hơi nhẹ nhõm, tiếp theo lại lấy ra một tờ thánh chỉ khác, tiếp tục đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Thái Tử phi hiền lương thực đức, huệ chất lan tâm, rất được hoàng hậu yêu thích, ba ngày sau đặc biệt mời Thái Tử phi vào hoàng cung ngắm hoa, tham dự bách hoa yến, khâm thủ.”

Một cái yến hội lại có thể dùng thánh chỉ, xem ra nàng không đi không được.

Mục Thanh Lê cũng lãnh đạm nói: “Bản cung tiếp chỉ.” Vừa mới thành hôn liền có hai đạo thánh tới, không phải đã quá rõ ràng, bức bách cũng quá nhanh đi?

Từ công công đem hai đạo thánh chỉ giao cho hai người, sau đó nói: “Nô tài cáo lui.” Thấy hai người đều không nhúng nhích, Từ công công nhẫn nhịn cảm tức xuống bụng rồi đi ra ngoài.

Tiền điện không có cung nữ hay hạ nhân, lúc này chỉ có Mục Thanh Lê cùng Quân Vinh Giác ngồi với cùng nhau và trong tay là thánh chỉ minh hoàng.

Mục Thanh Lê linh hoạt quay quay thánh chỉ trong tay, nghiêng đầu hỏi Quân Vinh Giác: “Chàng muốn vào triều sao?”

“Ân.” Quân Vinh Giác gật đầu, thánh chỉ cũng đặt trên bàn. Ánh mắt thì nhìn thánh chỉ chuyển động trong tay nàng, thoáng qua một chút thâm thúy, nói nhỏ: “Nàng không muốn đi thì đừng đi.”

Mục Thanh Lê chớp chớp mắt với hắn rồi cười ha ha, lại lấy thánh chỉ chống cằm, thần bí nói: “Chàng vào ồ sới cũng không sợ, ta tiến hàng cọt thì có gì phải sợ.”

Quân Vinh Giác nao nao, liền biết nàng đang ví von gì, ánh mắt không khỏi mềm mại, lắc đầu không nói.

Mục Thanh Lê từ trên ghế đứng dậy, tùy ý để thánh chỉ lại trên bàn. Đi tới trước mặt hắn, kéo kéo tay hắn lên: “Chàng đã cơm trưa sao?”

Quân Vinh Giác khẽ lắc đầu.

“Đi, cùng nhau đi ăn.” Mục Thanh Lê tươi cười kéo hắn dậy.

Quân Vinh Giác thuận theo lực đạo của nàng đứng dậy, thần sắc nhu hòa, thanh tịnh ấm áp, biểu hiện ra rằng lúc này hắn đang phi thường cao hứng.

Thân ảnh hai người dần dần đi xa, từ chỗ tối trong tiền điện có hai người đi ra, cả hai người đều là một thân hắc y, che nửa khuôn mặt, trong đó có một người là Tàn Vân mà lúc trước Mục Thanh Lê từng gặp qua.

Tàn Vân khẽ cau mày, hướng nam tử trang phục đồng dạng bên cạnh hỏi: “Tàn Thiên, vì sao không đuổi theo.”

Đôi mắt nam tử được gọi là Tàn Thiên lạnh lùng mà bóng loáng, giọng nói như sương lạnh: “Tại phủ Thái Tử chủ tử không có việc gì, về sau chủ tử ở cùng Mục Thanh Lê thì chúng ta nên tránh xa một chút.”

“Ân?” Tàn Vân mờ mịt đáp lại. Mấy người bọn họ chuyên đi theo bên người Quân Vinh Giác, làm sao có thể tránh xa một chút được?

Tàn Thiên lạnh nhạt nói: “Chủ tử thật cao hứng.” Ngay sau đó thân ảnh hắn nháy mắt biến mất ở tại chỗ.

“Chủ tử cao hứng?” Tàn Vân như trước vẫn không hiểu rõ ràng lắm, nhìn phương hướng Mục Thanh Lê cùng Quân Vinh Giác rời đi, trong mắt hiện lên một chút ý cười, nhẹ giọng cảm thán nói: “Chủ tử đương nhiên là cao hứng, từ lúc gặp nàng, chủ tử vốn chưa từng mất hứng qua.” Âm thanh trầm thấp còn bay bổng trong không khí. Nhưng người của hắn đã không thấy.

Bách hoa yến, “hoa này” không phải là “hoa kia”.

Mỹ nhân như hoa, người so với hoa. Bách hoa yến này, chính là yến hội giải trí của những mỹ nhân trong hậu cung, nói rõ hơn, chính là yến hội mà những người con gái thi đua với nhau. Thứ nhất thi sắc đẹp, thứ nhì thi tài năng, thứ ba thi phẩm chất.

Mục Thanh Lê giữ lệnh bài tự do xuất nhập cung, hơn nữa hoàng hậu còn ban cho bái thiếp (thiếp mời) yến hội, một đường dẫn hai người Hàn Xuân Noãn Thu đi vào chỗ bách hoa yến.

“Thái Tử phi đến” Cung nhân sớm chờ đợi ở cửa thấy Mục Thanh Lê đã đến, cao giọng thông truyền.

Bên trong bách hoa yến oanh oanh yến yến, phần lớn quay đầu nhìn về phía cửa, nhìn người con gái đang đón gió đi đến kia, ánh mắt vốn vui sướng khi người gặp họa nhất thời hiện lên kinh diễm.

Đối diện với ánh mắt mọi người, Mục Thanh Lê khoe miệng cười nhạt, từ từ đi tới. Cái váy màu nhạt phớt cùng thắt lưng nhịp nhàng theo từng bước chân. Khuôn mặt không trang điểm nên càng mềm mại như nước, như ánh bình minh của mặt trời, lại như hoa sen vươn mình khỏi đám lá xanh, thanh tú mà kỳ ảo.

Cung nữ giữ cửa thấy nàng phải đi, vội vàng nói: “Thái Tử phi xin dừng bước.”

Mục Thanh Lê cước bộ ngừng một chút, quay đầu nhìn về phía nàng ta. Nghi hoặc hỏi: “Như thế nào?”

Trong lòng cung nữ buồn cười, nghĩ rằng đồn đãi từ lâu Thái Tử phi vô pháp vô thiên, nữ tử điêu ngoa ít học quả không sai, ngay cả quy củ của bách hoa yến cũng không biết. Trong mắt chợt lóe xem thường, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy cung kính tươi cười, nói: “Thái Tử phi có điều không biết, vào bách hoa yến trước tiên phải qua quy củ nhập yến. Hôm nay bách hoa yến là hoàng hậu lo liệu, đề mục cũng do hoàng hậu đặt ra. Đó là lấy ‘Hoa Cúc’ làm đề, làm câu thơ hình dung ‘Hoa Cúc’, đứng mới được vào bách hoa yến.”

Mục Thanh Lê nghe xong lập tức liền biết, đây là đòn phủ đầu thứ nhất.

Nàng còn chưa mở miệng nói chuyện, giọng nói không lớn không nhỏ của những người con gái khác bên trong đã truyền đến.

“Ta thấy hay là thôi đi, Thái Tử phi là ai, Thái Tử phi muốn vào thì cho nàng ta vào đi. Bằng không cho phép nàng ta trực tiếp đánh ah, như vậy mọi người đều gặp tai nạn.”

“Lời thế này sao lại dám mở miệng nói? Chúng ta đều là phi tử của Hoàng Thượng, còn là con gái ruột các quan lại, nàng ta dù muốn cũng không thể cố tình gây sự. Nàng ta cũng chỉ dám khi dễ kẻ thứ xuất không quyền không thế.”

“Ha ha, muốn Thái Tử phi làm thơ, đây không phải là làm khó người ta sao?”

“Quên đi, Thái Tử phi tùy tiện nói vài câu thì cho nàng ta lại đây đi. Bằng không để ta đến chỉ cho? Lấy tài hoa Thái Tử phi thì cũng chỉ có thể nói ra nào là hoa cúc rất đẹp, hoa cúc màu vàng thôi, khách khách khách khách!”

“Ta nghĩ cũng vậy, ha ha a.”

Bên trong càng nói càng vui vẻ, Mục Thanh Lê vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Nàng đã nói đây là hang cọp thật đúng mà, một chút cũng không sai, một đám các nữ nhân tự mình xinh đẹp này toàn nói những lời mà dù với ai cũng thật khó nghe.

Ra oai phủ đầu, tính kế? Nàng muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai thắng ai.

“Hoa Cúc phải không.” Mục Thanh Lê thần nhiên nói, thoạt nhìn thần sắc có vẻ đầy tự tin.

Những người con gái trong yến tiệc nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy đều nhin không được mà bắt đầu bồn chồn trong lòng, âm thanh trêu đùa cũng ngừng lại, trong lòng không khỏi nghĩ hay đây thật sự là nàng ta sao? Cũng có người nhỏ giọng nói: “Giả vờ giả vịt.”

Từ lúc cung nữ nói ra, Noãn Thu đã sớm bắt đầu nghĩ câu thơ, vốn định vì Mục Thanh Lê đáp lại, nay thấy bộ dáng nàng thế này, trong lòng chắc là đang mỉm cười. Tiểu thư một khi có biểu tình này, chính là tuyệt đối không có vấn đề.

“Đúng vậy.” Cung nữ cũng không từ kinh ngạc, hay là Thái Tử phi này thật sự đáp được. Nàng lại nghĩ nghĩ, nói: “Thái Tử phi đây là truyền thống bách hoa yến của Đông Tống quốc, cũng là thể hiện tài mạo đức thể của người con gái. Cho nên mỗi câu thơ của từng người đều được ghi lại, sau đó chiêu cáo khắp thiên hạ.” Nếu Thái Tử phi này tùy tiện nói hai câu, đến lúc đó sẽ bị người khắp thiên hạ nhạo báng.

Mục Thanh Lê đương nhiên nghe ra ý tứ bên trong lời cung nữ nói, thời điểm nàng đến thật đúng là không nghĩ nhiều như thế, khó trách ngay từ đầu Noãn Thu cứ hỏi nhiều như vậy, còn bảo nàng đọc thi thư. Bách hoa yến này căn bản giống như một hội tuyên truyền, tuyên truyền tài hoa mỹ mạo cùng thân phận của những người con gái kia. Khó trách những người đến đều là nữ nhi ruột thịt các gia đình, còn có phi tử hoàng gia, địa vị cũng không thấp.

Chủ ý của hoàng hậu thật sự là rất tốt, địa vị tất cả mọi người đều tuyệt vời, nếu lấy tính tình ‘Điều ngoa’ của nàng sẽ bị một đám khó chịu mà giáo huấn nàng, cuối cùng xử lý không tốt có khi còn mang tội. Hơn nữa đây là bách hoa yến, tuyên truyền khắp thiên hạ, coi tài hoa nàng là ‘Bao cổ’, không phải để cho thiên hạ nhạo báng thì là gì?

Mục Thanh Lê cười lạnh, nếu tuyên truyền cho nàng, như vậy thì rỗng mà tuyên truyền cho tốt.

Ngẩng đầu nhìn cung điện, đáy mắt hiện lên rét buốt cảnh cáo khiến cho thân thể cung nữ kia phát lạnh, chỉ nghe Mục Thanh Lê nói: “Người đây là đang răn đe ta sao?”

Cung nữ nhất thời đỏ mặt, đột nhiên tỉnh táo lại, thật muốn tát chính mình một cái thanh tỉnh. Nàng như thế nào liền quên, người con gái trước mắt cho dù không tài thì cũng là Thái Tử phi, là Mục Thanh Lê vô pháp vô thiên, sao nàng có thể khinh thường? Cúi thấp đầu, cung nữ giả vờ trấn định nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là nghĩ Thái Tử phi lần đầu tiên tới tham gia bách hoa yến, sợ không biết quy củ bách hoa yến, thế nên mới nhắc nhở. Nô tỳ chính là một lòng hảo ý, tuyệt không dám có ý khuyên bảo.” Cung nữ nói xong cũng từ từ trấn định lại, nơi này có nhiều người đến như vậy, Thái Tử phi thật sự cũng không dám làm gì.

Mục Thanh Lê lãnh đạm nhìn nàng, sau đó mới thu ánh mắt lại và nói: “Lấy hoa cúc làm đề, nếu muốn ghi nhớ, người phải ghi nhớ thật tốt cho ta.”

“Dạ.” Cung nữ vội vàng lấy giấy Tuyên Thành ra chuẩn bị tốt, đưa mắt mong mỏi nhìn Mục Thanh Lê.

Những người con gái trong hoa yến cũng chăm chú lắng nghe, muốn nhìn xem nàng rốt cuộc có thể làm ra câu thơ gì.

Mục Thanh Lê cong môi, nếu các nàng muốn xem muốn nghe thì sẽ cho các nàng nhìn rõ. Tinh hoa cổ nhân, các nàng chỉ là nữ tử ru rú trong nhà làm sao có thể so sánh được.

Mọi người chú ý, Mục Thanh Lê liếc mắt nhìn cung nữ một cái, ý bảo nàng ta bắt đầu, sau đó mở miệng:

“Khinh cơ nhược cốt tán u ba,

Canh tương kim nhị phiếm lưu hà.

Dục tri tức lão diên linh được,

Bách thảo tồi thì thủy khởi hoa.”

Cung nữ nghe xong câu đầu tiên liền bắt đầu lấy bút viết, viết xong câu cuối cùng liền thở ra một hơi, hai mắt mở lớn nhìn lại câu thơ mình vừa viết.

Thân là cung nữ giữ quy củ của bách hoa yến, nàng đương nhiên cũng có vài phần tài hoa, chứng kiến Mục Thanh Lê mở miệng thành câu thơ, cũng có thể nhìn ra vài phần trọng lượng trong đó.

Bên trong bách hoa yến một đám nữ tử ngẩn ngơ, trợn mắt nhìn Mục Thanh Lê như muốn phá nát nàng, không tin nàng có thể làm ra câu thơ đó, hơn nữa câu thơ nghe thể nào cũng không giống như được làm trong thời gian ngắn ngủi, thậm ý trong đó làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa.

“Sẽ không phải hoàng hậu nói trước đề mục cho nàng ta đi.” Nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo trắng phối màu hồng phấn cúi đầu nói, đôi mắt ngập nước không cam lòng nhìn Mục Thanh Lê, đối với việc nàng có thể làm ra câu thơ như vậy phi thường bất mãn.

Vì lần bách hoa yến này, nàng ta đã bỏ công suy nghĩ rất nhiều đề mục, mỗi một loại đều nghĩ câu thơ thật hay. Đến đây thì phát hiện ra lấy ‘Hoa cúc’ làm đề, dĩ nhiên đây cũng là một trong số đề nàng đã đoán. Cho nên nói ra câu thơ mà nàng ta đã sớm chuẩn bị mấy ngày qua. Lần bách hoa yến này nàng cùng mấy người khác được xem là xuất sắc nhất, thật không ngờ đột nhiên xuất hiện Mục Thanh Lê, còn đọc ra câu thơ rõ ràng cao nàng một bậc.

“Tiểu thư, lời này không thể nói vậy, phải biết rằng truyền thống bách hoa yến không ai được phá, hoàng hậu lại tự mình làm gương tốt, tuyệt đối sẽ không tiết lộ đề.” tỳ nữ bên cạnh nữ tử mặc váy màu hồng phấn vội vàng nhỏ giọng cảnh báo bên tai nàng.

Vân Tiểu Tiểu nghe vậy sắc mặt thoáng qua một chút kích động, đảo mắt thấy chung quanh không ai chú ý tới lời của nàng, cũng liền thở dài một hơi nhẹ nhõm. Liền nhìn Mục Thanh Lê đi vào nơi yến hội, sắc mặt lại không tốt.

Mục Thanh Lê tiêu sái đến, sắc mặt mỗi nữ tử đều biến đổi khác nhau, sau đó tự đi tìm bằng hữu của mình nói chuyện.

Cái gọi là bách hoa, giờ đây Mục Thanh Lê cuối cùng cũng hiểu được thâm ý trong đó. Tuy rằng cảnh sắc bách hoa yến này hợp lòng người, có thể thấy được khắp nơi hoa cúc nở rộ, thế nhưng còn không sánh nổi với các mỹ nhân với đủ các loại phong thái nơi xa xa kia.

“Thanh Lê tỷ tỷ!” một giọng nói đáng yêu truyền đến, chỉ thấy thân ảnh nho nhỏ của cửu công chúa Quân Phi Vũ đang chạy về phía này. Công chúa mặc chiếc váy màu vàng nhạt, tết tóc hai bên, hai chiếc chuông rung lên leng keng theo bước chân nàng, cực kỳ đáng yêu. Bốn phía xung quanh công chúa là cả biển hoa cúc vàng óng ánh càng làm nàng thêm xinh đẹp, nổi bật như một mặt trời nho nhỏ tỏa ra ánh sáng long lanh khiến cho người ta yêu thích.

Sắc mặt Mục Thanh Lê hiện lên tươi cười, liếc mắt đánh giá cao thấp công chúa một cái, đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc: “Công chúa mặc thế này.....”

Gương mặt Quân Phi Vũ nhất thời đỏ ửng, hơn nữa vừa mới chạy bộ có chút thở hổn hển. Ánh mắt linh động chuyển động chung quanh, ngượng ngùng nói: “Thanh Lê tỷ tỷ, Cái này..... Cái này, ta thực lòng thích Thanh Lê tỷ tỷ a, đây là cách ăn mặc trước kia của Thanh Lê tỷ tỷ, ta cũng rất thích, cho nên.....” Công chúa lấp bắp ngẩng đầu nhìn Mục Thanh Lê, không yên lòng đáng thương nói: “Thanh Lê tỷ tỷ sẽ không tức giận đi?”

“Hắc” Mục Thanh Lê kiềm không được cười một tiếng, sờ sờ đầu nàng, lắc đầu nói: “Sẽ không, công chúa như vậy trông rất xinh đẹp.”

Mặt mày Quân Phi Vũ liền hơn hớn, “Khanh khách ” cười ngây ngô, ôm cánh tay Mục Thanh Lê: “Thanh Lê tỷ tỷ, thơ tỷ vừa làm rất là hay, ta đã nói Thanh Lê tỷ tỷ nhất định có thể qua. Hừ! Các nàng căn bản là không biết sự lợi hại của Thanh Lê tỷ tỷ!”

Miệng công chúa chu chu, tức giận giùm Mục Thanh Lê.

Thấy bộ dáng công chúa đơn thuần đáng yêu, đáy mắt Mục Thanh Lê dạt dào ý cười. Cũng không biết nàng có thể giữ được sự ngây thơ hồn nhiên này đến bao lâu.

“Đúng rồi, Thanh Lê tỷ tỷ.” Quân Phi Vũ quệt miệng ngược mắt chờ đợi, nói: “Các tỷ tỷ bảo rằng Lê tỷ tỷ đã lập gia đình, không thể tùy tiện đi tìm Thanh Lê tỷ tỷ chơi, có phải thật vậy hay không? Ta không thể đi tìm Thanh Lê tỷ tỷ sao?”

Mục Thanh Lê nhẹ nhàng lắc đầu. Những tỷ tỷ của công chúa hẳn là không muốn nàng gặp mình. Nhìn biểu tình Quân Phi Vũ đầy chờ mong, Mục Thanh Lê mỉm cười đáp: “Sẽ không, công chúa nếu muốn cứ đến tìm ta.”

“Thật sự?” vẻ mặt Quân Phi Vũ không giấu được vui vẻ, hai mắt trong suốt sáng ngời.

Mục Thanh Lê gật đầu mỉm cười. Quân Phi Vũ rất ngây thơ hồn nhiên, tuy rằng ngây thơ hồn nhiên nhưng không phải kiểu ngây dại đáng ghét, ngây thơ này cũng làm cho nàng thực thích.

Ngay thời điểm Quân Phi Vũ còn đang trong trạng thái tràn đầy sung sướng, một giọng nói mềm mại đột nhiên truyền đến: “Cửu công chúa, Thái Tử phi chính là khách sáo với công chúa, công chúa cũng đừng rảnh rỗi không có việc lại tìm người ta, đến lúc đó lại thương tâm trở về, vậy cũng không tốt.”

Hai người quay đầu cùng lúc, chỉ thấy nàng kia đang nghịch với cái váy ngắn hồng phấn, da trắng như trứng, đôi mắt tròn to như hai hột nhãn, cánh môi dày đặn, đáng yêu như búp bê.

Mục Thanh Lê nhìn nàng ta, cảm giác nữ tử này thật ra cùng nàng là một loại mỹ nữ, chỉ là so với nàng vẫn kém vài phần. Tiếp đó, từ ánh mắt nàng ta thấy được nàng ta có ý bất mãn thù hận với chính mình. Thù hận? Nữ tử này là ai? Vì sao lại có thù hận với nàng? Các nàng vốn chưa gặp nhau mà?

Noãn Thu cũng nhìn thấy điểm này, nhỏ giọng nói bên tai Mục Thanh Lê: “Vân Tiểu Tiểu, trưởng nữ của Đại học sĩ. Mọi người ở Đông Tống đều biết nàng ta thích Tần vương, nhưng Tần vương lại thích kiểu nữ tử xinh đẹp kiều mỹ, cho nên đối với nàng ta cũng không để ý tới. Nàng ta đối với tiểu thư như thế nô tỳ chỉ sợ....”

Mục Thanh Lê khoát tay, trong lòng đã hiểu được, đáy mắt không khỏi nổi lên vài phần không kiên nhẫn. Đám nam nhân kia đúng là không có gì làm lại gây phiền toái đến cho nàng, mà đám nữ nhân này phiền đến đáng ghét, thích thì thích, sao lại cứ đem tức giận trút lên người khác cũng là nữ nhân như mình?

Nàng là nơi trút giận sao? Một đám cứ chạy đến tìm nàng như đánh ghen. Mục Tử Vi thì thế này, Lưu Ngọc Yến là thế kia, hiện tại lại thêm Vân Tiểu Tiểu này nữa.

Khóe miệng hiện lên một chút cười lạnh, Vân Tiểu Tiểu này chẳng lẽ là nhìn không thấy kết cục hai người đi trước? Còn mạo hiểm nhào vào.

“Vân Tiểu Tiểu, ta đang cùng Thanh Lê tỷ tỷ nói chuyện, người dựa vào cái gì mà chen miệng a!” Quân Phi Vũ bất mãn kêu lên. Xem thái độ của công chúa thì hiển nhiên nàng không thích Vân Tiểu Tiểu.

Vân Tiểu Tiểu mỉm cười, hai má lúm đồng tiền hiện ra trên đôi má, híp mắt xem thường: “Cửu công chúa, ta là có ý tốt nhắc nhở công chúa, công chúa làm sao có thể đem ý tốt của ta xem như lòng lang dạ thú? Thái Tử phi là loại người nào mọi người đều biết. Công chúa có biết chó dữ không? Chính là hễ gặp người liền cắn, nhưng mà đến cả chó dữ cũng sợ Thái Tử phi đây.”

Đây là chữ chó mắng mèo, ví Mục Thanh Lê như chó. Cho dù là Quân Phi Vũ cũng nghe ra ý tứ của nàng, không khỏi tức giận đỏ mặt, hét lớn: “Người mới là chó dữ, người so với chó dữ mới càng dữ, người so với chó dữ còn ghê tởm hơn!”

“Hừ hừ.” Vân Tiểu Tiểu cười lạnh. Càng thêm khinh thường Quân Phi Vũ ngây thơ, cười duyên ra vẻ kinh ngạc nói: “Ta cái gì đều không có nói, ý tứ cửu công chúa là gì? Người hiện tại lại nói Thái Tử phi là chó dữ?”

Quân Phi Vũ khó thở, liên tục lắc đầu: “Không có, ta rõ ràng nói người, là người!”

Vân Tiểu Tiểu đột nhiên sắc mặt lạnh lùng, trong mắt đều là châm chọc, lạnh lùng nói: “Cửu công chúa! Cho dù người là công chúa một nước cũng không thể tùy tiện nhục mạ ta. Cha ta là trọng thần quốc gia, người cũng biết người làm như vậy sẽ có hậu quả gì? Hừ! Ta nhất định sẽ bẩm báo cha ta, cho người biết hậu quả vô cơ nhục mạ con gái của trọng thần!”

Quân Phi Vũ trợn mắt há mồm, gấp đến mức nước mắt cũng tuôn ra. Tuy rằng nàng là công chúa một nước, nhưng mà công chúa nhiều như vậy, nàng cũng không được sủng ái, hơn nữa tính tình nàng đơn thuần, chỉ có danh hiệu địa vị công chúa ở đây mà so với con gái được sủng ái của đại thần bình thường còn kém xa.

Ánh mắt Mục Thanh Lê lãnh đạm nhìn Vân Tiểu Tiểu đắc ý, vài bước đi tới trước mặt nàng ta.

Vân Tiểu Tiểu há hăm, đắc ý nhìn nàng, cười: “Người muốn làm cái gì..... A!”

“Ba!”

Tiếng tát tay vang dội, mọi người chung quanh đều nghe được rõ ràng, toàn bộ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy máu nơi khóe miệng Vân Tiểu Tiểu cùng dấu vết năm ngón tay trên khuôn mặt đại ra. Lại nhìn Mục Thanh

Lê đứng trước mặt nàng ta, trong đầu mọi người cũng chỉ nghĩ đến một việc — Mục Thanh Lê đã tát Vân Tiếu Tiếu một cái.

Sắc mặt mọi người đều biến hóa, phần lớn đều bắt đầu vui sướng khi người gặp họa, còn có kinh ngạc. Suy cho cùng lá gan Mục Thanh Lê to cỡ nào? Thế mà nàng thật sự dám đánh người trong bách hoa yến, không nói nơi này đều là nữ tử quý tộc, mà nên biết rằng hành vi như vậy sẽ bị toàn bộ người trong thiên hạ biết.

Chỉ là các nàng lại quên. Mục Thanh Lê ‘Điều ngoa bá đạo’ thì mọi người trong thiên hạ đã sớm biết, còn cần tuyên truyền thế này sao?

“Người..... Người..... Người đánh ta?” Vân Tiếu Tiếu đầu ong ong rung động, ngơ ngác hỏi, tựa hồ không thể tin được chuyện này là thật.

Mục Thanh Lê lắc đầu, nhàn nhạt cười: “Ta không có đánh người.”

Không có? Năm dấu ngón tay rõ ràng như vậy, máu tươi cùng vị trí đứng của nàng rõ ràng như vậy, nàng dám nói nàng không đánh?

Hai vai Vân Tiếu Tiếu kịch liệt run rẩy. Sắc mặt xanh mét dữ tợn, cuối cùng dần bình tĩnh lại. Một cái tát kia Mục Thanh Lê đánh không chút lưu tình, hiện tại trong đầu nàng giống như có tiếng ong ong, thân thể vừa nhúng nhích liền lảo đảo tựa như muốn ngã, may mắn được thị nữ bên người đỡ lấy. “Người không đánh?” Vân Tiếu Tiếu nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao nhìn chăm chăm Mục Thanh Lê, cơ hồ cắn chặt răng. Giận dữ nói: “Người không đánh? Chẳng lẽ là ta tự mình đánh? Hay là ta nhìn nhầm?”

Mục Thanh Lê lắc đầu vô tội: “Ta thật sự không đánh người.”

53. Chương 53: Tranh Hoa Khôi Tại Bách Hoa Yến

Mục Thanh Lê vô tội lắc đầu: “Ta thật sự không có đánh người.”

Mọi người thấy một màn nhưng không nói gì, biểu tình của nàng giống y như thật, nếu không biết ‘Tính tình’ cùng vị trí đang đứng của nàng thì e là mọi người đều tin lời nói đó của nàng.

Vân Tiếu Tiếu giận quá hóa cười: “Được được lắm, người còn ngại biện, người chờ đây, ta muốn hoàng hậu làm chủ cho ta, ta phải nói cho cha ta biết. Người chờ, người chờ đó cho ta! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

Mục Thanh Lê không hề cử động, biểu hiện trên mặt càng vô tội hơn, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta đã nói là ta không có đánh người, sao người lại không tin.”

Lúc này Quân Phi Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh, nhìn biểu tình của Mục Thanh Lê, trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn tuyệt đối tin tưởng, nói với Vân Tiếu Tiếu: “Thanh Lê tỷ tỷ đã nói không đánh thì chính là không đánh, người sao lại có thể vu cáo hãm hại Thanh Lê tỷ tỷ!”

“Ta vu cáo hãm hại?” Mặt mày Vân Tiếu Tiếu xanh mét, hơn nữa với năm dấu ngón tay sưng đỏ trên mặt mà lúc này nàng ta còn trợn trừng nhìn Quân Phi Vũ, đã khiến Quân Phi Vũ sợ tới mức nhảy dựng, hét lớn: “Quý a!”

Quý!?

Ý thức Vân Tiếu Tiếu tan rã, hỗn hển mắng to: “Quý!? Người mới là quý, tiện nhân không biết xấu hổ, các người chờ đây, hoàng hậu mà đến đây, ta tuyệt đối không để cho các người được chết tử tế! Các người cứ chờ, chờ đi! Người đâu, có ai không! Còn không mời hoàng hậu đến? Các người đừng hòng chạy, ta nhất định phải cho các người chết!”

Trong mắt Mục Thanh Lê chợt ánh lên, không nhanh không chậm nói: “Vân Tiếu Tiếu, ta thật sự không có đánh người, ta chỉ là giúp người mà thôi.”

Giúp? Đánh cho nàng chảy máu mà là giúp? Vân Tiểu Tiểu ác độc nhìn chăm chăm Mục Thanh Lê, hận không thể đem nàng sống nuốt. Những nữ tử đang bàng quan cũng không khỏi cảm thấy được nguyên nhân của chuyện này, nếu như lúc này các nàng là Vân Tiểu Tiểu, chỉ sợ cũng bị tức giận đến nổi hận không thể giết kẻ vô sỉ này. Đánh còn nói là không đánh, thậm chí nói là có ý giúp người ta, còn có cái gì vô sỉ hơn nữa không?

“Ai, ta thấy không cho các người xem chứng cứ thì các người sẽ không tin.” Mục Thanh Lê thở dài yếu ớt, sau đó hướng về mọi người mà mở bàn tay ra.

Toàn bộ mọi người còn thật sự nhìn vào, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng có một điểm nhỏ màu đen? Gì? Đó là con sâu! Sắc mặt toàn bộ nữ tử không hẹn mà cùng hiện lên sự chán ghét ghê tởm. Vậy mà dám đem một con sâu bóp chết trong lòng bàn tay như vậy, rất ghê tởm.

Mục Thanh Lê mặc kệ các nàng ghê tởm hay không, khẩn thiết nói với Vân Tiểu Tiểu: “Nhìn xem, đây là vật chứng. Ta chỉ là nhìn thấy có con sâu bay đến trên mặt của người, sợ nó cắn nát khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê của người mới ra tay giúp người đánh chết nó. Cái này không phải giúp người thì là cái gì.”

Vân Tiểu Tiểu ngây người, chúng nữ tử cũng ngẩn ngơ, đột nhiên phát giác ra Mục Thanh Lê ngoài ‘Điều ngoa bá đạo’ thì càng thêm vô sỉ.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, theo đó là một giọng nói: “Hoàng hậu giá lâm –”

Một tiếng thông báo này làm ọi người bừng tỉnh, tự giác nhường đường, chỉ thấy hoàng hậu Yến Hàm Yên đang ngồi ở phượng ý được người nâng đến. Hoàng hậu mặc áo hoa váy gấm, đầu đội mũ phượng, trâm cài đầu bằng vàng bằng bạc đẹp đẽ và quý giá, cả người đều toát ra vẻ ung dung, tuy lúc này khuôn mặt có chút lãnh đạm nhưng vẫn thể hiện được uy nghiêm của một quốc mẫu.

Bốn người hầu khom lưng, “Lịch kịch” Phượng ý tiếp đất, ánh mắt Yến Hàm Yên lạnh lẽo nhìn đám người Mục Thanh Lê cùng nhóm người Vân Tiểu Tiểu, thấy vẻ mặt Mục Thanh Lê tỏ ra vô tội, khuôn mặt Vân Tiểu Tiểu sưng đỏ thê thảm, trong lòng liền hiểu ra một chút. Thật là nơi nào có Mục Thanh Lê, nhất định nơi đó sẽ có chuyện.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Yến Hàm Yên che dấu sự suy xét trong đáy mắt, lạnh giọng hỏi.

Vân Tiểu Tiểu nhìn thấy hoàng hậu đã đến thì liền như gặp được cứu tinh, vài bước chạy đến trước mặt của hoàng hậu, mặt mày đau khổ, nước mắt như mưa nói: “Hoàng hậu nương nương, người nên làm chủ cho ta a! Ta bất quá là cùng cứu công chúa nhiều lời một chút, Thái Tử phi liền ra tay đánh ta, người xem xem, mặt của ta! Về sau ta làm sao dám gặp người khác nữa a. Tại bách hoa yến mà Thái Tử phi còn làm như thế, không phải là không đem hoàng hậu nương nương đặt vào trong mắt sao!”

Yến Hàm Yên đánh giá toàn bộ khuôn mặt của Vân Tiểu Tiểu, lúc này một bên mặt của nàng ta đã sưng đỏ biến dạng, hơn nữa một phen khóc lóc kể lể nước mắt nước mũi lúc này bị tèm lem, thật sự khó coi. Đáy mắt Yến Hàm Yên chợt lóe sự không hài lòng, khẽ dời bước chân cách xa nàng ta không dấu vết, sắc giọng nói với Mục Thanh Lê: “Thái Tử phi, như vậy là sao!?”

Mục Thanh Lê lắc đầu ra vẻ vô tội, mặt mày ủy khuất nói: “Mẫu hậu, không phải như thế!”

Cơ thịt trên mặt Yến Hàm Yên hơi hơi run lên, mà biểu tình Mục Thanh Lê đầy vô tội ủy khuất phi thường làm cho người khác thương tiếc cùng tin tưởng, nhưng cứ nghĩ đến tính tình của nàng thì cảm thấy việc này thật sự rất kỳ lạ, nhất là Mục Thanh Lê thật tự nhiên mà kêu một tiếng mẫu hậu, hại nàng không tự chủ mà run rẩy.

Vân Tiểu Tiểu thấy nhất thời Yến Hàm Yên không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng ta tin lời Mục Thanh Lê, vội vàng tiến lên: “Hoàng hậu nương nương, nàng ta nói bậy, rõ ràng chính là nàng đánh ta, mọi người đều nhìn thấy! Các nàng đều có thể làm chứng a!”

Ánh mắt nghiêm khắc của Yến Hàm Yên nhìn về phía những nữ tử chung quanh. Chúng nữ tử bị Yến Hàm Yên nhìn như vậy, nhưng lại nghĩ đến hành động cửa rồi của Mục Thanh Lê nên cũng không dám lên tiếng trả lời, chỉ gật gật đầu xem như đáp ứng.

Và cái gật đầu này cũng đủ giải thích mọi vấn đề. Cặp mắt lạnh lùng của Yến Hàm Yên nhìn chăm chăm vào Mục Thanh Lê, nghiêm khắc nói: “Thái Tử phi người còn có cái gì để nói?”

“Có!” Vốn chỉ là một câu chất vấn mà lại không ngờ Mục Thanh Lê thật sự trả lời lại.

Yến Hàm Yên bị Mục Thanh Lê lần nữa phá tan suy nghĩ của mình nên cũng không kiên nhẫn, khề nhừ mày: “Tốt, bản cung liền cho người cơ hội này.”

“Tạ ơn mẫu hậu.” Mục Thanh Lê cười, sau đó hướng về phía Yến Hàm Yên lại mở ra con sâu đã bẹp dí trong bàn tay của mình, để cho nàng ta nhìn xem rõ ràng. Mục Thanh Lê cũng không thêm để ý đáy mắt nàng ta đầy chán ghét cùng thâm trầm, mở miệng kiên cường nói: “Mẫu hậu, ta không có đánh Vân Tiếu Tiếu, chỉ là nhìn thấy con sâu này ở trên mặt nàng ta, sợ khuôn mặt đáng yêu của nàng ta bị tổn thương, cho nên mới ra tay định đánh rớt nó. Bởi vì nóng lòng, cho nên mới nặng tay một chút, ai biết Vân Tiếu Tiếu lại đem ý tốt mà xem như tội ác, không biết tốt xấu còn muốn trừng phạt ta.”

Yến Hàm Yên mày càng nhíu chặt, cái này rõ ràng chính là cả vú lấp miệng em, nhưng ở trên người Mục Thanh Lê lại phát huy tác dụng.

Vân Tiếu Tiếu lại bị lời nói vô sỉ này của nàng mà kích động, không kiềm chế được mắng: “Già mồm át lễ phải, già mồm át lễ phải, hoàng hậu nương nương, lời xằng bậy như vậy mà người cũng tin hay sao?”

Yến Hàm Yên nghe ra trong giọng điệu của nàng ta có một chút chất vấn, sắc mặt không khỏi lạnh nhạt hơn một phần. Thật sự không biết điều mà!

Lúc này Mục Thanh Lê còn nói: “Nghe Vân Tiếu Tiếu nói ba chữ ‘lời xằng bậy’, ta đột nhiên nghĩ tới.” Trong mắt hàm chứa cười nhạt, lại hướng Yến Hàm Yên với vẻ mặt bi phẫn: “Mẫu hậu, Vân Tiếu Tiếu vừa mới này còn mắng cửu công chúa là quý, lại nói ta cùng nàng sẽ chết không được tử tế. Nên biết cửu công chúa là nữ tử hoàng thất, nếu nàng là quý, như vậy Hoàng Thượng cùng mẫu hậu ngài là cái gì? Ta gả cho Thái Tử cũng coi như là thành viên của hoàng thất, nàng muốn ta cùng cửu công chúa chết không được tử tế, vậy kia không phải nguyên rửa cả hoàng thất hay sao?”

Từ ‘Mẫu hậu’ của nàng há có thể tùy tiện nhận lấy? Nếu đã nhận thì sẽ trả phải trả giá thật lớn. Vân Tiếu Tiếu bị những lời này của nàng làm cho tái nhợt, quay đầu lại thấy khuôn mặt lạnh lùng của Yến Hàm Yên, không khỏi sốt ruột: “Không có, ta, ta không có cái ý đó, là cửu công chúa mắng ta trước, mắng ta, ta chỉ là, ta chỉ là.....”

Mục Thanh Lê không nhanh không chậm cười nói: “Vân Tiếu Tiếu, người không cần giải thích, mọi người đều thấy được, nghe rõ.”

Vân Tiếu Tiếu lắc đầu liên tục, vội vàng la lên: “Không có! Người cố ý, người cố ý cả vú lấp miệng em! Người..... Người, đều là người! Hoàng hậu, hoàng hậu nương nương, người không thể tin nàng ta! Toàn bộ đều là lỗi nàng ta a!”

“Đủ!” Yến Hàm Yên nhíu mày, tâm tình rất không kiên nhẫn.

“Hoàng hậu nương nương!” Vân Tiếu Tiếu không cam lòng lại sốt ruột nhìn nàng, lại đưa tay phải nắm chặt góc áo nàng.

Yến Hàm Yên vẫy tay né tránh, nói: “Vân tiểu thư, bản cung niệm tình người còn nhỏ không hiểu chuyện, chuyện lần này cứ vậy mà quên đi. Trước hết người vẫn là nên đi bôi chút thuốc mỡ, chớ để bị hủy khuôn mặt này. Những người khác theo bản cung đi trước, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp, cùng nhau thảo luận tài đức.” Nói xong, Yến Hàm Yên xoay người lên phương tể, rồi đi cũng không quay đầu nhìn lại.

Những nữ tử khác cũng nhanh chóng đuổi theo, lưu lại một mình Vân Tiếu Tiếu với vẻ mặt ngây ra vì không cam lòng.

Mục Thanh Lê mỉm cười, đi ngang qua người nàng ta, dừng một chút mỉm cười nói: “Ta đã nói rồi không cần chọc ta, hãy nhớ kỹ bài học này.” Con sâu trong tay nàng rớt xuống, về mặt Vân Tiếu Tiếu trắng bệch.

Quân Phi Vũ nhìn nàng ta một cái, đáy lòng hiện lên một chút không đành lòng, vội vàng đuổi theo Mục Thanh Lê, vừa chạy vừa nhỏ giọng kêu: “Thanh Lê tỷ tỷ, đợi ta với.”

.....

Những bức tranh trang trí dọc theo hành lang, lối đi, bầu trời bên ngoài xanh thăm thẳm, hồ nước trong vắt, mà nhìn từ xa lại tựa như một bức tranh thủy mặc vẽ núi vẽ mây lại được tô điểm bởi vài nét chấm phá xanh tranh đỏ đỏ, đến gần hơn một chút lại thấy rõ đây là một đình thủy tạ với những nữ tử xinh đẹp đang nói nói cười cười ở đây, cho dù là ai mà chỉ thoáng liếc mắt tưởng chừng như mình là một phần trong bức tranh ấy.

Yến Hàm Yên ngồi vị trí trung tâm, vẻ mặt tươi cười ung dung mà lộng lẫy, khí chất cao quý tự nhiên này không phải phi tử bình thường hay khuê nữ của danh môn có thể so sánh được.

Các phi tử tuy trong lòng có ghen tị nhưng sắc mặt bên ngoài làm như không có gì.

Từng nhóm nữ tử đùa nghịch với nhau, nhưng không quá phận, lúc nào cũng chăm chăm duy trì dáng vẻ bên ngoài.

Ánh mắt Yến Hàm Yên chuyển động rồi dừng lại trên từng người con gái, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên mỉm cười, trong mắt cân nhắc. Đột nhiên ánh mắt chuyển tới góc Mục Thanh Lê, lúc này nàng đang cùng Quân Phi Vũ nói chuyện phiếm. Đôi mắt Mục Thanh Lê ánh mắt trong sáng, đôi môi ẩn ẩn nụ cười mang theo vài phần thích ý, thế nhưng làm cho người ta nhìn có chút chói lóa.

Ánh mắt Yến Hàm Yên thoáng tối lại, không khỏi đánh giá toàn thân nàng, lúc này nhìn kỹ làm cho Yến Hàm Yên không khỏi giật mình.

Hôm nay Mục Thanh Lê mặc áo màu sáng phối hợp váy nhạt màu, hoa sen được thêu đầy hai tay áo, ba ngàn sợi tóc đen búi sơ sài, bên hông đeo sợi dây kết màu tối, đai lưng như do những đóa hoa nhỏ kết tạo thành, mấy sợi tua rua màu sáng tùy ý bay bay trong gió, dáng người yếu điệu thướt tha.

Cái đoạn tả này thấy đẹp mà ta chuyển lại không được tốt lắm =__=!!! nên các nàng nghĩ cái hình này đỡ đi, ta thấy cũng tương tự ờy

Tuy nàng chưa hoàn toàn trưởng thành, khuôn mặt cũng còn chưa nảy nở hết nhưng cũng đã có thể thấy được sau này sẽ là quốc sắc thiên hương. Nhưng bắt mắt nhất không phải dung mạo này của nàng mà là thần thái của nàng, đôi mắt linh động nàng như ngọc lưu ly, hết nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, nụ cười nàng nhàn nhạt, chỉ một động tác cũng đầy vẻ mê hoặc.

Càng nhìn càng muốn nhìn tiếp, càng ngắm càng không rời mắt được, càng nhìn càng ngắm càng giật mình, cứ như đang ngắm một vật trân quý đang được mài dũa, từ từ hé ra một ánh sáng rực rỡ.

Sắc mặt Yến Hàm Yên biến thành màu đen, hơi dùng sức một chút một tiếng “rắc rắc” rất nhỏ vang lên, cái chén bị nàng siết trong tay tạo một vết nứt. Lão cung nữ bên người nàng đứng phía sau nhìn thấy, trong lòng hơi kinh hãi, lại nhìn theo ánh mắt của nàng thấy hình ảnh Mục Thanh Lê bên bờ nước, ngay lập tức có chút hiểu được. Hoàng hậu e là nhìn vật nhớ người, hẳn là nhớ tới La Vô Hà trước kia.

“Hoàng hậu, có cần.....” Lão cung nữ hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói ở bên tai Yến Hàm Yên.

Yến Hàm Yên thu hồi ánh mắt, sau đó hơi hơi nheo lại, lãnh đạm nói: “Ừ, đi thôi.”

“Vâng.” Lão cung nữ mỉm cười, sau đó chậm rãi lui đi.

“Đôngggggg” tiếng cồng nhẹ nhàng vang lên.

Giữa đình thủy tạ, âm thanh của những nữ tử ngừng một chút, toàn bộ im lặng nhìn về phía Yến Hàm Yên.

Yến Hàm Yên mỉm cười, nhìn các vị nữ tử, nói: “Lần này có thể tham gia bách hoa yến đều là quý nữ trí tuệ của Đông Tổng, bách hoa yến này không chỉ để các người tề tụ vui chơi cùng nhau, mà còn muốn thanh danh các người được lan truyền rộng rãi, để cho người ta biết được tài hoa thực đức của nữ tử Đông Tổng chúng ta, muốn cho các người đều chọn được lang quân như ý.”

Nghe nói như thế, phần lớn khuôn mặt những nữ tử đang đứng đầy đều đỏ bừng. Yến Hàm Yên nói cũng là tình hình thực tế, các nàng vì sao muốn biểu lộ tài hoa để cho người trong thiên hạ biết được? Thứ nhất là vì hư vinh, thứ hai vì muốn được sủng ái, thứ ba là muốn nam tử quyền quý xem trọng cùng yêu thích, để

cho các nàng tìm được phu quân tốt, hoặc ít nhất cũng để lại ấn tượng tốt trong lòng của người mà mình thích.

“Thúy Hà.” Yên Hàm Yên nhàn nhạt kêu.

“Dạ.” Lão cung nữ lúc này rời đi kia đang bưng một thùng gỗ nhỏ trở về. Đứng ở bên người Yên Hàm Yên, cung kính nói: “Hoàng hậu nương nương, hết thấy đã chuẩn bị tốt.”

“Ân.” Yên Hàm Yên gật đầu, mỉm cười đối diện với nghi hoặc của chúng nữ tử mà giải thích: “Đề tài bách hoa yến lần này chính là làm thơ, nay trong thùng gỗ này có hơn trăm đề tài khác nhau để các người bắt thăm tự chọn ra. Với những đề tài mà các người chọn được thì các người phải dùng thời gian một nén nhang để hoàn thành. Đã hiểu rõ?”

“Hiểu rõ.” Các nữ tử trả lời.

Yên Hàm Yên vừa cười nói: “Các bài thi thơ lần này sẽ giao cho các vị Vương gia cùng Hoàng Thượng xem xét, người chiến thắng bách hoa yến lần này sẽ do các vị Vương gia chọn, các người cần phải cố gắng một chút.”

“Vâng!” Lúc này đây, các nữ tử nhất thời cũng rất có tinh thần, ánh mắt long lánh, hiển nhiên phần lớn những nữ này đều có hứng thú đối với các Vương gia.

Yên Hàm Yên gật đầu, nói với lão cung nữ: “Thúy Hà, cho các nàng rút thăm chọn đề.”

Lão cung nữ tên Thúy Hà gật đầu, bưng thùng gỗ đi tới các nữ tử.

Một đám những nữ rút đề, sau đó đều tự nhìn đề tài của mình, hoặc kinh hỉ hoặc nhú mày hoặc là than nhẹ. Thúy Hà lão cung nữ cố ý để cho những nữ tử kia rút xong rồi, cuối cùng mới đi đến trước mặt Mục Thanh Lê, khẽ thở dài: “Thái Tử phi cứu công chúa, hai người sao lại đứng chốn này như thế, nô tỳ mất mớ, cuối cùng mới tìm được các người.”

Quân Phi Vũ đơn thuần nói: “Không có quan hệ, dù sao đều là rút thăm.” Nàng nói xong liền đưa tay hướng bên trong rồi tùy tay kéo ra.

Thúy Hà lại hướng Mục Thanh Lê, mỉm cười nói: “Thái Tử phi, chỉ còn cái cuối cùng, người xem?”

Mục Thanh Lê nhìn nàng ta một cái, cười vô tư, “Cũng giống nhau.” Đưa tay cầm lấy đề tài cuối cùng lấy ra.

Trên mặt Thúy Hà nở nụ cười, sau đó chậm rãi lui đi.

Yên Hàm Yên sai người đốt nhang hương, nói: “Đề tài phát xong, nhang hương đã châm, các người bắt đầu làm bài đi.”

Phần lớn nữ tử phân phó tỳ nữ bên người lấy giấy Tuyên Thành cùng bút mực, sau đó tự mình bắt đầu làm.

Quân Phi Vũ ở một bên mở giấy Tuyên Thành ra, nhìn đến đề tài bên trong, lập tức khó xử nhẹ giọng than thở: “Dùng một bài thơ miêu tả vẻ đẹp của nữ tử khuynh quốc khuynh thành? Đây..... Đây.” Quay đầu nhìn về phía Mục Thanh Lê, ngắc đầu hỏi: “Thanh Lê tỷ tỷ, đề tài của tỷ là gì thế?”

Mục Thanh Lê nhìn mảnh giấy Tuyên Thành trong tay cười yếu ớt. Nàng không phải là không nhìn ra thủ đoạn ngầm của Thúy Hà, cũng không biết hoàng hậu này sẽ cho nàng cái đề tài khó khăn gì. Mở tờ giấy Tuyên Thành ra, những chữ bên trong nhất thời đập vào mắt:

Dùng thơ ca ngợi mẫu đơn, sen, cúc, mai, cả bốn loài hoa đều ở trong thơ.

Những loài hoa này đúng là thiên hạ đều công nhận hoa của bốn mùa, đề tài này nói khó thì cũng khó, để viết cho tốt vốn đã khó, muốn viết động lòng người lại càng khó.

Quân Phi Vũ ngắc đầu thu hết đề tài này vào trong mắt, không khỏi kinh ngạc hô thành tiếng: “A, so với ta càng khó hơn, Thanh Lê tỷ tỷ, chúng ta thực không may mắn.”

“Không may mắn? Ta lại cảm thấy vận khí không tệ.” Mục Thanh Lê hí hóp mắt cười lộ lên. Tuy người khác nhìn vào thấy thật khó, nhưng mà đối với nàng mà nói thì cũng khá dễ dàng. Nếu đề tài khác có thể còn cần phải suy nghĩ cẩn thận, nhưng là hoa của bốn mùa? Cuộc sống hàng năm ở Thục Sơn, nàng xem sách văn thơ thì nhiều nhất chính là về miêu tả vẻ đẹp thiên nhiên, mà hoa của bốn mùa, chẳng phải vừa vặn là loại mà các nhà thơ cổ đại thích viết nhất sao?

“Àn?” Quân Phi Vũ nghe xong lời của nàng, không khỏi ngạc nhiên.

Hai người Hàn Xuân và Noãn Thu cũng không khỏi liếc nhìn nàng một cái, bắt đầu là câu thơ miêu tả hoa cúc hay đến bất ngờ, hiện tại là hoa của bốn mùa, xem bộ dáng tiểu thư tựa hồ cũng rất tự tin?

“Noãn Thu, Hàn Xuân, trải giấy mài mực.” Mục Thanh Lê mỉm cười nói.

“Vâng.” Noãn Thu, Hàn Xuân tự nhiên trả lời, liếc mắt nhìn nhau, Hàn Xuân vì nàng mang trải giấy Tuyên Thành ra, Noãn Thu chậm rãi mài mực, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lại tuyệt đẹp.

Mục Thanh Lê cầm lấy bút bằng lông sói, ngồi ngay ngắn ở một bên, ánh mắt đầy tự tin, hiển nhiên là nắm chắc mười phần.

Quân Phi Vũ không khỏi ngạc nhiên tới gần nhỏ giọng nói: “Thanh Lê tỷ tỷ, tỷ đã nghĩ ra được sao? Làm sao có thể nhanh như vậy, đó là hoa của bốn mùa a!”

Mục Thanh Lê mỉm cười, chỉ chỉ đầu mình, trong nháy mắt cười nói: “Đều ở trong này.”

Ở trong này? Trong lòng Quân Phi Vũ không rõ, nhưng là cũng nhìn ra vài phần tự tin bên trong những lời này. Lặng lẽ trợn tròn mắt, biểu hiện càng ngày thơ. Nàng đã nói Thanh Lê tỷ tỷ không chỉ lợi hại, hơn nữa cũng rất tài hoa, lần này nhất định là Thanh Lê tỷ tỷ thắng.

Mục Thanh Lê quay đầu lại hỏi Noãn Thu: “Nói thử xem, lịch sử Đông Tống mà thiên hạ đều biết, có người nào đặc biệt yêu thích hoa cúc hay là hoa mai không?”

Noãn Thu mặc dù không giống Liên Hạ đọc đủ các loại văn thơ nhưng đối với một ít sử ký cũng ghi nhớ trong lòng, nhất là về những người nổi tiếng thiên hạ. Suy nghĩ một lát. Nàng trả lời: “Có. Nổi tiếng yêu hoa cúc nhất nước Hạ mà theo sử sách ghi chép lại có một người tên là Vương gia Lí Dịch Dương, mùa thu hàng năm sẽ thu mua hết hoa cúc trong thiên hạ, che kín vương phủ, thậm chí còn hướng Hoàng Thượng Hạ quốc tấu xin lấy hoa cúc làm quốc hoa. Người yêu thích hoa mai theo sử ký nước ta thì cũng không nhiều, một là Tiêu hoàng hậu, một là đại học sĩ Mộc Dật Tấn, một là đại tướng quân Lãnh Quân Hàn.”

Mục Thanh Lê gật đầu, sau đó dựa vào ghế cười nhạt không hề lên tiếng.

Tư thế dáng vẻ này của nàng đều bị mọi người nhìn thấy, chân mày Yến Hàm Yên hơi hơi nhăn lại, đáy mắt hiện lên bất mãn. Nghiêng đầu nhìn về phía lão cung nữ Thúy Hà bên người, môi nhàn nhạt chuyển động: “Thế nào?”

Thúy Hà nhìn theo của ánh mắt nàng nhìn về Mục Thanh Lê, đối với bộ dáng dương dương tự đắc của Mục Thanh Lê kia cũng không rõ. “Không sai, nàng ta rút được là hoa của bốn mùa.”

Yến Hàm Yên vuốt nhẹ hàm dưới, hơi hí hóp hai mắt, trong đó hiện lên ánh sáng lạnh lẽo sắc bén. Gần đây càng nhìn Mục Thanh Lê càng không vui, từ trên thân nàng cũng càng ngày càng dễ dàng nhìn thấy được bóng dáng La Vô Hà. Lúc trước cầm kỳ thi họa của La Vô Hà mọi thứ đều tinh thông, tu luyện tự nhiên kiếm thuật cũng là thiên tài, thêm vào đó là thanh danh dung mạo đệ nhất mỹ nhân Đông Tống, bao nhiêu nam tử trong thiên hạ đều si mê điên cuồng. Nữ nhi nàng tuy rằng là vô pháp vô thiên, nhưng khí vận đang chậm rãi hiện rõ, so với La Vô Hà trước đây một chút cũng không kém.

Yến Hàm Yên vuốt nhẹ hàm dưới, hơi hí hóp hai mắt, trong đó hiện lên sự lạnh lẽo sắc bén. Gần đây càng nhìn Mục Thanh Lê thì càng thấy không vui, từ trên người của Mục Thanh Lê cũng càng ngày càng dễ dàng nhìn thấy được bóng dáng La Vô Hà. Lúc trước cầm kỳ thi họa của La Vô Hà mọi thứ đều tinh thông, tu luyện tự nhiên kiếm thuật cũng là thiên tài, thêm vào đó là thanh danh đệ nhất mỹ nhân Đông Tống khiến cho bao nhiêu nam tử trong thiên hạ lâm vào si mê điên cuồng. Nữ nhi của La Vô Hà tuy rằng là vô pháp vô thiên, nhưng khí vận đang chậm rãi hiện rõ, so với La Vô Hà trước đây một chút cũng không kém.

Là Yến Hàm Yên ta nhìn nhầm sao? Nếu nhìn nhầm thì được, còn như ngược lại, Mục Thanh Lê này tuyệt đối không thể lưu lại.

Mặt hồ lăn tăn gợn sóng, hương đã đốt được một nửa, những nữ tử ở đây vẫn còn chìm đắm trong tư lự, cũng có người nghĩ được gì đó vừa ý, viết hết tờ giấy này sang tờ giấy khác. Cho dù những nữ tử này che giấu rất khéo, nhưng vẫn có thể cảm giác được bầu không khí lo lắng sốt ruột của các nàng.

Lại nhìn về phía Mục Thanh Lê, Noãn Thu vẫn còn đang chậm rãi mài mực, giống như phải đem mực này mài cho ra thứ mực tốt nhất, Hàn Xuân thì im lặng đứng yên, Mục Thanh Lê thậm chí đã bắt đầu nửa nhắm nửa mở mắt như nghỉ ngơi, nhìn phong cảnh núi non trùng điệp nơi xa xa, khóe miệng nổi lên ý cười nhàn nhạt.

Trong lòng Quân Phi Vũ đang cực kỳ sốt ruột, cho nên khi đứng bên người Mục Thanh Lê lại thỉnh thoảng nhìn trộm về mặt hai người của Mục Thanh Lê cùng Noãn Thu, chẳng biết từ lúc nào đã bị hơi thở yên tĩnh này cuốn hút, từ từ cũng trở nên bình tĩnh lại. Dù sao nàng lại không có ý nôn nóng muốn lập gia đình, cũng không có ý tranh ngôi vị đệ nhất tài nữ, cho nên chẳng việc gì phải gấp gáp cả? Quân Phi Vũ như nghĩ thông suốt điểm này, trên mặt nàng cũng tự nhiên mà tươi cười.

Chúng nữ tử lại không biết trên lầu các cao cao của một tòa nhà cách bách hoa yến không xa, nơi đó có hành lang chạm trổ điêu khắc bao bọc bên ngoài lại vừa vặn đối diện cảnh sắc trong bách hoa yến. Hoàng Thượng Quân Vô Cung khoác trên người bộ hoàng bào màu vàng chói, đứng cạnh hắn là vài vị Vương gia, mà Thái Tử Quân Vinh Giác, Tần vương Quân Vinh Sanh, Tần vương Quân Vinh Trấn toàn bộ đều góp mặt trong đó.

‘Cảnh sắc’ trong bách hoa yến tự nhiên đều lọt vào tầm mắt của mọi người, oanh oanh yến yến, ồm thì đẹp mà mập cũng dễ thương (nguyên văn: hoàn phi yến sấu), quả nhiên là muôn hoa khoe sắc, mỗi người mỗi vẻ.

“Ta tự hỏi phụ hoàng muốn lưu lại ta là có việc gì, nguyên lai là vì ‘Bách hoa’ này.” Quân Vinh Trấn không nhanh không chậm nói, ánh mắt chuyển động chung quanh trên người các nữ tử ở trong bách hoa yến, nhất là những nữ tử có dáng người cùng khuôn mặt xinh đẹp, nhưng mà dư quang lại chưa từng rời đi bóng dáng nhàn nhã bên cạnh hồ nước xanh biếc kia. Nàng đã chọn được đề tài đơn giản lắm sao, ngay từ đầu cứ bình tĩnh như vậy, thậm chí là ‘nhàn nhã’?

Quân Vô Cung mỉm cười nói: “Trong bách hoa yến muôn hoa đua thắm, chỉ là danh hoa này sẽ không biết sẽ về ai tay, các người cứ chờ xem, cũng là vì chính phi tương lai mà suy nghĩ một phen.” Những nữ tử tại bách hoa yến này đều là con gái yêu của giới quyền quý của nước Đông Tống, thừa sức trở thành chính phi Vương gia, dẫn theo bọn hắn đến cũng là vì nguyên nhân như thế.

Đôi con ngươi màu nâu của Quân Vinh Sanh nhẹ nhàng khép, cười đến sáng lạng anh tuấn. Nhếch môi: “Lần này đến đây không có chính phi của Vương gia, cần phải ngắm nhìn cho thật kỹ.”

Quân Vinh Giác cùng bọn họ đứng chung một chỗ, quần áo chỉ một màu trắng đơn giản, đầu cài cây trâm bàn long, trâm bàn long giống như rồng uốn lượn trên đó – thật sống động, mà chất ngọc tuyệt đẹp càng làm cho dung mạo của hắn giống như được tinh tế điêu khắc từ một loại ngọc đẹp nhất trên đời. Quân Vinh Giác im lặng không lên tiếng, tầm mắt lẳng lẳng nhìn nữ tử toàn thân thích ý bên bờ hồ, thấy vẻ mặt nàng có ý cười, khóe miệng cũng không tự chủ chậm rãi cong lên theo.

Tuy là chung quanh hắn đẹp đẽ cùng quý giá giao hòa, lại cứ cố tình như tự mình tạo thành một thế giới, cho dù hai người có dừng lại cũng không thể vượt qua cái khoảng cách đó. Nhưng mà mỉm cười này của hắn, giống ngưng tụ mọi chân thật cũng như con người của hắn, duy chỉ có khoảng cách kia một chút cũng không giảm.

Lầu gác điện ngọc, điêu khắc tinh xảo đầy đặc như tơ thêu trên gấm. Áo trắng của hắn giản dị mà không kém tinh tế, vạt áo không nhiễm bụi trần, mỹ lệ chung quanh ngược lại còn làm nền cho hắn, cũng bởi vì hắn mà xung quanh như có thêm một phần tiên khí, dường như nơi đây cũng đã trở thành nguyệt điện.

Nhóm người Quân Vô Cung nhìn phía Quân Vinh Giác cũng không khỏi thán phục trong lòng, phong hoa tuyệt đại đến thế này đã chẳng thể phân biệt nổi nam nữ. Lại không hiểu nổi Mục Thanh Lê kia vì sao cứ giành lấy Quân Vinh Giác, khiến cho hắn ôn nhu như vì nàng mà tồn tại vậy.

Quân Vinh Trăn tựa vào cây cột bên cạnh, cặp mắt như mắt hổ của hắc lưu chuyển trên hai người Quân Vinh Giác rồi đến Mục Thanh Lê bên cạnh hồ. Lại thấy khoảng cách hai người tuy rằng xa nhau, nhưng dường như lại rất gần nhau. Mục Thanh Lê thì như giả vờ buồn ngủ, Quân Vinh Giác thì ngắm nhìn đầy ôn nhu. Loại cảm giác này nhất thời làm cho trong lòng Quân Vinh Trăn một trận khó chịu. “Thái Tử, không biết người coi trọng nữ tử nào để lấy về làm sủng phi đây?”

Quân Vinh Giác nghe lời nói của Quân Vinh Trăn như gió thoảng bên tai, không chút nhúng nhích, vẫn im lặng ngắm nhìn.

Quân Vinh Trăn thấy thế tức giận, nhưng mà nhìn lại cái dạng này của Quân Vinh Giác, không khỏi giật mình. Từ trên người Quân Vinh Giác tựa hồ nhìn thấy hình ảnh lúc còn nhỏ trước kia, Quân Vinh Giác chỉ kêu mình là hoàng huynh một lần duy nhất, đó cũng là lần đầu tiên trong lòng Quân Vinh Trăn tràn ngập vui vẻ. Bởi vì thân ảnh nhỏ nhỏ trước mắt thản nhiên tươi cười không hề tỳ vết chút nào, khuôn mặt ngọc tạc đã gần như hiển lộ ra dung mạo tuyệt thế vô song, còn có chút hồng hồng như có một chút ngại ngùng vậy.

Khi đó là mùa hạ, mùa hoa sen nở rộ. Quân Vinh Giác mặc một thân áo trắng đang đi bên bờ sông, toàn thân như ngọc tạc thành, mà trên trời mây đang trôi bèo bồng, xung quanh yên tĩnh, làm cho người ta nhìn một cái liền nhịn không được muốn đặt ở trong lòng bàn tay mà che chở, không muốn hắt bị một phần thương tổn nào.

– hoàng huynh –

Từ trong cái miệng nhỏ của Quân Vinh Giác kêu lên như thế, nhìn Quân Vinh Giác cười nhàn nhạt, mái tóc đen mềm mại xoa tứ tán trên vai, hai màu đen trắng, trắng càng trắng, đen càng đen.

Sau lưng Quân Vinh Giác là một hồ đầy hoa sen trắng, với nụ cười đó, với đôi mắt đen sâu thẳm đó, đoá sen trắng kia cũng như tại một khắc đó mà nở rộ, sáng bừng trong suốt, trở thành nền của hắc.

Quân Vinh Trăn khi đó sợ ngây người, trong đầu chỉ hiện lên một loại sợ hãi nói không nên lời mà trên hết là sự vui sướng nở rộ. Quân Vinh Trăn thậm chí còn nghĩ hình ảnh mình đang nhìn thấy chính là Bạch Liên tiên đồng. Đây là đệ đệ của hắc? Nguyên lai hắc còn có một đệ đệ xinh đẹp như vậy. Ánh mắt kia nhợt nhạt hàm chứa ý cười tôn kính, là đôi mắt sạch sẽ nhất mà lúc hắc còn nhỏ từng thấy được, cả hoàng cung không ai có thể có đôi mắt thế này.

Nhưng mà ngày đó, Quân Vinh Trăn lại đưa tay đẩy Quân Vinh Giác xuống hồ sen, Quân Vinh Trăn nhớ tới hoàng đệ này là đứa con mà Hoàng Thượng sủng ái nhất, là mẫu phi Quân Vinh Giác hại chết mẫu phi của mình, còn mình thì bởi vì Quân Vinh Giác kêu một tiếng hoàng huynh mà cao hứng?

“Ta không phải hoàng huynh của ngươi.” Ngày đó, chính mình cứ lạnh lùng như vậy nhìn thân thể Quân Vinh Giác giãy dụa trong nước, cứng rắn để lại những lời này. Nửa đêm nhìn thấy trong mắt Quân Vinh Giác chột lóe ảm đạm, sự thản nhiên cùng ảm đạm kia lại như lệ chảy xuống. Quân Vinh Trăn thất kinh, sau đó sợ hãi chạy trốn.

Từ đó về sau, Quân Vinh Trăn cũng không còn gặp lại, nghe nói Quân Vinh Giác trượt chân rơi xuống nước, một thân nhiễm bệnh.

Sau nữa, nghe nói Quân Vinh Giác bị phong làm Thái Tử. Cũng chính là thời điểm phong Thái Tử, Quân Vinh Trăn mới gặp lại Quân Vinh Giác, nhưng mà cảnh còn người mất.

Tại buổi sắc phong yến, Quân Vinh Giác bất quá mới bảy tuổi còn nhỏ, mặc bộ y phục Thái Tử màu vàng, đầu đội kim quan long đăng, sợi dây cổ định kim quan được cột chặt dưới cằm, chân đi giày gấm thêu tơ vàng. Cả người thu hết toàn bộ những gì đẹp nhất tại yến hội, như kim đồng trên đời làm ọi người sợ hãi mà than thán.

Chính là vẻ mặt của Quân Vinh Giác im lặng lãnh đạm, ánh mắt nhợt nhạt như cũ, đáng tiếc ít dao động, tựa như một cái đầm nước trên núi cao và xa xăm, tĩnh lặng như gương. Quân Vinh Giác lạnh nhạt nhìn xem những kẻ quyền quý nói cười trong yến hội, ánh mắt thản nhiên như chiêm chốc những kẻ phàm nhân này.

Mà những kẻ phạm nhân đó cũng bao gồm cả Quân Vinh Trăn, bởi vì hắn nhìn thấy, ánh mắt của Quân Vinh Giác thoáng qua trên người hắn, không có nửa điểm dừng lại, cứ như cơn gió thổi qua tán lá cây.

Quân Vinh Trăn mím môi hoàn hồn, cặp mắt lạnh lùng quét về Quân Vinh Giác một cái. Mấy năm nay, càng ngày Quân Vinh Giác này càng lạnh nhạt hơn hững hờ mà Mục Thanh Lê lại có thể khiến cho hắn nở nụ cười, cái tươi cười này cũng quá mức tinh khiết rồi.

Quân Vô Cung thản nhiên liếc nhìn hai người, sau đó lại chậm chậm mở lời như đang tự nói với chính mình: “Tiểu Lê Nhi từ lúc bắt đầu đã rất nhân nhã, không biết chọn được đề tài gì, có lẽ rất nắm chắc, lần này thanh danh đệ nhất tài nữ, xem ra cũng thật khó biết được.”

Lời này của Quân Vô Cung vừa thốt ra, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía nữ tử bờ hồ, lần này mới thật sự là nhìn, liền dần dần kinh ngạc, lúc trước chỉ cảm thấy Mục Thanh Lê vô cùng thuần mỹ, lúc này nàng chỉ lặng lẽ ngồi, thế nhưng càng nhìn càng kinh diễm, giống như nàng vốn nên thưởng thức chậm rãi như thế này, nhìn nhìn lâu chẳng những không chán ngấy, ngược lại càng có hương vị.

Trong mắt không ít người chậm rãi xuất hiện sự hâm mộ, họ nhìn về phía Quân Vinh Giác. Lấy được một báu vật như thế, tuy Mục Thanh Lê còn nhỏ nhưng đến lúc trưởng thành chỉ e càng thêm tuyệt sắc, Thái Tử là thật có phúc.

Con người màu hổ phách của Quân Vinh Sanh cũng lưu chuyển về hướng Mục Thanh Lê cùng hồ nước phía sau, hàng lông mi rậm rạp run rẩy nhẹ nhàng, khẽ cúi xuống đầu che giấu sự thâm thúy thoáng qua. Sự thâm thúy đó như là đá quý sẫm màu chạm đến cảm xúc tận đáy lòng người.

Khóe môi Quân Vinh Trăn nở nụ cười, nói như đùa không chút nào để ý: “Bằng tài hoa của nàng? Về phương diện kiếm thuật nàng lĩnh ngộ không tệ, nhưng mà chưa từng nghe thấy nàng yêu thích thơ văn, lúc trước ở học đường chỉ toàn ngủ, giờ học kiếm thuật buổi chiều cũng không thấy bóng dáng.”

Quân Vinh Giác sững mắt nổi lên dao động. Ở học đường chỉ toàn ngủ, giờ học kiếm thuật buổi chiều cũng không thấy bóng dáng? Hai hàng lông mày giãn ra, “Xích” Một tiếng, Quân Vinh Giác cười thành tiếng.

Buổi chiều nàng không có mặt, không phải là trốn ra sau núi để gặp hắn sao.

Mọi người bị một tiếng cười này của Quân Vinh Giác làm cho thần sắc có chút mờ mịt, ngoài ý muốn quay lại nhìn hắn. Quân Vinh Giác vừa mới cười thành tiếng sao?

Quân Vinh Trăn cũng sững sốt, nhướn mày hỏi Quân Vinh Giác: “Thái Tử diện hạ có ý khác với lời ta vừa mới nói chăng?” Tuy rằng nghe ra tiếng cười của Quân Vinh Giác không giống như là châm chọc, nhưng mà một tiếng cười này hắn thật sự không minh bạch. Nói xấu Mục Thanh Lê vậy mà hắn còn cười được?

Ý cười trong mắt Quân Vinh Giác còn vẫn chưa tiêu tán hết, thản nhiên liếc Quân Vinh Trăn một cái, lắc đầu, thu hồi tầm mắt.

Quân Vinh Trăn bị cái nhìn hàm chứa ý cười này làm ất hừng, đôi mày càng nhíu lại.

Một góc nào đó, Quân Vinh Lâm mặc áo bào màu đỏ tía, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn bất phàm, so với Quân Vinh Trăn cũng không hề thua kém, cứ như Quân Vinh Trăn khác nhưng lại bỏ bớt phần khí phách. Đôi mắt lạnh như băng của Quân Vinh Lâm di chuyển trên ba người Quân Vinh Giác, Quân Vinh Trăn cùng Quân Vinh Sanh, trong mắt hiện lên bực bội và tức giận.

Trước kia Quân Vinh Lâm căn bản lười để ý việc người tranh ta đoạt giữa các Vương gia, để người chết ta sống, nói chuyện cũng là ám lý tàng đao. Mỗi lần nhìn thấy cũng không thèm đếm xỉa đến, vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lại thêm châm chọc bọn họ nhằm chán. Nhưng mà hôm nay nghe bọn họ thỉnh thoảng nói về chuyện Mục Thanh Lê, Quân Vinh Lâm hắn lại thấy phiền. Bộ không có việc gì để nói hay sao mà cứ nói về nữ tử háo sắc kia làm cái gì? Chỉ bằng cô ta mà muốn làm đệ nhất tài nữ sao? Trừ phi là mặt trời mọc hướng tây.

Nhưng mà cho dù có tức giận thì cũng là giận chính mình cứ vì kẻ háo sắc kia mà phiền lòng, cái này là làm sao?

Trong bách hoa yến, hương đã đốt gần hai phần ba, lúc này trời cũng nổi vài cơn gió, tàn nhang còn vượn trên cây nhang hương cũng bị thổi qua, bụi nhang rơi xuống rồi hòa vào đám tro trên bàn, điểm đỏ đỏ trên

cây nhang hương lập lòe lóa sáng, cũng nhân cơn gió này, cháy cũng mạnh và nhanh hơn.

Đã vài vị quý nữ cầm giấy Tuyên Thành nộp lên, nộp trước nộp sau cũng là thắng lợi trong phút chốc, các nàng đối chính mình cũng có chút vừa lòng, cho nên mang lên nộp.

Yến Hàm Yên mỉm cười với vài nữ tử quyền quý, đem giấy Tuyên Thành viết đề tài cùng bài thơ của các nàng đặt cùng một chỗ. Thỉnh thoảng đối một vị nữ tử quyền quý nào đó tán thưởng gật đầu, tức thì mặt mày nữ tử quyền quý kia liền hớn hở, mãn nhãn vui sướng.

“Tiểu thư, mặc đã mài tốt rồi.” Giọng nói tựa như tiếng chim hót của Noãn Thu chậm rãi nói ra.

Đôi mắt Mục Thanh Lê vốn đang khép hờ chậm rãi mở, đưa tay duỗi thẳng lưng một cái, khoe miệng thoáng hiện nụ cười rạng rỡ. Bộ dáng nửa tỉnh nửa mê vô cùng đáng yêu, đáng người mềm dẽo, nụ cười thần nhiên. Liếc mắt một cái liền kinh diễm, làm tâm trạng những nam tử trên lầu các cách đó không xa đều như có cái gì đó chạm vào.

Quân Vinh Trần tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Quân Vinh Giác một cái, nữ tử có hành vi bên ngoài như vậy thật sự quá mức tùy ý, hơn nữa nàng còn là Thái Tử phi.

Quân Vinh Giác lúc này lại bật cười, đôi mắt híp lại. Nàng hẳn là cảm thấy nhàm chán, nên mới hiển lộ ra không chút nào che giấu như vậy.

bên cạnh hồ nước xanh biếc, Mục Thanh Lê ngồi thẳng lại, cầm bút lông chậm rãi chấm chấm mực nước đã mài hoàn hảo, một tay nắm tay áo cầm bút khê kéo căng, động tác ngón tay như ngọc thuần thực cầm bút lông khiến trong mắt nhóm người Noãn Thu nhất thời hiện lên ngạc nhiên, động tác cầm bút này thật sự là không tẻ chút nào.

Hàn Xuân dùng nghiên mực giúp nàng chặn giấy Tuyên Thành, tay lại vuốt cho giấy bằng phẳng.

Mục Thanh Lê mỉm cười, cầm bút rồi viết xuống một cách lưu loát sinh động trên tờ giấy Tuyên Thành ba chữ: Ái liên thuyết. (Thích sen nói rằng)

Ái liên thuyết?

Trong mắt ba người Hàn Xuân, Noãn Thu cùng Quân Phi Vũ đều hiện lên một tia nghi hoặc, không phải là hoa trong bốn mùa sao? Tại sao chỉ có mỗi sen của mùa hạ? Nhưng mà đây là thắc mắc, còn ánh mắt các nàng không khỏi bị ba chữ này hấp dẫn. Chữ thế này, không phải là loại chữ các nàng quen dùng bút lông viết, xinh đẹp lại hơi viết ngoáy không kèm chế được, mà sự không kèm chế được lại ẩn chứa tiêu sái, tất cả đều có một phong lưu ý vị. Chữ tốt! Thật sự là chữ tốt! Chỉ không biết đây rốt cuộc là hệ thống chữ gì.

Mục Thanh Lê thấy ba người các nàng tập trung tinh thần để nhìn, khoe miệng khê cười một chút, cũng không dừng lại mà tiếp tục viết xuống:

Thủy lục thảo bốn chi hoa khả ái giả thậm phiền hạ quốc Dịch Dương độc ái cúc cổ hữu tiêu hậu thậm ái mai chí lam lâu lai thể nhân giai ái mẫu đan dĩ độc ái liên chi xuất ử nê nhi bất nhiễm trạc thanh liên nhi bất yêu trung thông ngoại trực bất mạn bất chi hương viễn ích thanh đình đình tĩnh thực khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên dĩ vị mẫu đan hoa phú quý giả dã liên hoa chi quân tử giả dã cúc hoa chi ẩn dật giả dã mai hoa chi thanh khách giả dã

Mục Thanh Lê viết thẳng một mạch đến cuối cùng, khê thở nhẹ một hơi, sau đó mới viết tên mình chỗ lạc khoản rồi buông bút lông ra.

Người yêu sen nói rằng:

Một loài thân cỏ lương cư, thế mà lại khiến cho người cuồng si.

Dịch Dương nước Hạ chỉ yêu cúc, đời xưa Tiêu Hậu rất yêu mai.

Mẫu đơn khắp chốn trần gian thích.

Còn lại mỗi ta yêu sen thôi

Thanh sạch lại không quá diễm lệ, chính trực ngay thẳng vươn cao cao, mảnh mai thơm lâu lại có ích, mà cũng có thể ngấm từ xa.

Đây mẫu đơn, tượng trưng phú quý;

Sen, biểu tượng cho người quân tử,

Cúc, là niềm vui thú ở ẩn;

Mai, chính là người khách thanh cao.

Cám ơn các nàng đã đọc đến đây, thơ con cóc, hehe, chịu thôi, khả năng có hạn nhưng lựu đạn ta cứ quăng bừa, các nàng sao tránh nổi, khụ khụ, máu tự kỷ nó lại lên rồi ^^.

Cả một bài thơ viết về tình yêu sen lại bị Mục Thanh Lê thay đổi một chút. Từ nội dung là bày tỏ tình yêu hoa sen, giờ không chỉ là khen hoa mà thôi mà còn mang ý ẩn dụ trong đấy, mỗi câu mỗi chữ đều hàm chứa triết lý.

Bởi vì Mục Thanh Lê mãi tập trung lo viết mà một đoạn tóc đã sớm rủ xuống bên tai nàng, lúc này nàng mỉm cười đưa tay vén mái tóc ra phía sau, động tác hồn nhiên ôn nhu như bao người con gái khác. Mục Thanh Lê cũng bởi động tác vén tóc này nên hơi hơi nghiêng đầu, dư quang vừa vịn thoáng thấy một màu trắng nhưng vô cùng thanh tịnh cùng sạch sẽ, một màu đơn giản như vậy lại làm cho trong đầu nàng tự nhiên hiện lên hình ảnh của một người.

Mục Thanh Lê bất giác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên lầu các cao cao cách đó không xa. Đúng là ‘trích tiên’ thuận gió rời đi kia lúc này đang cười yếu ớt ôn nhu nhìn nàng. Không biết hắn đã đứng đó nhìn bao lâu, trong lòng Mục Thanh Lê khẽ run lên, cảm thấy hắn từ lúc bắt đầu đã yên lặng, bao dung chăm chú ngắm nhìn nàng.

Sóng mắt Mục Thanh Lê thay đổi, híp mắt mỉm cười đối với hắn và cứ giữ nguyên nụ cười ấy mãi chưa chấm dứt, cứ như chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, tại bữa tiệc này, làn tóc kia lại nhẹ nhàng rủ xuống, như tơ tằm quấn vào lòng người.

Hai người cứ như thế nhìn nhau từ xa xa, chỉ có Mục Thanh Lê vừa mới bắt đầu thì có kinh ngạc một chút, sau đó liền không còn nữa điểm xấu hổ mà nhìn nhau.

Sắc mặt mấy người Quân Vô Cung chung quanh Quân Vinh Giác đều có chút cổ quái, đơn giản là vì hai người này quá mức ăn ý, ngay cả tươi cười cũng đều giống nhau. Quân Vinh Giác chỉ khi gặp nàng mới có thể nở nụ cười, cười đến như chan chứa hết thủy màu xanh, màu xanh của nước biển, vừa sâu xa lại thâm thúy, đẹp đến mức làm cho người khác không khỏi ghen tị với người được hắn mỉm cười như thế.

Nhưng mà lúc Mục Thanh Lê cười lại không phải chỉ khi có mặt Quân Vinh Giác, nàng trước giờ vẫn là hành động tùy ý, nghiêng đầu nhìn lại, đáy mắt cũng đồng dạng ôn nhu, đôi môi cười dịu dàng. Nụ cười này, đem tất cả xinh đẹp dịu dàng thủy mị như nước của nữ tử lại thêm phần tinh nghịch mà hòa hợp với nhau biểu hiện ra tới tận cùng.

Đây là sự đẹp đẽ vốn đã ít lại càng ít mà nữ tử có được, xâm chiếm lòng người. Chỉ với một cái liếc mắt làm cho người ta cảm thấy, Mục Thanh Lê nhất định là một nữ tử hiếm gặp, hơn nữa nàng đang ngồi trước bàn đọc sách, sau lưng lại có non cao nước xanh, trời xanh mây trắng phụ họa, càng khiến nụ cười đó của nàng thêm tuyệt diệu.

Nhưng mà, chính bọn họ cũng biết rõ ràng rằng nàng là một nữ tử ‘Điều ngoa chấp nhất’, chung quy vẫn là nữ tử quyền quý nhưng ... không có thuốc chữa. Mắt hứng thì ra tay đánh người, bất mãn liền mở miệng mắng người, khó chịu thì cả tay cả miệng cũng dùng luôn, lý sự già mồm, mặt dày vô lại.

Nữ tử thế, làm sao có thể có nụ cười mà cảm giác lại tuyệt diệu đến như vậy được?

Kỳ lạ? Cảm giác này thật sự là kỳ lạ! Giống như sự thật tàn khốc nào đó đang xung đột với giác quan thứ sáu hư ảo của con người, có cảm giác muốn nói gì đó nhưng lại không thể dùng lời để diễn tả được, thực ghen mà.

Hơn nữa với ánh mắt Mục Thanh Lê, nhìn thế nào cũng giống như là căn bản không có nhìn đến bọn họ, mà chỉ nhìn mỗi Quân Vinh Giác mà thôi. Do Mục Thanh Lê hoa mắt, hay là đã hoàn toàn bị sắc đẹp của Quân Vinh Giác làm mê hoặc. Cho nên mới không nhìn thấy bọn họ? Hay là căn bản Mục Thanh Lê không có để bọn họ vào mắt?

“A! Thanh Lê tỷ tỷ. Đây là tỷ viết! Cái này thật là tỷ viết! Thanh Lê tỷ tỷ tuyệt quá!” Giọng nói đáng yêu của Quân Phi Vũ đột nhiên vang lên, vẻ mặt ửng đỏ kích động nhìn Mục Thanh Lê. Nhưng mà nhìn thấy đôi mắt của Thanh Lê đang nhìn nơi xa xăm, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Thanh Lê tỷ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì vậy?” Quân Phi Vũ cũng quay đầu nhìn theo, đáng tiếc là tuổi của nàng ta còn nhỏ, tu luyện cổ khí cũng không được xem là tốt, nên cũng nhìn không rõ lắm, nhưng cũng từ màu vàng hoàng bào của Quân Vô Cung cùng Quân Vinh Giác kia cho dù nhìn không rõ dung mạo cũng có thể cảm giác được hơi thở lạnh đậm mà biết là ai đang đứng trên đó.

“Là phụ hoàng, Thái Tử ca ca! Còn thật nhiều Vương gia ca ca cũng có mặt a~!”

Hai tiếng thốt lên mang theo sự kinh ngạc cùng sợ hãi của Quân Phi Vũ, tiếng thứ nhất vốn đã khiến cho phần đông nữ tử ở đây cẩn thận, nhưng mà tiếng thứ hai kèm theo sợ hãi đó làm cho toàn bộ tâm trí các nàng bị hấp dẫn.

“Hoàng Thượng? Thái Tử? Vương gia cũng đến đây? Ở nơi nào! Tại sao ta lại không có thấy?”

“A! Thật là các Vương gia, Hoàng Thượng cùng Thái Tử đều có mặt!”

“Hoàng Thượng cùng bọn họ đứng ở nơi đó đã bao lâu, chẳng lẽ đã nhìn từ lâu?”

Một tiếng lại một tiếng kêu sợ hãi vang lên, nhóm nữ tử cũng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn một đám nam tử tuần lã đang đứng trên lầu các cao ngất cách đó không xa. Trong lòng thì đang hồi tưởng lại chính mình có làm ra hành động gì không tốt hay không.

Mục Thanh Lê thu hồi tầm mắt đang ngắm nhìn Quân Vinh Giác, đem tóc vén hết sau tai, lại tựa vào trên ghế, không thèm để ý các nữ tử đang kích động trong bách hoa yến.

Và bộ dáng này bị đám người Quân Vinh Trấn nhìn thấy, không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy đây mới là bình thường. Nhưng mà một màn vừa mới xảy ra cũng đã in thật sâu trong đầu, thật lâu thật lâu vẫn chưa tiêu tán hết.

Rốt cuộc thì người nào mới là bản tính thật của nàng, hoặc là cả hai? Hay là bộ dáng kia chỉ để cho Thái Tử xem?

Quân Vô Cung nhìn Yến Hàm Yên trong đình một cái, rồi từ trên ghế đứng dậy, cười nói: “Đi xuống thôi. Hương cũng đốt gần xong, bách hoa yến cũng sắp chấm dứt. Vừa vặn đến xem các nàng làm đề tài như thế nào.”

“Vâng.” Các vị Vương gia trả lời, rồi theo Quân Vô Cung đi xuống.

Trong bách hoa yến, Yến Hàm Yên nhìn ra ý tứ của Quân Vô Cung, vờ vờ tay làm cho toàn bộ bách hoa yến yên tĩnh lại. Toàn bộ các mỹ nhân đều mang thần sắc khẩn trương mà chờ đợi nhìn Yến Hàm Yên, giống như muốn từ trong miệng nàng nghe được cái mà mình muốn nghe.

Yến Hàm Yên mỉm cười, nói: “Nếu như đã phát hiện chỗ của Hoàng Thượng. Như vậy cũng không cần phải chờ để nộp bài lên. Nay, hương cũng sắp đốt hết, Hoàng Thượng cùng bọn họ sẽ trực tiếp đến đây để xem thành quả các người.”

Lời này vừa nói xong, không ít nữ tử kinh ngạc hô ra tiếng, khẩn trương không thôi, mà lòng tràn đầy cao hứng mong đợi.

Như lời Yến Hàm Yên nói, không bao lâu sau, một giọng cao cao: “Hoàng Thượng giá lâm –” truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, đúng là Quân Vô Cung đi đầu cùng mọi người đang chậm rãi đi tới.

Trong lịch sử hoàng gia đã lâu ít có lúc nào như hiện nay, bởi lúc đoàn người này đi tới, người người đều là anh tuấn bất phàm, không nói tư sắc Thái Tử như thiên thần, Tần vương thì khí phách, Tần vương tạo nhã, An Vương tuần lã ngạo nghễ, tất cả đều làm cho bọn nữ tử động tâm.

Yến Hàm Yên từ trong đình thủy tạ đứng dậy đi tới, vài bước trước mặt Quân Vô Cung liền khom người thi lễ nói: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Tất cả mỹ nhân nữ tử cũng người người khom người hành lễ.

“Ha ha, không cần đa lễ.” Quân Vô Cung khoát tay nói, chúng nữ tử cũng tự nhiên đứng lên rồi tản ra một chút, chớp mắt Quân Vô Cung nhìn thấy tư thế Mục Thanh Lê trong góc không thay đổi vẫn ngồi ở trên ghế, căn bản là không giống bộ dáng hành lễ. Khẽ cau mày một phần, lập tức lại buông ra, vừa mới này Mục Thanh Lê hoàn toàn bị chúng nữ tử chặn mất. Quân Vô Cung hẳn thật đúng là không có cách nào nói năng tốt cuộc là có hành lễ hay là không hành lễ.

Yến Hàm Yên đến bên cạnh Quân Vô Cung, đoan trang ôn nhu nói: “Nhóm Hoàng Thượng đến đúng lúc lắm, bách hoa yến năm nay vốn là muốn đem kết quả đề thi giao cho các người xem để tuyển ra hoa khôi. Lúc này hương nhang cũng đốt xong rồi, bách hoa yến tự nhiên cũng xong rồi, Hoàng Thượng cũng có thể trực tiếp xem bách hoa các nàng về đức dung thể mạo, tài hoa làm thơ của các nàng.”

“Đúng là hợp ý trăm.” Quân Vô Cung gật đầu đáp ứng.

Cung nữ đã đem ghế ngồi sắp đặt thật tốt từ sớm để cho đám người Quân Vô Cung ngồi xuống, lúc này một chút tàn bụi của hương kia cũng vừa vãn cháy hết, thi tài tại bách hoa yến tự nhiên cũng xong rồi.

Yến Hàm Yên trước tiên lấy một xấp giấy Tuyên Thành với đề tài ‘Hoa cúc’ đặt ở trước mặt Quân Vô Cung, cười nói: “Đây là kết quả dùng ‘Hoa cúc’ làm đề tài nhập yến, Hoàng Thượng lấy xem thử bách hoa năm nay như thế nào?”

“Được.” Quân Vô Cung tất nhiên là gật đầu, sau đó đem cả xấp giấy Tuyên Thành đưa cho cung nữ phía sau, nói: “Đọc.”

“Dạ.” Cung nữ bắt đầu đọc từ tờ thứ nhất: “Trương ngọc lan.....” Trước hết đọc tên rồi mới đọc câu thơ, chỉ thấy nữ tử tên Trương Ngọc Lan kia chậm chậm tiến lên đứng trước mặt đám người Quân Vô Cung, sau đó đem thăm rút được cùng bài thơ giao ột cung nữ khác tiếp nhận, đưa thơ cho cung nữ kia đọc, cung nữ đọc thơ sẽ đọc đề tài mà nàng ta rút được và bài thơ đã làm.

Cứ theo trình tự như vậy, hết nữ tử này đến nữ tử khác chậm rãi đến trước mặt đám người Quân Vô Cung để cho họ nhìn ngắm.

Mục Thanh Lê khóe miệng hơi hạ xuống, cái này đúng là so với việc kỹ viện tuyển hoa khôi cũng không sai biệt lắm, chỉ là thân phận bất đồng, các nàng nếu như bởi vậy mà nổi danh thì đương nhiên thân phận người được chọn không thể nào thấp được.

Quân Vinh Giác nhìn thấy Mục Thanh Lê bĩu môi khinh thường, trong lòng dĩ nhiên hiểu được nàng đang nghĩ cái gì, khóe môi nhàn nhạt cong lên theo.

Thời gian cứ thế từ từ trôi qua, đám người Quân Vô Cung đã lưu lại vài người có hi vọng sẽ là đệ nhất tài nữ, mà trước mặt bọn họ chính là những nữ tử mình đã chọn, trên mặt khó có thể che giấu cao hứng cùng kích động.

Trong tay cung nữ đọc thơ lúc này chỉ còn lại tờ giấy Tuyên Thành cuối cùng, nhưng mà ánh mắt nàng ta vừa thấy cái tên trong đó, vốn liền đọc ngay nhưng miệng khô yết hầu không nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi đọc tiếp: “Mục Thanh Lê.....”

“Thanh Lê tỷ tỷ, đến tỷ, đến tỷ, ta nghe thơ các nàng xong liền cảm thấy không ai tốt bằng một nửa của tỷ, nhất định phải làm cho các nàng nghe cho kỹ một chút để trăm trò khen ngợi!” Quân Phi Vũ ở bên cạnh nhỏ giọng thúc giục.

Giọng nói của Quân Phi Vũ tuy rằng đã nhỏ rất nhiều, nhưng mà rõ ràng rằng người nghe được cũng rất nhiều, ánh mắt mọi người cũng không khỏi nhìn về phía Mục Thanh Lê trên ghế. Hình như chỉ cần là chuyện có liên quan đến nàng, luôn sẽ khiến cho kết quả thành ra như vậy.

Mục Thanh Lê hết cách đành bất đắc dĩ gật đầu với Quân Phi Vũ, sau đó đứng dậy cầm bài thi trên giấy Tuyên Thành của nàng thông thả đi đến. Trên đường đi, chúng nữ tử không khỏi tự giác tránh qua một bên nhường đường, ánh mắt âm hồn không ngừng nhìn vào Mục Thanh Lê.

Thấy Mục Thanh Lê đi tới, cung nữ đọc thơ cũng chậm chậm đem đề tài ‘Hoa cúc’ của nàng mà đọc ra:

“Khinh cơ nhược cốt tán u ba,

Canh tương kim nhị phiếm lưu hà.

Dục tri tức lão diên linh được,

Bách thảo tồi thì thủy khởi hoa.”

(một bài thơ của Tô Thức – Tô Đông Pha, thứ cho năng lực có hạn ... các nàng chịu khó đọc “chay” vậy)

—— Khinh cơ nhược cốt tán u ba, Canh tương kim nhị phiếm lưu hà. Dục tri tức lão diên linh được, Bách thảo tồi thì thủy khởi hoa ——

Câu thơ được chậm rãi đọc lên, cùng với việc Mục Thanh Lê chậm rãi đi tới, ánh mắt mọi người đều bắt đầu biến hóa. Thơ này là Mục Thanh Lê làm ra? Nếu nàng ta là ‘bao cổ’ thì tài hoa này từ đâu ra?

Khi làm bài thơ này thì cũng chỉ có hơn mười người nữ tử bên ngoài nghe được, lúc này ngay cả Yến Hàm Yên cũng không biết là Mục Thanh Lê lại có thể làm ra câu thơ như vậy, nhìn tươi cười thản nhiên trên mặt Mục Thanh Lê, trong mắt Yến Hàm Yên nhất thời chột lóe tia lạnh sâm.

Quân Vô Cung cũng là ngẩn sau liền “Ba ba!” vỗ tay hai tiếng. Cười nói với Mục Thanh Lê: “Tiểu Lê Nhi quả nhiên tài hoa xuất chúng, thơ này không phải người bình thường có thể trong một thời gian ngắn mà làm ra.”

“Tạ Hoàng Thượng khích lệ.” Mục Thanh Lê nói một câu khách sáo, đã đem đề tài cùng bài thơ giấy Tuyên Thành trong tay đưa cho cung nữ.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người càng thêm chuyên chú nhìn cung nữ đưa giấy Tuyên Thành trong tay cho cung nữ đọc thơ, các nàng thấy rõ rõ ràng ràng, Mục Thanh Lê từ lúc rút thăm chọn đề tài xong thì nhàn nhã mà ngủ, thẳng đến một khắc cuối cùng mới bắt đầu viết, có bài thơ trước thật tốt, nàng Nhân nhã’ như thế ‘ thì sẽ làm ra bài thơ tiếp theo thế nào?

Đối mặt với cái nhìn của mọi người. Nhất là ánh mắt lợi hại của các vị Vương gia, cung nữ đọc thơ thiếu chút nữa không có tiếp được giấy Tuyên Thành do cung nữ kia đưa qua, dùng sức nắm chặt một chút lại xem chút đem giấy Tuyên Thành xé tan, trong nháy mắt sắc mặt sợ tới mức tái nhợt. Liên tục nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

“Đọc.” Quân Vô Cung bình tĩnh liếc nhìn cung nữ đó một cái, rồi bình thản phun ra một chữ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-mon-nhan-phi>